

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF *RESONANCE SURGE*

NALINI
SINGH

PRIMAL
MIRROR

A PSY-CHANGELING TRINITY NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapyolu.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Nalini Singh'in Berkley
kitapları*

Psy-Changeling Serisi

DUYGULANMANIN
KÖLESİ BUZ MADENİNİN
ELE GEÇİRDİĞİ ISI
GÖRÜNTÜLERİ
ZEVKİN REHİNESİ ATEŞLE
DAĞLANMIŞ HAFIZANIN
ALEVLERİ ADALETİN
BAĞLARI TUTKUNUN
OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ
İHTİYAÇ YUMAĞI
OBSİDYEN KALKAN
KIŞIN KALKANI
UMUT KIRIKLARI
ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Trinity Serisi

GÜMÜŞ SESSİZLİK
OKYANUS IŞIĞI
KURT YAĞMURU
ALFA GECESİ SON
MUHAFİZ FIRTINA
YANKI
REZONANS
DALGALANMASI İLKEL
AYNA

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI
OKÇU'NUN ÖPÜCÜĞÜ
OKÇU'NUN
KONSORSİYUMU
OKÇU'NUN BIÇAĞI
OKÇU'NUN FIRTINASI
OKÇU'NUN MİRASI
OKÇU'NUN GÖLGELERİ
OKÇU'NUN ENIGMA'SI
OKÇU'NUN KALBI
OKÇU'NUN VIPER'I
OKÇU'NUN PROPHECY'Sİ
OKÇU'NUN SAVAŞI
OKÇU'NUN GÜNEŞİ
OKÇU'NUN IŞIĞI
BAŞMELEK'İN DİRİLİŞİ BAŞMELEK'İN
SOYU

Gerilim Filmleri

KEMİKLERİNDE SESSİZ BİR
GÜNEŞ IŞIĞI ÇILGINLIĞI
SEKİZ TANE OLMALIYDI.

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR
OLMALI.
(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)
YANIYOR
(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ
(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLER

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET GECE

VARDİYASI

(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler

MELEKLERİN

DANSI

MAHREMIYETİN DOKUSU KUR

YAPMANIN ILANI GÜNAHIN FISILTISI

GECE YARISI SIRLARI

Primal Mirror

PSİKOLOJİYİ DEĞİŞTİREN BİR **TRAVMA** ROMANI

NALIN] SINGH

BERKLEY
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2024 yazar Nalini Singh
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız için ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir biçimde dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Singh, Nalini, 1977- yazar.

Başlık: Primal mirror / Nalini Singh.

Açıklama: New York : Berkley, 2024. | Seri: Psi-changeling trinity romanı

Tanımlayıcılar: LCCN 2023058315 (basılı)| LCCN 2023058316 (e-kitap)| ISBN 9780593440735 (ciltli)| ISBN 9780593440759 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Paranormal kurgu. | Romantik kurgu. | Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR9639.4.S566 P75 2024 (baskı) | LCC PR9639.4.S566 (e-kitap) | DDC 823/.92- dc23/eng/20240117

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023058315> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2023058316> Ebook ISBN

9780593440759 adresinde mevcuttur

Kapak resmi: Tony Mauro Kapak

tasarımı: Rita Frangie Batour

Kelly Brennan tarafından e-kitap için uyarlanan iç tasarım

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, iş kurumlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147548044_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Bloodlines

Beş Ay Önce Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Günümüz

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)

[Yazar Hakkında](#)

Her zaman orada olanlar için.

Bloodlines

GENETİK BÜTÜNLÜK.

Soğuk bir ideal, ancak bazı Psy ailelerinin Sessizlik sırasında kendilerini adadıkları bir ideal. Genetik hat ne kadar yoğun bir şekilde iyileştirilirse, o hattan doğan çocukların yeteneklerinin de o kadar güçlü olacağına inanılıyordu. Bu nedenle, bir sonraki neslin yaratılmasında potansiyel ortaklar her türlü anormallik açısından araştırılır, PsyNet'teki diğer genetik hatlardan yalnızca en sıkı şekilde kontrol edilenlerin kendi genetik hatlarıyla karışmasına izin verilirdi.

İşe yaradı.

Sessizlik Protokolünün başlangıcından ve ardından Psy'ların yaşamlarından duyguların çıkarılmasından bu yana geçen yüz yılı aşkın sürede, bu aile alt grubu soylarını öyle bir genetik mükemmelliğe ulaştırmıştır ki, *tüm* çocukları yüksek Gradyanlıdır. Hücreleri beklenmedik bir sonucu başlatabilecek hiçbir "yabancı" materyal taşımamaktadır. Genetik sıçramalar, olağanüstü yeni yetenekler yoktur, ancak diğer taraftan, ailenin kaynaklarını tüketecek hiçbir düşük Gradyanlı da yoktur.

Ne yazık ki, bu aileler üçlü bir joker karta izin vermedi.

Birincisi: doğanın öngörülemezliği.

İkincisi: Psy ırkının zihinsel yeteneklerinin kökenini biyolojik düzeyde tam olarak belirleyememeye devam etmesi.

Ve üçüncüsü: kendi aileleri de dahil olmak üzere kendilerini Psy arkadaşlarından daha iyi görenlerin müdahalesi. Çünkü bu "kusursuz" azınlık içindeki *süper* bir azınlık için genetik mükemmellik

yeterli değildir. Yüksek Gradyanlı bir çocuk yeterli değil. Nüfusun büyük çoğunluğunun çok ötesinde bir güç bile yeterli değildir.

Tüm hissedebilen varlıklar üzerinde hakimiyet kurmak onların arzuladığı şeydir. Güç o kadar niteliksizdir ki bir uyuşturucu gibidir.

BEŞ AY ÖNCE

Bölüm 1

"Geri çekilin. Takım arkadaşın kamyonda."

-Remington Denier, RainFire'in alfası, Arrow'un lideri Aden Kai'ye
Manga, fırtınalı bir gece (9 Nisan 2082)

REMI nefesinin altında yemin etti.

Aldığı sesin bilinçli bir hareket olmadığını, sadece bir saat önce Dumanlı Dağlar'ın bu kısmından geçen yağmur fırtınasının ardından kırılan dallar olduğunu umuyordu.

Ancak sürüsünün en kuzey sınırına bitişik arazide olanların doğayla hiçbir ilgisi yoktu. Remi ve halkının yanı sıra çok tehlikeli dostları Ok Ekibi, iki kıdemli Ok'un arazide bulunan tek binada ağır yaralı olarak uyanmasından beri bu arazinin sahipliğini izlemeye çalışıyorlardı: eski moda betondan yapılmış düz kare bir sığınak.

O zamanlar kamuflaj ağları ve ölü yapraklarla örtülüydü. Bugünlerde duvarlar yosun ve likenle kaplıydı, betonun kendisi kirliydi ve elementlere maruz kalmanın izlerini taşıyordu. İki ya da üç on yıl sonra ormanın sürünen dalları, sığındıktan hiçbir şey çıplak gözle görülemeyecek hale gelene kadar onu ezip geçecekti.

Remi için sorun olmazdı ama sahibini bulmayı tercih . Oklar, yakalanmalarının arkasında kimin olduğunu biliyordu, ancak o grubun herhangi bir üyesini bağlayamadılar.

bu topraklara. İlk başta, iz beş yaşında ölen bir çocuğun adıyla bitiyor gibi görünmüştü ama bunun da bir başka yanlış yönlendirme olduğu ortaya çıkmıştı.

Remi'nin son duyduğuna göre, ekibin sivil uzmanı başka bir meçhul paravan şirkete ulaşmıştı. "Mülkiyeti gizlemek için evrak işlerini kim yaptıysa," diye mırıldandı Tamar, "iyiydiler, benim her şeyi yaptılar. İz döngüseldir ve kendi kuyruğunu yer."

Hal böyle olunca, Oklar araştırmayı şimdilik rafa kaldırmak zorunda kalmıştı. PsyNet, gezegendeki Psy'ların çoğunu birbirine bağlayan ve diğer ırkın hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu psişik ağ, feci bir hızla çöküyordu. Ekip güçlerini ve dikkatlerini milyonlarca hayatı tehdit eden bu tehlikeye odaklamıştı.

"Ekibin lideri -ve Remi'nin arkadaşı- Aden Kai, "Ne olursa olsun o yeri sahibi için zehirledik," demişti. Artık gizli operasyonları oradan kaçırmanın bir yolu yok, hele de hedefimizde olduğunu biliyorlarsa."

Şimdi Remi gözlerini kısmış, bir omzunu olgun bir sarı huş ağacına yaslamıştı, bahar yeşili yaprakları etrafına yağmur gibi yağıyordu ve sığınağın önündeki açıklıkta toplanan küçük topluluğu izliyordu: iki kadın, üç erkek, hepsi de bu yükseklikteki sıcaklık için biraz fazla hafif takım elbiseler giymişti.

Yaşlı kadın -belki ellili yaşların başındaydı- uzun boylu, çok zayıf, esmer, soluk kahverengi tenli ve bu mesafeden koyu renk görünen gözlere sahipti. İşin başında o varmış gibi görünüyordu, üç adam da onun söylediklerini dikkatle dinliyordu.

Genç kadın ayrı duruyordu, muhtemelen kıvırcık olan siyah saçları başının arkasında bir düğüm halinde hoyratça toplanmıştı, teni bulutların yoğun olduğu ışıktaki bile parlayan abanoz rengindeydi. Bir kadın için uzun sayılabilecek boydaydı, belki de beş sekiz yaşındaydı ve beyaz bir gömlekle eşleştirilmiş siyah bir etek takım giymişti, siyah topuklu ayakkabıları bu arazi için o kadar uygunsuzdu ki gülünçtü.

Dikkatini çeken şey bu değildi.

Kadın sadece sessiz ve tartışmaya dahil olmamıştı. *Orada* değilmiş gibi görünüyordu, hem Remi'den hem de diğer gruptan uzaklara bakarken ifadesi gevşek görünüyordu. Kadının tek görebildiği profili olsa da, duruş şekli -kolları yanlarında gevşek, vücudu hafifçe sallanıyor- bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını doğruladı.

Tehdit o olmadığı için dikkatini ondan uzaklaştırarak esmer kıza odaklandı. Ama ne kadar zorlarsa zorlasın, konuşmaları duyamadı. Grup, leoparının keskin işitme duyusu için bile çok uzaktaydı.

Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu.

Doğruldu ve tam ağaçların arasından çıkmak üzereydi ki genç kadın başını tam onun olduğu yöne doğru salladı.

Gözleri ürkütücü bir maviydi, ay taşından sıvı hale getirilmişti.

Remi nefesini içine çekti. Leoparı aynı anda derisinin yüzeyine  ıktı, Remi'nin kendi gözleri, benliğinin diğer yarısı olan ilkel yaratığın sarı-yeşiline dönüştü.

Ancak kedinin tepkisi saldırgan değildi. Daha karmaşıktı. Sanki kedi onun tarafından eşit ölçülerde zorlanmış ve itilmişti. Remi'nin içindeki hayvan, insan kısmının zaten sahip olduğu şeyi geç fark etmişti: Çarpıcı derecede güzel olabilir, ama ifadesi artık uzak ve boş olmasa bile, vücudu gerginlikle tutuldu, onunla ilgili bir şey onun tüylerini diken diken etti.

Yine de onu korkutmayı göze alamayacağının farkında olan Remi, kadın ona doğru yürümeye başladığında insan tarafının bir kez daha yüzeye çıkmasına izin verdi. Diğerleri ona dikkat etmiyor gibi görünüyordu, ama çok geçmeden adamların en irisi onu takip etmek için döndü.

Sonra yaşlı kadın ona seslendi ve adam mavi gözlü kadına ikinci kez bakmadan etrafındaki topluluğa geri döndü.

Endişelenmiyorum. Neden ki?

Ne de olsa çölde yalnız kalmaları gerekiyordu.

Aslında yalnız olmaları *gerekirdi*. RainFire'ın bölgesinin kalbi önemli bir mesafede bulunuyordu ama bu Remi ve sürü arkadaşlarının bu bölgede düzenli olarak devriye gezmedikleri anlamına gelmiyordu. Sınırlarında savunmasız bir tehdit bırakmak son derece aptalca olurdu.

Ağaçların arasına girdiğinde bile kimse genç kadının peşinden gelmedi ama Remi fazla uzaklaşmaması için bir adım öne çıktı. Şu anda, hemen etraflarındaki diğer ağaçların gölgeleri göz önüne alındığında - akçaağaç ve kayın karışımı ile bir kavak ağacı - diğerleri hala vücudunun arkasını görebiliyordu ama Remi'yi fark etme şansı yoktu.

"Günaydın," dedi içgüdüsel bir değişim hareketiyle onun kokusunu derin derin içine çekerken.

Kokular size bir insan hakkında çok şey söyleyebilir.

Onunki... sorunluydu. Şimdiye kadar hissettiği en anormal şekilde dengesizdi. Genelde bir insan için bu terimi kullanmazdı -her insanın normali kendine özgüdür, kokusu çok özel bir işarettir- ama bu özel duruma uyan tek terim buydu.

Kokusu bilinçli bir varlığa ait parametrelerin *hiçbirine* uymuyordu. Eğer ışıktan oluşmuş olsaydı, ışınların her şeyi çarpıtan bir aynadan yansıdığını söylerdi. Çamurlu, halsiz ve çok fazla parçası olan bu koku leoparının hırlamasına neden oldu.

O olağanüstü gözler - öylesine çarpıcı, yarı saydam bir renk tonuydu ki - uzaklaşmadan önce bir anlığına onunkileri tuttu.

Bunu bir boyun eğme eylemi olarak algılamadı.

Kendi dünyasında kaybolan bu kadın muhtemelen kimsenin gözlerini tutmuyordu.

Onu nörolojik olarak atipik olarak tanımlamak kolay olurdu ama bu da doğru değildi. Hele kokusu bu kadar *yanlışken*. Yıllar boyunca gözleriyle aynı şekilde buluşmayan başkalarıyla da etkileşime girmişti ama kokuları yine de doğaldı.

Daha önce hiç bu kadar parçalı ve huzursuz bir kokuya sahip *biriyle* karşılaşmamıştı... Sanki bütün bir insan değil de, birbiriyle çarpışan ve kırılan farklı parçalardan oluşan bir koleksiyon gibiydi.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yine de elini uzattığında onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Ancak leopar pençelerinin derisinden dışarı çıkmasını ya da gözlerinin kedisininkilere kaymasını engelleyemedi. Kedinin başlangıçta ona duyduğu hayranlık, kafası karışmış bir korumacılığa dönüşmüştü: onu incitmek istemiyordu, onu yaralı olarak görüyordu ama aynı zamanda çok yakın olmasını da istemiyordu.

Duraklamadı ya da pençeli ellerine bakmadı, parmakları mobil iletişim ünitesinin yüzünü sıyrana kadar yörüngesinde ilerlemeye devam etti. Sıradan bir saat kadar küçük olan bu şey, satın alınmasından on yıldan fazla bir süre sonra bile bozulmamıştı... çünkü Remi onu her yıl bir gün dışında hiç kullanmamıştı.

Onun doğum günü.

"Bu kadar parayı asla kendine harcamayacağını biliyorum," demişti annesi, sondan hemen önce, parayı alması için ısrar ettiğinde gülümseyerek. "Sen ve ejderhanın hazinesi."

Bir sürüyü besleme ve koruma içgüdülerini inkar ettiği, asla bir alfa olamayacağına karar verdiği onca yıl boyunca neredeyse hiçbir şey harcamamıştı. Kendine emeklilik için para biriktirdiğini söylemişti... o zamandan önce hayatını mahvedeceğine tüm benliğiyle inandığı halde.

"Rem-Rem." Çamur kokulu kadından fısıltıyla gelen bir kelime.

Biri onu tam karnından vurdu.

"Çok yorgunum." Sağa sola sallanıyordu. "Bileğim o kadar ince ki bu . Acaba Rem-Rem bunu onun için aldığımı anlayacak mı?"

Remi öfkelenmemek, kederle tepki vermemek için mücadele etti. Çünkü onun aklını okuyor olamazdı. Changeling kalkanları

çok güçlüydü. Onun anılarına ulaşabilmesi için şiddetli bir telepatik saldırı başlatması gerekirdi ve böyle bir saldırı muhtemelen bu süreçte beynini yok ederdi.

Bu her neyse, zihin okuma değildi.

"Bu annemin," dedi, sesi sertti. "Bana bıraktı." Ayrıca tüm dünyada ona Rem-Rem diyen tek kişiydi. Ama sadece baş başa kaldıklarında. Çünkü bu küçük bir çocuğun adıydı ve "ah Rem-Rem'im, ne adam olmuşsun" - ona birden fazla kez söylemişti, gözleri sevgiyle parlıyordu.

Ama onun en derin anılarını bilen mavi gözlü kadın sadece kendi iç sesini dinliyordu. "Son bir hediye." Yüzü yumuşadı. "Oğlum, seninle gurur duyuyorum." Kirpikleri titriyor, gözleri boşluğa bakıyordu. "Kek. Kahverengi kek. Küçük kahverengi kekler."

"Çikolatalı kekler." Annesinin favorisiydi; haftada en az bir kez pişirirdi.

Daha sonra, o çok hasta olduktan sonra, onun için pişirmişti.

"Renk parçaları. Küçük kahverengi keklerin üzerinde minik renk parçaları." Sulanan gözleri tarafından zorlanmış gibi görünen bir göz kırpma. "Acıyor." Bir elini karnına bastırdı. "Oh, acıyor." Sonra yumuşak sesler çıkardı... annesinin küçük kalp monitörünün acil durum alarmı vermesinin birebir taklidiydi.

Remi elini geri çekti.

Tökezledi, sallandı.

Yüzü sıcak olmasına rağmen kendini bok gibi hissediyordu, kederiyle geçmişinin en acılı kısmına girilmesine duyduğu öfke birbirine karışmıştı, onu dengelemek için üst kolunu kavradı. Başı kaymadan önce altında bir sarsıntı oldu, ürkütücü, güzel gözleri onunla kafa kafaya buluştu.

O anda, onda hiçbir netlik eksikliği yoktu, kenarlarında hiçbir bulanıklık yoktu.

Kokusunda da bulanıklık yok.

Karmaşık, parlak ve sarhoş ediciydi.

"O saati en son taktığında mutluydu." Açık kelimeler, içlerindeki niyet güçlü. "Acı yok, sadece seninle olmanın verdiği rahatlık, pencerenin kenarında güneşin altında uzanırken, dışarıda orman varken.

"Hayatta başardıklarıyla çok gurur duyardı. *Sen* onun en büyük gururuydun..." Bakışları donuklaştı ve odaklanamadı, gözleri uzaklaştı, kasları onun tutuşu altında gevşedi... ve kokusu o lunapark aynasında bir kez daha büküldü.

Sarsılmış bir halde onu serbest bıraktı.

Döndü ve geldiği yoldan geri yürüdü, ta ki onu ilk gördüğü yerde durana kadar. Ama ardında katliam bırakmıştı.

Ellerini kalçalarına koyarak eğildiğinde, zihni onu sevgiyle, yürekle ve cesaretle büyüten annesinin anılarıyla dolarken ciğerlerine hava doldu. Aynı zamanda gerektiğinde, özellikle de tüm dünyaya öfkelenmek istediği gençlik yıllarında, ayaklarını ateşe tutmuştu.

"Kıçının üstüne otur Remington ve ben seni neyin incittiğini öğrenene kadar bu işi halledelim." Soluk kahverenginin sert gözleri kilitlendi, leopar rengi gözlerinin kenarlarında altın bir parıltı vardı. "Benim hiçbir , içinde iltihaplanmasına izin verdiği bir korku var diye raydan çıkmayacak."

Güçlü, becerikli elleri yüzünü kavradı ve onu yerinde tuttu. "Sen sadece babanın oğlu değilsin Rem-Rem, aynı zamanda *annenin* de oğlusun. Bunu *asla* unutma."

Sen onun en büyük gururuydun.

Boğazı düğümlendi. Bir Psy bunu söylemeyi nasıl bilebilirdi? Bir Psy, annesinin onun dönüştüğü adamla gurur duyarak öldüğünü bilmenin yıpranmış ama asla unutamadığı kederine nasıl bir darbe vurduğunu nasıl anlayabilirdi?

Güneşin altında, en sevdiği sandalyede, çok yorulduğunda ve hastalandığında onun için inşa ettiği küçük kulübede. Bir hastanenin antiseptik ortamında değil, evinde ölmek istemişti. "Ben zaten ölüyorum, bebeğim." Hafızanın boğuk bir fısıltısı. "Ben olsam

Son günlerimi her zaman vahşi kalbimi besleyen yeşille çevrili olarak geçirmeyi tercih ederim."

Bu yüzden onu eve getirmiş ve kız istediğinde onu dışarıya, ağaçların arasına taşımıştı. Ama o çoğu gününü en sevdiği koltukta, güneş yüzünü okşarken dünyayı izleyebileceği açık bir pencerenin yanında geçirmekten memnundu.

Sona ermeden hemen önce son bir kez o güneş ışığında yer değiştirmişti: çok zayıf, kemikleri postuna yapışmış bir leopar. Ama gözleri kapanırken memnuniyetle içini çekmiş, başı tembel bir öğleden sonra uykusundaymış gibi ön ayaklarının üzerine konmuştu. Annesiyle ilgili son anısı, güneş ışınlarının siyah ve altın rengi üzerinde dans ediydi.

...pencere kenarında güneşin altında uzanırken...

Kırık kokulu bu tuhaf Psy bunları nereden bilebilirdi?

Tam boyuna ulaşması için çaba sarf etmesi gerekti, pençelerini vücuduna geri çekmesi daha da fazla çaba gerektirdi. Leoparı zihninin en ön sırasındaydı ve gözlerinin henüz insan tonuna dönmediğini biliyordu.

Grupla konuşacaksa bunu kontrol altına alması gerekiyordu. Çünkü hem adamı hem de leoparı temel düzeyde rahatsız eden sinir bozucu varlığa sahip kadının onlara telepatik ya da başka bir şekilde kendisi hakkında hiçbir şey söylemediğinden emindi. Kadın kollarını kıvrımlı vücuduna sararak ileri geri sallanırken onlar da aynı pozisyonda kaldılar.

Birkaç dakika sonra ormandan çıktı, adımları rahat ve ifadesi dostçaydı. Öyle hareket etmişti ki, kadının ağaçların arasına girdiği yerden farklı bir yönden gelmişti. Ayrıca o zamandan bu yana diğerlerinin iki olay arasında bağlantı kurmaması için yeterince uzun zaman geçmişti.

Tüm grup donakaldı ve adamlardan ikisi taktik eğitimi aldıklarını belli edecek şekilde donakaldı. Bir elini kaldırdı, rahat bir şekilde

ve irade gücüyle tembelleşti. "Remi, komşun."

Genç kadın bakışlarını tekrar onunkilere kilitlediğinde, adamın içgüdüleri gerildi.

Mavi gözlü olan gözlerini kırıştıırıp sonra başka tarafa bakarken esmer olan ona doğru geçti.

"Günaydın." Selamlama düzdü, ama esmer, gerginlik olmadan konuşabilecekleri kadar yaklaştı - korumaları takip ederken, iki besuited gölge. Üçüncü adam, Remi'ye bilmesine imkân olmayan şeyler söyleyen kadına yaklaştı.

"Ben Charisma Wai, Auden Scott'ın özel asistanıyım" -sessiz genç kadına başıyla selam verdi- "bu arazinin yeni sahibiyim."

Bölüm 2

"Remi Denier sessizce Smokies'de bir arazi satın aldı ve dolaşırken tanıştığı bir grup yalnızla birlikte bir bölge kurdu. Az önce sürüye katılmaları için başkalarına çağrı yaptığını duydum."

"Yani sonunda kabul etti mi? Onunla ilk karşılaştığımda bir alfa olması gerektiğini anlamıştım ve o sırada bir yarış pistinde boynunu kırmaya kararlıydı."

"Yaklaşık aynı süredir benim de gözüm onun üzerindeydi. Bir gün elimde bir sorun olabileceğini düşündüm -Remi yanında bir sürü olmadan dolaşmak için fazla baskın."

"Her şeyi daha kolay hale getirebilecek tavsiyeleri dinlemeye istekli olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Teklifi yapacağım. Ama şu ana kadar gördüklerim hoşuma gitti - tröst kontrolü altındaki nadasa bırakılmış bir bölgenin hemen sınırında arazi satın almasının tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Akıllıca. O ayaktakımı sürüsünü bir yıl boyunca bir arada tuttu ve arazi bağışı için başvuracak pozisyona geldi. Kural olarak kedileri sevmem ama evet, umarım başarır."

"Yani, bir avuç uyuz kurda katlanabiliyorsak, her şey mümkündür."

-Lucas Hunter: alfa, DarkRiver leoparları ve Hawke Snow: alfa, SnowDancer kurtları arasındaki konuşma (27 Ocak 2080)

REMI, Auden adını hiç duymamıştı ama Scott soyadını biliyordu. Birkaç yıl önce, bu isimde bir çift, artık feshedilmiş olan Psy Council'in temsilcileri olarak sürekli iletişim kanallarında yer almıştı.

Kocasını iriydi, maun renginde bir teni vardı ve Askeri bir duruşu vardı, yüzü soylu olduğunu haykıran aristokrat çizgilerle oyulmuştu. Soğuk beyaz tenli, buz mavisi gözlü, ince yapılı karısı da aynı küçümseme havasını taşıyordu. Oh, mükemmel, zarif Konsey Üyeleri gibi davranma konusunda zekiydiler, ama Remi'nin her zaman iyi bir saçmalık dedektörü vardı.

Henry ve Shoshanna Scott, hepsi bu.

Auden'ın ten ve göz rengi değişmiş, her iki cephede de daha yoğun hale gelmişti, ama hiç şüphe yok ki bu ikisi onun ebeveynleri . Boyu annesinininkine yakındı ama yüzü babasının aristokrat kemiklerini kadınsı bir çerçevede taşıyordu.

"Peki şimdi." Remi kollarını kavuşturdu ve çoğu Psy için boşa gideceğini bilse de gülümsemesine bir cazibe kattı. Ama denemekten zarar gelmezdi. "Bir süredir bu arazinin temasa geçmeye çalışıyorum. Tüm yollar çıkmaz sokaklara çıkıyordu. Bayan Scott'ın onları nasıl bulduğunu bana anlatabilir misiniz?"

Auden Scott sessiz kaldı, görmeyen bakışları ağaçların üzerindeydi.

Asistanı ona bunun kendisini ilgilendirmedikini söyleyebilirdi ve haklı da olurdu. Bunun yerine, "Auden burayı babasından miras almış. Vefatından sonra kayıtlar kaybolmuş ve arazi üzerindeki izinsiz yapıdan anlaşıldığı kadarıyla birileri bu ihmalden faydalanmış. Buraya izinsiz giren kişiler hakkında bilginiz var mı?"

Remi'nin leoparı içinden homurdandı, kokusu Auden'inki gibi olmasa da kötü olan bu kadınla konuşmakla pek ilgilenmiyordu. Charisma'nın kokusunda Psy'ların bir kısmının kokusunda bulunan metalik alt ton vardı.

Empatların PsyNet'e dönmesinden önceki kadar kötü değildi ama yine de yeterince kötüydü. Daha önce daha fazla

Remi'nin ona söylediğinden daha fazla Psy ile temasa geçtiğinde, metalik kenarın içlerinde gerçek bir duygu olmayanlardan geldiğini, gelişimlerinin çok yakın geçmişe kadar Psy hayatlarını yöneten Sessizlik adlı program tarafından kalıcı olarak engellendiğini söyledi.

Üç adam da aynı kokunun belli belirsiz parıltısını taşıyordu.

Auden Scott, az önce onu paramparça eden bu kadın, topuğunun üzerinde kaydı.

Kedisi bir nefes daha çekti, hırladı. Kokusundaki o lanet şey *de neydi?* Bir tür yatıştırıcı mı? Ona yaklaştığında hiçbir ilaç kokusu almamıştı ve Psy'nin bu tür ilaçlarla pek ilgilenmediğine yemin edebilirdi - birden fazla Ok ona bunun psişik yeteneklerini bozduğunu söylemişti.

Dikkatini ondan uzaklaştırarak Charisma Wai'nin sorusunu yanıtladı. "Paramiliter tipte bir birim," dedi, kadının kendini gösterdiği kadar bilgisiz olup olmadığını merak ederek.

Konsey Üyesi Henry Scott'a ne olduğunu herkes biliyordu; ülkedeki en büyük kurt sürüsüyle kavgaya tutuşmuş ve kaybetmişti. Adam tam olarak Aden ve Zaira'yı kaçıran ve sonra acımasızca ameliyat eden insanlarla karışmıştı. Remi buradaki faaliyetleri gözetlemek amacıyla etrafta dolaşmasaydı ikisi de ölecekti; bir de baktı ki aracında kanlar içinde iki Ok var. "Tüm birim yaklaşık bir buçuk yıl önce bir gün ayrıldı ve o zamandan beri geri dönmedi."

Aden ona ekibin, birimin Konsorsiyum adlı bir grupta bağlantılı olduğundan emin olduğunu söylemişti. "Son zamanlarda sessizleştiler," demişti daha yakın bir zamanda, ikisi birlikte dik bir kayalığa tırmanırken. "Kaleb bana bunu hiçbir zaman kanıtlayamamış olsa da Shoshanna'nın Konsorsiyum'un bir parçası, hatta belki de merkezi figürü olduğundan şüphelendiğini söyledi."

Yani neresinden bakarsanız bakın, İskoçlar her türlü ölümcül oyuna karışmışlardı. Muhtemelen boğazlarına bu işin içindeydiler.

"Anlıyorum." Charisma Wai elindeki ince bilgisayar ajandasına bir not aldı. "Başka ayrıntılarınız var mı?"

"Hayır." Remi bir kez daha Auden Scott'a baktı. "Komik."

Auden ona odaklanmış, leoparının başka bir zaman olsa meydan okuma olarak algılayacağı gözünü kırpmadan bakıyordu. Bugün bu bakıştan rahatsız olmuştu çünkü onun kendisini görmediğinden neredeyse emindi, bakışları duyularının ötesindeki bir manzaraya yönelmişti.

"Komik olan ne?" Charisma Wai patronuna bir bakış attıktan sonra sordu.

Bakışları bir kez daha bulanıklaşmadan önce birkaç kez gözlerini kırpiştıran kadının kokusuna anormal tonlar geri döndü.

Remi'nin göğsünden bir hırıltı yükselmek üzereydi ama Psy bunu bir tehdit olarak algılayacağı için geri püskürttü. "Bütün bir toprak parçasının izini kaybetmek."

"Meclis Üyesi Scott'ın vefatı beklenmedik bir olaydı." O kadar sahte bir gülümseme ki, gözlerine iskelet bir diken gibi görünüyordu. "Ve dürüst olmak gerekirse, sizin anlamayı umamayacağınız kadar varlıklı biriydi. Bu küçük arazi parçası sonradan düşünülmüş bir şeydi."

"Oh, ouch." Remi'nin sırtışı gerçektir. "Bu beni yerime koydu."

"Alınma niyetim yoktu."

"Zengin insanlar böyle şeyler yapar, ha?" Remi sözlerinin acısını hafifletmek için bir omzunu omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Peki, satmakla ilgileniyor musun?"

Charisma Wai organizatöre baktı. "Şu anda ön inceleme sürecindeyiz, bu nedenle herhangi bir söz veremem ama evet, parselin satışa çıkarılma ihtimali var."

Bunu beklemiyordu. Auden Scott'la konuşmak istese de, bu daha önemliydi - bu sürü işiydi, RainFire'ın alfası olarak görevinin bir parçasıydı. Bu görev önce gelirdi.

Kimse ona bunu söylemek zorunda kalmamıştı. İlk günden beri biliyordu.

"Burayı satışa çıkarmaya karar vererseniz haber verirsiniz memnun olurum." RainFire zengin sayılmazdı, ama bu özel parsel o kadar izole ve uzaktı ki, başka alıcıların olması pek mümkün değildi.

alıcılar. Sürü, ilgilenen tek taraf olduğu için pazarlık yoluyla bunu elde edebilir.

"Elbette. Sizinle iletişim kurabileceğim bir iletişim kodunuz mı?"

Remi ezberden okudu, sonra da bir sonraki sorusunu Auden'a yöneltti. "Babanızın bu araziyi neden satın aldığı hakkında bir fikriniz var mı, Bayan Scott?" diye sordu, ondan bir yanıt alıp alamayacağını görmek için. "Ve neden bu kadar çok paravan şirket ve sahte kimlik altında sakladı?"

Auden Scott onu görmezden geldi.

Ağzı bir kez daha o mide bulandırıcı sahte gülümsemesiyle onu onurlandırdı. "Konsey Üyesi'nin kayıtları burayı gençken satın aldığını gösteriyor," dedi ona. "Bu bölgenin gelecekteki sermaye değeri açısından en değerli bölge olmadığını fark etmeden önce bir mülk portföyü oluşturuyor olabilir. Geri kalanına gelince... O bir Konsey Üyesiydi."

Remi başını salladı. Ona somut bir şey söylememiş olsa da, söyledikleri gerçek olabilirdi. Psy genellikle uzak bölgelerde mülk sahibi olmaya çalışmazdı - tabii ki haince işler peşinde koşan bir Konsey Üyesi değillerse. Kimse çığlıklarını duymadan mahkumlara işkence edebileceğiniz gizli bir kaçış yerinizin olması güzeldi. Ayrıca mülkiyeti, o izin vermediği sürece kendisine kadar takip edilemeyecek şekilde yapılandırması da mantıklı.

Ta ki sonradan görme bir sürü burada dükkan açıp tüm operasyonu mahvedene kadar.

"Sahip olduğuna dair resmi kanıtın var mı?" dedi. "Senin sözüne inanan aptal bir Dönüşen olmak istemiyorum." Dünyadaki her şekil değiştiren, Charisma Wai gibi Psy'ların kendilerini insanlardan ya da şekil değiştirenlerden daha üstün gördüklerini bilirdi.

İnsanların çok zayıf, Dönüşenlerin ise çok vahşi olduğu düşünülüyordu.

Yönetici asistanı ona ajanda ekranındaki tapuyu gösterdi. Resmi görünüyordu ve Auden Scott'a yapılan devir işleminin üç hafta önce gerçekleştiği belirtilmişti. Eğer bu yasalsa, Henry'nin mirasını düzenleyen kişi bir süredir bu arazinin izini kaybetmişti.

Bayan Wai, "İletişim kodunuzla size bir kopyasını göndereceğim, böylece ilgili makamlarla doğrulayabilirsiniz," dedi. "Bahsettiğiniz haydut askeri birlik göz önüne alındığında temkinli olmanızı anlıyorum."

Bazen, Silent Psy'in sahip olduğu tüm mantık en iyisidir olayı aslında onları anlaşılır kılmak için işe yarıyordu. Yaptıkları diğer saçmalıkları dengeleyecek kadar sık olmasa da, bu küçük bir olumluluktu.

Bununla birlikte, bir kalkan olarak da kullanılabilir.

"Bunu takdir ediyorum," dedi yüksek sesle. "Sınırların nerede olduğunu biliyor musun? Adamlarınızdan hiçbirinin nöbetçilerimi ürkütüp saldırgan davranışlar sergilemesini istemiyorum." Kıdemli adamları düşünmeden saldırmayacak kadar zekiydi ama Remi'nin Wai'nin onları bir tehdit olarak görmesine ihtiyacı vardı, böylece ne o ne de Scott kampındaki herhangi biri herhangi bir fikir edinmeye başlamayacaktı.

Ekrandaki haritayı görebilmesi için çevirmeden önce ajandasına bir kez daha dokundu. Sınırlar kırmızı renkte parlıyordu. "Bu sizin anlayışınızla uyuyor mu?"

Kapsamlı bir taramadan sonra "İyi görünüyor," dedi. "Halkım burası ıssızken buradan geçmeye alıştı, onlara geri çekilmelerini ve sınırlarımız içinde kalmalarını söyleyeceğim."

"Minnettar olurum." tanıştığı bir kobra dönüşenini getiren bir başka gülümseme... adamın kanı gerçekten soğumuştı. Neyse ki kobra dönüşenleri o kadar nadirdi ki tanıdığı başka hiç kimse bir tanesine rastlamamıştı. "Güvenliğimizin ürküp saldırgan davranışlar sergilemesini istemem."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Anladım." Tüm bu süre boyunca kimseyle tek bir kelime bile konuşmamış olan Auden Scott'a bir kez daha baktıktan sonra ağaçların arasına karıştı.

Ama fazla uzağa gitmedi - onu görmelerine imkân vermeyecek kadar uzağa. Güvenlik ekibinin telepatik taramalar yapıyor olması mümkündü ama Arrow'daki arkadaşları ona çoğu güvenlik uzmanının yüksek riskli bir durumda olmadıkları sürece bu yorucu işle uğraşmadıklarını söylemişlerdi.

"Oklar bunu doğal olarak yapar," demişti ekibin kıdemli bir üyesi, "ama Oklar insanların yüzde doksan dokuzundan daha fazla psişik güce sahiptir."

Olduğu gibi, Remi işleri onlar için daha da zorlaştırabilirdi.

Ağaçların gölgesinde soyunarak giysilerini yağmur fırtınası yüzünden fazla ıslanmamış bir dalın altına sakladı ve sonra yer değiştirdi. Vücudu, diğer formu olan leoparla birleşmeden önce milyonlarca ışık iğnesine bölündü. Değişim bir kalp atışı sürmüştü, değişimin acısı ve coşkusu kemiklerine kadar işlemişti.

Hayal edilemeyecek kadar büyük bir acıydı ve anlatılamayacak kadar büyük bir zevkti.

Yeni derisini yerine oturtmak için vücudunu sallayarak, kaslı bir kedinin zarafetiyle gövdenin üzerine sıçradı ve bir kez daha duyma menzilinın dışında olsalar bile yeni komşularını izleyebileceği kalın bir üst dala doğru ilerledi. Kuyruğu tembelce seğiriyordu ama ne gözlerinde ne de zihninde tembellik vardı. Charisma Wai ve güvenlik görevlilerinin artık fark edemediği bir zihin - bunu ona söyleyen Zaira'ydı.

Ölümcül suikastçı, Aden'in sevgilisi ve ekibin evini kurduğu yerin beklenmedik kalbi, "Her iki formda da bir kalkanınız var ama hayvan formundayken kalkanınızın bir kalkan gibi hissetmediğini fark ettim. Değişkenleri sadece hayvan hissedebiliyorum çünkü çoğunuzu tanıyorum. Çoğu telepat için bir hayvan olarak algılanırsınız."

Bu Remi'ye gayet uygun.

Bu yüzden Auden Scott'ın bunu tekrar yapmasına hazırlıklı değildi: başını tam olarak ona doğru salladı ve sanki koyu yeşil duvarın içinden küçük grubunu takip eden yaratığın gölgeli altın postunu görebiliyormuş gibi ağaçlara baktı... sanki Remi'yi ondan bir yanıt almaya, onun gerçeğini öğrenmeye çalışmaya iten aynı ilkel dürtüyü hissediyordu.

O da ona baktı, ikisi dünya tarafından görülemeyen bir savaşa kilitlenmişlerdi.

Bölüm 3

Daha önce belirtilen koşullar göz önüne alındığında, yetkili bir avukat tarafından onaylandığı üzere, Auden Jackson'ı yasal mirasçım olmaktan çıkarıyorum. Kendisinin artık bu tadil edilmiş belgede yer alan belirli vasiyetler dışında terekem üzerinde herhangi bir hak iddiası bulunmamaktadır.

Açıklığa kavuşturmak gerekirse, Shoshanna Scott, Auden'in ailesi tarafından evlat edinilmesi nedeniyle herhangi bir ceza ödemeyecektir. Bu konu Shoshanna ve benim aramda tatmin edici bir şekilde müzakere edildi ve hiçbir borç kalmadı.

-Henry Ignatius Scott'ın Son Vasiyetnamesi ve Vasiyetnamesine Değişiklik (9 Mart 2076)

AUDEN'İN BAŞI AĞIR HİSSEDİYORDU, görüşü bulanıktı ama ağaçlara bakmaktan kendini alamıyordu. Onu incitmemiş anılarla dolu bir iletişim cihazı takan adama. Ondan önce o saati takan kişi... iyi bir insandı. Auden'in "iyi" gibi kelimelerin ne anlama geldiğine dair çok az parametresi vardı ama cihazı okumasıyla ilişkili acı eksikliğin iyilikle bir bağlantısı olması gerektiğini düşündü.

Düşünceleri ansızın parçalandı, kenarları yıprandı, ta ki koyu yeşil kolları ve kalın gövdeleri doğal desenler ve neredeyse avucunda hissedebileceği dokularla işaretlenmiş yükselen ağaçlara neden baktığını hatırlayamayana kadar. Tıpkı bugün neden kalçasında ve baldırında morluklarla uyandığını hatırlayamadığı gibi.

Ağrıyorlardı.

"Auden." Charisma'nın keskin sesi.

Bunu anlaması bir iki saniye sürdü ama anladığında Auden kendini ağaçlardan uzaklaşıp yaşlı kadına bakmaya zorladı

O kadar uzun süre annesinin sağ kolu olmuştu ki Auden'in ilk anılarında o vardı.

Charisma Wai zekiydi, Psy mükemmelliği ve kan bağıının önemi konusundaki görüşlerinde katıydı ve işinde mükemmeldi. Ayrıca Auden'in hayatında o kadar uzun süre kalmıştı ki, Auden hafızasının geri kalanı parçalandığında bile Charisma'yı asla unutmamıştı.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi diğer kadın, Auden çocukluğunun tertemiz çimenlerinden ve özenli çitlerinden çok farklı olan bu yerin gölgeli yeşiline bir kez daha bakma dürtüsüyle savaşıırken.

"Evet," dedi sonunda, çünkü Charisma onun cevap vermesini bekliyordu. Gerçek şu ki Auden neye cevap verdiğini bilmiyordu, konuşmanın izini çoktan kaybetmişti.

"Erkek bir şekil değiştirendi." Gözleri organizatöründe olan Charisma'dan Curt'un sözleri. "Bu arazi için bir teklifte bulundu."

Auden sessiz kaldı.

"Normalde," diye devam etti Charisma, "bir satışa karşı tavsiyede bulunurdum. Daha gizli konular için kullanılabilecek gizli bir yere sahip olmak faydalı olabilir."

Auden bu sefer konuşmanın akışını değiştirmemişti. "Ama?" dedi, doğduğu günden beri varlığının bir parçası olan bu kadının yüzünü okumaya çalışarak. Auden'in zamanının çoğunu babasının evinde, onun halkının arasında geçirmiş olması önemli değildi. Yine de Charisma'nın annesi için önemini her zaman anlamıştı.

"Şu ana kadar bu paketin bir sürüye bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum." Charisma'nın dudakları gerildi. "Sürülerin çoğu son derece içine kapanıktır ve kendi içlerine kapanırlar, ancak erkeğin bize yaklaştığını düşünürsek, buna güvenilebileceğimizi sanmıyorum - hayvanı her neyse, kendi işine bakacak türden değil."

Auden'in beyni ateşlendi, bir anı parçası temporal lobuna çarptı: bir zamanlar gördüğü topaz taşı gibi gözleri olan bir adam, çok net ve ışıkla çizgili. Saçları dağınık bir şekilde kesilmişti,

İçinde kahverenginin sayısız tonu vardı, teni sıcak ve dokunulabilir görünen bir altın rengindeydi.

Hayır, gözleri sarı-yeşildi, diye tartıştı zihninin başka bir kısmı.

"İkisi de," diye fısıldadı nefesinin altından. "İkisiydi." Çünkü o bir Dönüşen'di.

Bir çeşit kedi.

Hasar görmemiş ve bütün bir zihne sahip olan Charisma'nın bunu çözememiş olması kafasını karıştırmıştı. Yürüyüşünün yavaşlığı, kaslarının durgun akıcılığı bunu açıkça gösteriyordu.

"Sanırım..." dedi Charisma'nın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sanırım burada bir evim olsun istiyorum. Sakin bir yer. Babamın eskiden sahip olduğu gibi."

Düşünmek için sessiz yerlerime giderim, Auden. Bu yüzden gelemezsin. Seninleyken sadece seni düşünüyorum çünkü sen benim kızım ve varisimsin.

Charisma'nın bakışları keskinleşti. "Bu denklemi çözebilir misin?" Ajandayı Auden'a doğru çevirdi.

Rakamlar bulanıklaşıp dönüyordu ama Auden elini kaldırıp kafasının içinde yumuşak bir parıltıyla oluşan rakamları girerken buldu kendini. Tamamen işlevsel görsel korteksi tarafından yaratılan hayaletler.

Charisma hızlı bir nefes çekti.

"Sanırım," diye mırıldandı yaşlı kadın, "Dr. Verhoeven'e geri dönme vaktimiz geldi. Araziye gelince, ne demek istediğini anlıyorum. Ama bir daha düşünün. Babanızın daha özel konutlarından tam olarak haberdar değilim ama annenizinkiler dikkatli komşuların olmadığı yerlerdi. Ayrıca, bu Allah'ın belası yere giden bir yol yok. Hava araçlarına ya da ışınlanmaya muhtaç olacaksınız."

Auden'ın göz kapakları aşağı indi, tekrar yukarı kalktı. Düşüncelerinin flamaları uçup gitmeye çalıştı. Ama sonsuz bir hiçlik içinde ilk kez psişik elini uzatıp flamaları kavradığında onları tutmayı başardı.

Ulaşım meselesi: bu iyi bir şey olabilir.

Beyni buğulanmadan ve düşünceleri dağılmadan önce bir şey yapmıştı. Ne yapmıştı?

Uçuş okulundan mezuniyetiniz için tebrikler. On dört yaşında sınavı geçmiş olman ailen için büyük bir onur.

Ellerinin altındaki kontroller, yeryüzünden kalkma hissi.

Uçmak. Bir şeyleri uçurabiliyordu. Küçük şeyleri. Özel bir jet-chopper. Babası ona bir tane vermişti, bundan emindi. Şık siyah bir makine, mezuniyet hediyesi. Shoshanna memnun olmamıştı, hatırlıyordu, Auden'in çok genç olduğunu söylemişti.

"Değişken sürüsüne gelince," dedi Charisma, bakışları bir kez daha vücudunun bir uzantısı olan düzenleyicide, "İnternette neredeyse hiç ayak izleri yok. Bazı sürüler bunu başarmak için çok çalışır, bu yüzden küçük ya da zayıf olduklarını varsayamayız.

"Sanırım en azından ismi biliyorum-RainFire. Mülk kayıtlarında yaptığım bir araştırmada bulabildim. Sürü, sınırımızın karşısındaki arazi parçasını üç buçuk yıl önce satın almış; ayrıca kamu mülkiyetindeki araziler üzerinde de değişim hakları var. Ancak özel bölgelerinin ana parçası Barış Anlaşması Arazi Vakfı'ndan çıkıyor."

Auden yaşlı kadına baktı, beyni Charisma'nın sözlerinin şeklini anlamakta zorlanıyordu. "Ne?"

"Bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum." Charisma'nın yuvarlak gözlerinin köşelerinde bir eğim vardı ve şimdi sanki o köşeler hayal kırıklığıyla seğiriyor gibiydi.

Auden bunun kendi hayal gücü ya da görüntüyü zihninde işlerken yaşadığı bir aksaklık olduğunu biliyordu. Charisma'nın Sessizliği kusursuzdu.

Charisma, "PsyNet'te hızlı bir arama yapacağım," dedi.

Auden kendi özdeş araştırmasını yapabilmesi gerektiğini biliyordu ama PsyNet'e nasıl gireceğini bir türlü bulamıyordu, beyni bu bilgiden vazgeçmeyi reddediyordu. *Tam orada*, kavrayışının hemen ötesindeydi, o kadar temel bir şeydi ki ikinci doğası olmalıydı. Nasıl yürüyeceğini unutmak gibiydi.

"Ah," dedi Charisma, "vakıf on sekizinci yüzyıldaki Bölgesel Savaşların ardından kuruldu. Ölü sürülerin topraklarını, kriterleri karşılayan yaşayan bir sürüye devredilene kadar emanet olarak tutuyor."

Bunların hiçbiri Auden için bir şey ifade etmiyordu, düşüncelerinin flamları aniden gevşeyen kavrayışından kayıyordu. İleri geri sallanıyordu.

Omzunu kavrayan Charisma, Auden'dan başka biriyle konuştu, sesi kısıktı. "Bizi tıbbi tesise ışınlama."

Auden ışınlanmayı hissetmedi ama kısa bir süre sonra içinde deri-sentetik kaplı beyaz bir muayene koltuğu ve bilgisayar makinelerine bağlı sayısız monitörün bulunduğu bembeyaz bir odada duruyordu.

Hava steril kokuyordu, nemli yeşil yoktu, her nefeste ozon yoktu.

Buraya daha önce de gelmişti. Birçok kez. Charisma onu geniş kolları ve yüzünün ve başının üzerine inen şeffaf bir üst kısmı olan sandalyeye ittiğinde, sandalyenin gövdesi

üzerine sırtüstü uzandı, direnmedi.

"Charisma." Bir erkek sesi, kapıdaki hareket. "Ona çözdürdüğün denklemi göster bana."

Dr. Verhoeven, Auden'ın beyni bu ismi ve sesi bir yüze dönüştürdü. Tedavi edilmemiş ya da iyi tedavi edilmemiş çocukluk sivilce salgınlarından kalma yara izleri olan pembe tonlu bir cilt, kısa tuttuğu ve düzgün çizgilerle taradığı kahverengimsi kızıl saçlar ve Charisma'nınkinden daha kısa ve tıknaz bir çerçeve üzerinde kompakt bir vücut.

"Evet," diye mırıldandı. "Cesaret verici bir işaret."

Doktor taramayı başlatırken Auden'ın etrafındaki ekranlar aydınlandı. Evet, bu bir taramaydı.

Zihninde kayboldu, düşünceleri bugün gördüğü en büyüleyici şeyle doluydu: bir kedi gibi hareket eden şekil değiştiren. Ama ne tür bir kedi? Bir ev kedisi değil. Hiçbir şekil değiştirenin ev kedisine dönüştüğünü sanmıyordu.

Bir orman kedisi o zaman.

Leopar. Kaplan. Jaguar. Vaşak.

Puma. Başkaları da var mıydı?

Etrafındaki ışıklar titreyerek onu günümüze geri getirdi.

"...çalışıyor." Doktorun sesi normalden daha yüksekti. "Sinirsel aktivitenin ilk başarısızlıktan bu yana görmediğimiz seviyelere yoğunlaşması."

"Bugün nedenini merak ediyorum. Sinirsel yenilenme belirtileri göstermeye başladığını söylediğinizden beri, son iki aydır onu çeşitli saha incelemelerine ve diğer düşük riskli özel iş konularına götürüyorum. Shoshanna bu değişimle ilgileniyor ve dış uyarımın bunu daha da ilerletip ilerletmeyeceğini görmek istiyor."

"Bunun sadece zamanla ilgili olması mümkün. Düşünmek istediğimiz şeye rağmen, Psy beyinlerinin nasıl çalıştığı hakkında hala bilmediğimiz çok şey var."

"Bu diğer tıbbi durumu nasıl etkileyecek?"

"Bunu tahmin edemem. Hamile olduğunun farkında mı?"

Auden'ın zihni tekrar kayboldu, düşünceleri büyük orman kedilerinin görüntüleriyle doldu... ve sadece anlık görüntülere sahip olduğu, anıları için hiçbir bağlamı olmayan yaptığı şeylerin flaşları. Bu o muydu? Bir toplantı masasında oturan? Karnını tarayan bir makineye bağlanmak mı? Bir masanın üzerinde uzanırken...

Neredeyse tüm düşünceleri elinden kayıp gitmişti.

Sadece bir tanesi kalmıştı.

Tek bir kelimeyle dalgalanan büyük, parıldayan bir parça:

Hamile.

Sonra kelime kayboldu, unutuldu, başka bir anı yüzeye çıktı: bir iş ortağıyla yapılan bir iletişim görüşmesi. O da katılmıştı. Ne bugün, ne dün, hatta ne de iki hafta önce. Ama bir noktada.

Fazla bir şey yapması gerekmemişti, Charisma görüşmeleri yürütürken çoğunlukla sadece yüzünü göstermişti. Anladığı kadarıyla onun görevi, acımasız iş adamının ailenin kanatlarında bekleyen güçlü bir varisi olduğuna inanmasını sağlamaktı.

Babasının ailesi değil. Annesinin.

Scott annesinin soyadıydı. Henry bu soyadını, Shoshanna'yla birlikte çalışma anlaşmalarının bir parçası olarak göstermeyi kabul ettikleri birlik imajını güçlendirmek için alenen kullanmıştı. Doğuştan bir Jackson'dı: Henry Ignatius Jackson.

Charisma ona, "Bu müzakerelere bir Scott liderlik etmeli," demişti. "Doğrudan soydan gelen biri. Amcan ve kuzenin gibi ikincil bir koldan değil. Sen ilk soydan geliyorsun ve yirmili yaşlarında görünür olmaya başlayan çok önemli. Bu, gelecekte iktidarın sorunsuz bir şekilde devredilmesini sağlayacaktır."

Auden, Shoshanna her şeyi yönetirken bunların neden önemli olduğunu bilmiyordu ama beyni Charisma'dan açıklamasını isteyecek kadar iyi çalışmıyordu. Bu yüzden rolünü oynamış, Charisma'nın tanışma aşamasında konuşması için telepatiyle gönderdiği kelimeleri söylemiş ve sonra da arkasına yaslanmıştı.

Kimse müzakereleri gerçekten üstlenmesi için ona gvenmemişti.

"Onunla iletişim kurmadığım için bana hakaret etmeyecek mi?" Auden, nadir görülen bir netlik anında Charisma'ya sormuştu.

Diğer kadın gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Hayret verici. Zihnin gerçekten de eski keskinliğine dönüyor." Sonra Auden'in sorusuna cevap verdi. "Hayır. İşin inceliklerini öğrenmekte olan ge bir kadın olduğunuz anlaşılıyor.

"Ancak sizin *varlığınız*, anneniz emekliliğe hazır olduğunda görevi devralmak niyetinde olduğunuzu açıkça ortaya koyuyor ve onun vekili olarak benimle muhatap olmaya alışkınlar, bu yüzden bunda olağandışı bir şey yok. Herkes eski Konsey yesinin çok meşgul bir kadın olduğunun farkında."

Auden'in zihni toplantının sonlarına doğru gidip gelmeye başlamıştı ve bugün ormanda konuştuğu adamın pençeleri kadar keskin ve sert bir tutuşla gerçekliğe tutunmak için savaşmak zorunda kalmıştı.

Topaz. Vahşi sarı-yeşil. Dağınık saçlarında altın parıltıları.

Büyük ereve... ama akıcı hareketler. Kedigil.

Bu bir anı mıydı? Nasıl bir anı olabilir? Ormanda bir Dönüşen'le yüz yüze gelmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Kolunun üst kısmı titredi, sıcak ve güçlü parmakların yankısı onu tutuyordu.

İpler çözülüyor, hafıza kenarlarından yeniyor.

Hafif bir hırıltı, o sarı-yeşil gözler onu hiçliğe doğru takip ediyordu.

Bölüm 4

Başarısızlık tam. Arıza beyinde lezyonlar oluşturdu. Tam iyileşme olasılığı yok denecek kadar az.

-Dr. Nils Verhoeven Shoshanna ve Henry Scott'a yazdığı raporda (11)
Kasım 2075)

AUDEN yatağında uyandı, üzerinde hastane önlüğünü andıran düz beyaz bir gecelik vardı. Yatağının başucundaki masaya bakarak, hemen üstündeki duvara monte edilmiş küçük cihazın yansıttığı tarih ve saate baktı.

Bir kadınla yüz yüze gelebileceği günden bu yana üç gün geçti.
Kedigil Değişken.

Auden zaman kaybetmeye alışkındı ama son zamanlarda, tutarlılığının bir parçasını yeniden kazanmaya başladığından beri, genellikle gün boyunca ne yaptığına dair temel bir farkındalığı vardı. Bulanık, soluk ve karışık anılar, ama *anılar*.

Ama son üç güne baktığında, sadece bir boşluk gördü.

Yine de ayağa kalktığında, hareket ettiğinde bacakları ve kolları ağrıyordu. Acıdan değil. Egzersiz ağrısı.

Ayağa kalkarak halının üzerinde ilerledi ve banyo girdi. Aynanın önünde durmaya devam ederken bile kolu sol iç duvara hafif bir ışık getirmek için dokundu. Saçları kafatasına sıkıca örülmüştü. Temiz, hassas ve karmaşık bir işti; en az üç saat sürmüş olmalıydı.

Yine de saç tellerinin kafa derisini çekiştirdiğini hatırlamıyordu.

Çünkü bu tarzı benimsemeye karar verdiğine dair hiçbir anısı yoktu. Bu onun kararı değildi. Babasının annesi bunun saçlarını kıılmaktan korumak için mükemmel bir seçenek olduğunu öğretmiş ve çocukluğu boyunca saçlarını bu şekilde kullanmasını sağlamıştı.

Seçim yok. Tartışma yok.

Belki de bu yüzden yetişkin Auden saçlarını hiç kullanmazdı. Saçlarını tek bir düğüm halinde geriye çekmeyi ya da -evdeyken, etrafta yabancılar yokken- açık bırakmayı ama şık tokalar kullanarak yüzünden geriye doğru itmeyi severdi.

Zihninin içinde *bir şeyin* belirsiz *bir* farkındalığı... ama korkmuyordu.

Onun yerine içinde bir koruma duygusu kabardı ve kendini karnına dokunurken buldu. Çıkıntı yoktu ama hafif içbükey şeklini kaybetmişti.

"Hamileyim."

Buna hiç şaşırılmamıştı. Anlamadığı şey *neden* hamile olduğuydu. Yirmi dördüne çeyrek kala bile Psy toplumunun standartlarına göre çok gençti ve ailesinin standartlarına göre de *çok* gençti. Jackson'lar her bireyi kendi değerlerine göre değerlendirirdi ama Scotts'ların kesin bir kuralı vardı: en az otuz yaşına kadar üreme sözleşmesi yapılmazdı. Ailesi *-annesi-* daha erken başvuruları desteklemiyordu.

Ve Scotts, Shoshanna, artık onun ailesiydi. O bir Jackson değildi ve bir daha asla olamayacaktı.

Bilgiler hafızasına o kadar yerleşmişti ki ezbere hatırlıyordu.

Charisma... ona bir şey söylemişti ama Auden şimdi ne olduğunu hatırlamıyordu. Bununla birlikte, bu hafıza eksikliği bulanık olsa da, bugün, dün ve önceki gün tamamen boştu. Birden Charisma'nın ona başka ne söylediğini hatırlayarak yatağının başucundaki masaya döndü ve bir şişe suyun yanında duran cep ajandasını aldı.

"Bu konuda senin için bir günlük oluşturacağım." Charisma'nın sesi Auden'in düşüncelerinde odak noktası haline geliyor. "İçine girişler yapabilirsin elbette, ama zihinsel olarak tam olarak hazır olmadığın günlerdeki bilgileri de gireceğim. Bu şekilde geriye dönüp gün içinde neler olduğunu görebilirsiniz. Dr. Verhoeven bunun daha uzun süre tutarlı kalmanıza yardımcı olabileceğine inanıyor."

Ses izini kullanarak tarayıp açtığı anda son kayıt ekranda parladı. Charisma'nın adı ve aile kodu en üstte yanıp sönüyordu.

Auden, egzersiz yapman gerektiğine karar verdin. Çünkü Dr. Verhoeven'in kadın doğum uzmanı meslektaşı hamilelik sırasında uygun egzersizler yapılmasını teşvik etti, ben de aile ile sözleşmeli bir kişisel antrenör çağırdıktan sonra sizi ev güvenlik merkezinde kurulan özel spor salonuna götürdüm. (Kendisi sıkı bir gizlilik anlaşması imzaladı ve herhangi bir ihlalin cezasının son derece ağır olacağını biliyor).

Anneniz yirmi dört saatlik kısa ziyareti sırasında bu eylemlere izin vermiştir.

Onunla bir saat boyunca egzersiz yaptınız ve sizi alıştırmaya ve bir çok yorucu bir şey yapmanıza izin vermemeye özen gösterdi. Sonunda zor nefes alıyordunuz ama belirlediği egzersizleri tamamladınız. Eğitimci bunu günlük bir rutin haline getirmenizi önerdi, böylece ilk başarısızlıktan bu yana geçen yıllar içinde kaybettiğiniz gücü yeniden kazanabilirsiniz.

Planı onaylamadım ya da reddetmedim, bu size kalmış. Ancak, gerektiğinde hizmetlerinden yararlanabilmeniz için eğitmeni komşu kasabada kiralık bir eve yerleştirdim.

Auden ağırlık kaldırdığını hatırlamaya çalıştı, yürüdüğünü ya da esneme hareketleri yaptığını, hatta Charisma'nın ince formunu ve siyah saçlarını gördüğünü hatırlamaya çalıştı ve aynı boş duvarla karşılaştı. Ama...hayır,

duvar *tam* olarak boş değildi. Dilinde bir tat vardı, kendini kesip kesmediğini, kendi kanının tadına bakıp bakmadığını merak etmesine neden olan bir metal kayganlığı.

Ancak aynaya baktığında ağzının içinde hiçbir kesik olmadığını gördü.

Yine de metal tadı devam etti. Ayrıca dört gün sonra geri geldi ve onunla birlikte anılarında daha büyük bir boşluk daha oluştu. Bu konuyu Charisma'ya o noktada açtı, ve diğer kadın Dr. Verhoeven'e onu kontrol ettirdi.

Vardığı sonuç, beyninin dönemsel olarak yeniden tam kapasiteyle çalıştığı için kendini yaktığı yönündeydi. "Düzelecek," diye söz verdi ona. "Şu anda, sıradan psişik alevlenmenin bir varyasyonuna giriyorsun gibi görünüyor. Bu durumda, zihnin bir süre için artık anı yaratamaz. Büyük bir sinirsel hasar almışsın - bu tür aksaklıklar beklenebilir."

Bu Auden'a doğru gelmiyordu, özellikle de Charisma'nın günlüğündeki notlar Auden'ın aynı dönemlerde tutarlı ve kendine verilen görevleri yerine getirmeye kararlı olduğunu gösterirken, ama buna karşı çıkacak kelimeleri yoktu. Ne o zaman, ne de takip eden haftalarda, hafıza kayıplarının hacmi arttıkça, dilindeki metal o kadar güçlü bir tada dönüştü ki, bir gece kustu.

Yanağı soğuk fayansın üzerinde. Boğazı tıkanıyor. Vücudu kasılıyor.

Bebeğim. Benim

bebeğim!

Alarmlar çalıyor.

Ayak sesleri.

Pembe-kırmızı bir yüz onun üzerinde. "-aşırı yüklenme! Getirin onu-"

Daha sonra, mırıldanan ve bipleyen makinelerin, vücudundan dışarıya doğru çıkan ince tüplerin bulunduğu bir odadan kesitler.

"-durdurun-" Charisma'keskin sesi, bilincinin içinde ve dışında kayboluyordu. "-olmayacak-"

"Düşük yapmasına neden olabilirdi. "Düşük yapmasını engellemek için onu ikna etmelisin.

_"

Hiçbir şey, düşünceleri karmakarışık ve hırıltılı yün kadar yumuşaktı.

Auden bir sonraki sefer yüzeye çıktığında metal tadı gitmişti ve beklemesine rağmen sonraki günlerde de geri gelmedi. Hâlâ zaman kaybediyordu ama o anılar mevcuttu, sadece parçalı ve bulanıktı. Boşluk parçaları yoktu, daha çok her şeye gücü yeten bir varlık kalemle yazılmış düşüncelere kötü bir silgi çekmiş ve ardında lekelerden oluşan bir karmaşa bırakmış gibiydi.

Sarı-yeşil gözleri vahşi ve öfke dolu.

Pençeleri sert ve ölümcül.

Yakan bir dokunuş.

Bu sahte hatıra solmayacak, yok olmayacaktı. Rüyalarında ona musallat olan bu şey, şeklini tam olarak kestiremediği büyük bir kedinin sinsice dolaştığı bir yerdi. Tek görebildiği karanlıkta parlayan gözleriydi...

Bölüm 5

Efendim, son etkisi zararlıydı, önemli bir düşük riski vardı. Dr. Verhoeven, fetüs doğana kadar teoriyi test etmek için başka bir girişimde bulunmamanızı şiddetle tavsiye etti. Tavsiyesinin yanı sıra Auden'in tıbbi durumuyla ilgili notları da ekliyorum.

-Charisma Wai'den Shoshanna Scott'a (21 Haziran 2083)

Bir zamanlar Konsey Üyesi olan ve şimdi çok daha güçlü bir varlık olan KADIN, Charisma'nın mesajını not etti, ancak daha acil bir konuyla ilgilenene kadar belgeleri bir kenara bıraktı.

Sonunda oturup her şeyi gözden geçirme fırsatı bulduktan sonra Hem fetüs hem de Auden hakkındaki tıbbi raporları inceledikten sonra Verhoeven'in tavsiyesine katılmak zorunda kaldı. Auden gözden çıkarılabiliyordu ama Shoshanna bebek için çok fazla zaman ve para harcamıştı, şimdi onu riske atamazdı.

Neyse, önemli değil. Teorisini tekrar test etmek için birkaç ay daha bekleyebilirdi - ne de olsa biyogreftin kızının zihnini yakıp kül ettiği günden beri zaten yıllarca beklemişti.

Sandalyesinde arkasına yaslanan Shoshanna, beynine yakıt ikmali yapmak için tasarlanmış berrak bir bardak sıvıdan bir yudum aldı. Arkasında, gerçek çocukları olan Bokböcekleri tarafından söylenen "anne" kelimesi fısıldıyordu.

Yakında, onlara söz verdi. Hükümdarlığım yaklaşıyor. Yakında hep olmanız gereken yerde olacaksınız: Psy ırkının zirvesinde.

MEVCUT GÜN

Bölüm 6

Onu gözümün önünden istemesem de, işbirliğinin devamını sağlamak için buna izin vermemiz gerektiğine inanıyorum. Önceki önlemlerin hiçbirini yeniden başlatamayız, bu geç aşamada olmaz. Fetüs için risk çok yüksek.

En önemli şey onu sakın tutmak ve verdiğim biyomonitörleri takarsa risk yönetilebilir. Herhangi bir tıbbi sıkıntı belirtisi gösterirse ona ışınlanabiliriz.

-Dr. Nils Verhoeven'den Charisma Wai'ye özel mesaj (48 saat önce)

RainFire toprakları üzerinden geçen küçük siyah jet-helikopteri gece saatlerinin derinliklerinde gören LARK'tı. Ayrıca kuzey sınırına o kadar yakındı ki, aynı helikopterin bir ay önce komşularının arazisine yerleştirilen küçük iniş pistine indiğini gördü - tek yatak odalı yalıtımlı bir kulübenin inşasının hemen ardından.

İskoçlar arazinin diğer tarafındaki sığınağı kaldırmaya zahmet etmemişlerdi - muhtemelen çok fazla iş ve çaba gerektiriyordu.

"Seni uyandırmadım," dedi Lark ertesi sabah Remi'ye, "çünkü sadece bir kişiydi. Pilot." Bir parça tereyağlı tost ısırdı, çiğnedi ve yuttu.

İkisi de Remi'nin nöbetçilerinden biri olan Angel'la birlikte bir masada oturuyordu. Yemekhane oldukça sessizdi, çoğunlukla gece vardiyasından çıkan ekip arkadaşlarıyla doluydu - güvenlik ve revir mürettebatının bir karışımı olma eğilimindeydi, görevlerine bağlı olarak atılan tek tük başka bireyler de vardı.

Karışık akşam yemeği/kahvaltı serisinden tabaklarını dolduranların çoğu, yalnız köşeler ya da henüz konuşmak istemeyen diğer kedilerin olduğu masalar bulmak için tabaklarını almadan önce bir el salladı.

Kedilerin yalnız kalma ihtiyacına saygı duymak zorundaydınız.

Bir de geçmiş yaşamında ayı olduğu belli olan Lark vardı. Elf yüzü, minyon yapısı, gece yarısı teni ve leopar formuna dönüşmeden önce toptan boya sevdası sayesinde bugün canlı bir pembe olan narin peri saçlarıyla Lark, dedikodu paylaşmayı sevdiği kadar arkadaşlığı da severdi.

"Komşularımız evin hemen arkasına iniş pistini inşa ettikleri için ayrıntılı bilgi alamadım," ekledi. Pilot dışarı çıktı ve arka kapıdan doğruca içeri girdi."

Remi olası bir tehdit karşısında uyuma fikrine kaşlarını çatmadı; iyi bir alfa üst düzey pozisyonlara getirdiği insanlara güvenirdi. RainFire'dakiler gibi yırtıcıları mikro yönetmeye çalışan bir alfa, kısa süre sonra kendini hiçbir şeyin alfası olarak bulamazdı. Kediler, kendilerine tasma takmak isteyen aptallarla uğraşmazdı.

Lark'ın verdiği bilgiyi göz önünde bulundurarak portakal suyundan bir yudum aldı. "Sadece bir kişi olduğuna emin misin?"

"Evet. Kısa mesafeli uçuşlar için tasarlanmış şu küçük helikopterlerden birini kullanıyorlardı. Şeffaf cam kubbe. İçinde sadece iki kişilik yer var ve ben tek bir silüet gördüm."

"Muhtemelen Sunset Falls'un dış mahallelerinden havalanmışlardır," diye mırıldandı Angel, siyah saçları gecedan sonra dağılmıştı ve elmacık kemikleri her zamanki gibi çarpıcıydı. "Bölge dışından gelenlerin Smokies'in bu kısmını ziyaret ettiklerinde özel hava araçlarını park edebilecekleri küçük bir hangar ve ona bağlı bir pist var."

Rina Monaghan kendi kahvaltısıyla yanındaki koltuğa kayarken Remi en yakın kasabadan bahsedince başını salladı. Uzun boylu ve düzgün vücutlu olan sarışın nöbetçi, saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde örerd ve onu kızdırırsanız kafanızı vücudunuzdan ayırabilirdi.

Leoparı, sürüsüne katılmak istediğinde gururla hırlamıştı.

Böylesine güçlü bir genç leoparı RainFirea çekmiş duyduğu heyecana rağmen yaptığı ilk şey Lucas'a Rina'yı kaybetme konusunda ne düşündüğünü sormak olmuştu. Rina'nın çoktan konuşmuş olması gerektiğini biliyordu ama bu tartışmayı kendisinin yapmaması kötü bir hareket olurdu.

RainFire'in ihtiyacı olan son şey, onlara ilk dost diyen güçlü sürüyü düşman edinmekti. Lucas, Remi'nin alfa pozisyonu için verdiği destekte ötesine geçmiş, hatta RainFire'in seralarının ilk inşası için kendi adamlarından bazılarını Remi'ye ödünç vermişti.

Bir alfadan diğerine bir hediye, Remi'nin hafife almadığı bir dostluk teklifi.

"Artık tamamen olgunlaştı," demişti Luc, "Rina bir nöbetçiden başka bir şey olamayacak kadar güçlü ve iyi eğitilmiş, ama zaten ihtiyacımız olan maksimum sayıya sahibiz. Onu çoktan kaybetmemiş olmamızın tek nedeni, kendine sadık olması." Çenesi gerildi. "Gitmesine izin vermek istemiyorum ama zamanı geldi. Sürünüz için çok değerli olacak."

Bu haliyle RainFire baskınlar açısından üst düzeydi; yeni ortaya çıkan bir sürünün yerleşik bir sürüye kıyasla daha fazla nöbetçiye ve kıdemli askere ihtiyacı vardı. Ayrıca Rina'nın derisinin altında sinsice dolaşan türden bir enerjiye de ihtiyaçları vardı, aç ve vahşi. Gençliğinde bir kâbus olduğuna şüphe yoktu ama yetişkin Rina öfkeli içgüdüleri üzerinde demirden bir disiplin kurmayı başarmıştı.

"Ne tartışıyoruz?" diye sordu. "Sabah vardiyası için bilmem gereken bir şey var mı?"

Lark onu yakaladıktan sonra Remi, "Lark, pilotun kadın mı erkek mi olduğunu anlayabildin mi?" diye sordu. Zihni beş ay önce gördüğü aytaşı mavisli ürkütücü gözlerin görüntüsüyle doldu, ama o gözlere sahip kadının hiçbir şeye pilotluk edecek hali yoktu.

"Hayır." Lark esnedi. "Pilotun kafasının haznenin kubbesinin tepesine değmediğini söyleyebilirim ama o kubbeler senin ya da Angel'ın sığabileceği kadar yüksek, yani fazla bir şey değil."

"Merak etme." Angel'ın kendine özgü ultramarin gözleri kaplan altınına dönüştü, gözlerindeki parıltı eğlendiriyordu. "Remi zaten merakını gidermek için oraya gidecek. Fark etmemiş olabilirsin ama alfamızın komşularımıza karşı *hafif* bir ilgisi var."

Remi onların yerleşik kaplanına parmağını gösterdi. Angel nöbetçilerin en sessiziydi, ama aynı zamanda Remi'yi en uzun süredir tanıyordu, Remi ondan yeni bir sürü kurmasına yardım etmesini isteyene kadar her zaman yalnız bir yolda yürümeyi amaçlayan bir kan kardeşiydi. Diğer adam, Remi'nin Auden Scott'a olan hayranlığını, Remi garip etkileşimden ilk kez bahsettiğinde tespit etmişti.

"Sanki sen de merak etmiyorsun." Bir elini duştan nemli saçlarının arasından geçirdi. "Fark etmediysen diye söylüyorum, ben de . O araziye almak için gerçek bir şansımız olduğunu sanıyordum." Her şey bir yana, sınırında olası bir tehdit olmasından nefret ediyordu. "Bir Psy, gölge operasyonları için kullanamayacağını bildiği halde neden böyle bir yeri istesin ki?"

Lark bir çatal dolusu çırpılmış yumurtayı yuttuktan sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Bazıları münzevi. Yani, Arrow kankanla tanıştın mı?"

"Aden münzevi değil. Vadide diğer Oklarla birlikte yaşıyor." Remi'nin, ekibin ilk lise mezuniyet törenine katılmak üzere davet edildiği bir yer. Bu davet iki grup arasındaki güvenin bir simgesiydi, tıpkı RainFire'ın yavruları ve Ok çocukları arasında oyun buluşmalarına izin vermesinin kendi taraflarından bir simge olması gibi.

"Krychek o zaman." Lark çatalını ona doğrulturken, Rina -sabahları hiç konuşkan olmayan- bir pastırma ekmeği yedi ve dinledi. "*Vahşi Kadın* onun eşiyle birlikte taşrada yaşadığını söyledi ve forumdaki Moskova ayısı arkadaşlarım da bunu doğruladı."

Angel kahvesinden yavaşça bir yudum aldıktan sonra, "Ah, *Vahşi Kadın*," dedi, "araştırmacı gazeteciliğin o kalesi."

"Siktir git, Stripes." Hafif sözler. "Gelecek ay benim kopyamı ödünç almayı dene ve seni nereye götüreceğini gör."

Angel'ın elmacık kemiklerindeki kırmızılık Remi'nin omuzlarını titretti ve Rina yüzünde çok ilgili bir ifadeyle ona baktı.

"Anlatsana Angel," dedi arkadaşını dürterek. "Gizli hayran mı?"

"İşte bu yüzden yalnızdım," diye homurdandı Angel, sonra da Kahvesini. "İnsanlardan nefret ediyorum."

Remi ve Lark güldü, Rina ise yavaşça .

En yeni nöbetçileri kısa süre sonra ayağa kalktı. "Bugün tüm çeyreklerde tam bir tarama yapmak istiyorum."

"Beni bekle." Lark da ayağa fırladı. "Pijamalarımı giyeceğim ve *Primal Lives & Private Secrets*'ın son bölümünü izleyeceğim. Dünkü bölüm bir uçurumla bitti. Senaristler ana kahramanın, tonlarca cinsel gerilim yaşadığı insan milyarder düşmanı tarafından kaçırılmasını sağladılar."

Kaşlarını çatmadan önce bir an için kendini yelpazeledi. "Bir daha düşündüm de, umarım onun güzel yüzünü parçalıyordur. Demek istediğim, onun bir kurt alfası olması . Kimse bir *alfayı* kaçırıp da hikayesini anlatacak kadar yaşayamaz. Eğer romantik bir şeymiş gibi davranırsa izlemeyi bırakacağım."

Rina başını sallayarak tabağını ve fincanını alıp tezgâha döndü. "Feather, geçen ay bana ikizlerden birinin diğer ikiz gibi ve aşırı hassas burunlu bir ayı sürüsü olması gerektiği halde kimsenin fark etmediği bölümü izletmiştin."

"Biliyorum, *biliyorum*, Reens." Lark yüzünü buruşturdu. "Ben bir *bağımlıyım*." İki nöbetçi birlikte yürümeden önce kendi kirli tabaklarını aldı.

Sürüdeki tüm arkadaşlıklar arasında Remi'ye en beklenmedik geleni buydu. Rina'nın ateşli ve hırslı olduğu yerde

Lark güneşli bir mizaca, neşeli bir dünya zevkine ve eşi benzeri olmayan bir bağ kurma yeteneğine sahipti.

Onlara benim diyebildiği için çok şanslıydı.

Angel, "İyi misin?" demek için Remi'yle yalnız kalana kadar bekledi. Bugünkü randevunun önemini anlayan dünyadaki tek kişiden doğrudan bir bakış.

Remi diğerlerine güvenmiyor değildi; sadece annesini kaybettiğinde onlar yanında değildi. Angel onun acısına tek başına tanıklık etmişti. Arkadaşlıkları o noktada sadece altı ay sürmüştü, dünyadaki son çalışan petrol platformunun kapanış vardiyasında çalışmaya başladıklarında doğmuştu.

Böyle bir sitede genellikle bir Dönüşen bulamazdınız, ama ikisinin de doğalarına zarar veren bir işi seçmek için kendi nedenleri vardı. Ve arkadaşlıklarının henüz yeni olmasına rağmen, o zamanlar on dokuz yaşında olan kaplan, Remi'nin annesi onun hiçbir şeyin düzeltmeyeceği bir şekilde hasta olduğunu fark ettiğinde, benzer yaştaki Remi ile eve gelmişti.

On altı yaşından beri tek başına yürüyen çocuk Angel, yedi ay boyunca Remi ve Gina ile birlikte kalmıştı... sonuna kadar Gina son istirahatine doğru neredeyse hiç uyumamıştı ve kaplan, Remi'ye uyumasını emrettiği zamanlarda onunla birlikte oturmuştu. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu ama ikisinin de kendisine açıklamadığı özel şakaları vardı.

Arkadaşı annesini son günlerinde güldürmüştü ve bu Remi'nin asla unutamayacağı bir hediye idi. Angel aynı zamanda Gina Denier'in güneşli bir çayırda, mezarını işaretleyecek bir mezar taşı ya da başka bir işaret olmadan toprağa verildiği gün tabutunu taşıyanlardan biriydi.

Değişkenlerin tarzı buydu ve onun da istediği buydu.

"Toprağa yakın ol, Rem-Rem. Böylece bedenim baharda açan çiçekleri besler."

Diğer tabut taşıyıcıları annesinin en yakın arkadaşlarıydı; ölümünden sonra Remi'ye annelik yapmak isteyen dört kadın, çünkü onların tarzı buydu. Ama Remi'nin sadece bir annesi vardı ve o

nezaketlerini kabul edemiyordu. On bir yıl önce bugün, annesinin ondan istediği son şeyi yaptıktan ve onu o tarlada toprağa verdikten sonra Angel'la birlikte gitmişti - çünkü Angel onun yas tutmasına, koşmasına ve daha iyi hale getirmeye çalışmadan öfkelenmesine izin vermişti.

"Sadece onu hatırlıyorum," dedi Remi bugün ve üzüntüsü sonsuza dek onun bir parçası olacak olsa da, kaybı uzun zaman önce açık bir yara olmaktan çıkmıştı. Artık güzel zamanları hatırlayabiliyor, yavruyken yaptığı yaramazlıkların yanına kâr kaldığını düşünmesine ne kadar sık izin verdiği gülebiliyordu. "Şansı olsaydı nasıl da RainFire'in sıcak çekirdeği olacağını düşünmek."

"Evet, annen kollarını açarak nasıl seveceğini biliyordu. Onu özlüyorum."

Angel nadiren böyle duygusal ifadeler kullanırdı; Gina'nın hayatına çok geç girmişti, Gina onu istediği gibi anne sevgisiyle yıkayamazdı, Angel zaten içine kapanık ve uzaktı. Yine de kahkahalar ve Gina'nın Angel'ın elini sıkmasına neden olan şeyler hakkında konuştukları geceler olmuştu, Gina başını sevgiyle inkâr edercesine sallamıştı.

Remi Angel'a annesinin ona yapmamasını söylediği şeyi, arkadaşının Gina'yla baş başa kaldıklarında paylaştığı şeyi hiç sormamıştı.

"Annem olduğu için her gün şükrediyorum." Masanın altında bir hışırtı hisseden Remi bakmadan uzandı ve leopar formundaki bir yavruyu ensesinden yakaladı.

"Ailenden kaçtın, değil mi?" dedi sırtarak ve yavruyu karnına bastırmadan önce burnunu ısırdı. Asher bir yaşından büyük değildi, yumuşak hatları, oyunculuğu ve şefkati vardı.

"Kendine bir şans verersen harika bir alfa olacağını söyledi bana," dedi Angel, gözleri şu anda Remi'nin kemerinin dilini çiğnemeye çalışan yavrunun üzerindeydi. "Bunu sana hiç söyledim mi?"

Sen onun en büyük gururuydun.

Remi'nin tüm vücudu Auden Scott'ın fısıltıyla söylediği sözleri hatırlayınca kaskatı kesildi. "Hayır. Ama onun ne düşündüğünü biliyordum." Yavruyu bıraktı

küçük pençelerini masanın kenarına koydu, böylece çocuk Angel'a bakabildi. "Sadece ona inanmadım."

Angel uzanıp yavrunun kulağını çekti ve Asher'ın mutlu sesler çıkarmasını sağladı. "Seninle çok gurur duyardı, Remi. Kurduğun sürü için, hepimiz için yarattığın aile için - bu pislik de dahil."

Bununla birlikte Angel uyku döngüsüne girmek için masadan uzaklaştı. Kaplan için oldukça standart bir durumdu. Kesme vanasına basmak zorunda kalmadan önce ancak bu kadar çok duygu yaşayabilirdi. Remi nedeninin bir kısmını biliyordu ama belki de Angel'ın annesine her şeyi anlattığını hissediyordu.

Remi'ye gelince.

Bugün yine taktığı mobil telsize dokundu. Auden Scott'la karşılaştıktan sonra bunu daha sık takmaya başlamıştı. Annesinin ona getirdiği son hediye kabul etmesi için perili gözleri olan ve sonsuzluğa esrarengiz bir şekilde bakan bir Psy'nin gerekmiş olması ne kadar da can sıkıcı değil miydi?

Bölüm 7

RainStone: 12'si küçük olmak üzere 27 kurtulan, alfa yok, nöbetçi yok. Hayatta kalanların en kıdemlisi genç bir anne; Barış Anlaşması Yeniden Yerleşim Kurulu'na hayatta kalanların oy birliğiyle yeni birleşik sürü SkyDawn'a katılma kararını .

Kalan RainStone fonları SkyDawn'inkine eklenecek. RainStone toprakları, SkyDawn'ın yeni tahsis edilen bölgesine telafi edici bir ekleme karşılığında tröste teslim edilecek.

RainStone'dan sağ kurtulan tüm yetişkinlerle birlikte Yeniden Yerleşim Kurulu tarafından imzalanan transfer (belgeler için bkz. ek 21C).

-Peace Accord Land Trust tarafından muhafaza edilen Changeling
Tarihi Kodeksine Ağustos 1781'de el yazısıyla yazılmış
kayıt

REMI kucağındaki kaçağa, "," dedi. "Hadi seni masana geri götürelim."

Pijamalı aile ile sohbet ettikten sonra, bir pansiyona çıktı.

gölgelik yürüyüş yollarının. Bu erken saatte, dünya zengin yeşil ve koyu griydi ve şeffaf bir sisle örtülmüştü. Sürüsünün kalbini oluşturan devasa ağaçların dallarında tüneyen seraların pencerelerinden ışık saçılıyordu, dağınık bir mücevher dizisi gibi.

RainFire'ın küçük boyutu ve orantısız sayıdaki genç üyesi, aerilerin bu bölgede bir arada kalmasının, her bir ağacın dallarına tünemiş birden fazla evin -uzun zaman önce başka bir sürü tarafından dikilmiş ağaçlar- olmasının nedeniydi. RainStone'un

Bölge Savaşları'ndan sonra bir sürü olarak hayatta kalmayı başarmış, ancak bu inanılmaz ağaçları geleceğe armağan etmişti.

Eski sürünün adının bir kısmını kendi sürülerine dahil etmek doğru gelmişti.

Şimdi, yüksek yürüyüş yollarını kullanarak etrafı dolaşıyor, uyanık olanları selamlıyor ve uyuyanların güvende olduğundan emin oluyordu. Huzur hüküm sürüyordu, tek ses hafif sabah rüzgârı ve kendi işleriyle uğraşan leoparların sessiz hareketleri, vücutlarının sisin içindeki gizlilik fısıltılarıydı.

Yerdeki büyük, plasla çevrili etkinlik alanının içindeki hareketi fark ettikten sonra, kedi zarafetiyle orman patikasına atladı ve içeri girdi.

"Remi!" Dördüncü yaş günü yaklaşan küçük Jojo ona doğru koştu.

Parlayan kahverengi teni ve leoparının sarı-altın gözleri, sağ tarafında pençe benzeri işaretler taşıyan yüzü, bugün en sevdiği mor kadife tulumunu giymiyordu.

Sevgi dolu teyzesinden, en değerli giysisinin bir çiftini her büyüttüğünde daha büyük bir versiyonunu yapmasını istedi. Bir gün yetişkin Jojo'yu da aynı tulumlar içinde göreceğini hissediyordu.

Bu fikir onu sırttırdı.

Ancak bugün, üzerinde altın pati izleri olan ışıltılı siyah bir tulum seçmişti. Bunu seçtiğini biliyordu çünkü Jojo isteklerini dile getirebildiği günden beri moda seçimleri konusunda kararlıydı. Spor ayakkabıları altın rengindeydi, kıvrıkcık siyah saçları başının üzerinde bir sürü küçük düğüm halinde toplanmıştı ve her düğüm altın bir saç bağıyla tutturulmuştu.

"Bayan Jojo." Hızla koşan vücudunu, bacaklarına çarpmadan önce yakalayan adam, onu havaya fırlattı.

Yavru gülmekten çılgılık attı ve adamın kollarına yerleşti; bacakları adamın kalçasında, bir kolu adamın sırtında, diğeri ise sorgulayıcı bir hareketle yukarı kalkıyordu. "Ne var ne yok?"

Adam ve leopar sırttı. "Bunu sana benim sormam gerekirdi. Saat şafak vakti. Neden uyanıksın ve oyun oynuyorsun?" Oyun alanında çocuk kalmamıştı ama üç yetişkin ve bir çocuk tırmanma çerçevelerini kullanıyordu ve şüphesiz Jojo'ya göz kulak oluyorlardı.

"JD bana bakıcılık yapıyor," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Jojo için kural yok!"

Remi, on altı yaşındaki Jayden nam-ı diğer JD'nin tırmanma iskelesine tırmandığı yere baktı. "Sanırım bu bir ağabeyin ayrıcalığı. Saçını o mu yaptı?"

"Evet." Küçük düğümleri göstermek için başını bir o yana bir bu yana eğdi. "JD'yi seviyorum." Kelimeler masum bir samimiyetle söylenmişti.

"O iyi bir kardeş." Ve Remi'nin gelecekte sürünün çekirdek üyesi olacağını bildiği genç bir erkek. "Benimle tur atmak ister misin?"

Kucağındaki küçük kızdan coşkulu bir baş sallama.

Remi, Jayden'i Jojo'yu da yanında götürdüğü konusunda uyardıktan sonra onu yere bıraktı. Minik elleri tulumunun ceplerinde, onun yanına doğru ilerledi. Çoğu genç yavrunun aksine, Jojo yer değiştirmeden önce iyi kıyafetlerini çıkarmayı *asla* unutmazdı. Jojo'nun, vites değiştirmesi için ona bağırarak sabırsız arkadaşlarına hırladığını görmüştü.

Mutfak bölümüne uğradıklarında -yemek bölümüne kapalı bir geçitle bağlıydı- küçük gölgesi Fabien'in ekibiyle yaptığı tüm konuşma boyunca yüzünde ciddi bir dinleme ifadesiyle orada durdu.

Eğitilmiş Fransız şef RainFire'in kurucu üyelerinden biriydi. Remi, kendisinden on yaş büyük olan diğer adamla karşılaşmıştı.

-yarış pistinde geçirdiği yıllar boyunca; Fabien'in bir yerde asla uzun süre kalmadığını kısa sürede keşfetmişti. Çoğu yalnız insanı harekete geçiren aynı huzursuzluk, şefin dünyanın dört bir yanındaki beş yıldızlı restoranlarda görev yapmasına neden olmuştu.

Remi, Fabien'den yeni sürüsünü başlatmasına yardım etmesini istediğinde, gerçek bir maaş olmadan, ancak tüm sıkı çalışması için prenslik topladı

Uzun boylu ve iri yarı "gümüş tilki" şef -per Lark- ona altı ay verebileceğini söylemişti.

Görünüşe bakılırsa acımasız ve huysuz Fabien yeni bir sürü kurmanın zorluğunu seviyordu ve Remi'nin RainFire'da topladığı tüm "vahşi hayvanlar" için yumuşak bir noktası vardı. Bugün, kollarını bir tezgâhın kenarına dayamış dururken Jojo'ya göz kırptı. Birçok yetişkin kadın bu göz kırpma için ölebilirdi, diye düşündü Remi eğlenerek.

Daha sonra, tekrar yere inip revire doğru yola çıktıklarında, küçük asistanı ona gururlu bir bakış attı. "Bir saat boyunca iyiydim!"

Remi'nin leoparı, söz konusu zamanın bu son derece yanlış ölçümü karşısında içinde öfkelenirdi. "Evet, harika bir iş çıkardın." Düğümlerden birini çekiştirdi, yerinden oynatmamaya dikkat etti.

"Şimdi bir kurabiye alabilir miyim?" Ağlamaklı bir bakış. "Fabien bana hep kurabiye verir."

Fabien'in çok gurur duyduğu ve büyükbabasından miras kalan ismini katletmek sadece yavruların yanına kâr kalabilirdi.

"Güçlü dominantlar iyi bir kahvaltı yapar," diye hatırlattı ona. "Kurabiyeler öğleden sonra atıştırmak içindir."

İç çekti. "*Maaaaan.*"

Bu kederli ünlem karşısında kahkahalara boğulmamak için gözlerini sımsıkı yummak zorunda kaldı. Bunu kimden öğrendiğine dair hiçbir fikri yoktu ama tıpkı bir yetişkinin pipo sesi dışında çıkardığı ses gibiydi.

Pip-squeak demişken, "Arkadaşın Pip nasıl?" diye sordu. Küçük Okçu çocukla Jojo'nun arası hırsızlar kadar iyiydi, Pip artık psişik yetenekleri üzerinde yeterince kontrol sahibiydi ve birkaç kez RainFire'la gecelemesine izin verilmişti.

Asla yalnız değildi elbette. Çocuk çok güçlüydü. Ama Arrow bebek bakıcıları Pip'i psişik kalkanlarının içinde tutarken, sanki bir arkadaşlarıyla yatıya kalıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Son bakıcı, saçlarına aklar düğmüğü bir Ok'tu.

Bu kadar dokunaklı olmasaydı komik olabilirdi.

Sevgisiz, şefkatsiz, oyunsuz büyütülen Oklar, çocukları için çok *uğraşıyorlardı*.

RainFire her zaman onların yanında olacaktı. Bu, manken gibi kaskatı ve beceriksizce oturan yaşlı Oklarla uğraşmak anlamına gelse bile. Son seferinde Finn bir atılım yapmış, gri saçlı Arrow'u strateji ile ilgili olduğunu söyledikten sonra bir kart oyununa ikna etmişti.

Bir de yirmi üç yaşındaki Zinnia vardı. Remi bu kabarcıklı ve kendinden emin anaç kızın *-tüm* kıvrımlara sahip esmer bir kız- birden fazla Ok'u ten ayrıcalıklarına başlattığından emindi. Aden, Remi'ye artık bakire olmayan, şok geçirmiş Oklar hakkında şikâyetlerle gelmediği için onu kendi haline bırakmıştı.

Bir bakire, insanlarla ilgilenmeyi seven ve nasıl nazik olunacağını bilen şefkatli bir anneden çok daha kötüsünü yapabilirdi.

"Oh, oh!" Jojo bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Pip boşalacak!" Üç tombul küçük parmağını havaya kaldırdı. "Bir, iki, üç" -her parmağa küçük bir dokunuş- "günler sonra!"

"Bu doğru mu?" dedi, planlanmış ziyaretten haberdar olmasına rağmen. "Her gün telsizle mi konuşuyorsun?"

"Evet. Her gün. Annem yağmur demeden Pip ve Jojo'nun fırtına gibi konuşacağını söylüyor." RainFire'ın revir "küplerine" giden patikada yürürken Jojo'nun minik eli Pip'in eline yapıştı, ona baktığında yüzündeki gülümseme güven dolu bir güneş ışını gibiydi.

Çocuk bir gün onun kalbini patlatacaktı, bunu biliyordu. Muhtemelen on sekiz yaşına geldiğinde gezmeye gidecekti. Çünkü Remi'nin bir kusuru varsa, o da tüm halkının üzerinde gezinmek ve onları güvende tutmak istemesiydi. Ama bunu bir avcı sürüsüne yapmak onları yok etmek olurdu.

Yani anlaşılmayı öğrenmişti.

Bu dürtünün anlamına gelmiyordu.

"Hey." Finn reviri oluşturan üç küpten ana küpte masasında oturduğu yerden elini rahat bir selamlama için kaldırdı. Üçü de zincirleme olarak birbirine bağlıydı ama biyolojik tehlike kapıları ve diğer protokoller sayesinde gerektiğinde her biri bir izolasyon bölgesi oluşturmak için kesilebiliyordu. Ağaçların arasında göze batmaması için dışı kamuflaj yeşiline boyanmış olan küplerin içi tertemiz beyazdı.

Kurulum sürünün bütçesinin önemli bir kısmını tüketmişti, ancak büyük bir hastaneden bu kadar uzakta, kendi tıbbi bakımlarına ihtiyaçları vardı -Remi, sürüsündeki hiç kimsenin annesiyle aynı seçimle karşılaşmamasını umuyordu, ancak en kötüsü olursa, evde, sürünün yakınında kalabilmelerini istiyordu.

"Görüyorum ki yanında müstakbel bir nöbetçi getirmişsin." Finn, açık kahverengi saçlarının ince telleri yüzünden geriye doğru itilmiş, Jojo'nun küçük yumruğuyla bir yumruk tokuşturdu.

"Gece boyunca herhangi bir kırık kemik ya da başka bir yaralanma oldu mu?" Remi sordu.

"Hayır. Büyük bir şok yaşadım." Finn Jojo'nun kucağına tırmanmasına yardım etti. şakağına bir öpücük kondurarak sırtını sıvazladı, Jojo dirseklerini masaya dayamış, çenesini ellerinin arasına almış, gözlerini kısarak ekrandaki tıbbi çizelgelere bakıyordu.

"Yeni bir komşumuz olduğunu duydum." Yaprak yeşili gözleri Remi'ninkilerle buluştu.

Remi onun bilgisine şaşırmadı -Finn de gece vardiyasındaydı ve onların üçüncü amiriydi. "Sabah kontrolümü yaptıktan sonra durumu gözden geçireceğim. Jojo'yu geri götürmem ve kıdemsiz askerlerle hızlı bir toplantı yapmam gerekiyor."

Güçlü bir genç sürü oluşturmanın bir parçası da sürü arkadaşlarının alfalarının ilgisine ve zamanına hakları olduğunu bilmelerini sağlamaktı. RainFire'daki hiçbir yetişkin ya da yavru, ilgi kırıntıları için yalvarmak zorundaymış gibi hissetmeyecekti.

Çünkü Remi *annesinin* oğluydu.

Babasının DNA'sı umurunda olsa bile cehennemde çürüyebilirdi.

"Bayan Jojo ile geri yürüyebilirim." Finn onun yanağına sokuldu. "Ne dersin? Sen, ben ve kahvaltı?"

Jojo'nun midesi tam zamanında guruldadı. "JD'yi de almalıyız," dedi sadakatle.

Remi elinin tersiyle onun yanağını okşadı. "Bugün asistanım olarak harika bir iş çıkardın."

Yirmi dakika sonra, hemen hemen tüm kıdemli ekibin altında eğitim gören parlak yüzlü yeni askerler grubuyla buluştuktan sonra sürüden ayrıldığında, kızın gülümseyen yüzü onunla kaldı

-RainFire'ın henüz uzmanlara sahip olmak için yeterli sayıda çalışanı yoktu, bu nedenle her biri mümkün olduğunda derslere liderlik etti.

Bugün gençleri Jojo'nun otuz bir yaşındaki teyzesi Serenity'ye emanet etti. Ona asık suratlı kıdemli asker avatarıyla baktığınızda, Jojo'nun kıyafetlerini diken ve kapalı kapılar ardında onunla prenses çay partileri yaptığı bilinen Sisi Teyze olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Remi, stajyerlere "tembel kışlarınızı kaldırın koşusu" için sıraya girmelerini emreden sesiyle ayrıldı. O da yolculuğunu yürüyerek yapmaya karar vermişti ve yeni asistanla konuşması gerekebileceği ihtimaline karşı insan formunda kalmaya karar vermişti.

O geçerken tenine birkaç tanıdık koku yayıldı, halkının gelip gitmesinin kalıcı yankısı. Koştukça bu kokular azaldı, ta ki İskoçya sınırına ulaştığında sonbahar renklerine bürünmüş bir ormanın sayısız tonundan başka bir koku alamaz hale gelene kadar. Bu, normal bir güvenlik koşusu sırasında bir askerin gelmediği anlamına gelmiyordu, sadece kokunun dağılması için yeterince zaman geçmişti.

Kendine belirlediği tempodan sonra göğsü kabararak ağaçların arasında durdu ve kulübeyi inceledi. Prefabrikti, müteahhitler bir günde inşa etmişlerdi ama gerçek bir kütük kulübenin iyi bir taklidiydi. Kenarlarında sis kıvrılıyordu, sabah ışığının sesi kısılmıştı. Bulutlar güneşin doğuşunu grileştirmiş, dağ karamsar bir ruh haline bürünmüştü.

En yakın pencereye vuran ışık, grinin içinde sarı bir dikdörtgen.

Bir sonraki hamlesine karar veremedi ön kapı açıldı.

Auden Scott dışarı çıktı, ellerini havaya buhar dalları gönderen bir fincanın etrafında kavuşturmuştu, arka plandaki bulut gölgeli sonbahar yapraklarına karşı beyaz bukleler. Üzerinde siyah tayt ve aynı koyu renkte büyük boy bir sweatshirt vardı. Sadece tek bir anlama gelebilecek bir göbeği barındıracak kadar esnek kıyafetler.

Auden Scott çok ama çok hamileydi.

Bölüm 8

Kıdem tazminatı deneyini oy birliği ile onayladık. Halkımızdan sır saklamaktan nefret ederim, ancak Payal'ın bu bilgiyi şimdilik bilmesi gerekenler bazında tutma önerisine katılmak zorundayım. Halka .

Bugünlerde Petek'te sürekli bir korku havası esiyor. Herkes çok korkmuş durumda. Onlara PsyNet'i bilinçli olarak parçalara ayırmaya karar verdiğimizizi söylemek feci bir panik riski taşıyor.

-Empatik Kolektif Başkanı Ivy Jane Zen'den Vasic'e mesaj
Zen, Arrow (27 Ağustos 2083)

KALEB, PsyNet'in uçsuz bucaksız yayılımının durdurulamaz bir hızla parçalandığı anlaşıldığından beri İktidar Koalisyonu'nun planladığı ayrılıkçı PsyNet adasının merkezindeki kişinin kendisi olacağını düşünmüştü. O en güçlüsüydü, sadece kaba gücüyle adayı bir arada tutabilecek ikili bir kardinaldi.

"Sorun da bu zaten," diye belirtmişti Payal kararlı bir şekilde Bu girişimi kabul ettikleri toplantı. "Elimizde sadece bir Kaleb Krychek var. Planın işlemesi için psişik adanın sıradan insanlar tarafından sürdürülmesi gerekiyor."

İşte buradaydılar, aynı gönüllülerin omuzlarında yüzlerce gönüllünün hayatıyla kumar oynamak üzereydiler. Grup, sağlık görevlilerinin ve empatların onları rahatlıkla izleyebileceği ve fiziksel tepkilerinin çok sayıda dikkatli kamera tarafından kaydedilebileceği büyük bir futbol sahasında duruyordu.

Diğerleri psişik düzlemde hazır bekliyordu, her küçük gerçeği not etmeye hazırdılar.

Her bir gönüllü geçtiğimiz ayı psişik düzlemde diğerleriyle etkileşimde bulunarak geçirmişti, böylece PsyNet'in ana gövdesinden ayrılmaları tüm Psy'ların hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları ağdan tamamen düşmelerine yol açarsa kendi geçici ağlarını oluşturabileceklerdi. Biyogeribildirimi kaybederlerse birkaç dakika içinde ölürler.

Deney grubunda hiç çocuk yoktu. Risk çok yüksekti ve çocuklar buna rıza gösteremezdi. Biri bu fikri ortaya atsaydı Kaleb veto ederdi ama İktidar Koalisyonu'nun Psy Konseyi olmadığını unutmuştu. Birincisi, Empatik Kolektif'in Başkanı Koalisyon'un bir üyesiydi - Sarmaşık Jane Zen'in sadece varlığı bile bazı şeylerin doğal olarak söz konusu olamayacağı anlamına geliyordu.

Bugün son bir telepatik mesaj gönderdi: *Hepinizle bağlantılıyım ve deney başarısız olursa sizi PsyNet'in başka bir bölümüne geri atabilirim. Panik yapmayın.*

Onların anlaşması zihninin arkasında bir ses mırıltısıydı. Ve belki de Sahara'nın etkisiydi, ama kendini son sözünü şöyle tamamlarken buldu: *Cesaretinizle gurur duymalısınız. Bugün, halkımızın hayatta kalması için savaşıyorsunuz.*

Çünkü PsyNet görünürde hiçbir alternatif yokken başarısız olursa, Psy'ların büyük çoğunluğu ölecekti. Bu kadar basitti.

Alandaki insanlar onun sözleri karşısında daha dik durdular.

Brace, diye uyardı ve görevine başladı: PsyNet'in gönüllülerin bağlı olduğu sağlam bölgesini kasıtlı olarak izole etmek. Çok fazla enerji gerektirmiyordu; o ve diğerleri deney için bu bölümü seçmişlerdi çünkü burası bozulmaya meyilli ince yamalarla çevrili tek bir hasarsız parçaydı.

Sağlık görevlileri, bu bölgeden sorumlu sunucu adına Payal'ın yaptığı gibi, çalışırken ona sürekli güncellemeler gönderdi.

*Stabil.
Durağa
n.
İstikrarlı
I.*

Kaleb adanın PsyNet'le olan son bağlantısını da kesmiş ve neredeyse işe yarayacağına inanmak üzereydi ki birden fazla M-Psy'den bir çılgılık yükseldi: *Fiziksel çöküş! Sinirsel kapanma devam ediyor! Acil durum prosedürünü etkinleştirin!*

Kaleb önlerindeydi, deney grubunu çoktan Ağ'ın başka bir parçasına çekmişti -bütün ağır hasar görmüş olsa da daha büyük bütüne bağlı kalan bir parçaya.

Durum nedir?

Başhekimin tepkisi *hızla stabilize* olmak oldu. *PsyNet'in kendi parçalarıyla olan bağlantılarını hiçbir zaman kaybetmediler, bu yüzden beyinlerinin neden kapanmaya başladığını bilmiyorum. Belki de yeterli biyogeribildirim yoktu?*

Bu olamaz, dedi Kaleb, *LaurenNet çok daha küçükken olmazdı.* Lauren ailesinin PsyNet'ten başarılı bir şekilde ayrılışının tüm ayrıntılarını paylaşmadan önce Judd'dan izin istemişti.

"Yardıma olacaksa paylaşın," dedi diğer adam, ilgili diğer yetişkinlerle hızlıca teyit ettikten sonra. "Çöküşe bir çözüm bulamazsanız sonuçlarının ne olacağını anlıyoruz."

Yok oluş.

Milyonlarca zihin öldü, Psy ırkının yüzde doksan dokuzu gezegenden silindi.

Judd'la yaptığı konuşmayı hatırlayınca planlarını yeniden gözden geçirdi. Payal'a telepatiyle, *yüz kişinin başlangıç için yanlış yer olduğunu söyledi. Küçükten başlamalı ve mümkün olan en yüksek sayıya ulaşmaya çalışmalıyız.*

Mümkün. Ancak ne kadar çok parçalanırsak, çapalarımın bu adalara hizmet verebileceğinden o kadar az emin oluyorum. LaurenNet'in çapası yoktu, ancak bir kardinal de dahil olmak üzere yüksek Gradyanlara doğru büyük ölçüde çarpıktı. Daha büyük bir grupla bunu dengeleyebileceğimizi umuyordum.

Kaleb de aynı şeyi umuyordu. *Ne olursa olsun denemeliyiz.*

Anlaştık. Ancak gönüllüler için önerilen iyileşme süresini Ivy Jane'e sormamız gerekiyor.

Cevap iki hafta oldu.

Empatinin söylediğine göre, *ağın giderek bozulması nedeniyle bunun uzun bir süre olduğunu biliyorum, ancak gönüllülerimiz tükenirse bu kesinlikle işe yaramayacaktır.*

Koalisyonun tüm üyeleri arasında hızlı bir fikir alışverişi yapıldı ve bir sonraki girişimin zamanı on dört gün sonrası için belirlendi.

Olay sonrası yardım ettikten sonra PsyNet'ten ayrılan Kaleb gözlerini Moskova'daki ofisinde açtı. Binanın altındaki meydana bakan tavandan tabana pencereye döndüğünde, puslu bir yağmur ve parlak bir dizi şemsiyeyle karşılaştı.

Lenik, telepatiyle aradı. Artık çevrimdışı değilim.

Genç yardımcısı içeri girmeden önce ofisinin kapısı çalındı. Kıdemli yardımcısı şu anda olası çözümleri gözden kaçırmadıklarından emin olmak için PsyNet'te tarihsel bir derin dalış yapıyordu.

"Efendim," dedi Lenik, Kaleb için çalışmaya başladığı günlere kıyasla bugünlerde kendinden çok daha emindi. "Scott ailesinin Sunset Falls, Tennessee'deki yeni üssü hakkında istediğiniz raporu getirdim."

Kaleb, büyük bir Psy ailesinin merkezi için daha alışılmadık bir yer düşünemiyordu. Büyük Dumanlı Dağların gölgesinde kurulmuş olan kasabanın çoğunluğu insanlardan oluşan yaklaşık kırk bin sakini geniş bir alana dağılmıştı ve kasaba merkezi tek bir ana caddeden ibaretti.

Görünürde tek bir gökdelen bile yokken, ağaçlar ve diğer yeşillikler hakim durumdaydı. Sahara geçen gece ona anomaliden bahsettiğinde internetten bulduğu resimlere bakılırsa, yılın bu zamanlarında burası sonbahar renklerine bürünüyordu; ağaç yapraklarının canlı kırmızıları, parlayan turuncuları ve yoğun sarıları kasabanın adına yakışıyordu.

"Ne kadar çarpıcı." Sevgilisinin yüzü aydınlanmıştı. "Bir dahaki sefere mola verdiğimizde seni oraya sürükleyeceğim. Ama ne demek istediğini anlıyorum-

Londra, Milano ya da Las Vegas' benzemiyor, değil mi?"

Bunlar Scotts'un varlık gösterdiği büyükşehirlerden sadece yd.

Yine de Scotts, aile reisleri Shoshanna'nın yaklaşık iki ay önce ölümünden sonra operasyon merkezlerini bu ücra yere taşı mıştı. Scotts'lar bu küçük yerleşkenin yirmi yıldır sahibiydi ama Kaleb buranın ailenin genç yeleri için bir eğitim alanı olarak kullanıldığını anladı.

şimdi, her ne kadar aile merkezdeki değişim hakkında bir açıklama yapmamış olsa da, burası Scott'ın resmi CEO'su Auden Scott'ın ikametgahıydı. Büyük merkezlerde sahip oldukları veya işgal ettikleri kaç tane parlak bina olursa olsun, bu onların merkezini oluşturuyordu. "zet?"

"Taşınmanın nedenine ilişkin herhangi bir bilgi yok, ancak Auden Scott'ın ikamet ettiğini doğrulayabildim. Ana caddeden geçen bir aracın içinde görülmüş."

Lenik ona çok hızlı çekildiği için kenarları bulanık olan bir görüntü gösterdi ama hiç şüphe yoktu: Bu Henry ve Shoshanna'nın kızıydı.

Lenik, "Aynı araç o zamandan beri yerleşkede bulunuyor," diye ekledi. "Işınlanma yoluyla seyahati göz ardı edemeyiz ve yerleşkede bir jet-chopper söylentisi aldım, ancak diğer mülklerinde onu gören herhangi bir iz bulamadım, bu yüzden hala o bölgede olma ihtimali yüksek."

"Teşekkür Lenik," dedi Kaleb, gözleri raporda. Lenik masasına dönmek üzere ayrıldı.

Veriler yardımcısının uyardığı kadar zayıftı. İçindeki hiçbir şey Scott CEO'sunun *neden* Psy'dan ziyade Dönüşenler için daha uygun bir yere taşındığı sorusuna cevap vermeye yaklaşmıyordu bile.

Bu durum, Shoshanna'nın beklenmedik halefinin kim olduğu muammasının gizemini daha da artırıyordu: Henüz yirmi dört yaşındaydı ve *-kritik* bir şekilde- taşınmaya hazırlık olarak daha erken bir yaşta dizginlerin bir kısmının kendisine verildiğine dair hiçbir belirti yoktu, Auden Scott CEO pozisyonunda olmamalıydı.

Bu durum, bir başka genç CEO olan Pax Marshall'ın durumuyla aynı değildi. Kaleb, Pax'in Marshall Group'u devralmasından önce Marshall Hyde'ın vekili olarak Pax'i tanıyor ve onunla pazarlık yapıyordu. Buna karşılık Auden Scott, tam teşekküllü bir CEO olarak ortaya çıkana kadar işlevsel olarak görünmez olmuştu. Shoshanna'nın baş yardımcısı tarafından yönetilen birkaç müzakereye katıldığını duymuştu ama hepsi bu kadardı.

Elbette Shoshanna bu kadar genç ölmeyi planlamamıştı.

Ve Shoshanna'nın ölümünden kısa bir süre sonra yapılan bir pazarlık sırasında Kaleb'in bakışlarındaki soğuk saflığa bakılırsa, Auden yaşının gösterdiğinden çok daha fazla Shoshanna'ya sahipti.

Bu onu tehlikeli yapıyordu.

Bölüm 9

Sessizlik, halkımız tarafından 1979'dan 2081'in sonuna kadar uygulanan bir programdı. Bu programın varlığı süresince, biz Psy'lar kendimizin ve çocuklarımızın tüm duygularını .

Böyle bir koşullandırmanın insanlarımızın yeteneklerimizin yan etkilerini kontrol etmelerine yardımcı olacağına inanıyorduk. Bu yan etkiler arasında küçükten büyüğe zihinsel dengesizlik, kontrol edilemeyen öfke ve kasıt olmaksızın yapılan cinayet eylemleri yer almaktadır.

Bu makalenin amacı Sessizliği PsyNet'in süregelen parçalanması ve olası yıkıcı çöküşü bağlamında tartışmaktır. Soru, Sessizliğin PsyNet'e verilen zararın nedeni olup olmadığı ya da Sessizliğe dönüşün bir cevap olup olmadığıdır.

-Catalina NightStar (16) tarafından Modern Tarih Modülü II için yazılan makale

Hava Auden'ın ciğerlerinde temiz ve buz gibiydi, ısıtılmış besin içeceğiinden çıkan buhar yüzüne hoş bir merhem gibi geliyordu. Baktığı her yerde renkler gözüne çarpıyordu, orman hiç hayal etmediği kadar parlak tonlarla ışıldıyordu.

İçinde bir yumru, içindeki yaşamın ani ve şok edici bir hatırlatıcısı. Kupasını tek eliyle tutarken, diğer karnını kucakladı ve ilk kez kendisine karşı kullanılmadan hissettiklerini gösterebileceğini hissetti. "Güvendesin," diye mırıldandı var olmaması gereken ama son nefesine kadar savunacağı çocuğa.

Kimse ona yapılanı bu çocuğa yapamazdı. Hala ona yapıyordu.

Ağaçlarda bir hışırtı.

Başını kaldırdı... ve kedi gölgelerin arasından, saf, gergin bir güç ve durgun bir hareketle çıkınca hiç şaşırmadı. Hissettiği tek şey dizlerini titreten bir rahatlamaydı. O *gerçektir*. Dört hafta öncesine, son parçaların nihayet bir araya gelip bir arada *kaldığı* zamana kadar onu zihnindeki parçalanmış manzarada hayal edememişti.

"Hangi kedi?" diye sorarken buldu kendini, adam onu duyabilecek kadar yaklaştığında, nefesi havada beyaz bir puf gibi uçuşuyordu.

"Leopar." Gümbür gümbür bir ses, dokunaklı bir fırçayla üzerinden geçti.

Kalbi hızlanırken bile karnını kucaklamaya devam etti. Yaptığı gibi bakmanın kabalık olduğunu biliyordu ama onun olmadığı yıllarda sosyal filtrelerinin çoğunu . "Seni hayal ettiğimi sanmıştım."

Kaslı ve damarları görünen ön kolunu kaldırdı. "Hatırlıyor musun?"

Bakışları aerodinamik siyah iletişim cihazına takıldı.

Parmaklar üst kolunu kavlıyor, insan olmayan gözler onunkilere bakıyordu.

"Cihazı okudum mu?" diye sordu. "Üzgünüm, hiç hatırlamıyorum."

Gözlerini kısarak kolunu indirdi. "O gün bayağı kendinde değildin. İlaç mı aldın?"

"Onun gibi bir şey." Auden keşke bu kadar basit olsaydı, keşke sadece sakinleştirici verilmiş olsaydı, çünkü gerçek çok daha kötüydü.

Charisma buraya gelme kararı konusunda onunla tartışmış, hayatının en savunmasız döneminde olduğunu hatırlatmıştı ama Auden'in düşünmek ve *karar vermek* için zamana ihtiyacı vardı. Bunu Shoshanna'nın evinde yapamazdı, annesinin etkisi orada çalışan her zihinde, binanın duvarlarına işlemişti.

Auden'in bir yanı Charisma'nın onu durdurmasını bekliyordu - çünkü kağıt üzerinde ne yazarsa yazsın, gerçek şu ki Auden

o evde görevli. Shoshanna'nın küçük kardeşi ve sözde ikinci adam olan Hayward da öyle. Auden'in Charisma'nın neden sonunda pes ettiğine dair hâlâ hiçbir fikri yoktu ama yaşlı kadının derin bir oyun oynadığına şüphe yoktu.

Ne olursa olsun, Auden buraya gelmeyi başarmıştı.

Yine de şimdi inatçılığını sorguluyordu. Kendince sebepleri vardı. Çok iyi sebepler. Ölümcül sebepler. Ama kendi kararının bir sonucu olarak, şimdi bir leoparın saldırısını durduracak kadar hızlı gelebilecek herhangi bir yardım kaynağından uzakta, bir dağda tek başınayken bir yırtıcıyla yüz yüzeydi.

Psikometrik yeteneği burada ona yardımcı olacak gibi değildi - bazı Ps-Psy'lerin okuduklarını bir hedefe karşı çevirebildiklerini, kelimenin tam anlamıyla şiddetli enerjiyi alıp yönlendirebildiklerini duymuştu ama somut bir örneğini hiç görmemişti.

Bu ona genç psikometristler tarafından uydurulmuş bir efsane gibi gelmişti. Ona göre Ps yetenekleri Psy ırkındaki en pasif yetenekler arasındaydı. Kendisinin 9.4 olması hiçbir şeyi değıştirmiyordu. Temel düzeyde bir telepatiye sahip olması da bir şey değıştirmiyordu - Gradyan'da sadece 2.

Bu leopar saldırganlaşırsa Dönüşen kalkanlarına karşı koymaya yetecek bir şey değil.

"Burada yalnız olman gerektiğine emin misin?" Berrak bir topaz olan gözleri karardı. "Yavruların erken geldiği bilinir." Karnına doğru başını salladı.

Auden'in omurgası sertleşti. "Bana bir kadının hamileliğini davet edilmeden sormanın duygusal ırklar arasında sosyal bir gaf olduğu söylendi."

O büyük omuzlarını silkti. "Genellikle. Ama bunlar olağanüstü durumlar - özellikle de benim sınıırımdaki bir kulübede *son derece* hamile bir kadın olmanız. Bir şeyler ters giderse kendimi sorumlu hissedeceğim."

Auden duruşunu yumuşatmadı.

İlginin, hatta *gerçek* ilginin bile korkunç bir çirkinliğe paravan olabileceğini öğrenmişti. Babasının onun sakatlanmasına göz yumacağına asla inanmazdı. Sessizlik'te bir çocuk ne kadar şımartılabilirse o kadar şımartmıştı onu. Auden gizli kalbinde onun kendisini sevdiğine inanmıştı.

Yine onu acımasız ve kalıcı bir şekilde incitmişti.

"Yedinci ayımı henüz doldurdum ve olası bir erken doğuma dair hiçbir belirti yok."

Leoparın bakışları insanlık dışı yeşil-altın rengine dönerek kadının derisini karıncalandırdı. "Bayan Wai size iletişim kodumu verdi mi? Adım Remi."

Remi. Ya bunu bilmiyordu ya da hatırlamıyordu.

"Eğer bir şey olursa," diye devam etti, "sürünün içinde kalifiye bir doktorumuz var. Kısa süre önce Psy hastalarının tedavisi üzerine bir üniteyi de tamamladı."

Auden, izole bir sürüdeki bir Dönüşen şifacısının Psy hastalarını nasıl tedavi edeceğini neden bilmek istediğini merak etti, ancak Remi'nin bu özel soruya cevap vermeyeceğini hissetti. "Tam adın Remington Denier mı? Eğer öyleyse, şifren bende var."

Charisma bu bilgiyi Auden'ın "vahşi doğada geçireceği zaman" paketinin bir parçası olarak eklemişti -ama Auden, leoparın başını salladığı o ana kadar bunun kiminle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama ekledi, "Bana Remington dersin kendini tehlikeye atmış olursun." Basit kelimelerdi ama gözleri ilkel bir yoğunluğa sahipti.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu, korku ensesinde soğuk bir fısıltıya dönüştü. "Ne?"

"Seninle ilk tanıştığım zamanki gibi değilsin. İlaç tedavisi değilse ne?"

Auden'ın kanı . Charisma'nın kendisi için uydurduğu kılıfla, "Bir kafa travması geçiriyordum," dedi. "Gerçekten ortaya çıkmamalıydım ama sağlık durumumla ilgili yanlış bir hesaplama yaptım."

Ona yalan söylüyordu. Remi bunu bildiği gibi, açık sözlülüğünde kabalıktan daha fazlasını yaptığını da biliyordu. Ama Protokol'ün çöküşüne bu kadar yakinken birçoğunun yaptığı gibi Sessizliğe sarılan Psy ile ilgili olan şey buydu - herhangi bir cevap almak için yüzlerinde olmanız gerekiyordu.

Onlara biraz hareket alanı tanırsanız, bunu kullanırlar.

Leoparı teninde geziniyor, Auden'ın içinde büyüyen yavru ilgisini çekiyordu. Bu alfalara özgü bir şeydi. Kedi, sürüsünün hamile üyelerine göz kulak olmayı severdi. Görünüşe göre, aynı kedi korumacılığını sürü arkadaşı olmayan bu yavruya da göstermeye karar vermişti çünkü yavru yalnızdı ve son derece savunmasız bir durumdaydı.

"Auden Scott," demişti Zaira, Oklar'dan bilgi istediğinde, "bir değil iki Konsey üyesinin çocuğu olduğu için tuhaf bir şekilde az tanınıyor. Siyasi hanedanlığı bir yana, Henry'nin ölümünden birkaç yıl önce farklı bir varis seçmiş olması dışında çifte mali imparatorluk üzerinde oturuyor olmalıydı. Bu garip, çünkü Shoshanna onun evinde büyüdü, Shoshanna'nın değil."

"Shoshanna'nın resmi varisi mi?"

Başını salladı. "İkisi bu konuda anlaşmış olmalı, Henry bilinmeyen bir nedenle haklarından vazgeçti."

Tüm bu finansal güce rağmen Auden bir şifre olarak kaldı, bilinmiyor ve görülmüyordu. Zaira'ya göre, ekip bile onun özel psişik yeteneğini doğrulayamamıştı, ancak söylentiler doğruysa, Auden Scott'ın saldırı yeteneği yoktu.

Zaira, "Muhtemelen yüksek gradyanlı psikometrik," demişti.

O sırada görkemli bir şeker akçaağacına sırtını yaslamış, bir ayağını gövdenin kendine özgü kabuğuna dayamış, bir yandan da kendisine portakal uzatan bir yavru için portakal soyuyordu. Bunu yaparken jilet gibi keskin bir fırlatma bıçağı kullanıyordu.

Psikometrik.

"Bunlar nesnelerden bilgi alabilen Psy'ler mi?" Remi emin olmak için sormuştu.

"Evet. Ne kadar ve tam olarak neyi algılayabilecekleri belirli psikometrik parametrelere bağlıdır, ancak genel olarak akademik bir yetenek olarak kabul edilir. Nadiren de olsa birkaçı arama kurtarma ekiplerine bağlı olarak çalışıyor ama çoğu müzeler ve diğer kurumlar için çalışıyor. Scotts gibi bir ailede psikometrik olarak doğmak kolay olmasa gerek. Agresif telepatlar olarak bilinirler."

Ve bugün işte bu Ps-Psy, düşmanca bir ortamda yedi aylık hamileydi.

Remi artık ondan sorumluydu. Ona kendi başının çaresine bakabileceğini söylemesi önemli değildi. Bir insan buna zorba erkek şovenizmi diyebilirdi, ancak bir dişi alfa da aynı tepkiyi verirdi.

Bu onların DNA'sında var.

"Kalacağın süre için yeterli yiyeceğin, besinin var mı?" diye sordu, önemli bir şeyi kaçırmış olma duygusu içini kemiriyordu.

Yüz ifadesi değişmedi. Uzaktan kumandalı bir makine olduğu izlenimini iyi veriyordu, oysa telsizini okuyan kadın bunu gözlerinde parıldayan yaşlarla yapmıştı. "Evet. Daha fazlasına ihtiyacım olursa, istediğim zaman kendimi uçurabilirim."

"Açık görünse bile her seferinde hava durumunu kontrol ettiğinden emin ol." Acaba ilk karşılaşmalarında başındaki *yaradan* dolayı mı böyle bir duyguya kapılmıştı diye düşündü; soğuk yüz ifadesiyle bu kadın bir Scott'tı, gerçek Auden olmalıydı. "Dağlar kural olarak değişken olabilir."

"Veriler için minnettarım." O delici gözler, başka bir zaman olsa bir hükmetme eylemi olarak algılayacağı bir şekilde onunkilerden uzaklaşmıyordu.

Bugün, leoparın koruyucu içgüdüleri her türlü saldırganlık duygusunu bastırdığı için bunu geçiştirdi. "Güvende kalın."

Ağaçların derinliklerine dalana kadar onun gözlerini kürek kemiklerinin arasında hissedebiliyordu.

İçini bir ürperti kapladı, ormanın içinde onu takip etmesine imkân vermeyecek kadar uzaklaştığında arkasına baktı... onun peşinden baktığını gördü, bakışları tam olarak izlediği çizgideydi. Sadece bir Ps mi? Gözlerini kısmıştı. Belki de. Ve belki de, herkesin bildiğinden daha fazla avcı içgüdülerine sahipti.

Biraz uzaklaşana, rüzgâr tanıdık bir zengin toprak çağlayanı halinde vücudunun yanından geçene ve mevsim ne olursa olsun ormanın sarhoş edici "yeşil "i onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark edene kadar değildi - onun *kokusu*. Artık çamurlu bir lunapark aynası değildi, onun yerine çıplak teninde narin bir okşama kadar baştan çıkarıcı yemyeşil bir karmaşıklıkla.

Auden Scott'a her ne olduysa, artık diğer taraftaydı.

Bölüm 10

A9: Hamileliğimin derinliklerine indikçe artan bir hassasiyet yaşadım. Hâlâ yatağımda uyuyabiliyorum ama sanırım bunun tek nedeni yatağımın üç yıldır bende olması. Dün yeni bir seri üretim mobilyayı kullanmaya çalıştım ve kafamın içindeki seslerin çılgılığı yüzünden neredeyse anevrizma geçiriyordum. Deliriyor muyum?

-Psycho & Metrics'te yayınlayın: Ps-Psy için bir forum (26 Eylül 2083)

Sonunda kulübeye geri döndüğünde Auden'ın aklında Remington Denier-Remi- ile olan etkileşimi ön plandaydı. Burnunun ucu buz gibiydi ama teni canlanmış, zihni hayranlıkla canlanmıştı.

Remi'nin muhtemelen onun için hiç endişelenmediğini .

Tüm konuşma ondan daha fazla bilgi almak için zekice bir satranç oyunuydu, ama yine de... ona bakışı tuhaftı.

Sanki burada tek başına olduğu için onu boğmak istiyormuş gibi.

Auden kaşlarını çatarak bu düşünceden sıyrıldı. Remington Denier böyle şiddetli bir eyleme kalkışacağına dair hiçbir işaret vermemişti. Bu sadece onun normal insanların nasıl davranması gerektiğine dair bilgisindeki boşlukları doldurmak için uydurduğu bir şeydi.

Çünkü Auden'ın bildiği bir şey varsa, o da normal olmadığıydı.

Elini, kendi üç boyutlu yazıcısıyla ürettiği malzemeleri kullanarak yaptığı küçük sandalyenin üzerinde gezdirdi. Kötü yapılmıştı. bğrü birleşim yerleri, eliyle kaydığı yerde çizikler vardı.

Alet ve kalın çerçevesinin gerçek bir estetiği yoktu ama onun için altın kadar değerliydi çünkü ona dokunduğunda başka hiç kimsenin anılarını, başka hiç kimsenin artık duygularını tatmıyordu.

Kullanması ona aitti, üzerinde hayalet yoktu.

Aynı şey diktiği koltuk minderi için de geçerliydi. Elbette kumaşa, dolguya başkaları da dokunmuştu ama kimse bir top kumaşa, bir paket iğneye ya da bir torba özellikle duygusal yaklaşma eğiliminde değildi.

Genel olarak, bir eşyayı oluşturmak için gereken malzeme, tamamlanan nesneden daha az kullanılıyordu ve malzemeleri bir ay kadar bir kenara koyduğunda izi genellikle kayboluyordu.

Tamamlanmış nesneler üzerindeki izler "daha yapışkan" olma eğilimindedir. Nesne kendi başına duygusal bir şey olduğu için -sevilen bir çocuk için el yapımı bir beşik buna örnek olabilir- ya da onu kullanan kişi nedeniyle.

Auden'ın takma bir isimle üye olduğu küçük ama aktif çevrimiçi gruptaki Ps-Psy'lerden biri bir keresinde bir akrabasının evine gitmiş ve bir sandalyeye oturmuştu... sadece bir bıçaktan damlayan kan görüntüleriyle sarsılmıştı. Akrabası sandalyeyi ikinci el eşya satan bir dükkanda bulmuştu ve nereden geldiği bilinmiyordu.

Şimdi bu psikometrik panik atak geçirmeden herhangi bir oturamazdı.

Auden daha önce, genellikle birkaç gün ya da hafta içinde kaybolan arka planda bir mırıltıya sahip olan seri üretim ürünlere güveniyordu, ancak hamileliği yeteneğini hiper hıza itti. Bunu grupta sormuş, diğer birkaç üyeden de üzüntülerini bildiren yorumlar almıştı. Hamileliğe bağlı hassasiyetin grubun azınlığı için bilinen bir yan etki olduğu ortaya çıktı.

Kellie99 (Yönetici): Neredeyse psikiyatri koğuşuna kapatılıyordum - vay be, bu kesinlikle yardımcı olurdu!

Sl8q: Bana yardımcı olan şey empatlar tarafından üretilen ürünleri tedarik etmek oldu.

Nadir bulunurlar çünkü Es'e başka kapasitelerde ihtiyaç vardır, ancak getirdikleri huzura değer. (p.s. Kellie99, bu forumun adının arkasındaki sebep bu mu?)

Kellie99 (Yönetici): Ding ding! Forumu PsyMed tarafından hapsedilmekten kurtulduğum günün ertesinde kurdum. Lanet olası ırkımızın geri kalanı bizim hakkımızda ya da beynimizin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir şey bilmeye zahmet edemez. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm A9. Şimdiye kadar bir çözüm bulmuşlardır diye düşünüyorsun.

Hive2907: Kendimin ya da annemin topladığı doğal malzemeleri kullanmayı faydalı buldum. Annem "meşgul" izler bırakmama eğiliminde olan sakın bir birey ve ikimiz de çok becerikli olmamıza rağmen, aramızda birkaç kaba mobilya parçasını bir araya getirmeyi başardık.

B2cc: 3D yazıcıya yatırım yapmanızı öneririm. (p.s. Kellie99, Sessiz gibi davranırken bile forum adının komik olduğunu düşündüm. Heh!)

Auden ilk başta E-kaynaklı ürünler için uğraşmıştı, ancak aynı pozisyondaki diğer Ps-Psy'ler tarafından ışık hızıyla kapışıldılar - ve finansal olarak konuşursak, birçok psikometri arkadaşından çok daha fazla kaynağa sahipti. Onları geride bırakmaya çalışmamıştı.

yerine, baskı seçeneğini tercih etti. Sadece...

"Üzerine oturursam bu sandalye çökecek." Gerçeği kabullenirken içini çekti; onu bu kadar beceriksizce ya da ustalıktan yoksun bir şekilde bir araya getirmiş olması nesnenin suçu değildi.

En azından kulübesi kullanılabilir durumdaydı. Zihni seçeneklerini değerlendirebilecek kadar iyi çalışmaya başlar başlamaz, bu yapıyı sipariş etmişti - makine prefabrikasyonu olan bir yapı. Müteahhitler

Bunu bir araya getiren kişi, Scott güvenlik ekibi tarafından sağlanan ikincil koruma altında, ağır iş eldivenleri kullanarak bunu yapmıştı.

Sonra da kulübeyi bir ay boyunca "nadasa" bırakmış.

şimdiye kadar malzemelerde sadece tek tük "hayalet" bulabilmişti, çoğunlukla da detaylara önem veren bir makine operatörünün zayıf yankıları. Çoğu zaman çorap giymek gibi bir alışkanlığı olması da buna yardımcı olmuştu.

Ancak Auden'in endişelenmesi gereken tek şey psikometrik tuzaklar değildi.

Babasının dizinin dibinde öğrendiği finansal el çabukluğunu kullanarak, gizlice küçük ama yüksek özellikli bir gözetleme tespit cihazı satın almıştı. Geldiğinde ilk taramayı yapmış, iki kamera ve üç dinleme cihazı bulmuştu ama böcekleri ortadan kaldırdığını teyit etmek için bugün bir tarama daha yapacaktı. Ondan sonra da her ihtimale karşı sığınağı gizli tehditlere karşı kontrol edecekti.

Sonra karnındaki çocuk için nasıl kusursuz bir çıkış stratejisi oluşturacağını düşünürdü.

şimdilik ayaklarını uzatması gerekiyordu ve sandalye söz konusu olmadığına göre, doğrudan yere serilmiş bir şilte kullanması gerekecekti. Onun durumundaki bir kadın için pratik olmayan bir yataktı ; yatağa inmek ya da kalkmak büyük bir operasyondur.

Bu aynı zamanda tek sečenektir.

"Geçen hafta hiç uyumadım," demişti Charisma'ya, diğer kadın Auden'in bir karyola düşünmeyi bile reddetmesine karşı çıktığında. "Evde yatağımı monte eden işçilerden ayrıntılar hissetmeye başladım ve bunu yıllardır yaşıyorum."

Charisma'nın göz bebekleri büyümüştü. "Hassasiyetiniz bu kadar yoğun mu?" "Ne yazık ki."

şiltenin kendisi, onu hamile atama arkadaşlarına teklif eden psikometrik bir arkadaş olan B2cc'den ödünç alınmıştı.

B2cc: Doğum yaptım ve künye algım normale döndü. Bu benim izimi taşıyacak, ancak Ps-Psy'nin kural olarak zayıf izler bıraktığını duydum, yüzden test etmek isteyen varsa, rica ederim.

Auden, uykusuz ve çaresiz, daveti kabul etmişti. Ve şilte teklif eden kadının haklı olduğunu rapor edecekti. Diğer Ps-Psy'yi hissedebiliyordu ama bu en iyi ihtimalle bulanık bir bilgiydi. Sert kenarlar yoktu. Müdahalecilik yoktu.

Hiç tanışmamış olsalar da Auden anonim psikometri arkadaşlarına başka kimseye güvenmediği kadar güveniyordu. Ondan bilgi dışında hiçbir şey istemiyorlardı; karşılığında o da onlardan aynı şeyi istiyordu. B2cc'nin gösterdiği nezaket... beklenmedik ve cömert bir hediye idi ve Auden bu nezaketi karşılıksız bırakmamaya niyetliydi.

Çünkü Ps-Psy kendi başınaydı.

Hiç kimse psikometri çalışmamıştı. Muhtemelen kimse için bir tehdit oluşturmadıkları için. Efsanelere rağmen, bir psikometrinin yeteneklerini kullanarak birini öldürdüğüne hiçbir kanıt yoktu.

Empatlar bile yetenekleriyle insanları yaralayabilir ya da öldürebilirdi. Bunu yapmak E'ye zarar veriyordu ama en azından alet çantalarında bir saldırı aracı *vardı*. "Suikastçı psikometrisi" efsaneleri de buradan geliyor olabilirdi - çünkü Konsey empatları tasfiye etme girişimi sırasında Ps-Psy'yi yalnız bırakmış olsa da, psikometrilere de empatlar kadar duygulara bağlıydı.

Ancak aradaki en büyük fark, Ps-Psy'lerin yalnızca duygusal yankısı yok denecek kadar az olan eski nesnelerle çalışarak aralarına mesafe koyabilmeleriydi. Empatların böyle bir seçeneği yoktu. Es'ler aynı zamanda şiddet içeren duygularla da *doğrudan* temas halindeydiler, bu nedenle acil durumlarda bunu bir silah olarak kullanabiliyorlardı.

Sessizlik'in çöküşünden önce Auden ve onun gibiler duyguları yalnızca üçüncü elden deneyimlemişlerdi. Diğer insanların duyguları, diğer insanların anıları. Geride bıraktıkları nesnelerin üzerine basılmıştı. Buna müzelerde sergilenen çoğu eşyada olduğu gibi zamanın geçmesi de eklenince Ps-Psy hiçbir zaman protokol için bir tehdit oluşturmamıştı.

Özellikle de hiçbir zaman sayıca daha fazla olan gruplardan biri olmadıkları için. Sessizlik'te sayıları azalmaya devam etti.

Çünkü sadece psikometri için yetiştirilen tek tük akademik aileler vardı. Auden'inki gibi aileler saldırgan güçler isterdi. Bu olmasa bile, en azından F gibi bir unvan aile kasasına katkıda bulunurdu.

Bunun yerine, her ikisi de Gradient'te 9'un üzerinde olan iki telepat olan ebeveynleri 9.4 psikometrik üretmişti.

Forumdaki daha yaşlı psikometristler, kendi zamanlarında NetZihin'in haydut psikometrik doğumların nedeni olduğuna inandıklarını söylediler. Net'in kütüphanecisi ve koruyucusu olan neosentience, atamalarının yok olmasını durdurmak için psişik ekosistemi dengeliyordu.

Auden NetMind ile hiç temas kurmamıştı ve Net'teki söylentilere göre o ölmüştü, çıldırmış ve PsyNet'in devam eden korkunç çöküşü tarafından öldürülmüştü.

Yumruk yaptığı elini kalbinin üzerinde gezdirdi.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. "Eğer ben olmamın sebebi sensen."

Psikometrik olmak onu anne ve babasının aynası olmaktan kurtaran tek şeydi. Sessiz de olsa hayatı boyunca duygulara dokunmuştu ve bu onu sonsuza dek değiştirmişti. Duyarlı hiçbir varlığa asla tek kullanımlık muamelesi yapmazdı. Ve güç peşinde koşarken çocuğuna *asla* zarar vermezdi.

"Seni koruyacağım," dedi, bir elini sırf bu amaçla yatağın başucuna koyduğu kısa şifonyerin üzerine dayayarak kendini şilteye bırakırken. "Bir yolunu bulacağım."

Çünkü çocuğunun zihnini kendi içinde koruyabilse de bedenini koruyamazdı. Bu PsyNet'teki yıkımı hesaba katmıyordu bile. Bebeği, hayatının psişik bir ipliğe bağlı olduğu bir dünyaya ve insanların asla olmaması gereken bir hamilelikle fazlasıyla ilgilendiği bir eve doğacaktı.

Ağzı gerildi.

Şilteye yerleştikten sonra nefes vererek şifonyerin son çekmecesine uzandı ve küçük, dar siyah bir kutu çıkardı.

Kapağı açtığında, içinden pırıl pırıl parlayan siyah bir lazer silahı çıktı.

Avucuna sığacak kadar küçük.

Öldürebilecek bir sersemletici de dahil olmak üzere üç ayar. On beşinci doğum gününde babasından bir hediye.

"Sırlar güç olabilir Auden," demişti ona, kocaman eli omzunda sıcacık dururken. "Bu silah bizim sırrımız. Hiçbir yerde kayıtlı değil ve geçmişi yok. Asla sana kadar takip edilemez."

"İzler mi, baba?"

"Yeni, sadece ufak tefek işlemlerle makinede üretildi. İz kalmadığından emin olmak için bir yıldan on sekiz aya kadar bir kenarda bekletin, sonra sizi atışa götüreceğim."

İkincisini hiç yapmamıştı. Çünkü Auden o zamana kadar Auden olmamıştı.

Hâlâ silaha dokunmaya cesaret edemiyordu. Bu fikir bile midesini bulandırıyor, içinde büyüyen çocuğu rahatsız ediyordu.

Kapağı kapatarak telepatisini henüz şekilsiz olan zihni yatıştırmak için kullandı.

Silahı alacaktı ama bugün değil.

Bugün, Scott'ların evinin tehlikelerinden uzakta, bu kulübede oturacak ve annesinin o kadar çok istediği bebeği nasıl koruyacağı üzerinde çalışacaktı ki, engelli Auden üzerinde otoritesi olan kişi olarak buna rıza göstermişti.

Şimdi Charisma ve Dr. Verhoeven acımasız ve zeki annesinin emirlerini yerine getireceklerdi. Shoshanna'ya olan sadakatleri sarsılmaz bir gerçektir ve Auden'in CEO'luk rolüne ya da amcasının aile reisliği rolüne verilen sözde hizmet ne olursa olsun, sorumlu olan, Shoshanna'nın tüm Scott operasyonunu yürütmek için gereken kodları emanet ettiği kişi Charisma'ydı.

Ve iki gün önce Charisma, Auden'in bebeğinin yoğun bir beyin taramasından geçirilmesini *istemmişti* - henüz doğmamış çocuğunun beyni bile tam olarak oluşmamış olmasına rağmen. Auden buna sadece invazif olmadığı ve bebeğine sıkıntı vermediği için izin vermişti. Dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı.

Bununla birlikte, dişler baştan sona; kendine uzun bir oyun oynadığını hatırlattı.

Sessiz öfkesi bir orman yangını başlatacak kadar yakıcıydı.

Silahın bulunduğu kutuya döndü ve tekrar eline aldı. Bir silahı tutmanın ona ne yaptığının önemi yoktu, şiddet uygulamanın onun bir parçasını yok edip etmeyeceğinin önemi yoktu. Bu onunla ilgili değildi. Kendisi zaten hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği şekilde hasar görmüştü, peki ya bebeği? Bebeğinin acı ve korkudan uzak bir hayat yaşama şansı vardı.

Auden kutuyu açtı.

Bölüm 11

LvrBoo: Diğer ırklar ten ayrıcalıklarını bir kavram olarak anlasaydı hayat çok daha basit olurdu.

Dnx09: Yani, açıkladığımızda yapıyorlar. Son sevgilim bir insandı ve deri ayrıcalıkları konusunda çok sevimliydi.

Novemba: Bilmiyorum. Bizim olayımız olması hoşuma gidiyor.

KixKix: Çünkü sen kendini beğenmiş bir eşsin, Novemba. Flört siperlerinde olan bizler için bir damla gözyaşı dök.

Ferla78: Dokunuştaki güveni anlayan bir sevgiliyle ten ayrıcalıklarını değiş tokuş etmenin lezzetli bir yanı var, değil mi? Tuhaftır ki, aldığım son iki Psy hemen anladı. Sanırım onlara asla öğretildiği için, bunu çökmekte olan bir hediye olarak görüyorlar. Bana hiç bu kadar niyetle dokunulmamıştı.

LvrBoo: Bekle, bekle, kızım. Geri çekil. Birden fazla Psy bulduğunu söyleyip detay veremezsin! Bu Psy'ları nereden buluyorsun? Ve bakireler mi? Çünkü çok seksi bakire asker tipleri duyuyorum. Dökül!

-Vahşi Kadın Forumu

REMI normalde Oklar'la veri paylaşmaktan asla çekinmezdi; RainFire ve ekibi hem dost hem de müttefikti. Ama söz konusu Auden'ın hamileliği olduğunda bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Leoparı fikir karşısında homurdandı, insan yarısı ise tam bir mutabakat içindeydi.

Bu kadar özel bir gerçeği aktarmak, vücudundaki tüm onur kırıntılarına ters düşüyordu.

Ertesi sabah Finn' "Hamileliği bir güvenlik tehdidi değil ki," dedi - çünkü şifacılarına söylemişti; Finn'in işler ters giderse diye hazırlıklı olması gerekiyordu.

Finn, Remi'nin tekmesinin önünden dans ederek kaçarken, "Hayır," diye onayladı.

Çoğu şifacı gibi Finn de şiddetten nefret ederdi. Ama aynı zamanda çoğu şifacı gibi, altı şeritli bir otoyol kadar geniş bir koruyucu çizgisi vardı. RainFire'ın küçük ve izole bir sürü olduğunun bilincinde olduğu gerçeğini de ekleyince, işte buradaydılar.

"Eğitilmek istiyorum," diye ilan etmişti. "Ben iyi durumda bir yetişkinim. Savunmasızlarımızı koruyabilmem gerekiyor."

O haklıydı.

Bunu bilmesine rağmen, Remi, inebilecek herhangi bir saldırıya devam etmek için kendini zorlamak zorunda kaldı - alphas, akli dengesi yerinde olmayan pislikler olmadıkça şifacılarına zarar vermediler.

Finn'in çimen gibi yeşil başlamamış olmasının faydası olmuştu. Diğer sürülerde yardımcı şifacı olarak geçirdiği süre boyunca ufak tefek şeyler öğrenmişti ama bir sürüdeki savaşçı olmayanları silahlandırmaya yönelik tam kursu hiç almamıştı.

Remi ve nöbetçileri bunu düzeltmişti.

Haftalık seanslar unutmamasını sağlamak içindi.

"Ve," dedi Finn, antrenman alanı olarak kullandıkları küçük açıklıkta birbirlerinin etrafında dönerlerken göğsü kabararak, "bizim işimiz haline getirmediği sürece bunun onun kişisel işi olduğunu söyleyebilirim. Kadın şu anda sadece kendi işine bakıyor.

"Ayrıca, Aden ve Zaira'ya o sığınakta olanlara karıştığına dair elimizde kesin bir kanıt yok - Aden, Shoshanna'nın ölümünden sonrasına kadar fazla gücü olmadığını söylememiş miydi?"

Remi başka bir saldırı başlattı.

Finn, kotunun arka cebinden çıkardığı iğrenç kokulu bir spreyi yüzüne sıkmadan önce orman zeminindeki molozları yüzüne doğru tekmeledi. Çünkü Finn'le genellikle revirde çalışırken saldırıya uğramış gibi eğitim yaparlardı. Bugün bu, kot pantolon ve kolları kıvrılmış eski bir mavi gömlek anlamına geliyordu.

Ve faul spreyi.

Kahretsin, bu rütbeydi.

"Ne oluyor be?" Remi pis kokudan boğulacak gibi oldu, ön kolunu boş yere yüzüne doğru kaldırarak kokuyu engellemeye çalıştı.

Finn öksürerek geri çekildi ama bir yandan da sırtıyordu, leopar gözlerinin yeşilinde bir parıltı vardı. "Sen ve Angel ikiniz de bana güçlü yönlerime göre oynamamı söylediniz. Revire atılacak ve püskürtülecek bir sürü zehirli madde var. Merak etme, bu sadece pis kokuyor."

Şifacılar. Zeki ve çok .

Leoparı Finn'in akıllı kafasına lanetler yağdırmak isterken bile gururluydu, Remi ellerini kaldırdı. "Teslim oluyorum. Bu pis koku tenimize işlemeyi defolup gidelim buradan."

Kendini beğenmiş Finn alçakça karışımını bir kenara bıraktı ve zarif bir selam verdi. "Yenilginizi kabul ediyorum." Yaydan kalkarken yüzünde kocaman bir sırıtış daha belirdi. "Ayrıca herkese söylemeyi planlıyorum."

Remi içinde gerçek bir tehdit barındırmayan bir hırıltı çıkardı; Finn'i mutlu görmek güzeldi. Biyolojik tehlike alanından kaçtıktan sonra, "Bugün tekrar kulübeye gideceğim," dedi. "İyi olup olmadığını kontrol edeceğim."

Finn dudaklarını birbirine bastırdı. "Dürüst olmak gerekirse," dedi ellerini kalçalarına koyarak, "eğer yaparsan kendimi daha iyi hissederim. Hızlı aramada kıdemli bir M-Psy'si olmalı ama ayağı takılıp düşer ve kendini bayılırsa bunun bir faydası olmaz."

"Harika, bu görüntü için teşekkürler." Artık Auden'in o ücra kulübede olduğu her saat ona musallat olacaktı. Onu çok az tanıyor olması önemli değildi; korumacılık onun doğasında vardı.

O saati son kez taktığında mutluydu. Acı yoktu, sadece seninle birlikte olmanın, pencerenin önünde güneşin altında uzanmanın, dışarıda ormanın verdiği rahatlık vardı.

Göğsü sıkıştı. Çünkü evet, aralarında biraz kişisel bir şeyler *vardı*. O ilk gün Auden'in sorunu ne olursa olsun, beyin hasarı konusunda yalan söylesin ya da söylemesin, annesinin son günlerinden bahsederken ona paha biçilemez bir hediye vermiş, huzur içinde, mutlu ve sıcak bir leopar imgesi bırakmıştı.

Ona asla unutamayacağı bir şekilde borçluydu.

"Bir şifacının beyninin içine hoş geldiniz." Finn'in sesi onu şimdiye geri getirdi. "Gelecekte başıma gelecek felaketlerin düşünceleri peşimi bırakmıyor."

Net bir ses.

Aşağıya bakan Finn, hiç çıkarmadığı mobil iletişim cihazında beliren mesajla yüzünü buruşturdu; sürü bunu finanse etmişti çünkü açıkçası, sınırlı sayıları ve nüfuslarının genç çarpıklığı göz önüne alındığında buna ihtiyacı vardı.

"Lafı açılmışken," diye mırıldandı şifacı, "gözetim olmadan antrenman yapmaya karar veren bir grup gencin kaburgalarında kırık olabilir. Yaklaşık otuz dakika uzaktalar."

"Ne kadar ciddi? Bana ihtiyacın var mı?" Remi, Finn'e bir kan bağıyla bağlıydı; alfa ve şifacı arasındaki bu yoğun ve özel bağ, Finn'i Remi'nin hayatında çok uzun süredir açık olan bir çemberin kapanması için gözyaşları içinde bırakan bir şekilde Remi'den biri haline getirmişti. Bu aynı zamanda Finn'in karmaşık bir iyileşme sırasında Remi'den sürünün enerjisini çekebileceği anlamına geliyordu.

Ama Finn başını salladı. "En azından gençlerden biri ilk yardım kursunu tamamlamış ve bunun sadece ağır bir morarma olabileceğini düşünüyor, ancak bu kararı vermekte rahat değil." Revire doğru yön değiştirdi, şüphesiz tıbbi çantasını almak için, göğsü leopar homurtusuyla yankılanıyordu. "Gençlerimiz yetişkinliğe kadar nasıl hayatta kalıyor, hiçbir fikrim yok."

Remi şifacının ensesini saldırganlık göstermeden kavradı ve sıktı. "Aptal şans ve güçlü şekil değiştiren kemiklerinin bir kombinasyonu."

Finn'in kedisi homurdanmaya devam etti, ancak Remi'nin dokunuşundan kurtulmadı. Remi bunu bilerek başlatmıştı çünkü Finn her geçen gün daha da huysuzlaşıyordu ve alfasıyla temas kedisini sakinleştirecekti.

Dokunma, sürü içindeki ilişkilerin temel taşıydı.

Remi, Finn'in davranışının ardındaki nedeni biliyordu. Şifacılar aileyi severdi, çocukları severdi ve RainFire gibi küçük ve yakın bir sürünün şifacısı olmak bu ihtiyacın bir kısmını karşılamaya yardımcı olsa da Finn'in asıl ihtiyacı olan şey uzun süreli bir sevgili ya da eştı.

Şifacılar bu şekilde çalışırdı.

Çift bağ kurmayı severlerdi ve bunu genellikle diğer şekil değıştirenlerden daha erken yaparlardı. Finn'in en yakın şifacı arkadaşı Tamsyn sadece on dokuz yaşındayken çiftleşmişti ve eşini ne kadar erken bulduğu açısından bir aykırı olsa da, Finn'in benzer yaştaki tüm şifacı arkadaşları mutlu bir şekilde yerleşmişti.

Ne yazık ki Finn hiçbir zaman dostluktan öte bir ilişki kurmak isteyeceği birini bulamamıştı. Endişeli bir Remi, Finn'i akranları arasında aşkı bulması umuduyla değışen şifacılar için konferanslara göndererek çöpçatanlık yapmaya bile çalışmıştı, ancak Finn'in bulduğu tek şey ilginç yeni tıbbi tekniklerdi.

RainFire'da ve diğer sürülerde ten ayrıcalıklarını paylaştığı arkadaşları olsa da, bu Remi'yi endişelendirecek kadar nadir hale geliyordu. Değışkenler en iyi hallerinde olmak için temasa, şefkate, dokunuşa ihtiyaç duyarlardı. Dominantlar bu olmadan agresifleşirdi, ama şifacılar? Şifacılar üzgün ve... kırılmış olurlar.

"Ten tene temasa ihtiyacın var," dedi şimdi, bir kez daha sıktıktan sonra. "Sürüdeki bekâr kadınların hiçbiri seni geri çevirmez." Finn sadece sevilmiyordu, seviliyordu da. Kalbinin bir parçasıydı ve o olmadan sürü asla doğru düzgün çalışamazdı.

Diğer adamın gözleri Remi'ninkilerle buluştuğunda ıslak ıslak parlıyordu. "Artık yeterli değil." Çiğ bir itiraf. "Neyin yanlış olduğunu düşünüp duruyorum

Bu bağı kuramayacağımı mı sanıyorsun? Ben bir *şifacıyım*. Nefes almak kadar kolay bağ kurarız."

Bu, alfa olmak hakkında kimsenin size öğretemeyeceği şeylerden biriydi. Koruma başka bir şeydi, bakım ise bambaşka. "Senin hiçbir sorunun yok, Finn," dedi, yaprak yeşili gözlerini tutarak. "Sadece henüz sonsuzluğunu bulamadın. Muhtemelen o da bu konuda çok kızgındır."

Finn bir an için gözlerini kaçırmadan önce bir kahkaha attı. Sadece şifacılar bir sürüde bunu yapabiliirdi - sadece bir alfanın bakışını kırmak. Ama geri döndü ve Remi'nin ona sarılmasından kaçınmadı.

Finn'in güçlü ve zeki olması ve acil durum ne olursa olsun kendini toparlaması, onun da alfasına ihtiyacı olmadığı anlamına gelmiyordu. "Yeterli olmadığını biliyorum," diye mırıldandı Remi, "ama arkadaşlarının sana vermek istediği deri ayrıcalıkları hediyesini kabul et. Senin olması gereken kişiyi bulana kadar bu sana yardımcı olacaktır."

Finn'in kolları bir an için Remi'nin etrafında kenetlendi, sonra geri çekildi ve küçük bir baş selamı verdi. "İşimde başarısız olsaydım bana söylerdin, değil mi?"

"Finn, hiç endişelenmediğim tek şey bu-öleceksin ama yine de insanlara yardım etmeye çalışacaksın." Bir avucunu diğer adamın yanağına vurdu. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, evet, sürüye verdiğin sözü yerine getirmiyor olsaydın o sıska kıcını tekmelerdim. Gençleri gördükten sonra bana mesaj at."

Finn'in dudakları kıvrıldı ve arkasını dönüp revire doğru koşmaya başladı. Kapıyı açmadan hemen önce bağırdı, "Kıçım birinci sınıftır, haberin olsun! Geçen sefer San Francisco'ya gittiğimde nedimelerden oluşan bir av partisi bana bunu söylemişti!"

Şifacı revir küpünün içinde gözden kaybolurken Remi kıkırdayarak topuklarının üzerinde döndü ve boynundaki en büyük ağrıyı kontrol etti. Gençlerin maskaralıklarını en azından tahmin edebiliyordu. Auden Scott? Teknik olarak kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan ve yakınında olduğu her saniye içini kemirecek olan lanet olası bir sorun kâbusu.

Tabii ki sınırlarına ulaştığında onu ölümcül küçük bir silahı yanlış tutarken ve ev yapımı bir hedefe (yere sapladığı büyük bir sopaya yapıştırılmış bir kart parçası) bakarken buldu. Kartın üzerinde elle çizilmiş bir hedef tahtası vardı.

Sonra ateş etti ve hedefin o kadar uzağına gitti ki aynı galakside bile değildi.

Leoparı utanç içinde başını öne eğdi.

Remi inleyerek, onu kazara vurmamak için dışarı çıkarken kasıtlı olarak çok fazla gürültü yaptı - ancak onu vurma şansı çok azdı. Kadın silahını doğrultarak arkasını döndüğünde, adam kendi ellerini havaya kaldırdı. "Yani, beni gerçekten vurma şansın yüzde bir, ama ateş etme."

Bir parlama.

Evet, dün ona gösterdiği sessiz mükemmelliğin buzla kaplı dış yüzeyiyle düzeltmeden önce kesin bir bakış. Kalbi yine de tekmeledi, leoparı ava çıkmıştı.

İşte buradasın, kedi mırıldandı.

"Özür dilerim." Silahını indirdi ve bu hareket hava akımlarını bozarak tatlı kokusunun daha fazlasını ona doğru gönderdi. "Saldırganlık göstermek niyetinde değildim... ama bana sinsice yaklaştınız."

Vücudu beklenmedik bir şekilde kıpırdandı, ilk tanıştığı kadından rahatsız olduğu kadar bu Auden'dan da etkilenmişti. "Sarhoş bir ayı sürüsüne yetecek kadar gürültü yaptım."

Bu sefer onu *gerçekten* vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Eğlenen adam, kız öfkesine yenik düşmeden önce hedefine başıyla işaret etti. "Dur tahmin edeyim, ilk kez mi lazer silahı kullanıyorsun?"

Bir duraksama oldu ve eğitiminin ona yalan söylemesini söylediğini anladı - Arrows'la takılırken öğrendiğine göre, güçlü Psy'lara her türlü açıklarını kapatmaları öğretiliyordu. Ya da Sessizlik altında kalmışlardı. Bunun değişmesinin ne kadar süreceğini ya da değişip değişmeyeceğini kim bilebilirdi ki? Bir asırlık telkinden kurtulmak o kadar da kolay değildi.

Auden sonunda onun tökezleyerek ateş etme girişimine tanık olduğunda yalan söylemenin bir anlamı olmadığını anlamış gibiydi. "Evet," dedi sonunda. "Yakınlarda olman muhtemelen güvenli değil." İsteksiz bir uyarı.

Kedisi, ne kadar aykırı bir kedi olsa da, onun sataşmalarından rahatsız olduğu için onu daha çok seviyordu. "Seni burada bununla bırakamam." Öfkesini daha da dürtmek ve *onu* daha iyi görebilmek için iç çekti. "Ayağını lazerle kestiğini ya da elmacık kemiğini patlattığını düşünerek aklımı kaçıracam."

Gözleri karardı.

Remi ellerini kalçalarına koyarak rahatlamıştı -diğer Psy gözlerinin büyük bir gücün ya da büyük bir duygunun pençesindeyken bunu yaptığını görmüştü. Auden Scott geçen her saniye daha da büyüleyici hale geliyordu.

"Ben," dedi şimdiye kadar duyduğu en kesin diksiyonla, "silahı kendime doğru çevirmemeyi biliyorum."

Remi oynamayı bıraktı. "En düşük ayardasın. En yüksek ayarda o şey at gibi teper. Yanlışıyla istemediğin bir yöne doğru tetikleyebilirsin."

Siyah geri çekilmedi.

Kahretsin, şimdi onu kızdırmıştı. Ama onun güvenliğinden emin olmadan asla buradan ayrılmayacaktı. "hedefini nasıl vuracağını gösterebilirim."

Eli karnına geldiğinde parmakları silahı sıkıca kavradı ve küçük bir adım geri çekildi.

Kahretsin.

Remi kendini tekmelemek istedi. Onunla başa baş mücadele edebilme yeteneğine o kadar kapılmıştı ki savunmasız halini unutmuştu. Auden Scott için o Remi, onu korumak için ölebilecek alfası değildi; hayır, o bir yabancıydı, ondan daha büyük ve daha güçlüydü.

"Silahı tutmaya devam edebilirsin," dedi. "Sizi uzaktan yönlendirebilirim." Değişkenler doğaları gereği dokunsal olabilirler, ama deri

ayrıcalıklar sadece *ayrıcalıklardı*. Onuru olan hiçbir şekil değiştiren, bağlamı ne olursa olsun, bu değerli hediyeı öylece almazdı.

"Öncelikle," dedi kız sessiz kaldığında, "duruşu öğrenmen gerekiyor. Şu anki dengen için yanlış duruyorsun."

Ona standart duruşu gösterdi, ardından mevcut ağırlık merkezine göre değiştirdi ve uzun bir süre sonra onu taklit etmeye çalıştı.

"Evet, neredeyse başardın." Ne kadar iyi yaptığına karar verebilmek için gözlerini bacaklarından ayırmadan, onu tam duruşa getirmek için adım adım talimatlar verdi - acı verici bir şekilde yavaş ilerliyordu ama en azından dinlemeye istekliıdi.

"Doğru gelmiyor," diye mırıldandı bir , çelik gibi yüzü düşerek yumuşak yüz hatlarına ve daha da yumuşak dudaklara sahip bir kadını ortaya çıkardı.

"Öyle olacak," dedi, birden fazla yönden bir muamma olan bu kadın için beklenmedik çekim kıvılcımını bir kenara iterek; Remi, tüm bir sürüden sorumluyken ona karşı gardını düşürme riskini alamazdı. "Önce silahı cebine koy, sonra ellerini silahı tutuyormuş gibi kaldır."

Onun talimatlarını takip etmesi uzun bir dakika sürdü, ama bir kez başladıklarında hızlı bir çalışma olduğunu kanıtladı. Keskin. Yedi aylık hamile bir kadın için ayakları çabuk yere basıyordu. "Eğitim almışsın," dedi durduklarında. "Atış konusunda olmasa da hareket konusunda."

"Eğer böyle bir durumda kalırsam, beni kaçırarlardan kaçmama yardımcı olacak standart tatbikatlar."

Bir kaşını kaldırdı. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi." Ama mantıklııdı; iki Konsey üyesinin tek çocuğuydu. Belli kalibrede bir insan onu maaş günü olarak görebilirdi.

Silahı cebinden çıkardı, gözleri şaşırtıcı derecede sevimli bir şekilde parlıyordu. "Artık ateş edebilir miyim?"

"Önce ayarları gözden geçirelim." Ayarları yaptıktan sonra ona en düşük ayarı seçmesini söyledi. "Büyük olanla başa çıkmaya çalışmadan önce sana daha küçük geri tepmelerle ilgili deneyim kazandıracak."

Önerdiği gibi yaptıktan sonra, ona öğrettiği duruşu aldı, pratik yaptıkları gibi namluya nişan aldı... ve ateş etti.

Işın, tabelanın arkasındaki sığınağın duvarına çarptı.

Yüzü düştü.

İçgüdüsel bir tepki olarak onu kucaklamak istedi. "Hedefini yaktın," dedi, bir yandan da Auden'la ilgili hiçbir şeyi olduğu gibi kabul edemeyeceğini kendine daha sert bir şekilde hatırlatarak. O bu kadar kederli görünürken bunu hatırlamak çok zor olsa bile. "Bu, yola çıktığınızdan iki metre daha yakın olduğunuz anlamına geliyor."

Hedefe doğru yürüdü, gözlerini kısarak sol kenara baktı. "Doğruyu söylüyorsun!" Adımlarında bir hafiflikle döndü, o kadar genç ve masum görünüyordu ki, yirmili yaşlarının ortasına bile gelmemiş olması adamın karnına yumruk gibi . Onun yaşındayken hâlâ araba yarışı yapıyor ve berbat duygularını kontrol etmek için mücadele ediyordu.

Altı yıl ve bir ömür önce.

Auden yanık izinin olduğu yeri işaret etti. "Neredeyse vuruyordum!"

Remi'nin leoparı, ihtiyatını aşacak kadar güçlü bir sevgi dalgasıyla ofladı. "Neredeyse," diye kabul etti, gerçi bu kelimenin şimdiye kadar duyduğu en cömert yorumuydu.

"Bir daha deneyeyim," dedi, ders sırasında parlak bir maviye dönüşen gözlerinde yeni bir parlaklık kalmıştı.

Sonra, sanki yalnız olmadığını unutmuş gibi, bir elini karnının üzerinde gezdirerek karnını okşadı, yumrusuna bakarken dudaklarında belli belirsiz bir kıvrılma oldu. İfadesindeki sevgi ve şefkat? Bunun gerçek olduğuna dair hayatını ortaya koyabilirdi.

Gerçek Auden Scott kimdi?

Bölüm 12

PsyNet'in parçalanması, bilinen faktörler göz önüne alındığında açıklayamadığımız seviyelerde hız kazandı. Kalan süre altı aya sıkışmış durumda; ancak bu sıkışma kümülatif ise bu tahmin işe yaramaz.

-PsyNet Araştırma Grubu'ndan İktidar Koalisyonu ve EmNet'e Rapor
Alfa (1 Eylül 2083)

Beyninin durumu bir yana, Remi'nin sonraki yarım saatini birlikte geçirdiği Auden, ağaçların arasında yanına gelen ve ona annesinden ham ve sofistike olmayan bir açıklıkla bahseden Auden ile aynıydı.

Onunla her konuda tartışan vahşi ve ikircikli bir yaratıktı.

Bir atışta ne kadar yaklaştığına göz attığında milimetrelerce yaklaşan ve bir noktada leopar formundayken biri kuyruğuna basarsa canının acıyıp acımayacağını soran.

"Bunun için çok hızlıyım," diye hakaretle karşılık verdi. Sinsi bir bakış. "Bahse girerim yapabilirim. Üstüne basmadan. Yakalarım."

Remi ona baktı. "Yırtıcı bir şekil değiştiren sürüsünün alfasına meydan mı okuyorsun?"

"Hayır." Nişan aldı. "Sadece bir açıklama yapıyorum." Ateş etti.

Remi, bu Auden'in kendisi için daha önce tanıştığı avatarlardan çok daha tehlikeli olabileceğini fark etti.

Asıl soru şuydu: O gerçek miydi... yoksa hedef olarak onu yaratılmış maske mi? "Geri dönmem gerekiyor," dedi ve bu yalan değildi. O

Bununla birlikte, düşünmek için alana da ihtiyacı vardı.

Yüzü düştü. "Elbette." Hızlı gümüş soldu. "Ders için teşekkür ederim."

Remi onun yalnızlığının bir kez daha içgüdüsel olarak farkına vararak tereddüt etti. "Hedefi senin için içeri taşımaya yardım edebilirim. Gece boyunca yağmur yağabilir."

"Hayır." Sert bir bakış, yumuşak ağzının köşeleri sıkışmış. "Hayır, kendim yapmayı tercih ederim."

Remi, kızın iletişim cihazındaki parmaklarını, karnını tutup acıyor diye inlediğini düşündü ve psikometrik yeteneklerinin günlük hayatını nasıl etkilediğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Ama kızın ona temkinli bakışından, bu konuda onunla hiçbir şey paylaşmayı planlamadığı anlaşılıyordu.

Bırakabilirdi ama bu doğru olmazdı, özellikle de kadının suskunluğu ona yardım etmek için yapabileceği şeyleri engelleyecekken. "Psikometrik şeyler mi?"

Hızlı bir göz kırpma, uzun bir duraklama.

"PsyNet'te arkadaşlarım var," diye ekledi. "Söylentilere göre sen bir Psi-Psi'sin ve iletişim cihazıma yaptığın şey yüzünden bunun doğru olduğunu biliyorum. Gradyanını kimse bilmiyor ama ailen yüzünden tahminler 7 ya da daha yüksek." Remi yüzünü buruşturdu. "İnsanlara bu şekilde not vermeyi anlamıyorum, ama sanırım Psy için işe yarıyor."

Daralmış gözler, gizleyemediği bir parıltısı altında eriyen sertlik. "Bildiğim kadarıyla Dönüşenler de aynısını yapıyor."

Kaşlarını çatma sırası ondaydı. Kollarını kavuşturarak ayaklarını birbirinden ayırdı. "Bunu bana açıklamam gerekecek Deadshot."

Kollarını kavuşturdu ve kendi aytaşı mavisıyla onun bakışlarını yakaladı. "Derecelendirme ölçeğiniz hâkimiyetten boyun eğmeye doğru gidiyor."

Remi ağzını açtı, sonra kapattı. "Lanet olsun." Elini saçlarının arasından geçirerek, "Size puan veriyorum Bayan Auden Scott," dedi. İtaatkârları "not verme" ölçeğinin sonuna koymakta hatalıydı.

-Bir sürünün hiyerarşisinde astlar otomatik olarak daha az önemli değillerdi, ancak bir hiyerarşi olması dikkat çekici bir noktaydı.

Dudakları aralandı, omuzları gevşedi ve tek bir kalp atışı için onun gülümseyebileceğini bile düşündü. Ama bir nabız sonra maske yüz hatlarını kapladı, kuyruğunu yakalayabileceğini söylemeye cüret eden Auden Psy buzunun kaplamasının altına çekildi. "Bana ders vermek için ayırdığın zamana minnettarım."

Remi gitmek istemiyordu, özellikle de maskenin ardındaki kadına dair bir şeyler sezmeye başlamışken, ama yerine getirmesi gereken yeminleri vardı. Ve babasının aksine, yeminlerini çok ciddiye alıyordu.

"Benim için zevkti," dedi ve ona şakacı bir selam verdi.

Ani bir düşünce donup kalmasına neden olduğunda çoktan topuklarının üzerinde dönmüştü bile. "O sığınağa girme." Yer değiştirerek bakışlarını yeniden onunkilere kilitledi, sesinin hırıltısında bir leopar vardı. "Bayan Wai size orayı en son kullanan paramiliter ekipten bahsetti mi? Orada insanlara zarar vermişler. Senin onu alma yeteneğin ne kadar sürer bilmiyorum ama riski bilmen gerekir."

İrkilmesinden, Charisma Wai'nin onu uyarmayı unuttuğu anlaşılıyordu.

"Anlıyor musun?" Sözcükler leoparın koruyucu çizgisiyle sert bir şekilde çıktı - o kadar yoğun ve o kadar köklü bir çizgiydi ki Remi, bakımı altındakilerin özgürlüğüne izin vermek için onunla savaşmak zorunda kaldı.

Serbest bırakıldığında, Remi'nin bu kısmı onu kontrolcü bir diktatöre dönüştürebilirdi ve bunu biliyordu. Bu yüzden kendisini, acımasız kenara çok yaklaşırsa onu geri çekecek ve gerekirse bu konuda yüzüne vurmakta sorun yaşamayan insanlarla çevreledi.

Auden Scott, şu anki tüm fiziksel kırılganlığına rağmen, aynı titanyum omurgaya sahipti. Kedisi bundan hoşlanıyordu. Hem de çok tehlikeli bir şekilde.

AUDEN, Remi'nin sığınakla ilgili uyarısını onaylamak için başını salladı, ancak son bir saattir ona tüm kuralları unutturan ve gözleri sert sözlerinden önce vahşi bir sarı-altın rengine dönüşen adam, o kedi zarafetiyle ağaçlara doğru ilerlemeden önce birkaç uzun saniye tereddüt etti. Arkasını dönmesi gereken zamanı çoktan geçmiş olan adamın ardından bakmaya devam etti.

Yalnızlık onu yumuşak siyah kanatlarla çevreledi.

Titreyerek kollarını kendine doladı ve sığınağa baktı.

Auden, Charisma'nın ihmalinin kötü niyetli olduğuna inanmıyordu. Charisma, Auden'in şiddet dolu bir geçmişi olan bir yüzeyle hazırlıksız bir şekilde temas kurması halinde bebeğin karşı karşıya kalacağı riskin farkındaydı.

Şu anki durumunda erken doğumu tetikleyebilir.

Charisma bunu asla riske atmazdı; Auden'in çocuğuna çok ama çok bağlıydı.

Auden karnını kucakladı, kalbi hızla çarpıyordu ve teni buz gibiydi. Babasının hala iyi bir adam, iyi bir insan olduğunu düşündüğü zamanlarda yardım ettiği kalkanları, duygularını PsyNet'in ihanet eden karanlığından uzakta, içeride tutuyordu. Auden'in Sessizliği hiçbir zaman kusursuz olmamıştı - çoğu psikometride olduğu gibi, temelde duygularla dolu olabilecek hiçbir şeyi okumaya çalışmadığından emin olarak testleri atlatmıştı.

Shoshanna ve Henry'nin evlerinde bunu yapmak yeterince kolay.

Bununla birlikte, Remi'nin yanında kendini korumakta zorlanmıştı. Muhtemelen, Psy standartlarına göre utanç verici derecede kusurlu olan parçasını tetikleyen bir şekilde evcilleştirilmemiş, açık duyguların bir yarattığı olduğu için.

Auden onun kuyruğunu yakalayabileceğini söylediğine inanamıyordu.

Yanakları kızarak karnını okşadı. "Yine de eğlenceliydi, değil mi? O eğlenceli... ve vahşi ve ölümcül bir şekilde aptal olmak istememe neden oluyor." Hayatında, enerjisi teninin yüzeyine bu kadar yakın gezinen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Bu

Ona dokunmamak, bu enerjinin dokunulabilir bir formu olup olmadığını hissetmek için elinden geleni yaptı.

Leopar kürkü gibi miydi? Yırtıcı hırlamadan önce yumuşak bir baştan çıkarma mı?

Parmakları avucunun içinde kıvrıldı.

Böyle ilkel düşünceleri burada, onu izleyenlerden ve bebeğini doymak bilmez bir niyetle izleyenlerden uzakta, bu manzarada güvende düşünebilirdi.

Charisma karnındaki çocuğu istiyordu. Auden sadece nedenini bilmiyordu.

"Sana ulaşamayacaklar, bana yaptıklarını sana *asla* yapamayacaklar," diye tekrar söz verdi, sözcükler gerçek bilincine döndüğü ilk andan itibaren biriken ve biriken bir öfkeyle titriyordu. "Önce onların tüm değerli imparatorluklarını yıkacağım."

Çünkü ne kadar aksini istese de Auden ailesinin kızıydı. Ancak onlar strateji kurma ve sistemle oynama yeteneklerini güçlerini arttırmak ve kendilerinden zayıf olanlara zulmetmek için kullanırken, Auden'ın eylemleri karnındaki çocuğa duyduğu her şeyi kapsayan sevgiyle şekillenmişti. Annesi, Auden'ın hamile kalmasına izin verdiğinde neleri serbest bıraktığına dair hiçbir fikri yoktu.

İki ay.

Her şeyi yerli yerine oturtmak için o kadar zamanı vardı. Ve bunu başarmak için veriye ihtiyacı vardı, en önemli parça Charisma'nın neden hamileliğine bu kadar odaklandığı ve Shoshanna'nın neden yardımcısını Scott operasyonlarının etkin sorumlusu olarak bırakma adımını attığıydı.

Shoshanna'nın ani ölümü ya da sakatlığı durumunda açılmak üzere aileye bıraktığı özel belgeye göre resmi açıklama, Hayward'ın aileye liderlik edecek yeteneğe ya da kişiliğe sahip olmadığı yönündeydi. Shoshanna'nın kardeşini psikolojik olarak ne kadar etkili bir şekilde yok ettiği hakkında çok şey söylüyordu ki Auden'ın amcası bu küçümsemeyi kabul etmişti.

Yetki devri belgesi burada sona ermemişti:

Auden iş göremez durumdadır ve kamuoyu algısı dışında halefiyet çizgisinde değildir. Bununla birlikte, eğer belirli süreler için devam edebiliyorsa, Scotts'un yüzü olarak kullanılmalıdır. Ancak bu kesinlikle mümkün değilse Hayward yüz olarak devreye girmelidir.

Bu geçici durum Devlin Scott'ın yirmi beş yaşında reşit olmasıyla sona erecek. Karizma, benim lmmden ya da sakatlığımdan sonra eğitimini üstlenecek ve yirmi beş yaşında tam CEO olarak göreve başlamaya hazır olmasını sağlayacak.

Hayward'ın oğlu Devlin şu anda sadece on altı yaşındaydı ama şimdiden soğuk ve hesapçı bir yaratığa dönüşmeye başlamıştı. Auden onun için hâlâ üzülüyordu; ocuk her gün saatlerini Charisma'yla geçirmek zorundaydı, geleceği onun için planlanmıştı, seçim yapmak söz konusu bile değildi. Yine de resmi veliaht olmasına rağmen Auden, Devlin'le ikisinin de daha büyük bir oyunun olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Tüm bu düzenekte doğru olmayan bir şeyler vardı.

Ama kontrol kodları Charisma'nın elindeyken kimse statükoya meydan okuyamazdı. Hayward ana sistemlere giremezdi, Auden da yle. Genç Devlin ancak yirmi beş yaşına geldiğinde kodları alabilecekti.

Karizma krallığın anahtarlarını elinde tutuyordu ve bu krallık sırlarla doluydu.

Auden'ın gözleri yosun ve kfle kaplanmış koyu yeşil sığınağa takıldı.

Başka bir sır. Başka bir gizem.

Nefesi kesildi ve boğazı kurudu, ona doğru yürümeye başladı. Attığı her adımda kalbi daha yüksek sesle çarpıyordu. Ama artık küçük bir kız değildi. Girdileri nasıl kontrol edeceğini biliyordu.

hızlı "test" okumaları söz konusu olduğunda devreleri - hamilelik bu duvarları ortadan kaldırmamıştı.

Uyarıldığında kendini koruyabilirdi ve korudu da.

Dış duvardan bir adım ötede durarak elini kaldırdı ve serçe parmağının ucunu liken yeşili betona dokundurdu. Dış duvarlar çoğunlukla daha güvenli olurdu; zemin katta ve caddeye cepheli olmadıkları sürece insanlar onlarla pek temas etmezdi. Ve bu dış duvar uzak bir bölgedeydi.

-kürk-

-zamanla donuklaşan bağırışlar-

-soğuk, kontrollü güç-

-altın ve siyah-

-Kanda bir el izi-

Parmağını geri çekerek yine de olduğu yerde durdu. Son görüntü canlıydı ama yine de... uzaktı. O el izini her kim yarattıysa, bunu yeterince uzun zaman önce yapmıştı; zaman ve doğa koşulları izlerin çoğunu silmişti.

En güçlü izlenimleri şiddet değildi. Kürkün yumuşaklığını hissetmiş, yaşamla dalgalanan siyah ve altın renkleri görmüş, gırtlaktan gelen bir hırıltı duymuştu. "Leoparlar," diye fısıldadı, RainFire kedilerinin bu topraklarda düzenli olarak dolaşıyor olması gerektiğini fark etti.

Bunun için mutluydu, onlar için.

Onun için.

Daha önce hiç bir Dönüşen izine dokunma fırsatı olmamıştı ama grubunda bunları deneyimlemiş olan kişiler Psy veya insan izlerinden farklı bir etkiye sahip olduklarından bahsetmişlerdi. Muhtemelen Dönüşen kalkanlarının doğasından kaynaklanıyordu. Bugün tek hissettiği, çevrelerine dair yoğun bir farkındalıktı - patilerin altında, kürke karşı, havada - vahşi bir merakla iç içe geçmişti.

Bir Ps-Psy'nin hiç bir Dönüşen inine girip girmediğini merak etti. Ve kendini umutsuzca Remi'nin bir şeyini ararken buldu.

dokunmuş olabilir.

Böylece görebilecek, *tanıyabilecekti*.

Ama mesafesini korumakta titiz davranmıştı ve şimdi gitmişti, ağaçların arasındaki bir başka kedi gölgesiymiş sadece.

- - -

REMI rüyasında Auden Scott'ı gördü, yüzünün sürekli değiştiği ürkütücü bir rüyaydı bu. Yüzlerden biri soğuk ve uzaktı, bir diğeri gülüyor, bir diğeri ağlıyordu.

Ve ... çığlık attı.

Yatağında sıçrayarak doğruldu, içgüdülerine karşı koymadı ve leopar formuna bürünerek tam gaz kulübesine koştu. İçeride her şey huzurlu görünüyordu, herhangi bir sorun belirtisi yoktu. Onun ve sürü arkadaşlarının kokusu dışında kimsenin kokusuna dair bir ipucu yoktu.

Yine de onu uyandırmak, kendi gözleriyle görmek istiyordu ama bunun mantıksız olduğunu, ihtiyacı olan dinlenmeyi bozacağını biliyordu. Ama kendini oradan ayrılmaya zorlayamadı, bu yüzden kulübeye bakan bir ağacın dalına atladı ve orada uyukladı. Şafakla birlikte kulübenin ışıkları yandı ve geçmeden Auden'in penceresinin önünden geçtiğini gördü.

Remi, daldan atlayıp çantasına ve içindeki her bir bireyi korumak ve barındırmak için ettiği yeminlere geri dönmeden önce memnuniyetle hafifçe homurdandı. Aynı yeminler, o günün geri kalanında ya da bir sonraki gün kulübeye geri dönemeyeceği anlamına geliyordu. Ancak bunu öngörerek, adamlarına fazladan tarama yapmalarını, uzaktan onu izlemelerini ve güvende olduğundan emin olmalarını emretmişti.

Sonra Theo, Auden'in jet-chopper'ıyla uçtuğunu bildirdi ve hepsi bu kadar.

Ya da olmalıydı.

O aytaşı mavisi gözler Remi'nin aklından çıkmıyordu... tıpkı leoparının onun koku aynasına dair anısından doğan tuhaf rüya gibi. Remi, kedinin adamın gördüğü bir şeyi görüp görmediğini merak ediyordu.

Kuyruğunu yakalayabileceğini söyleyen ve onun yerine ilgisini çeken kadın en iyi maske olsaydı, kaçırmış olurdu.

Bölüm 13

A9: Yakın zamanda bir şekil değiştiren grubuyla temas kurdum ve eski bir şekil değiştiren izini hissetme fırsatım oldu. Aynı yüzeydeki benzer yaştaki diğer izlerden daha az... içgüdüsel. Değişen izlerle ilgili deneyimi olanlarınızdan daha fazla bilgi almak istiyorum. Bu normal mi?

Jervois: Hiç şansım olmadı ama diğerlerinden de haber almayı merak ediyorum. Ailem küçük bir Dönüşen grubuyla bir iş girişiminde bulunmayı düşünüyor, bu yüzden onların izleriyle temas kurabilirim. Hazırlıklı olmak isterim.

TNS: Değişen izleri hissetmek için birçok fırsatım oldu. A9, senin deneyimin de benimkine benziyor. Onları hala okuyabiliyoruz, ancak Psy veya insan kadar derinlemesine değil. Ve pasif moddayken, yoğun değişim baskısı olan alanlarda bile hiç rahatsız olmadığımı farkettim. Bunun doğal kalkanlarının bir sonucu olduğunu teorize ettim.

Jervois: Bu benim ilgimi çekti. Ne de olsa Psy'ların da ağır kalkanları var. O zaman neden kendi ırkımızdan bu kadar güçlü bir şekilde etkileniyoruz? İnsanların doğal kalkanları kağıt kadar ince olduğu için bu mantıklı.

A9: Belki de genetik anlamda diğer Psy'lara karşı duyarlıyızdır? Ya da belki de bir Dönüşen'in doğasında ikili bir yön vardır, bu da bir şekilde duyularımızı karıştırabilir.

TNS: Geçerli teoriler - belki bir gün birimiz bu fenomeni incelemek için bir burs bulabiliriz. Yine de, A9 -profilinizden hamilelik alt forumuna gönderdiğinizizi görüyorum- mevcut fiziksel durumunuzun değişen izlerin etkisini nasıl etkileyeceği konusunda size bir şey söyleyemem. Bu benim daha önce deneyimlediğim ya da deneyimleyeceğim bir konu değil.

A9: Umarım aramızdan bir başkası daha fazla bilgiye sahip olabilir.

Enna: Yedi saat oldu. Kimsenin daha fazla bilgisi yok mu? Bu uzun zamandır yaşadığımız en ilginç konu.

-Psycho & Metrics'te bir başlık: Ps-Psy Forumu REMI sonraki dokuz gün boyunca Theo'nun yanında, potansiyel iş ortaklarıyla ete kemiğe bürünerek ve çene çalarak geçirdi. Bir kısmı için uçmaları gerekiyordu ve lanet olsun ki uçaklardan nefret ediyordu ama en azından yüz yüze iş görüşmelerinin son cehennem günü için Sunset Falls'taki merkezlerine geri dönmüştü.

"Bundan nefret ediyorum," diye homurdandı bir başka zihin uyuşturan müzakerenin ardından kravatının soluk grisini çekiştirirken.

En azından bir önceki partiyi gözleri yuvalarından fırlamış bir halde sokağa atmanın tatminini yaşamıştı. O şerefsizler RainFire'dan faydalanabileceklerini düşünmüşlerdi çünkü onlar sadece "aptal hayvanlar" dı - içlerinden birinin eğilip arkadaşına fısıldarken bunu söylediğini *duymuştu*.

Kim karşı tarafın yeteneklerini araştırmadan bir toplantıya girer ki?

Belli bir kalibrede Psy'dan böyle bir davranış beklerdi ama aynı üstün düşünceye sahip insanların da olduğu ortaya çıktı. Gözlerinin kaymasına izin verirken, "Bu aptal hayvan senin teklifinle ilgilenmiyor," diye mırıldanmak ona büyük bir zevk vermişti.

Sonra saf ölüm içeren bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Size kapıyı göstereyim."

Tek bir sert hareket yapmamıştı, tüm zaman boyunca gülümsemesini korumuştı ve kaçmaya çalışırken neredeyse altlarına sıçacaklardı. Theo daha sonra gülmekten kırılmıştı. "Ne güzel gülümsüyorsun Remi. Bana bir daha öyle bakarsan kaçır giderim ve bir daha asla geri dönmem."

Bu arada genel merkezlerinin başındaki Mliss Phan, "En tehlikeli rakiplerini bulacağım ve sırf bu piçlerle uğraşmak için onlara hayatlarının anlaşmasını teklif edeceğim" demişti.

Remi, operasyon Őefinin dűŐűnce tarzını beĐenmiŐti.

Takım elbisesinin koyu gri ceketini çoktan sandalyenin arkasına astıktan sonra, dinlenme odasındaki masaya otururken açık gri gűmleĐinin kollarını sıvadı. "Alfa olmak istediğimi sűylediĐimde kimse beni CEO saçmalığı konusunda uyarmadı."

Mliss, geniŐ elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla zarif bir yűzű çerçeveleyen asimetrik jiletle kesilmiŐ siyah peremlerin altından, bronzlaŐmıŐ zeytin tenine karŐı műkemmek kemerli bir kaŐ kaldırdı. "Ne yani? Her Őeyin baskınlık kavgası ve gűĐűs dűvűŐű olacaĐını mı sandın?"

Uzun boylu COO yanaklarını ŐiŐirdi ve yumruklarını gűmleĐinin beyaz ipeĐine vurmaktan önce ince omuzlarını dikleŐtirdi. "Ben alfa adam, kűkrediĐimi duy."

"Neden etrafım pisliklerle çevrili?"

"Bu Őerefsiz sana rahatlamak için kahve yaptı ve o gruptan intikam almayı planlıyor, o yűzden hırlamayı kes." Fincanı masaya koydu, kokusu paketin ve sadece ona ait olan ipliklerin rahatlatıcı bir karıŐımıydı, buna en sevdiği sabundan gelen hafif bir gűl tonu da dahildi.

Zeki, sıkı bir műzakereci ve halkla iliŐkiler konusunda Remi'den çok daha iyi olan Mliss'in sűrűdeki "derecesi", Auden'ın terminoloĐisini kullanacak olursa, kıdemli annelikti. Bu nedenle, önemli bir hakimiyeti vardı. Maternaller son derece itaatkűrdan bir askere karŐı koyabilecek kadar baskın olana kadar çeŐitlilik gűsterirdi ve adının aksine sadece kadınlardan oluŐmazlardı. DeĐiŐkenler dűnyasında tutunmuŐ tek terim buydu.

Bir sűrűde anaçlar genellikle yavruların eĐitimini organize etmekten yavruları disipline etmeye ve sűrűnűn bir yuva gibi hissetmesini saĐlamaya kadar her Őeyin sorumluluĐunu űstlenirdi. Bűyűk ocukların űlke çapındaki bir dizi sınavda baŐarılı olmalarının, yemek salonunun birinin özel salonundaki rahat bir oda gibi kurulmasının ve Remi'nin salonunun kiŐiliĐine uygun perdelere sahip olmasının nedeni analardı.

Maternaller aynı zamanda sűrűdeki en acımasızca organize olan insanlardan bazılarıydı. Bunu Mliss'in MBA'ine ve diĐer niteliklerine ekleyin,

ve genel merkezlerinin operasyon müdürü olmak için biçilmiş kaftandı.

Halka açık bir karargâh fikrini DarkRiver'dan ödünç almıştı. Bu sadece RainFire'ın kendi topraklarını gizli tutmasına izin vermekle kalmıyor, aynı zamanda daha önce Dönüşenlerle hiç etkileşime girmemiş olan insanlar ve Psy'lar söz konusu olduğunda mülayim bir kamu ofisi göz korkutma faktörünü de ortadan kaldırıyordu.

Bazı aptallar onların aptal olduğunu düşünürken, diğerleri Remi'nin türünün etrafta dolaşıp insanların yüzlerini pençelemesini, onları uzuvlarından ayırmasını ve sonra cesetlerini ziyafet çekmek için ormana sürüklemesini bekliyordu. Bazı gençlerin internette tam da bu söylentileri yaymayı komikliğin doruk noktası olarak görmesi de işe yaramadı. Remi'nin son gördüğü, bir SnowDancer kurdunun davetsiz bir misafirin derisinden nasıl bir pelerin yaptığına dair ciddi bir anlatımdı.

Gençler serseriydi ama en azından bu küçük fantezi için doğru sürüyü seçmişlerdi. Kar Dansçıları, bölgelerine tecavüz ederseniz oynamazlardı. Remi de oynamazdı, leoparı kendi bölgesini savunmak için hırçınlaşırdı.

Ama bugün sürüye yönelik bir tehditle uğraşmıyordu. Kendi sürüsüyle, kendisinden çok daha baskın ve ölümcül leoparının onları güvende tutacağına inanan insanlarla birlikteydi. Mliss'in öfke içindeki Remi'ye karşı hiç şansı olmazdı. Theo da öyle. Aralarındaki bağ güven ve sadakatten ibaretti.

"Ben alfa," diye hırladı. "Ben kahve içerim."

Sırtını tezgâha dayamış olan Mliss, burnundan ve gömleğinden aşağı kahve çekti. Ona küfrederken bile gözlerinden yaşlar akana kadar gülüyordu.

Tamamı RainFire'ın iş ağını kurmak için tasarlanan dokuz günlük macera boyunca paha biçilmez bir yardımda bulunan Theo, neler olup bittiğini görmek için kafasını içeri uzattı. Üzerinde hâlâ çikolata kahvesi takım elbisesi, bozulmamış ipek kravatı ve tertemiz beyaz gömleği vardı. "Ah, Liiiiissy," dedi şarkı söyler gibi, "o lekeyi ablana nasıl açıklayacaksın, hmm?"

Bunu sana Paris'teki şık bir butikten almamış mıydı?"

Mliss gülmeyi bırakıp ona hançer gibi baktı. "Onu ispiyonlarsan suratını dağıtırım, Theo 'Kendi işime bakamıyorum' Ortiz."

Büyük nöbetçi ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Hey, ben sadece bir yorum yapıyordum." Bileğine baktı. "Bir sonraki toplantımıza kırk dakika var Remi. Brifing mi istersin yoksa hızlanmak mı?"

"Notları okudum," diye homurdandı Remi, nöbetçiye dar gözlerle bakmadan önce. "Neden bütün bu toplantılar seni delirtmiyor?" Adam'ın gözleri hâlâ parlıyordu ve saçlarının gevşek bukleleri bile canlı görünüyordu.

Theo omuz silkti. "Bilmiyorum. Satrancı severim. İş dünyası da satranç gibidir."

Üstündeki kahveyi silmekten vazgeçmiş olan Mliss, Remi'nin karşısındaki koltuğa oturmak için geldi. Yanında bir kutu kurabiye *getirmişti* -çünkü o sert bir anne olsa da bir anaçtı. "Ye ve huysuzluğu bırak."

Remi istemeye istemeye dört kurabiye yerken Theo kutunun yarısını mideye indirdi. Ancak Remi'nin beyni fındıkla süslenmiş ve şeker kristalleriyle kaplanmış kurabiyelere odaklanmamıştı. Kurabiye üstüne kurabiye yerken bir yandan da kapıyı açmaya çalışan Theo'ya, "Sence burada daha düzenli olarak bulunmayı kaldırabilir misin?" diye sordu.

"Evet, tabii. Eğer yer değiştirip kaçmak istersem en yakın orman o kadar da uzak değil."

Suratını ekşitme sırası Mliss'teydi. "Beni Teddy'yle baş başa bırakma."

"Bana bir daha Teddy derssen kesinlikle ispiyonlarım. Suç mahallinin fotoğraflarıyla *birlikte*."

Mliss'in pençeleri ahşap masanın üzerinde oyuklar açmak için tısladı. Ona böyle baktığınızda, iş operasyonlarının soğukkanlı, sakın ve kontrollü merkezi olduğunu asla hayal edemezsiniz.

"Şimdi, şimdi, çocuklar," diye söylendi Remi, bu ikisinin ne zaman birbirlerinin kıyafetlerini yırtıp atacıklarını merak ederek

açık sefaletleri. Sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; ikisi de bekârdı ve Mliss, Theo'nun nöbetçisinin kıdemli annesi olduğu için aralarında bir güç dengesizliği yoktu.

Mliss ona hırladı ama geri çekildi. Bu arada Theo son kurabiyesini de ve "Burada daha fazla şeyle ilgilenmemi ister misin?" dedi.

Mliss, Remi cevap vermeden önce cevap verdi - ve bu sefer COO avatarındaydı. "İşe yaramayacak. Henüz değil - zaten toplantılarla değil. Sen olmalısın, Remi."

Mliss, RainFire'a geniş bir aile etrafında kurulmuş küçük bir sürüden gelmişti - tüm yetişkinler bir noktada eş bulmak ve başka sürülerde yaşamı deneyimlemek için ayrıldı. Bazıları ailelerinin sürüsüne dönüp eşlerini de yanlarında getirirken, diğerleri yeni sürülerinde kaldı.

Remi, Mliss'in RainFire'da uzun süre kalması için tüm parmaklarını çaprazladı, çünkü bu aile paketiyle ilgili diğer bir şey de iş dünyasında ağırlıklarının çok üstünde yumruk atmalarıydı. Bu alanda Mliss'in serçe parmağında diğerlerinin toplamından daha fazla bilgi vardı.

Bu yüzden Remi onun ifadesine itiraz etmedi, sadece "Neden?" dedi.

"Çünkü biz onlarca yıllık geçmişleri olan DarkRiver ya da SnowDancer değiliz. İş çevrelerinde, alfaları saygı duyulan ve tehlikeli düşmanlar olarak görülürken, *DarkRiver* ve *SnowDancer* markadır - tam da nesiller boyu sağlıklı kalmak isteyen herhangi bir sürü için olması gerektiği gibi."

Pençelerini geri çeken Mliss, bir parmağıyla masanın üzerinde açtığı oyuklardan birini dalgınca yokladı. "Yeniyiz ve geçmişimiz yok denecek kadar az. Şu anda insanlar patronla anlaşmak, sürüye bir yüz koymak, kişisel bir bağlantı kurmak istiyor. Sen RainFire'ın ilk alfasısın Remi, bunu bir markaya dönüştürmesi gereken kişi sensin. Ama bunu yapmak için, temel olarak hareket etmelisin."

Koyu renk gözleri onunkilerle buluştu. "Ve gerçek şu ki, gevezelikten nefret etsen de, başkalarını rahatlatmakta iyisin. Seni bu toplantılarda görüyorum ve sana çekici diyen bir dizi kandırılmış kadını anlıyorum."

"Lanet olsun." Remi onun gözlerinin kaydığını hissedebiliyordu. "Senin ya da Theo'nun yönetimi devralması ne kadar sürer?"

"Henüz yıllarca değil." Mliss elini onun yumruğunun üzerine kapadı, parmakları uzundu ve tırnakları opalesan bir pembeyle parlatılmıştı. "Şu anda RainFire sensiz var olamaz. İlk alfa ya da sürü için kötü geçen bir dönemin ardından gelen ilk alfa, her zaman en az on yıl boyunca markadır -işini doğru yaptıysan, ağırlığı sürü arasında dağıtabiliriz."

Remi inleyerek iki elini de saçlarının arasından geçirdi. Onun haklı olduğunu biliyordu. DarkRiver ve SnowDancer'ın sahip olduğu türden bir ticari itibar yaratmak zaman alıyordu. Kurtların tarihi hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama DarkRiver'ın da bunu bir gecede yapmadığını biliyordu. Yıllar ve yıllar süren zorlu bir çalışma gerektirmişti.

"Bizim işimiz," demişti Lucas ona Remi'ye akıl hocalığı yaparken, "sürüyü devraldığımızdan daha iyi bir halde bırakmak. Bu bizimle ilgili değil. Sürüyle ilgili."

"Bu arada," dedi Mliss, berrak sesi Luc'ün anısına karışarak. "Lark kulübedeki Scott'tan bahsetti, ben de biraz dolaştım - kasabanın hemen dışındaki yerleşkeleri son sekiz aydır ciddi bir şekilde dolup taşmış. Ondan önce yılın büyük bölümünde kapalıydı."

Remi'nin karnı sıkıştı. Sekiz ay.

Auden'ın hamileliğinden daha uzun, ama çok değil. Olası bir durum için hazırlık mı?

Kapı aralığında bir hışırtı, genç Phoebe kafasını içeri uzattı. "Um," diye fısıldadı genç stajyer, yanakları pembe ve yumuşak kahverengi gözleri yuvarlaktı, "resepsiyonda bir leopar var? Kız kardeşini ziyarete geldiğini söylüyor?"

"İsim?" Mliss saçma sapan ama kaba olmayan bir şekilde sordu.

Mliss'in bastığı yere tapan Phoebe, yere bakmadan önce kıpkırmızı kesildi. "Adını alamadım. Çok özür dilerim, Mliss."

"Sorun değil kedicik," dedi Mliss gülümseyerek. "İşte bu yüzden buradasın. Öğrenmek için."

Remi ayağa kalktı. "Siz ikiniz devam edin. Ben Phoebe'yle gideceğim." Genç kızın ince sarı saçlarını yuvarladığında, Remi'nin boğazının kapanmasına neden olan bir güvenle ona doğru eğildi.

RainFire ile yaratmak istediği şey buydu. Bir yuva. Güvenli bir yer.

Remi'nin hiçbir yavrusu kendini kaybolmuş ve istenmeyen biri gibi hissetmez.

Phoebe sürünün içinde doğmayacak kadar büyüktü, on iki yaşında maceraperest ebeveynleri sürünün doğuşunda Remi'yle birlikte olmaya karar verdiğinde RainFire'katılmıştı. Remi'nin onun genç kalbinin güvenini kazanmayı başarmış olması? Bu çok şey ifade ediyordu.

Garip bir nedenden ötürü, bu ona Auden'ı da düşündürdü. Kime güvendiğini merak etti. Belli ki kendisine ateş etmeyi öğretmesini isteyebileceği biri değildi. Tabii bunların hepsi bir oyundu, onunla oynamanın bir yoluydu.

Hangi sebeple?

İşte burada takıldı. Çünkü son derece nüfuzlu Scott ailesinin bir üyesi olan Auden Scott'ın, yeni doğmuş bir Dönüşen sürüsünün alfasını tuzağa düşürmekle uğraşması için iyi bir neden düşünemiyordu.

"Unutmuşum," diye fısıldadı Phoebe. "Adını sormayı yani. Dikkatim dağıldı."

"Hadi gel." Kolunu kızın omuzlarına doladı ve ona sarıldı. "Bana misafirimizi göster."

Mliss ve Theo'yu yalnız bıraktığı anda arkasından homurtular yükselmeye başladı. Phoebe sırtarak, "Tanrım, kendine bir oda bul," diye fısıldadı.

Remi sırttı. "Şşş. Hiçbir şeyden şüphelenmiyoruz." Phoebe dudaklarını fermuarla kapatır gibi yaptı.

Komik çocuk. Ve bu staj için seçilmesinin nedenlerinden biri de genellikle her şeyin farkında olan bir çocuk olmasıydı. Yine de ziyaretçilerinin adını almayı unutmuştu.

Ziyaretçiyi resepsiyonda yalnız bırakmış olması o kadar da önemli değildi; Remi resepsiyonun arkasında güvenli bir kapısı olan bir ofis alanı seçmişti, bu da misafirlerin sürüden biri tarafından içeri alınması gerektiği anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda RainFire'ın buraya günlük olarak bir güvenlik ekibi atamak zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Resepsiyonun kendisi, arkaya açılan başka bir kapıya açılan geniş ve kurşun geçirmez bir cam bölmenin içinde korunuyordu. Tasarımcıları, kabinin bir tarafından aşağı akan su ve her yerde gelişen yeşilliklerle tamamlanmış bir özellik gibi görünmesini sağlamıştı.

Bütün bunlar bir kola, bir bacağı ve Remi'nin iki böbreğine mal olmuştu ama baskınlarını nöbet tutmaktan kurtararak kendini çoktan amorti etmişti. Bu daha iyi bir görünümdü, ancak insan güçlerini bu kadar ince yaymak için çok küçüklerdi. Bu şekilde, sürü cilalı ve profesyonel görünürken, resepsiyonistlerinin - ister stajyer saatlerini yapan Phoebe ister resmi resepsiyonistleri olsun - herhangi bir tehdide karşı korunduğundan emin oluyorlardı.

Remi on yıl önce tehditleri düşünmemiş olabilirdi ama son birkaç yıl huzursuzluklarla doluydu. Auden'ın babasının bağlı olduğu grup Pure Psy, kamusal varlık açısından ortadan kaybolmuştu ama Psy ırkındaki değişimler için Dönüşenleri suçlayan hoşnutsuzların hâlâ ortalıkta dolaştığı söyleniyordu.

Bir de küçük bir sürüyü hedef alıp sürü arkadaşlarından birini kaçırıp fidye için alıkoymayı düşünebilecek her zamanki aptallar vardı.

Remi'nin gözetimi altında olmuyor. "Gidip gizemli ziyaretçimizin kimliğini öğrenelim." Güvenli kapıyı açtı.

Bölüm 14

"Sen alfa değilsin. Sen bir korkaksın!"

-Gina Denier'den Rhett Farley'e, alpha, WhiteMountain (feshedildi) (9 Nisan 2070)

" ORADA," diye fısıldadı Phoebe, yanakları yine pembeleşmişti.

Remi neden dikkatinin dağıldığını hemen anladı. Genç erkek uzun boylu ve kaslıydı, yanlardan düzgünce kestirdiği, ancak tepesinde bir dalga tutacak kadar uzun bıraktığı kalın kumral saçları vardı. Doğal krem rengi teninde hafif bir altın bronzluğu vardı ve çene çizgisi kare şeklindeydi, gözleri zengin bir koyu maviydi, gülümsemesi parlak ve ilgi çekiciydi. Zavallı Phoebe ise hormonlarla yaşayan bir gençti.

Ziyaretçileri de *güçlü* bir baskındı.

Phoebe'yi kapının hemen dışında bırakan Remi, elini uzatarak yanına gitti. "Bu aile kokusunu tanıyorum. Kit Monaghan, değil mi?" Remi, Rina'nın söylediklerini doğru hatırlıyorsa yaklaşık yirmi üç yaşındaydı.

Kit'in gülümsemesi derinleşti. "O benim." Phoebe'ye mahcup bir bakış fırlattı. "Kendimi tanıtmadığım için özür dilerim."

Kızaran genç kız ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Onu yerde erimekten kurtarmaya karar veren Remi, görevinin başına dönmesi için başıyla işaret etti. Kısa yolculuğu boyunca Kit'e küçük bakışlar fırlatarak ilerledi. Erkek, sürünün bekâr kadınları arasında katliama neden olacaktı.

"Rina bana senin hakkında çok şey anlattı," dedi Remi tokalaşmayı bitirdikten sonra.

"Bana da RainFire'dan bahsediyordu. Umarım uğramamda bir sakınca yoktur?"

"Elbette sorun yok. Lucas'ı kontrol ettin mi?" Rina'nın küçük kardeşi DarkRiver'in bir parçasıydı; kanatlarını açmak, kim olmak istediğini için dolaşmaya çıkmış, geleceğin alfasının kokusunu taşıyan bir gençti.

DarkRiver, Kit'e eğer ona uymuyorsa alfa olma görevini üstlenmek zorunda olmadığını açıkça belirtmişti. Lucas çirkin sebeplerden ötürü çok genç yaşta alfa olmuştu ve bu rolü üstlenmeye hazır ve istekli olmasına rağmen, omuzlarında bu kadar yük taşımanın genç bir adama ne yaptığını da biliyordu.

"Kit benden biri," demişti diğer alfa Remi'ye. "Burada her zaman bir evi olacak, asla bir seçim yapmaya zorlanmayacak."

Remi'nin bakışlarını kendi panter yeşiliyle tutmuştu. "Sürünün sana yaptığı şey kabul edilemezdi. Sen bir *yavruydun*, Kit'ten yaşça daha küçüktün; alfanın senden hissettiği her türlü tehdit kendi yetersizliklerinden kaynaklanıyordu. Bunu sadece anlamakla kalmamalı, aynı zamanda içselleştirmelisin ki bir daha asla bu hatayı tekrarlama riskine girmeyesin."

Remi, kusurunun kafese dönüşebilecek bir korumacılık olduğunun farkında olsa da, açık sözlü konuşmayı takdir etmişti. Hiçbir çocuğu yuvanın dışına itecek biri değildi. Ama Luc'ün görevi Remi'nin iyi bir alfa olmasını sağlamaktı. Bu da onun kendi pisliklerinin farkında olduğundan emin olmak anlamına geliyordu.

Remi şu ana kadar bir parçasının, sürüsündeki genç bir alfaya olumsuz tepki , kendi alfasının onu henüz on yedi yaşındayken kovma kararından temelden zarar gördüğünden endişelendiğini fark etmemişti. Bunun yerine, leoparı derisinin yüzeyinde geziniyor, Kit'in gücünden etkileniyor ve gençliğinin acı verici bir şekilde farkına varıyordu.

İlk kez gerçekten anlamıştı, WhiteMountain alfasının yaptıklarının ne kadar berbat olduğunu anlamıştı. Çünkü Kit, DarkRiver için bir hediye idi; sadık ve güçlü bir erkekti ve bir gün müttefik çemberlerini tamamen yeni bir sürüye genişletebilirdi. Ama şu anda?

gençti, bedenine ve gücüne kavuşurken rehberliğe ve desteğe ihtiyacı vardı.

Kit, Lucas'a ülkeye döndüğünü haber verdiğini doğruladıktan sonra Remi genç adamın omzuna bir tokat attı. "Seni buradaki diğerleriyle tanıştıracam. Yarın geç saatlere kadar sürü bölgesine gitmiyoruz. Bekleyebilir misin? Bizimle kalabilirsin.

-Kısa dönem için ikinci katta bazı basit yatak odalarımız var." Mliss ve üç kişilik resmi personelinin yan tarafta uygun daireleri vardı.

"Sorun değil. Ama Rina'ya söylemesen olmaz mı?" Kit'in gözlerinde leopar parıltıyordu. "Ağaçların arasından çıktığımda yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

"Ben bir kediyim. Tabii ki onu ürkütmekte iyiyim."

Kit'in kahkahası zavallı Phoebe'nin olduğu yerde yanmasına neden olurken Remi ziyaretçilerini diğerleriyle tanıştırmak için arka tarafa götürdü. Yine de Kit'in sağlıklı ve sevgi dolu bir sürünün kalbinde yetişmiş bir leoparın cömert sıcaklığıyla onları kazanmasını izlerken kendini yine Auden'ı düşünürken buldu.

Pençeleri derisini deldi, leopar dudağı hırıltıyla kıvrıldı.

Bu küçük takıntının peşini bırakması gerekiyordu. Çünkü Auden'ın yakın zamanda kulübeye dönme ihtimali sıfıra yakındı. Yine de bu kadar ağır hamileyken bir kez bile gelmiş olması Remi'yi meraklandırdı. Eğer ev onun için güvenli bir yerse, bir kadın neden böyle kritik bir zamanda evini terk ederdi?

- - -

AUDEN ofisinde oturmuş bilgisayarına bakıyordu. Bilgisayarda pek bir şey yapmamıştı... hiç. Annesinin yanına taşınana kadar bir ofisi bile olmamıştı.

Ona neden bir tane verildiğini bilmiyordu.

Belki de gerekli olması halinde bir toplantının arka planı olarak. Çünkü o noktada, bir toplantı için yeterli zihinsel kapasiteye sahip değildi.

sistemlerden herhangi birini kullanamazdı. Kısa süreler için rol yapabiliyordu ama kalıcı bir şey yapamıyordu.

Ancak bu geçmiş, bu bilgisayarın bilgisayar korsanlarını ve benzerlerini uzak tutan genel Scott güvenlik sistemi dışında herhangi bir şey tarafından izlenmesinin pek mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Henüz test etme şansı olmamıştı, daha önceki bilgisayar çalışmalarını gençken kendisine verilen ve herhangi bir hata içermeyen bir düzenleyici üzerinde yapmıştı çünkü açıkçası yazılımı çalıştırmak için çok eski ve hantaldı.

Ne yazık ki yaşı nedeniyle artık forumu ziyaret etmek dışında pek kullanamıyordu. Tedarik etmeyi başardığı *diğer* düzenleyiciye gelince, her şey için yeterince yüksek özelliklere sahip olanı, onu Scott sistemine bağlamayı planlamıyordu - en azından cihazı feda etmeye hazır olana kadar. Şimdilik temizdi ve öyle kalmasını istiyordu.

O halde bu bilgisayar olmalıydı. Uzun bir nefes alarak, sinirsel hasardan önce gençken öğrendiklerini kullanarak bir güvenlik kontrolü başlattı. Bilgisayar güvenliği çalışmalarının gerekli bir parçasıydı.

"PsyNet'te var olabiliriz," demişti babası, "ama sadece Net üzerinden iş yapamayız. Birincisi, tüm veriler orada saklanamaz. Cihazlarınızın güvenliğini nasıl sağlayacağınızı bilmelisiniz."

PsyNet'in devam eden parçalanması göz önüne alındığında, bu tavsiye öngörülü olmuştu. Temel kitlesel bir çöküşün ortasındayken, psişik dokusunda depolanan hiçbir şey güvende değildi, en iyi inşa edilmiş kasa bile.

Bilgisayarında bebek bakıcısı ya da casus kanıtlandı.

RainFire ile ilgili araştırmasında ihtiyatlı davranmaya devam etti. Komşuları hakkında kendini eğitmeye çalışması olarak açıklanamayacak hiçbir şey yoktu. İnternette sürü üyelerinin fotoğrafı yoktu, ancak bir iş dergisinde indi-mech kolları hakkında küçük bir makale buldu.

Gazeteye göre, RainFire Mech "kazançlı ve yetersiz hizmet alan nişte giderek daha güçlü bir oyuncu" idi. Ayrıca şöyle görünüyordu

Mevcut müşterileri -gazetecinin her halükarda görüşebildikleri- işlerinden çok memnundu.

Annesinin sahip olduklarını, sınırsız iç ağlarında bulunan bilgileri kontrol etti. Doğru hatırlıyordu: Shoshanna düzenli olarak bireyselleştirilmiş mekanik parçalara ihtiyaç duyan bir şirketin çoğunluk hissesini satın almıştı. Ve görünüşe bakılırsa, mevcut tedarikçileri piyasa fiyatlarının üzerinde ücret talep ediyordu, muhtemelen yerleşik oldukları ve rakipleri olmadığına inandıkları için.

Kalp atışları bir kademe daha hızlandı.

"Auden?" Charisma kapı aralığında duruyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Seni orada hayal ettiğimi sanmıştım."

"Buraya pek sık gelmedim, değil mi?" Auden hafifçe söyledi, çünkü planını kurarken Charisma'yı yanında tutması gerekiyordu. "Zaten masanın arkasına zor sığıyorum." Karnını işaret etti, onu kucaklamamaya, mükemmel Scott olmaya dikkat etti.

"Neden kendini bu kadar rahatsız ediyorsun?" Charisma yanına geldi. "Sana yeni bir organizatör sağlayabilirdim."

"RainFire leoparlarını merak ediyordum." Charisma hareketsiz kaldı. "Sana yaklaştılar mı?"

Auden kendini "Hayır" derken buldu. Sonra da Charisma'nın onu yıllardır nasıl gördüğüne eğilerek saflığını ortaya koydu. "Bana verdiğin dosyadaki bilgileri yeni gördüm."

"Ah evet, elbette." Charisma'nın omurgası gevşedi. "Pakete baktığımı hatırlıyorum. Oldukça önemsizler."

"Evet, ama şunu okuyun." Charisma'yı masanın kendi tarafına çağırdı ve makaleyi gösterdi.

"Hmm," diye mırıldandı Charisma. "Dönüşenler için ilginç bir bölge."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sonra annemin bir anlaşmasını hatırladım ve dosyalara göz attım. Bu işle ilgili son faturaları görüyor musunuz?"

Charisma evrakları inceledi, sonra Auden'a uzun ve delici bir bakış attı. "Hafızan mükemmel," dedi Auden'ın tam olarak seçemediği ürkütücü bir tonda.

Sesini dengede tutmak, onu sarsmakla tehdit eden ürpertiye teslim olmamak çaba gerektiriyordu. "Annem uzun zaman önce bir keresinde beni bir depoyu gezmeye götürmüştü. Sık sık birlikte bir şeyler yapmazdık, o yüzden hatırladım." Toptan bir yalan, ama Charisma'nın kontrol etmesi mümkün değildi - bunca yıldan sonra değil.

Diğer kadının dikkati tekrar ekrandaydı. "Fiyatlandırma konusunda ne demek istediğinizi anlıyorum. Tedarikçimiz fazla rahat davranıyor, değil mi? Pazarlık vidalarını sıkması için genel müdürü oraya göndermem gerekiyor."

"RainFire'a geçmeyi düşünüyordum," dedi Auden kendini sorgulamadan önce.

Charisma'nın gözleri ona bakarken kırpışmıyordu. "İskoçlar hiç Dönüşenlerle çalışmadı."

"Bu bir strateji." Kelimeler Auden'ın dilinden kanını donduran bir hızla döküldü. "Kedilere bir sözleşme vereceğiz ve önceki tedarikçimiz bizim pazarlık edebileceğimizden daha iyi bir anlaşmayla bize sürünerek gelecek. Tabii onlarla devam etmek istiyorsak, çünkü başka bir şey daha buldum."

Charisma'ya çoğu insanın gözden kaçıracağı dört paragraflık bir makale daha gösterdi; RainFire'ın başka bir şirket için yaptığı ve üretimin artmasını ve bunun sonucunda kârın yükselmesini sağlayan yeniliklerden bahsediyordu.

CEO leopar sürüsü için övgü dolu sözler sarf etti.

"Mevcut tedarikçimizin herhangi bir Ar-Ge yaptığını sanmıyorum," dedi. "RainFire ile bizim büyüklüğümüzde veya kalibremizde başka kimse onları bulmadan önce sözleşme yapıyoruz ve rakiplerimiz modası geçmiş tasarım ve bileşim yöntemlerine sahip şirketlere güvenirken onların becerilerini tekelimize alabiliyoruz. Değişken, insan ya da Psy olmaları fark etmez, ailenin öne geçebilmesi için bileşen piyasasını kontrol etmesi gerekiyor."

Charisma gülümsemedi - uzun süredir Sessizlik'in içindeydi, ama yüz ifadesi gülümsemeye yakın şekilde ısındı. "Bu annenin aradığı telefonun aynısı.

yapardı," dedi, ses tonunda bir hayranlık fısıltısı vardı. "Uzun vadeyi düşünen küçük, akıllı hamleler. Zekice, Auden."

Yanakları buz gibi olan Auden bilgisayarı kapattı. "Teşekkür ederim." "Harekete geçeceğim." Charisma ajandasına bir not düştü.

"Dosyaya göre

Az önce yukarı çıktım, eski sözleşmemiz bir ay içinde sona eriyor, bu yüzden hızlı hareket etmemiz gerekecek ve umarım paketin bizi barındıracak yeterli kapasitesi vardır."

"Sanırım bu kadar büyük bir kontratla kapasite yaratacaklar." Sandalyeden geriye doğru iterek sırtını germek için ayağa kalktı. "Bunu keşfettiğimden beri, kedilerle ilgilenmem konusunda ne düşünüyorsun?"

"Korkarım çok açık bir durumdasınız," dedi Charisma, sesi nazikti. "Seni riske atamayız."

"Burada buluşabiliriz." Auden adım atmadı. "Gerçekten bir şeyler yapmaya başlamam gerekiyor, Charisma. Asıl varis olmadığımı biliyorum ama şu an için yüzümüz olmam gerekiyor ve bu noktada tam bilişsel yeteneklere sahip gibi görünüyorum."

Charisma'nın göz bebekleri büyüdü. "Evet" -yumuşak bir ses- "ve sen de doğrudan soyundan gelen kişisin. Kuzenin standartların altında bir yedek."

İşte . Fay hattı.

Auden'ın kafasının içindeki ses soğuk ve manipülatifti... ve ona ait değildi.

Midesi kalkmakla tehdit ediyordu.

"Evet ve eğer beynimin durumu artık beni diskalifiye etmiyorsa, o zaman aileden hiç kimse nakil belgesinde bir sapmaya karşı çıkmayacaktır," diye belirtti Auden içindeki çalkantıya rağmen, çünkü bu bebeğiyle, korumaya söz verdiği masum hayatla ilgiliydi. "Ben bu pozisyon için yaratıldım ve her iki ebeveynim tarafından da bu pozisyon için eğitildim."

"Evet, haklısın." Sert bir baş sallama. "Evet, Devlin senin eğitim seviyenin yakınından bile geçmedi ve sen daha önce Shoshanna'nın seçilmiş varisiydin..."

Auden, Charisma kararından geri adım atmadan önce bunu elinin tersiyle itti. "Deney işe yarasaydı faydalı bir şey olurdu," dedi. "Bu haliyle geçici bir sorun olduğunu kanıtladı ve şu anda tam kapasitedeyim."

"Peki ya fiziksel durumunuz? Bunun kamuya güvenli değil."

Bu risk hayal bile edilemezdi. Scotts'ın pek çok düşmanı vardı ve bunların çoğu hamile bir kadına karşı harekete geçmekte tereddüt etmeyecekti. "RainFire'a yıkıcı bir mali ceza vaadiyle desteklenen bir gizlilik maddesi imzalatırız." Bu sözler bir kez daha, kendini sandığından çok daha soğuk ve çıkarıcı hisseden bir yanından gelmişti. "Bunu riske atacak kadar paraları yok."

"Bunu düşünmeliydim," dedi Charisma, ama ses tonunda gurura benzer bir şey vardı. "Sen gerçekten de annenin kızısin. Seninle gurur duyardı."

Auden her an kusacaktı. "Yani anlaştık ?" demeyi başardı. "RainFire'la ben mi ilgileneneğim?"

"Evet ama burada değil," dedi Charisma. "Kullanabileceğimiz bir kamu binamız var. Ve evin içinden herhangi bir müdahale girişimi olmadığından emin olmak için, oldu bittiye getirilene kadar ne Hayward'ın ne de Devlin'in toplantıdan haberdar olmamasını sağlayacağım."

Gerçek bir güçleri yok, Karizma ışınladı, ama size fiziksel zarar verebilirler. Özellikle de tahtın bu kadar yakınına gelmeyi hiç düşünmedikleri için.

Auden başını salladı. *Sen gerçek bir askersin, güvenebileceğim birisin.*

Charisma'nın omurgası önünde daha da dikleşti, yüzü ışıldadı. "Şimdi bunun üzerinde çalışmaya başlayacağım, efendim."

Auden, yardımcısının ofis kapısını arkasından kapatmasını zar zor bekleyerek ofise bitişik özel tuvalete koştu ve midesindekileri kustu.

Onu sarsan titremeler sert ve acıydı ve bebeğine zarar verdiklerinden endişeleniyordu.

Bu yüzden temizlendikten sonra Dr. Verhoeven'i görmeye gitti.

"Hamileliğin bu aşamasında mide bulantısı olağandışıdır, ancak olur," dedi. "Fetüse gelince, değerleri normal parametreler dahilinde. Bununla birlikte, besin açısından zenginleştirilmiş su içmelisiniz."

Auden ona teşekkür ettikten sonra bir şişe reçeteli su aldı, sonra da arazinin arka tarafına doğru ilerledi. Hava keskin ve soğuktu, bakımlı çimler gerçek dışı görünen parlak bir yeşildi, arkadaki ağaçlar temiz ve düzenliydi.

RainFire'ın evim dediği yerin vahşi ormanlarından eser bile yoktu.

Remi'nin ev dediği yer.

Buna, kulübede bulduğu geçici huzura odaklanmaya çalıştı ama tek düşünebildiği, bu kelimelerin, bu *manipülasyonların* diline nasıl bu kadar çabuk geldiğiydi. Babası böyle biri değildi ve onu büyüten de çoğunlukla oydu. Kötülüğünün çoğunu ondan sakladığını bilse de, genel kişiliği hakkındaki yargısında haksız sayılmazdı.

Henry'nin evi daha savaşçı, daha az politikti. Shoshanna ile olan ortaklığında tatlı dilli olan o değildi. O Auden'in annesiydi. Ve bugün, o Auden'dı.

Çok kaygan, çok soğuk, çok mide bulandırıcı bir yılan gibi.

Nefes nefese kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark ederek çimenlikte yavaşça yürümeye başladı. Karnını kucaklamak, bebeğine sevgiyle dokunarak onu rahatlatmak istiyordu ama başkalarının da izleyebileceği bu yerde tek yapabildiği bebeğinin zihnine dokunmaktı.

Ben buradayım. Ben senin annenim. Güvendesin.

Bebeğin beyni henüz bu kelimeleri anlayacak kadar gelişmemişti ama Auden onun bu duyguyu anlayacağını umuyordu

arkalarında. Çünkü Auden karnındaki çocuk konusu olduğunda hiçbir şey saklamıyordu. Bebeği sevilip sevilmediğini asla merak etmeyecekti-Auden onun dünyasını sevgiye boğacaktı.

Ama bunu yapmak için sağlıklı ve kontrollü kalması gerekiyordu. Az önce Charisma'yı ne kadar etkili bir şekilde manipüle ettiğinden duyduğu hoşnutsuzluğun onu ele geçirmesine izin veremezdi. Kendi kendine, hamileliğin beyninin ilkel bir parçasını uyandırdığını, bu parçanın Auden'ın annesiyle ilgili anıları da dahil olmak üzere elindeki her aracı kullanmaya hazır olduğunu söyledi.

Çünkü Shoshanna günlük hayatının bir parçası olmasa da, Auden gençlik yıllarında onunla vakit geçirmişti. Annesinin nasıl çalıştığını, hiçbir talepte bulunmadan insanlara istediklerini nasıl yaptırdığını görmüştü. İçinden bir ses bu anıları, ihtiyaç duyacakları bir an için dosyalamıştı.

Şimdi .

Auden onları kullanmaktan çekinmeyecekti.

"Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadı çocuğuna. "Her çizgiyi tereddüt etmeden geç."

Auden onun için, daha önce kimsenin Auden için savaşmadığı kadar savaşıyordu.

Bu, ilkel sarı-yeşil gözleri olan bir alfa leoparla tehlikeli bir oyun oynamak anlamına gelse bile.

Bölüm 15

"Hayatının büyük bir bölümünde odadaki en baskın kişi sen olacaksın Rem-Rem. Bu en önemli kişi olacağın anlamına gelmez. Bir zamanlar alfa dediğimiz korkak bunu unuttu; önemli olan tek kişinin kendisi olduğunu sanıyor. Böyle düşünen bir alfa mı? Sürüsünün kalbini çizmelerinin altında ezecektir."

-Gina Denier'den Remi Denier'e (2070 civarı)

Tişörtlü ve kot pantolonlu Remi eve gitmeden önce son notlarını yazmayı bitirdiği sırada MLISS toplantı odasına girdi. "Buna *asla* inanamayacaksın!" Sakin ve soğukkanlı COO'su topuklu ayakkabılarının içinde kelimenin tam anlamıyla dans ediyordu.

Remi büyülenmiş bir halde mümkün olan en tuhaf cevabı bulmaya çalıştı. "Nikita Duncan bizi işe almak istiyor."

Mliss'in sırtışı tam bir kedi sırtışıydı; Cheshire kedisi gibi. "Duncan değil. *Scott*."

Kadının elindeki kâğıt parçasını neredeyse yırtıp atacaktı. Düşündüğü şeyi söylediğini teyit etmek için iki kez okuması gerekti. "*Tüm* indi-mech ihtiyaçları için bir teklif göndermemizi mi istiyorlar?"

"Evet! Önümüzdeki iki hafta içinde, ancak bunun çok büyük bir talep olduğunu anladıkları için süreyi biraz uzatmaya istekliler."

Remi'nin kalbi gümbür gümbür atıyor, leoparı derisinin yüzeyine doğru ilerliyordu. Ancak zihninin insan kısmı, bunun bir tesadüf olma ihtimalini hesaplıyor ve hiçbir yol bulamıyordu.

Yine de Auden'la geçirdiği zamanı şüpheli olmak için bir neden olarak göremiyordu; muhtemelen RainFire'ı araştırmaya başlamıştı,

mekanik kollarına rastladı ve paketin Scott şirketler grubu için faydalı olabileceğine karar verdi.

"Etik kaygılar da yok," dedi Mliss. "En azından ilgili projelerde - İskoçların bir ünü olduğunu biliyorum, bu yüzden çok araştırdım, ancak bu operasyonların her biri yönetim kurulunun üstünde ve rutin görünüyor."

"Bana tüm detayları gönder." İş dünyasının Remi için ikinci doğa olmaması önemli değildi. Sürünün ilişkili olduğu her şeyden haberdar olmak zorundaydı. RainFire, itibarlarını etkileyebilecek herhangi bir risk almak için çok gençti.

Sürüdeki iyi ya da kötü *tüm* son kararlar onundu.

Mliss'in de söylediği gibi İskoçların dolaplarında birden fazla iskelet vardı ama Oklar'dan öğrendiğine göre bu iskeletlerin çoğu siyaset ve güçle ilgiliydi. Ticari girişimleri yeterince yavandı ve bilgisayar ve makine alanlarında önemli holdingler içeriyordu.

Bunun da ötesinde, Shoshanna artık yetkili değildi.

Eminim yapabilirim. Üstüne basmadan. Yakalayabilirim.

O saati en son taktığında mutluydu. Şimdi ateş edebilir miyim?

Remi kendi kendine sessizce homurdandı. Çünkü Auden'la geçirdiği o tuhaf saate rağmen onu tanıımıyordu. Ateş edemeyen ve hamile karnını neredeyse vahşi bir korumacılıkla kucaklayan bir kadından başka bir şey olarak değil. Onunla ilgili diğer her şey sahte olsa bile, bunun gerçek olması için hayatını ortaya koyabilirdi.

Auden Scott çocuğunu korumak için ölümüne savaşıyordu.

"İhtiyaçlarını karşılayabilir miyiz?" diye sordu Mliss düşüncelerinin karmaşası içinde. "Kapasitemiz var mı?" Bunun gibi büyük bir anlaşma ticari kredilerini bir yıl içinde ödeyebilirdi, ancak *yalnızca* malları üretebilirlerse.

"Bilmiyorum. Bir arıza tespiti yapmamız gerekecek."

"Herkesi bu odaya topla. Ben eve gitmeden önce bir çözüm buluruz."

İki saat ve bir ton hesaplamadan sonra, beş ila yedi kişiyi daha düşük seviyeli işler için eğitirlerse bunun yapılabileceği konusunda fikir birliğine varıldı. Remi bu iş için, sahada deneyim kazanmaya hevesli genç ekip arkadaşlarından gönüllüler bulacaklarını biliyordu.

"Yap," dedi Mliss'e. "Theo ile birlikte çalışarak bir teklif taslağı hazırla ve bana gönder. Açık pozisyonlarımız olduğunu duyuracağım ve başvuruların sana gönderilmesini isteyeceğim, Ru."

Fabrika katından katılan mühendislik şefleri Rulinda Bay hızlıca başını salladı. Gümüş rengi saçları tepedeki ışıpta parıltıyor, yüzünün solgun derisindeki çizgiler ise bir ömür boyu edindiği tecrübeyi anlatıyordu. RainFire uzmanlığını Asher'a ve diğer iki torununa yakın olmak için taşınmaya karar verdiği için kazanmıştı; robotik uzmanı olan eşini de yanında getirmişti.

"Çok sıkı olacak." Mliss ajandasına yazmaya başlamıştı bile. "Son teslim tarihi. Ama onlardan bunu zorlamalarını istemiyorum-ilk izlenimler falan."

"Bu süre zarfında olağan görevlerinizi yerine getirmeleri için size birkaç kıdemli kişi göndereceğim." Remi telefonuna uzanmaya başlamıştı bile. "Her şeye göz kulak olmayı sevdiğini biliyorum ama listendeki başka hiçbir şey bu kadar önemli değil."

Mliss kaküllerini dans ettiren bir nefes verdi. "Anlaştık. Bana Byron'ı gönder. Zaten onu sürünün çeşitli ihtiyaçlarını yönetmekten uzaklaştırmaya çalışıyorum."

Remi sırtıttı. "Onu çağıracağım ama onu çalmana izin vermem mümkün değil." Byron Castille tatlı, utangaç bir itaatkârdı; aynı zamanda RainFire'ın günden güne sorunsuz çalışmasını sağlayan planlama, sipariş ve operasyonların arkasındaki sessiz motordu.

Mliss, "İkna kabiliyetime güveniyorum," dedi ama dikkati önündeki alıntı taslağına odaklandığı için bu yorum eksik kaldı.

Mliss ve ekibini yalnız bırakan Remi, Kit'le resepsiyonda buluştu.

Omzunda çantası olan kumral saçlı genç adam Phoebe'ye doğru bir el kaldırdı. "Hoşça kal, Bee."

Kız kıpkırmızı kesildi ama Remi ve Kit onları evlerinin bulunduğu bölgeye kadar götürecek olan arazi aracına doğru yürümeye başlamadan önce coşkuyla el salladı.

Remi genellikle ikincisi için yer değiştirirdi ama Kit'in teçhizatı yanında olduğu için insan formunda kalırlardı. "Ee," dedi yola koyulduktan sonra, "gezintiniz sırasında ilginç bir şey yaptınız mı?"

"BlackSea ile çalıştım." Bacaklarını uzattı. "Onlarla da oynadım."

Remi'nin leoparı, Kit'in sesindeki kendini beğenmiş ton karşısında ofladı. "Umarım oyun arkadaşlarıyla düşman değil müttefik olmuşsundur."

"Kesin müttefikiz. Her zaman davetlisiniz." Kit havayı içine çekebilmek için camı indirdi. "Ayrıca bir keresinde aylarla sarhoş olmuştum. Sadece *bir kez*. Ve neredeyse tutuklanıyordum."

Remi sırttı. "Ben de o yollardan geçtim genç dostum. Ormandaki bir mağarada çıplak uyandım, görünürde bir ayı yoktu ve göğsümde rujla yazılmış 10/10 yazan bir not vardı. O geceyle ilgili tek hatırladığım çok iyi vakit geçirdiğim ve bir noktada ortama uyum sağlamak için bir ayı kostümü giymiş olabileceğim."

Kit'in kahkahası genç ve parlaktı. "Acaba Lucas'ın bir ayı hikâyesi var mıdır?" diye düşündü. "Ona sormak için hep çok korkak oldum." Remi'nin düşünceli bakışını neredeyse hissedebiliyordu. "Sen bir alfa arkadaşısın. Ona sorabilirsin."

Remi, Kit Monaghan'dan gerçekten hoşlandığına karar verdi.

Sohbet aralarında kolaylıkla akıyordu ve koşma zamanı geldiğinde Kit, gündüz vakti sonbahar yaprakları olan muhteşem renk dansını susturan çöken karanlıkta bile Remi'ye ayak uyduracak kadar hızlı olduğunu kanıtladı. Sürü bölgesinin kalbine ulaştıklarında dünyada hiç ışık kalmamıştı.

"Etraftayız," dedi Remi, onları koşuya kaldırarak. "Ben Rina'yı dışarı çekerken sen de pusuya yatmak ister misin?"

Kit'in sırtışı kocaman oldu. "Kesinlikle." Aerie ağaçlarının en ucuna ulaşana kadar bekledi, dallara tünemiş evlerin parıldayan ışıkları yaprakların arasından görünüyordu, çantasını kenara bıraktı. "Onu getireceksin, ben de rüzgâra karşı duracağım?"

Remi başını salladı. "Uzun sürmez. Koşumuza başlamadan önce Finn'i kontrol ettim -bu arada o bizim şifacımız- ve şu anda yemekhanede diğer nöbetçiler ve kıdemli askerlerle akşam yemeğinde bir şeyler atıştırıyor."

"Bekle." Kit kaşlarını çattı. "Kumral saçlı, yeşil gözlü Finn mi? Sanırım onunla Tammy'nin evinde tanışmıştım."

"Aynı kişi," dedi Remi. "Şifacınızla arkadaş. Yakında döner."

Ancak Remi ağaçların arasından çıktıktan sonra, daldan kollarına atlayan minik bir yavruyu yakalamak için yıldırım hızıyla tepki vermek zorunda kaldı. Hırlayarak suçlunun kulağını ısırdı. "Yatakta olmalısın, Jasper."

Yavru onun çenesine sokuldu ve minik patileriyle göğsünü okşadı.

Remi bebeğin başını kaşdı ama onu ailesinin yanına bıraktı. Sürüde oyun teşvik edilirdi ama güvenlik de önemliydi. Onu ailesine teslim etmeden önce yavruyu ensesinden tutup kaldırdı ve "Hava karardıktan sonra gizlice dışarı çıkmak yok" dedi. Alfa sesini kullandı.

Yavru kederli bir hırlama sesi çıkardı.

"Evet, başın belada." Yavrunun burnunu ısırdı. "Kuralların var olmasının bir sebebi var." Leopar yavruları son derece meraklıydı - bu kurallar olmasaydı asla yetişkinliğe ulaşamazlardı.

Yavru başını eğdi.

Remi göğsüne yaslayarak okşadı. "Sen benimkilerden birisin ve güvende olmanı istiyorum," dedi, mesaj yerine ulaştığı için tonunu yumuşatarak.

Alfa olmak, yavrular söz konusu olduğunda ince bir çizgide yürümek anlamına geliyordu. Disiplin, şefkat ve sevginin yanında durmalıydı. Biri olmadan diğeri onların vahşi ve meraklı kalplerine zarar verebilirdi. "Hava karardıktan sonra tek başına dışarıda olman çok tehlikeli. Anlıyor musunuz?"

Yavru kaldırdı, kulakları dikildi ve başını salladı.

Remi yine burnunu ısırdı, bu sefer daha şakacı bir şekilde. Yavru pençesiz patileriyle ona vurdu. Gülerek, çocuğu yıpranmış anne babasına teslim etti. Zion'un saçları diken diken olmuştu ve gözlerinin altında bavullar vardı.

O ve eşinin sadece Jasper'ı değil, yeni doğmuş bir yavruları da vardı.

"Bir saniyeliğine arkamızı döndük," diye homurdandı adam, yavruyu omzunun üzerinden atarken. "Sanki saf yağdan yapılmışlar gibi - kapıların altından kayarak çıkıyorlar."

Leoparla tamamen aynı fikirde olan Remi, ikisini yavrularıyla uğraşmaları için bıraktı ve sürünün ağaç tepesindeki otoyolundan yemek odasına doğru ilerledi. "Rina!" diye seslendi kapıdan.

Kaşık tatlının üzerinde durmuş, ona doğru baktığında, adam onu karşıya geçirdi. "Seni bir saniyeliğine alabilir miyim?"

"Bana da mı ihtiyacın var?" Lark, elindeki kocaman dondurma kâsesinden başını kaldırarak sordu.

"Hayır, sadece Rina."

Rina dışarı çıktığında o da ormanın zeminine atlamıştı. Onun balkonda olmadığını görünce o da atladı, atkuyruğu arkasından sarı bir afiş gibi görünüyordu. Bu hiçbir insanın yapabileceği bir atlayış değildi, ağaçlar dev gibiydi ve Remi'nin kedileri bile en tepeden atlamayı göze alamazdı ama alt dallardaydı.

"Ne ?" diye sordu nöbetçi onun yanına geldiğinde.

"Benimle yürü. Sana bazı iyi haberlerim var."

Uzanarak at kuyruğunu düzeltti ve onun yanında yürümeye başladı. "Evet?" Bir gülümseme. "Sakin bana söyleme. Küçük kardeşim rastgele bir yerden bir kartpostal daha göndermiş."

"Onun gibi bir şey," dedi Remi, tam Rina başını kaldırıp sağ taraflarındaki ağaçlara bakarken gözleri parlıyordu.

Bir kalp atışı sonra o yöne doğru tam gaz koşuyordu, Remi'nin rüzgâra karşı yaklaşmasına rağmen kardeşinin kokusunu aldığı belliydi.

Kit ağaçların arasından çıkıp onu yakaladı ve küçük bir kasırga gibi ona çarparken ayaklarından kaldırdı. Rina boynuna sarılıp ülkede olduğunu haber vermediği için bağırırken genç erkek gülüyordu. Bu noktada Kit, Rina'dan hem fiziksel hem de baskınlık olarak çok daha ağır basıyordu ama abla-küçük kardeş etkileşimlerinin neşeli yakınlığından bunu anlayamazdınız.

Kardeş çift adına sevinen Remi selam vererek yemek salonuna döndü.

Lark hâlâ kafası kadar büyük dondurma kâsesini bitirmeye çalışıyordu. "Rina'ya ne oldu?"

"Göreceksiniz." Bir tabak yemek aldıktan sonra nöbetçinin yanına kaydı, iki kıdemli asker de karşılarındaydı. "Angel nerede?"

"Güvenlik ," dedi kıdemli asker lhaka, sonra burnunu kıvırdı. "Bilmediğim bir kedi gibi kokuyorsun... gerçi bu konuda beni rahatsız eden bir şey var."

"Her türden insanla eziyet verici sayıda toplantı yaptım." Fabien'in çocuk yardımcılarında birinin az önce masaya koyduğu taze sepetten sıcak bir ekmek aldı. "Teşekkürler, Jack."

"Mutfak görevinden nefret ediyorum," diye mırıldandı genç kamburunu çıkarmadan önce - ama bunu yaparken vücudunu Remi'ninkine sürtmeyi ihmal etmedi. Çünkü büyük yavruların bile bazen alfalarıyla temas kurmaya ihtiyaçları vardı - bunu itiraf edemeyecek kadar huysuz olsalar bile.

"Ah, gençler," dedi kıdemli askerlerden daha yaşlı olan Felipe. "Işıl ışıl parlayan güneş ve ışık topları."

lhaka, "Mutfak görevi sürünün bir geçiş töreni," diye ekledi. "İsteddiği gibi bütün gün koşuya çıkamaz."

"Onu anladım." Lark dondurmasının üzerine biraz daha çikolata şurubu döktü. "Ben de mutfak işlerinden nefret ederdim ama bunun en büyük nedeni aşçımızın çocukların hafifçe sotelenip tabakta servis edilmesi gerektiğini düşünen yaşlı bir leopar olmasıydı."

Remi sohbetin etrafında akıp gitmesine izin verdi, kedisi sürüsünün kalbinde olmaktan mutluydu. Ama yine de zihninin bir kısmı aytaşı mavisi gözleri ve bir muamma olan kadını düşünmeden edemiyordu.

Bir dahaki sefere hangi Auden'la karşılaşacaktı? Onu büyüleyen bir kadının cıvıllı cıvıllı zevkiyle mi, orada olmadan orada olan ürkütücü psikometrikle mi... yoksa yüzü hiçbir şey ele vermeyen buzdan heykelle mi?

"Kutsal sarhoş ayılar!" Lark'ın alçak ısılgı anı bir sessizlikte ortaya çıktı.

Kokularını çoktan almış olan Remi, Rina'nın kapı aralığında durduğunu ve kolunu gururla kendisinden uzun kardeşine doladığını görünce şaşırmadı. "Millet! Kardeşim Kit!"

Teni mutluluktan kızarmış olan Kit, elini sallayarak havaya kaldırdı.

Bu sırada Lark, elini yüzünün önünde sallayarak fısıldıyordu: "Geceleri sıcak dalgası atağı geçirebilir misin, çünkü vay canına, yanıyorum."

Sürü arkadaşlarından birinin "Bekâr mı?" diye bağırmasına kıyasla onun tepkisi daha ölçülüydü. Çünkü eğer öyleyse, benimdir!"

O andan itibaren, genç leoparın sırtına vurulan tokatlar ve dudaklarına kondurulan birkaç öpücükle karşılandığı dostane bir kaosa dönüştü. Remi duruma göz kulak oluyordu ama Kit'in kendi başının çaresine bakabileceği açıktı.

Doğal ve sıcak bir çekicilikle flört edenleri görmezden gelerek, kendi yaşlarında birkaç askerin bulunduğu bir masaya kaydı ve kısa süre içinde grupta sohbet etmeye başladı. Ezici üstünlüğüne rağmen kendi yaş grubuyla bu kadar çabuk kaynaşması çok iyi bir leoparın işaretiydi.

Rina eğitim verdiği birkaç kişiye yetişmek için gitti.

"Hmm." Lark gözlerini kıstı. "O bir dominant. *Gerçekten* güçlü bir dominant." Remi'ye bakarak bir kaşını kaldırdı. "Onu elimizde tutmaya çalışmayı mı planlıyoruz?"

"Ülkedeki en güçlü leopar sürüsüyle kavgaya tutuşmamak için çaba gösterelim, olur mu Lark? Özellikle de şu anda bizden hoşlandıkları için." Ama bu düşüncenin kendi aklından geçmediğini söylese yalan söylemiş olurdu.

Bunun için mükemmel bir argümanı bile vardı: Kit'in bir gün alfa olacağına dair aklında tek bir şüphe yoktu. Bunun için Remi ve halkının kendi sürülerini kurmalarına yardım etmekten daha iyi nasıl eğitilebilirdi? O zaman, zaten var olan bir sürünün alfası olarak bir pozisyona girse bile, bir sürüyü temelden büyütmenin ne olduğunu anlayacak, tüm temelleri bilecekti.

Genç leopar tam o sırada ona baktı ve RainFire'a hoş geldin demek için sessiz bir teşekkürle bir bardak birayı ona doğru kaldırdı. Bir ara kendisine de bir bira uzatılan Remi bir tane kaldırdı. Ne olsun, RainFire her zaman Rina aracılığıyla Kit' bağlı kalacaktı, bu da sürünün kendi etrafında kurduğu ağda küçük bir bağ daha oluşturuyordu.

Şimdi, Psy ile bir iş bağlantısı bile kurabilecek gibi görünüyorlardı.

Zihninde yarı saydam mavi gözler. Cıva gibi, buz gibi ve gizemli bir kadın.

Derisi gerildi, nabızı hızlandı ve leoparı kuralları belirsiz ama Remi'nin içgüdülerinin tehlikeli derecede gerçek olduğunu söylediği bir oyun oynamaya hazırды.

Bölüm 16

İptal! İptal! İptal!

-PsyNet adası oluşturmaya yönelik ikinci girişim sırasında tıbbi uyarı (19 Ekim 2083)

BEŞ GÜN SONRA, Remi'nin leoparı, kuyruğunu yakalayabileceğini düşünen ve kesinlikle güvenemeyeceği bir kadının rüyasını gördüğü uykusuz bir gecenin ardından huysuz bir şekilde uyandı. Lark -gece vardiyasından sonra hâlâ neşeliydi- yanına geldiğinde dev bir fincan kahveyi yudumluyordu. "Vay canına, ininden falan mı düştün?"

Kahvenin etkisini göstermesini beklerken, "Pek uyuyamadım," diye homurdandı. "Büyük bir yağmur fırtınasıydı."

Kahvaltı simidinin lokmasını çiğneyen Lark bilgece başını salladı. "Uh- huh," dedi lokmasını yuttuktan sonra. "Yağmurdan hoşlandığın falan yok."

"Git ."

Sırıttı. "Yavrulu komşumuz için mi endişeleniyorsun?" Adam dondu kaldı. "O orada mı?"

"Uh-huh. Dün gece geldi. Fırtına hemen önce indik. İpek gibi pürüzsüz." Lark kahveyi aldı, sonra omzunu onun koluna çarptı. "O iyi. Hâlâ orada tek başına olamayacak kadar hamile ama onun dışında iyi."

"Bu saatte neden bu kadar yalnız?" Leoparlar yalnız olabilirdi ama hamile sürü arkadaşlarının *her zaman* bir destek yapısı vardı. Bu sadece yakında anne olacak kişinin gazabından kaçarken yiyecek bırakan arkadaşlar olsa bile.

"Bilmiyorum." Lark bir lokma daha yuttu. "Kuzenim Petunia'yı hatırlıyorum, bir keresinde herkesin suratını tırmalamak istediğini söylemişti çünkü hepsi kendi suratına girmişti, bu yüzden on gün boyunca aerie'sine ziyaretçi girişini yasaklamıştı. Tek istisna eşiydi. Petunia kapısına yaklaşan herkesi vurmakla tehdit etti. Belki de komşumuz o ruh hallerinden birindeyken kulübeyi ziyaret ediyordur."

Nedense Remi öyle düşünmüyordu. Auden Scott'ta kelimelere dökmekte zorlandığı bir yalnızlık havası vardı. Kendisi de bu yolda yürürken yalnızlık çeken arkadaşlarında hissettiği türden bir yalnızlık değildi bu; ruhunu sızlatacak kadar derin bir yalnızlıktı.

Bu yüzden, onu çok az tanımasına rağmen, beslenmeden ziyade rahatlık için bir paket yiyecek hazırladı ve sonra da arabayla gidebildiği kadar uzağa gitti. Hem yemek için hem de bugün geç kalmayı göze alamayacağı birden fazla iletişim toplantısı olduğu için mantıklı gelmişti.

Buna, bu bölgedeki alfalarla her ay yaptığı, ilgili bilgileri aktardıkları ve haberleri paylaştıkları kontroller de dahildi. Diğerlerinin hiçbirisi kedi değildi ve kendini beğenmiş kartal kanat liderinden hiç hoşlanmıyordu ama Dönüşenler bir süre önce Psy onları birbirlerine düşürmeye çalıştıktan sonra iletişim kurmanın ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti.

Bu yüzden dişlerini sıktılar ve hırıltılarını minimumda tuttular. En azından en yakın kurt alfası bir pislik değildi ve Remi, bir keresinde bazı kartalların tüylerinin yolunması gerektiğini mırıldanan küstah siyah ayı alfasını gerçekten takdir ediyordu - bu sadece o ve Remi çağrıdayken olmuştu.

Gruplarının beşinci üyesi bir at sürüsünden geliyordu. Sakin ve yumuşak huyluydu ve bir grup hırlayan yırtıcıya karşı kendini koruyabilecek kadar cesurdu. Grubun tamamının hiç yüz yüze tanışmamış olmasının da faydası olmuştu. Kişilik çatışmasına yol açma ihtimali daha azdı.

Bu baş ağrısından sonra Aden ile planlanmış bir görüşmesi vardı. İkisi de çok meşgul olduğu için Ok liderini birkaç aydır yüz yüze görmemişti ama konuşmadan bir hafta bile geçirmemişlerdi. Remi, Angel dışında Aden'i en yakın arkadaşı olarak görüyordu. Diğer adam da farklı türden de olsa bir alfaydı ama bölge grubunun aksine Aden, Remi'nin kalkanlarını indirmekte zorlanmadığı bir alfaydı.

Konuştuklarında, sert kenarları ve özel endişeleriyle birlikte gerçek bir anlaşmaydı.

Park ettikten sonra kulübeye yürüyerek gitti ve bir kaplanın ağaçların arasından çıkıp onu gölgelemesine hiç şaşırmadı. "Kapa çeneni," dedi en iyi arkadaşına. "O burada tek başına. Ben sadece iyi bir komşu olmaya çalışıyorum."

Kaplan boğuk bir kahkaha gibi şüpheli sesler çıkardı. Remi onu RainFire'in bir parçası olmaya ikna edene kadar Angel'ın sürünün en sessiz üyelerinden biri olduğunu, hayatı boyunca yalnız kalmayı planladığını asla bilemezsiniz. Angel başlangıçta sadece Remi'ye olan sadakatinden dolayı bir yıllığına katılmıştı.

"Sonra giderim," diye uyarmıştı.

Ama gitmemişti.

Kendini adamıştı. Zaman zaman bunu yaparken akıl sağlığını sorgulasa da, Angel üstlendiği görevden asla kaçmadı. Birincisi, Jojo ve çetesi onu sık sık saklambaç oynamaya ikna ederdi ve Angel da onların saklandıkları yerlerden çıkan minik popolarını görmemiş, kokularını almamış ya da "en iyi" noktalara saklanırken kuyruklarının sallandığını görmemiş gibi davranırdı.

Angel'ın bunu o kadar ustalıkla başarmıştı ki çocukların en sevdiği saklambaç oyun arkadaşı olmuştu. Çocuklar onun çatık kaşlarının arasından Remi'nin ilk arkadaşı olan çocuğun kalbine giden yolu görebiliyorlardı. Angel cehennemden kurtulmuştu, bir keresinde Remi'ye bu süreçte ruhunu kaybettiğini söylemişti.

Yanılmıştı. Angel'ın ruhu yara bere içinde olabilirdi ama vahşi ve güçlüydü.

Bu sabah Remi'nin en yakın arkadaşı sessiz bir soruyla bacaklarını dürtükledi. "Bilmiyorum," dedi Remi. "Ama ona güvenip güvenemeyeceğimizin bir önemi olduğunu sanmıyorum, yine de ona göz kulak olmamız gerekiyor."

Bir insan ya da Psy anlamayabilirdi ama onlar Dönüşen'di. Daha spesifik olarak, onlar RainFire'dı, zayıfları korumayı onurlarının temel ilkesi olarak gören bir sürü. Remi'nin sürüsü asla WhiteMountain gibi olmayacaktı, savaş ya da öl zihniyetinde yanlış bir şey görmeyen zararlı bir yer.

Sonunda ölen sürü olmuştu.

Auden arkadaş istemezse geri çekilirdi ama adamları onun evinin önünden gizlice geçmeye devam eder, o da yiyecek bırakmaya devam ederdi. Onların yöntemi buydu.

Angel onaylarcasına hırlayarak güvenlik taramasını tamamlamak üzere sola doğru ilerledi.

Ve Remi kulübenin önündeki açıklığa doğru yürüdü. Hava gece yağın yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi ama güneş bulutların arasından sızmaya başlamıştı. Dışarı çıkmak için ön kapıyı açtığı anda yumuşak sabah ışığı Auden'ın tenini parlattı ve bir an için onun ışıltılı güzelliği karşısında şaşkına döndü.

Sonra onun gözlerini gördü. Soğuk. Sert.

Düz. "Benim mülkümde ne yapıyorsun?"

Pençelerinin derisine batmasına neden olacak şekilde "kapalı" bir sesle sorulan bu hoş olmayan soru karşısında hareketsiz kaldı. "Komşu olmak."

"Arkadaşa ihtiyacım yok." Yüzünde ürkütücü bir tanıma eksikliği ile ona baktı.

İlk karşılaşmalarındaki boş bakışlarını ve ona başından yaralandığını nasıl söylediğini düşününce omurgası kilitlendi ve "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım bu vahşi ortamda bu kadar rahat olduğunuza göre bir Dönüşen olmalısınız." Sanki burada ne yaptığını kendisi de bilmiyormuş gibi etrafına bakındı.

Derisinin içinde Remi'nin leoparı ağzını açtı, kesici dişleri parlıyordu. Onun kokusuna bir tepki... içindeki diş sızlatan *metale*.

Son karşılaşmalarında bulunmayan metal. Temas kokusu da değildi. Bu *onun kokusuydu* -ama nasıl olabilirdi ki? Bir insanın gerçek kokusu -parçalarının toplamından oluşan bir koku- birkaç gün içinde değişmezdi. Parfüm gibi yıkanabilir ya da istenildiği zaman sürülebilir değildi.

"Neden gitmedin?" diye sordu Auden'ın yüzüne sahip kadın. "Topraklarımda bulunmanızı istemediğimi açıkça belirttim."

Remi'nin sahip olduğu her içgüdü bir şeylerin yanlış olduğunu haykırıyordu.

Bir sonraki eylemini düşünürken soğutucuyu kaldırarak, "Dostane ilişkiler kurmak için sürüden bir hediye," dedi.

"İhtiyacım olan tüm besinlere sahibim, bu yüzden eğer hediye yiyecek ise içinde bir şey tüketmem pek olası değil, ama jestiniz için minnettarım." Kelimeler öylesine buzla kaplıydı ki kollarındaki tüyleri diken diken ediyor, leoparının hem hoşnutsuzluk hem de şaşkınlık içinde adım atmasına neden oluyordu.

Her ne kadar kolay bir açıklamayı tercih etse de, bu başka bir kadın ya da gizli bir ikiz değildi. Auden'ın kokusunu ama bu koku daha önce hiç deneyimlemediği bir düzeyde bozulmuş ve değişmişti.

Bu değişim Psy'da ciddi bir zihinsel dengesizliğin işareti olabilir mi?

Hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybetme duygusuyla vücudundaki tüm kaslar kaya gibi sertleşmekle tehdit etti. "Yine de sana bırakacağım. Aşçım, başka bir fırtına çıkar ve erzakınız biterse işinize yarayabilecek yüksek enerjili malzemeler de koymuştu." Tamamen yalandı; soğutucuyu kendisi hazırlamıştı ve yalnızlığı teninde taşıyan savunmasız kadın için ikramlar getirmişti, bu yabancı için yararlı eşyalar değil.

"Ayarlayabildiğim kadar çabuk gidiyorum, bu yüzden boşa gidecek, ama bir kez daha jestin için minnettarım." Auden'ın ikizi gülümsedi... ve bu onu sarsmak, Auden'a ne halt ettiğini açıklamaya zorlamak istemesine neden oldu.

Çünkü dudakların o pratik kıvrımı, ısınan gözlerle tamamlanıyordu. Etkileşim kurmaya çalışan bir Psy'nin beceriksizce yüzünü buruşturması değildi.

bir Dönüşen ile. Hayır, bu gülümseme çoğu insana normal gelebilirdi. Auden ne kadar beceriksizse, bu da o kadar psikopatça bir yumuşaklıktaydı.

Remi'nin hırıltısı göğsünden kaçmakla tehdit ediyordu. "Kapınızın içine yerleştireyim mi? Kulübeye adım atmak zorunda kalmam."

"Gerek yok. Ben alırım."

"Oldukça hafif," diye güvence onu uzatırken.

Parmakları sapın üzerine kapandığı anda nefesi ve sallandı, gözlerinin mavisi siyah bir dalgayla gölgelendi.

- - -

-KAHKAHA, *kahkaha*-

-*satiation*-

-*yeşil-altın gözler, küçük patiler*-

-*sabırsızlık*-

-*büyük bir erkek eli, bir ev duygusu*-

İzler Auden'in duyularını yaktı, damarlarında dolaştı, sinapsları alev alev parladı.

Hamilelik, izleri hissetme yeteneğimizi yoğunlaştırır.

İzler içinde canlı bir ritimle titreşiyor, teni sanki tüylerle dalgalanıyormuş gibi hissediyordu.

"Auden?"

Ancak o zaman yalnız olmadığını fark etti. Anlayışsızca Remi'ye baktı. "Buraya ne zaman geldin?" Gözleri ürkek bir hareketle kaldırdığı koluna takıldı... ve sadece güneş ışığında durmadığını, elbisesinin de mavi olduğunu fark etti. En son giydiğini hatırladığı şey siyahtı.

Soğutucu kaydı. "Ne-"

Gözleri kedigillerin sarı-yeşil gözleriyle çakıştı. Beyninin uzak bir bölümüyle, adamın daha soğuk bir hava yakaladığını fark etti.

yere düşmeden önce bir kenara koydu. Ama dikkati kızın üzerindeydi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bunu sorduğu için bile Auden'in ağzı kurudu. "Neden ki? Remington Denier, RainFire'in alfası. Remi."

Gözlerini kırpmadan onu izledi. "Az önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Omuzları gerildi, elleri aynı anda nemli bir hal aldı. Konuşmaya çalıştı ama dili ağzına sığmıyordu. Yine olmuştu ve bu kez Scott yerleşkesinin dışında, susturulup unutulabileceği bir yerde olmuştu.

"Tabii ki biliyorum," dedi, zihnindeki boşluktan blöf yaparak kurtulmayı umuyordu.

"Yalancı." Dünyasını ayaklarının altına seren tek bir yumuşak kelime.

Duyguları çok uzun süre bastırılmış bir dehşet dalgası halinde üzerine yuvarlandı ve aniden, dehşet içinde ağlamaya başladı. Kocaman hıçkırıklar bedenini sarmış ve düşmediklerinden emin olmak için PsyNet kalkanlarını manik bir çaresizlikle aramasına neden olmuştu.

Resmi olarak Sessizlik artık Psy tarzı olmayabilirdi ama ailesinde duygulara yer yoktu. Çizgiyi aştığına dair en ufak bir ipucu, kendisi için oyduğu küçük özgürlüğü de kaybetmesine neden olacaktı.

Karşısında Remi o iri bedenini kilitlemiş gibiydi, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Göğsünün derinliklerinde hırlayarak, sesi onun duyularına karşı kaba bir şekilde, "Buraya gel. Temasla başa çıkabilirsen, buraya gel."

Yapmamalıydı. Bu, içinde büyüdüğü dünyanın tüm kurallarına aykırıydı. Ayrıca onu, kendisine yabancı olan ve Scott İmparatorluğu'nun görünürdeki veliahtında bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu artık bilen bu şekil değiştirenle karşı karşıya bırakıyordu. Ama yine de öne doğru tökezledi, yanağı adamın göğsünün sert sıcaklığına bastırdı ve elleri tişörtünün yanlarını kavradı.

Yanıyordu, ormanın vahşi kokusunu alıyordu.

Ve kolları ona dolandığında o kadar güçlüydü ki, panik içinde çırpınıyordu.

"Bırakmamı istediğinde söylemen yeterli." Sesi ona karşı gümbür gümbür bir hırıltıydı, sesinde duyduğu yaratığın tehlikesine rağmen rahatlatan bir titreşimdi. "Ten ayrıcalıkları sadece bir ayrıcalıktır, bir hak değil."

Cilt ayrıcalıkları.

Kelimeler onu sarsan hiçkırıklara nüfuz ediyordu ama onları anlayamayacak kadar perişan haldeydi. Suçu soğutucunun sapındaki izlere atabilirdi -o kadar sıcak, o kadar neşeli, o kadar aileye *ve ilgiye aitti ki- ama* gerçeği biliyordu.

Bu, aylarca süren korkunun, kendini en son hatırladığı yerden tamamen farklı bir yerde bulmak için aylarca "uyanmanın" sonucuydu. Dr. Verhoeven'in ona bunun sinirsel yarasının kalıcı bir belirtisi olduğunu söylediği aylar. Ama eğer bu doğruysa, giderek daha fazla kendine geldikçe iyileşmesi gerekirdi.

Olmamıştı.

Daha da kötüye gidiyordu.

Ancak daha önce hiç bu kadar *pervasızca* bir hareket yapmamıştı - jet-helikopteri yerleşkeden bu ücra kulübeye uçurmuştu. Sadece belli belirsiz anılarının olduğu bir uçuş. Dün gece, vardıktan sonra, *hiçbir* şey hatırlamıyordu.

Dr. Verhoeven, hafızasını silen "görünmez" mikro nöbetler geçiriyor olabileceğini öne sürmüştü. Charisma, Auden vücudunun çeşitli yerlerinde ciddi morluklarla kendine geldikten sonra çok daha büyük grand mal nöbetleri doğrulamıştı.

Ya o havadayken böyle bir şey olsaydı? Bebeğini öldürebilirdi.

"Şşşt, küçük kedi. Kendini hasta edeceksin." İliklerine kadar işleyen derin bir mırıltı. "Sesimi dinle, ona odaklan." Konuşmaya devam etti, ona bu bölgede yaygın olan ağaç türlerini, hangi kuşların burayı evi olarak gördüğünü, hangi küçük yaratıkların bu toprakları sürüsüyle paylaştığını anlattı.

Bu, onun deneyimlerinin çok ötesindeki harikulade bir dünyaya bir bakıştı.

Ne dediyse yaptı, ne dediyse yapmak *zorundaydı* çünkü kendi başına bu durumdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Remi sahip olduğu tek şeydi, onun bunu seçmeyeceğinin acı verici bir şekilde farkında olmasına rağmen.

Auden onun kim ve ne olduğunu biliyordu. Bir Scott. Bazıları tarafından korkulan. Diğerleri tarafından nefret edilen. Remington Denier bir Dönüşen sürüsünün alfasıydı. Ona yardım etmiyordu çünkü ondan hoşlanıyordu. Kimse Auden'ı *sevmiyordu*.

Ona tahammül ettiler ya da onu yararlı buldular ya da onu bir amaç için araç olarak gördüler.

Geri çekilirken, adamın onu bırakmasına şaşırmadı. Elbette onun güvenini kazanmaya çalışıyorsa, ona ihanet etmeyeceğini göstermeye çalışıyorsa bırakırdı. Ona güvenemezdi. Kimseye güvenemezdi.

Babası ona bu dersi hayatının en büyük ihanetiyle vermişti.

Parmakları şakağına gitti, saç çizgisinin hemen altındaki yara izi güvenin bedelini hatırlatıyordu.

Bölüm 17

Bir son hız noktası, psikometrinin artık kendi sistemindeki girdileri kontrol edemediği bir an vardır. Johanssen çiftliğinde, izleri kendi kalıcı bir parçası haline gelecek kadar derin bir kötülüğün girdabına düştüğüm o günden önce bunu anlamamıştım.

Hemen sonrasında akıl hastanesine yatırıldım. Psikotik olduğum için değil, hem görsel hem de duygusal olarak bu kadar canlı anılara sahip olduğum vahşeti işlediğime vücudumdaki her hücreyle inandığım için. Sadece vahşet eylemini değil, müstehcen olacak kadar şiddetli bir hazzı da hatırlıyordum ve bu çarpık hazzın bana ait olduğuna ikna olmuştum.

-Terminal Velocity'den alıntı: Bir Psikometrinin Unutuluşa Yolculuğu kitabından alıntı
Crispin Nicholas (1973)

"ÖZÜR DİLERİM." AUDEN, annesini dehşete düşürecek bir hareketle yüzünü bol kazak elbisesinin kollarına sildi.

Ama Shoshanna Scott gençliğinden beri Auden'dan hoşnut değildi. Yaşı. Neden Auden'ı sadece ismen bile olsa halefi yapmıştı, özellikle de Auden'ın sakatlığı göz önüne alındığında, kimse bunu asla bilemeyecekti.

Bununla birlikte Auden, Shoshanna'nın neden taşıyıcı anne kullanmak yerine onu karnında taşıdığını biliyordu. Psy'ların büyük çoğunluğu taşıyıcı annenin zihniyle temasın çocuğun zihnini etkilediğine ve psişik bütünlüğün soy için genetik olduğu kadar önemli olduğuna inanıyordu.

Doğum yolculuğu Auden'ı hiç rahatsız etmemişti. Annesinin küçümsemesi onu incitmemişti bile. Ona göre, Shoshanna sadece

Henry, onun gerçek donörü olan kişi

Ebeveyn.

İyi bir ebeveyn.

İyi bir adam.

İyi bir *yalancı*.

"Özür dilerim," diye tekrarladı boğazı düğümlenerek, içinde yüzünü onun kollarına saklamak ve bu onun hayatıymış, onun dünyasıymış gibi davranmak isteyen acı dolu bir ihtiyaç vardı. Güvenli. Sıcak. Vahşilikle dolu. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Hamilelik hormonları mı?" Remi, onun bakışlarıyla buluşmak için başını eğerek önerdi. "Önemli bir şey değil," dedi Remi, kadın işbirliği yapmayı reddedince. "Zamanında birden fazla ağlayan hamile kadını kucağıma almışlığım var."

Auden buna bir anlam vermeye çalıştı ama . "Öyle mi?"

"Bir alfanın az bilinen görevlerinden biri. Göğsüm gözyaşları için bir iniş pisti olmaya alışkındır."

Onun utancını hafifletmeye çalıştığını düşündü ve ona inanmayı *çok* istedi. Gardını bu kadar düşürecek kadar birine inanmak, babasının onu hırsının sunağına kurban ettiği günden beri bildiğinden daha fazlası olurdu. "Teşekkür ederim."

"Auden" -Remi'nin sesi tamamen insani değildi- "Az önce yaşadıklarından sonra seni zorlamak istemiyorum ama konuşmamız gerek."

Kasları kasılma tehlikesi geçirdi, o kadar gerilmişlerdi ki. "Evet." Beyni hasar görmüş gibi görünmeden olanları nasıl açıklayacağını çılgınca düşünürken fısıltıyla çıkmıştı. Bebeği Auden'ın zayıf, av olarak görülmesini göze alamazdı. "Yüzümü yıkamam gerek."

"Ben burada kalacağım. Tabii... ne kadar hassassın? Aldığın şeylere karşı yani? İçerideki varlığım güçlü izler bırakacak mı?"

"İzler," derken buldu kendini - çünkü hayatında hiç kimse onun yetenekleriyle ilgilenmemişti. "Biz onlara iz diyoruz."

"Doğru, izler." Soğutucuya başıyla işaret etti. "Kulpa dokunduğunda nöbet geçiriyor gibiydin. Vücudun kaskatı kesilmiş, gözlerin siyaha dönmüş."

Auden onun için çizdiği resmi yerine, "Burada kalman daha iyi," dedi. Nöbet geçiriyor gibiydi, hem de kötü bir nöbet. Belki de bu yüzden konuşmalarını, hatta ondan gelen soğutucuyu kabul ettiğini bile hatırlamıyordu - nöbet nöronlarını bozmuş, onları temizlemişti.

Kamarasına girdiğinde elini yüzünü yıkamak için hızlıca işe koyuldu. Aynadan ona bakan gözler, Auden'in zengin koyu ten rengine karşı beklenmedik ve çarpıcı olan o soluk Shoshanna mavisini olarak kaldı.

Shoshanna blue.

Annesinin Auden'a vurduğu kalıcı damga olan bu gözleri hep böyle düşünmüştü. Bu gözlere sahip olmamalıydı; doğumundan önce yapılan genetik hesaplamalara göre babasının kahverengi gözlerini miras alma olasılığı yüzde doksan dokuz nokta sekizdi.

Ancak Shoshanna kaybetmeyi hiç sevmezdi.

Şimdi Auden kendisine baktığında, her zaman Auden'a bakmaya tenezzül ettiğinde soğuk ve ilgisiz, geri kalan zamanlarda ise buz gibi hesapçı olan aynı gözleri görüyordu.

Shoshanna'nın son bir .

Auden'in yüzünün geri kalanı çukurlaşmış, teni solgunlaşmıştı. Sadece saçları başının arkasındaki sıkı topuzunda bozulmadan ve bozulmadan kalmıştı, saç telleri gençken kendi kendine öğrendiği bir hassasiyetle başının üzerinde düzgün bir şekilde toplanmıştı.

Küçük bir kızken - nihayet kendi stilini seçmesine izin verildiğinde - taraklarla geriye itilmiş kısa, kıvrıkcık bir saç kesimi giymişti. En azından babasının evinde. Dışarıda ve Shoshanna'nın evinde kuaföre gitmesi ve saçlarını Psy'ler arasında "profesyonel" olarak kabul edilecek bir şekle sokması bekleniyordu.

Auden buklelerinin profesyonellikle ne ilgisi olduğunu hiç anlamamıştı.

Lavabodan uzaklaşıp kurulandıktan sonra küçük mutfak alanına gitti ve besin değeri yüksek bir içecek hazırladı. Canının istediği son şey yemek yemektir ama midesi gurulduyordu, bu da çocuğunun da aç olması gerektiği anlamına geliyordu. En azından sıvı, boğazının hırpalanmış dokularına karşı soğuk bir merhem oldu.

Boş bir açıklığa çıktı.

Hayal kırıklığı karnında bir kurşun ağırlığı gibiydi, aniden gelen yalnızlığı, acıyabileceğini bilmediği yerlerini acıtıyordu. Ama acıyla karışık bir rahatlama duygusu da vardı. Artık onun sorularıyla uğraşmak zorunda kalmayacak, daha fazla yalan düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Siz ağlarken sizi kucaklayan birine yalan söylemek zordu, onun büyük bedeni koruyucu bir kucaktı.

Parmakları titreyerek besinlerden biraz daha içti ama ağaçlar hışırdayıp Remi elinde iki ince metalik kutuyla ortaya çıktığında bardağın yarısına gelmişti.

Ciğerleri genişledi, dünya yeniden teknik renge büründü. "Bunlar da ne?"

"Genellikle araçlarımızın arkasına bu katlanır sandalyelerden birkaç tane atarız." Bir kutuyu açarak hızlıca rahat görünen bir koltuk haline getirdi. "Muhtemelen bir süre ona dokunan tek kişi ben olacağım," dedi ona. "Pek kullanılmıyorlar, sadece maç izlemek için kasabaya indiğimizde kullanılıyorlar. Gençlerden birkaçı yerel liglere katıldı."

Auden sandalyeye gitti ve dikkatli bir şekilde tek bir parmağını uzattı. Bir fırça ve-

-heyecan, Remi'nin heyecanı-

-kürk, küçük eller, minik patiler ve sallanan bir kuyruk-

-tatlı şeyler, sıvı dökülmüş-

-aile-

-endişe, Auden'a yönelik-

İçindeki sızı yayıldı, o kadar derindi ki dünya hakkında bildiğini sandığı her şeyi tehdit ediyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Bunun içinde oturabilirim."

İçinde oturup, çocukların bir yetişkinin kucağına tırmanacak kadar güvende hissettiği, güvenlerinin anne kalbinde yankılanan tatlı bir iplik olduğu ve bu leopar alfanın onu önemsiyor gibi görüldüğünde bunu kastettiği, koruyuculuğunun onu sürüsünü kucakladığı kadar şiddetli bir şekilde kucakladığı o mutlu ailenin bir parçasıymış gibi davranın.

Damgası bunu kastettiğini fısıldıyordu ama bu geçici bir öpücüktü, ormanda tek başına olan herhangi bir hamile kadına yöneltilebilecek anlık bir endişe patlamasıydı.

Auden'ın kendisiyle ilgili değildi.

Ama birkaç dakikalığına, onun için getirdiği bu sandalyede otururken, rol yapabiliirdi.

İkinci sandalye hazır olduğunda Remi ayağa kalkarak soğutucuyu aldı ve oturmadan önce önlerine koydu. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözyaşları yine boğazında kalın bir düğüm oluşturarak onu tehdit etti.

"Daha iyi," dedi konuşabildiğinde, sonra eklemek zorunda hissetti, "Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Eminim meşgul bir adamsın."

"Bunun için çok meşgul değilim." Bacaklarını uzattı, bakışlarını ötesindeki ağaçlara dikti. "Bir iz nasıl hissettiğinizi sormamın sakıncası var mı? Daha önce hiç psikometrik biriyle tanışmamıştım."

Auden'ın ilk dürtüsü ona her şeyi anlatmak oldu. Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu. Ama şu anki karışık durumunun farkında olarak, onun sözlerini düşündü, bilginin sadece kendisine değil, onun gibi başkalarına da zarar vermek için nasıl kullanılabileceğini düşündü ve tereddüt etti.

"Duyguları hissettiğini biliyorum." Remi'nin gözleri ona parladı. "Kedi çantadan çıktı."

Nefes verdi, karar vermek artık daha kolaydı. "Ps-Psy'nin Sessizlik sırasında başlarını öne eğmelerinin nedeni bu," dedi. "Ve neden bu kadar az olduğumuzu. Zaten nadirdik, ama Konsey bizi E'yi belirledikleri gibi ezmeye zahmet etmedi - büyük olasılıkla çok az olduğumuz için

Net'te bir dalgalanma yaratacak sayıda - daha az 'duygusal' yetenekleri seçmeye yönelik sessiz baskı etkili oldu."

"İlk tanışmamızdan sonra biraz araştırma yaptım," dedi Remi, "üniversiteler ve müzeler tarafından psikometri alanında oldukça yüksek maaşlar verildiğini gördüm."

"Şu anda bazı çevrelerde değer görüyoruz, ancak Sessizliğin ilk birkaç on yılı boyunca en az arzu edilen yeteneklerden biri olarak görülüyorduk. Bu nesil havuzdan yeterince psikometrik gen çıkardı ve şu anda sayılarımız Sessizlik öncesine göre daha da az. Bize ihtiyaç duyan tesislerde prim yapacak kadar azız."

Remi sessiz kaldı, dışarıdan tembel görünen ama ölümcül bir hızla hareket edebileceğinden emin olduğu büyük bir orman kedisiydi.

"Sayımızın az olması," diye ekledi, "kötü bir okumada Sessizliği ihlal etsek bile, Ağı duygularla kirletecek kadar büyük bir varlığa sahip olmadığımız anlamına geliyordu." O zamanlar Psy'ların zihinleri olan soğuk ve buzlu yıldızlarla noktalı, şekilsiz bir siyahtı.

Empatik renk yoktu, psişik ağın parçalanmasını engellemek için onları birbirine bağlayacak umutsuz bir petek yoktu. Sonuncusu Auden'ı dehşete düşürmüştü, kendisi için değil ama PsyNet'i delik deşik, kayıp ve kırık parçalarla dolu bir dünyaya doğacak olan masum bebeği için.

Bugünlerde üzerine bastığında kendini hasta hissediyordu, psişik kumaşın inceliği keskin bir uyarıydı.

"Mantıklı," dedi Remi o kolay konuşma tarzıyla, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. "Nüfusun bu kadar küçük bir yüzdesi için neden enerji harcayalım, özellikle de çoğunuzun duygusal okumalardan uzak durmaya çalıştığını tahmin ederken?"

Auden göğsünde garip bir genişleme hissederek başını salladı. İlk kez gerçek anlamda biriyle yeteneği hakkında açıkça konuşuyordu.

Hayat. Onu sadece anonim kullanıcı A9 olarak değil, Auden Scott olarak tanıyan birine.

O kadar iyi hissettirdi ki özel kurallarını çiğneyip ona daha fazlasını anlattı. "Eski dünyada, Sessizlik'ten önce, psikometri arama kurtarma ve hatta İnfaz'da düzenli olarak çalışırdı. Seri katillerin yakalanmasına yardım ederlerdi.

"Ünlü bir vakada, Ps-Psy canlı bir kurban buldu çünkü kurban otoyolda giderken ehliyetini arabanın camından dışarı atmıştı, ancak o sırada kaçırılan kişinin plakasını kafasından tekrarlıyordu. Tekrar tekrar. Ta ki ehliyet basılana kadar."

Remi ısıldı. "Vay canına, bu gerçekten iyi bir takip."

"Aynı zamanda acı vericiydi," diye fısıldadı. "Psikometrinin yayınladığı kitabın bir kopyasını okudum." Kitap forumda kutsal bir emanet gibi elden ele dolaştırıldı, Sessizlik'ten önceki zamanlardan kalma yasak bir şeydi.

"Lisans, baskılar açısından temiz bir , ancak Crispin Nicholas -psikometrik- daha sonra katilin çiftliğindeki bodrum katını, kurbanlarına işkence ettiği ve öldürdüğü yeri okudu. Crispin, parmaklar kafatasına giriyormuş gibi hissettiğini, diğer parmakların ise gözlerini zorla açıp onu izlemeye zorladığını, o yerde olup biten her şeyi görmesini sağladığını yazdı.

"Başka tarafa bakamıyordu, görüntüleri durduramıyordu, bir insan meslektaş bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini anlayıp onu fiziksel olarak dışarı taşımadan önce bayıltana kadar olduğu yerde donup kalmıştı - içeri girip okumayı bozabilecek güçlü bir telepata erişimi olmadığından, onu döngüden çıkarmanın tek yolu buydu."

Remi'nin anlaşması sessizdi, sesi derin ve alçaktı. "Birkaç günlük bir cinayet mahallindeki kokuları almak gibi. Çürümenin pis kokusu."

"Evet, sadece yüz kat daha kötü. Çünkü kokular, baskılara kıyasla kısa bir süre sonra kaybolur. Ve katmanlı izler, nerede

aynı eylemin tekrar tekrar gerçekleşmesi, acımasız olabilir."

-sıcaklık, mutluluk, gurur-

Sandalyesinin kolunu okşadığını, acıtmayan ama iyileştiren bir iz bıraktığını fark etti. Ne kadar da güzeldi.

"Kötü okumalar... onlar kaos, kabus parçaları." Auden onun anlamasını o kadar çok istiyordu ki, bu deneyime daha iyi bir şekil vermenin bir yolunu çalıştı. "Bir kütüphaneye girip tüm kitapların raflardan çekilip yere atıldığını, sadece birkaç sırtın görüldüğünü ve tüm sayfaların yırtılıp düzensiz bir şekilde dağıldığını görmek gibi."

Sözleri üzerinde düşünmek için zaman ayırırken kendini bakışlarıyla Remi'nin profilini izlerken buldu.

"Bu yüzden sadece kesitler, görüntüler ya da parçalar alıyorsunuz."

Bu, onun iletişim cihazında ne okuduğunu bir kez daha merak etmesine neden oldu. "Evet." Ama sonra ona daha fazlasını anlattı, çünkü savunması düşmüştü ve diğer motivasyonlar bir yana, en azından kişisel olmayan bir şekilde umursuyordu.

"Daha tutarlı şeyler *yakalayabiliriz* - akademik psikometrinin yaptığı budur, ancak yoğun odaklanma ve enerji gerektirir. Duygulara dokunan nesnelerde bu çok zor. Rezonans çok güçlüdür, psikometriyi bastırmaya başlar.

"Crispin kitabında buna terminal hız diyor, psikometrik kişinin geri dönemediği, kendini kabustan kurtaramadığı nokta."

Remi'nin kaşları gözlerinin üzerinde birleşti. "Sen-"

"Sadece bir kez ve o kadar korkmuştum ki son hızdan önce kaçtım." Ne olursa olsun onu titreyen, terden sıırılsıklam olmuş bir enkaz haline getirmişti. "Çocuklukta bir hata. Küçük özel okulumda, çocuklardan asla sorumlu olmaması gereken bir öğretmen tarafından düşürülen nesneyi yerden aldım."

Remi'nin hırıltısı ensesini diken diken etti.

"Babam... iyi bir adam değildi," dedi, kelimeleri ilk kez yüksek sesle söyleyerek. "Ama o zaman iyi bir şey yaptı. Bana inandı. Ve o öğretmen ortadan kayboldu." Yutkunarak onun bakışlarına karşılık verdi. "Ona ne olduğunu umursamadığım için beni yargılıyor musun?"

"Hayır. Ben Dönüşen'im. Eğer öğretmen hakkında ima ettiğinizi düşündüğüm şeyi ima ediyorsanız, o zaman cezamız alfanın pençelerinde ölümdür. Merhamet yok. Affetmek yok. Aramızdaki en küçük ve en savunmasız olanın güvenini ihlal ettiğin için değil."

Auden'in omuzları yumuşadı.

Remi'nin gözleri boş bardağa kayarken çenesi acımasız bir çizgiye dönüştü. "Buna ne dersin?" Başıyla soğutucuyu işaret etti. "Getirdiğim yemeği denemek ister misin?"

Midesi zamanında guruldadı.

"Sanırım yavrun evet diyor." Sırtışı yanaklarını buruşturdu, çenesinin acımasız çizgisini hafifletti.

Midesi altüst oldu.

Adam ona içindeki eşyaları göstermek için kapağı açtığı anda, gözleri bir kedi vahşiliğiyle parladığında hala tepkiyle mücadele ediyordu.

O anda, insanların ve Dönüşenlerin, bir insanın gülümsemesinin gözlerine ulaştığını söylerken ne demek istediklerini anladı. Bu sahte olmayan bir sıcaklıktı, bu varlığın içten dışa doğru parladığını hissediyordu.

"Auden?"

Kızarak bakışlarını adamın yüzünden çekip soğutucuya çevirdi.

Remi, telsizde gördüğü için muffin olduğunu anladığı iki şeye, tarçınlı rulo olabilecek dönen bir hamur işine ve kruvasana benzeyen bir şeye bakarken onu acele ettirmedi. Sonra kapalı bir paket kurabiye, şeffaf bir kapta karışık çilek ve bir blok çikolata vardı.

"Yemeğe ne kadar düşkün olduğunuzdan emin değildim, o yüzden basit tuttum. Tarçınlı rulo muhtemelen en güçlü sahip olanıydı."

Hamileliğinden önce hiç olmadığı kadar aç olan Auden, hepsini indirebilecekmiş gibi hissetti ama şimdilik kruvasanı denemekle yetindi. Hâlâ sıcaktı. Soğutucu sandığı şeyin aslında yiyecekleri içine konulduğu andaki sıcaklıkta tutmak için tasarlanmış bir taşıyıcı olduğunu fark etti.

Boş bardağını yere koyduktan sonra kruvasandan büyük bir ısırık aldı... ve hamur işi parçacıkları etrafına saçılırken irkilerek bir ses çıkardı. Şüphesiz yüzüne de bulaşmıştı.

Ama umurunda değildi.

"Bu çok *lezzetli*." Kendisine öğretilen tüm görgü kurallarını unutarak arka arkaya birkaç ısırık daha aldı... sonra üzüntüyle boş eline baktı.

Remi ona gülmek yerine, neredeyse sevgi dolu olduğuna inanabileceği bir gülümsemeye yanaklarını yeniden buruşturdu. "Bir dahaki sefere daha fazla kruvasan getireceğim."

Bir dahaki sefere.

Göğsünün içinde dörtlüyle koşan bir at, en sert tada sahip olduğu uyarısına rağmen tarçınlı ruloyu denemeye karar verdi. Tek bir ısırık aldı ve ağzının etrafındaki kremayı yalamadan önce inledi.

"Bunu yıkamak için biraz su içmelisin," dedi Remi, sesi boğuk çıkıyordu.

Ona kamarasına doğru el salladı.

Tereddüt etti. "Eşyalarına dokunmam gerekecek."

"Bardak lavabonun üzerinde. Ayakkabılarınızı çıkarmayın. Musluk harekete duyarlı." Sonra o güne kadar tattığı en lezzetli şeyden bir ısırık daha aldı. "Ve senin izini seviyorum. Etrafımı saran kocaman, rahatlatıcı bir mırıltı gibi." Kelimeler şeker ve tarçından oluşan bir pus içinde döküldü.

Bölüm 18

Özet: Psikometrinin Psy güç tablolarında neden Öngörü ve Geri Görüş alt kategorisinin yanına taşınması gerektiğine dair bir argüman. F-Psy geleceği görürken, geri görüşe sahip olanlar geçmişi görür. Ps-Psy geçmişi de görür; aralarındaki tek fark geçmişe dair vizyonlarının bir nesneye bağlı olmasıdır.

-Faith NightStar ve Tanique Gray tarafından hazırlanan Psikometri ve Psy Güç Çizelgelerindeki Yeri, İktidar Koalisyonu himayesinde yürütülen Académie de la classification des Psi'ye sunulan makale, Haziran 2083

REMI *KENDİSİNİ*, ona getirdiği yemeklerin tadını çıkaran ve az önce "rahatlatıcı bir mırıltı" gibi olduğunu mırıldanan kadından gözlerini kaçırmaya ZORLADI.

Güzel bir kadından duymak isteyeceğini hiç düşünmediği türden bir şeydi ama evet, onun yanında kendini güvende hissettiğini bilmek iyi bir duyguydu. Bunu söyleyecek ve sığınağına girmesine izin verecek kadar güvende.

Kadın yiyeceklerle uyuşturulmuştu, bu yüzden muhtemelen her şeyi bir tuz tanesi ile almalı, ama *gerçekten* mırıldanmak istemediyse lanet olsun. Bir ısırık daha aldı, inledi. Adamın siki *tepki vermekle* tehdit etti. Verdiği tepkinin vahşi derinliği karşısında onun bir kurt ya da ayı olduğunu düşünebilirdiniz. Yemekle kur yapmak kedilere özgü bir şey değildi.

Ona kur yaptığından değil.

Birincisi, Auden hamileliğinin son üç ayındayken onun kendisine asıldığını düşünmesine gerek yoktu. İkincisi, hâlâ onun nedenlerini ya da hamile bir psikometrik olmanın ötesinde kim olduğunu bilmiyordu.

Üçüncüsü ve en önemlisi, kadının zihinsel durumu ve rıza gösterme yeteneğidir.

Kişilik değişiminin ve buna bağlı hafıza kaybının acımasız hatırlatması altında yeni başlayan uyarılması ölürken, botlarını ön kapının dışındaki paspasa sildiğinden emin oldu. Ahşap zeminin bozulmamış parlaklığından içeride açık hava ayakkabısı giymediği belliydi ve ona izin vermiş olmasına rağmen bunu yaptığı için kendini kötü hissetti.

İzinden hoşlandığını söylemesine rağmen, lavaboya doğru ilerlerken başka hiçbir yüzeye dokunmamaya son derece dikkat etti. Bulması zor olmadı; arka tarafta tuvalete ve duşa gittiğini düşündüğü kapalı bir alan dışında her yer tek yatak odasıydı.

Auden'ın evi neredeyse militan bir . Basit bir şiltesi vardı.

-Beyaz çarşaf ve beyaz bir yorgan. Yatağın yanında tek bir sandalye ve dar bir şifonyer duruyordu. Mutfak masası küçük ve yuvarlak ve sandalyesi yoktu.

Yerde ne bir kilim ne de ağırmaya başladığında arkasına koyabileceği bir minder vardı.

Eğlence olarak ise küçük bir mobil iletişim cihazı ve tek bir ajanda gördü.

Hepsi bu kadardı. Burada ateş etmeyi öğrettiği ya da şu anda kulübenin duvarlarından bile duyabileceği küçük zevk sesleri kadından bahseden hiçbir şey yoktu. Oyun oynayacak durumda olmaması çok kötüydü, kedisi bile bunu anlamıştı. Ayıltıcı konudan kaçmaya devam etmesine izin veremeyeceğini anladığı gibi.

çıktıktan sonra sandalyesine oturdu ve tarçınlı ruloyu yoğun bir şekilde tüketmesini bitirebilmesi için bardağı tutmayı teklif etmeden önce sudan uzun uzun içmesini bekledi. Keşke şimdi ona daha fazla şey getirseydim, keşke onu oturtup lezzetli mi lezzetli çerezlerle besleyebilseydim diye düşündü.

Sadece... bu bir erkek ve bir kadın arasındaki basit bir oyun randevusu değildi.

Bağırsaklarını sıkarak onun eğlenmesine izin verdi, ona bunu vermiş olmaktan derin ve ilkel bir haz duyuyordu. Ancak kız dürümü bitirdikten, parmaklarını yaladıktan ve bir bardak suyu boşalttıktan sonra konuştu. Ya da daha doğrusu kükredi. "Ne sikime şiltede yatıyorsun?" Alçak tabanlı düzgün bir şilte bile değil. Yerde gerçek bir şilte. "İnip kalkmak zor olmuyor mu?"

Başını salladı, dolgun dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılmıştı "Saatler sürer. Ya da öyle hissettiriyor. Ama mobilyaların izleri var ve yatak, uyuyan beynime çok yakın... gürültü dayanılmaz."

Remi her zaman şiltede mi yattığını sormak istedi ama bu önemli değildi. "Küçük bir mekanik tesisimiz var, bunu biliyorsun. Ama daha büyük parçalar yapabiliriz. Senin için bir çerçeve bastırsak nasıl olur?"

"İnsanlar yine de bunu halletmek zorunda kalacak." "Ben yapacağım. Sadece ben."

Auden ona baktı, hareketsizliği temkinli ve gergin bir yaratıktan söz ediyordu. "Neden?"

"Çünkü yerde uyumamalıydın!" Ellerini havaya kaldırdı. "Deneyip işe yarayıp yaramadığını göreceksin?"

Yavaşça başını salladı.

Nefes vererek çok daha sorunlu bir konuya geçti. "Bu sabah olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorsun."

Omurgası sertleşti, yüz hatları Sessizlik'in plastik bir karikatürüne dönüştü. "Zihinsel sorunlarım olduğunu biliyorsun," dedi sonunda, sesi düzdü. "Benimle ilk tanıştığında bunu gördün."

"Bu ondan daha fazlasıydı." Remi, nöbet geçirdikten sonra kaybolmuş olsa da kokusundaki tatsız metalik tabakanın tadını hâlâ alabiliyordu. "Kim olduğumu bilmiyordun ve yanlış kokuyordun."

çatarak, plastiği çatlatarak ona doğru döndü. "Ne demek yanlış kokuyorsun?"

"Kokular Dönüşenler için güçlü tanımlayıcılardır. İnsanları sadece kokularından bile tanıyabilirim - bu bir kimlik gibidir. Her biri eşsiz." Ne zaman o

Onun tüm dikkatini topladığını görünce devam etti: "Kokun değişti. Parfüm, vücut losyonu ya da yüzeysel bir şey değildi. Bu senin *temel* kokundu, üstüne başka ne eklenirse eklensin seni sen yapan kokuydu. İki tane vardı. Bu ve diğeri."

- - -

AUDEN'in Remi'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu ona söyledi. "Kokumdaki değişim için herhangi bir neden düşünemiyorum ama ben şekil değiştiren değilim. Bir koku imzasını neyin değiştirebileceğini bilmiyorum." Dişleriyle alt dudağını yokladı. "Bebek yüzünden olabilir mi?"

"Hayır. Bebekler doğumdan sonrasına kadar kendi kokularını geliştirmezler. Ta ki

o zaman annenin." Remi yüzünü ovuşturdu, eli çenesini koyulaştıran sakal gölgesine sürtündü.

"Ama Psy' nasıl çalıştığını kokunun neden değişmiş olabileceğini tahmin edecek kadar iyi bilmiyorum." Onunla yüzleşecek şekilde yer değiştirdi, vücudu onunkine dik açıyla bakıyordu, vücudunun sıcaklığı neredeyse fiziksel bir dokunuş gibiydi, "Bunu bir kenara bıraksak bile, bambaşka bir insandın ve sonrasında konuştuklarımızın hiçbirini hatırlamıyordun." dedi.

Auden geçmişini düşünmek için çabaladı ama bu olaylardan sonra pek çok kez karşılaştığı aynı kara duvara tosladı. "Hiç kimse bir kişilik değişimi rapor etmedi... ama fark etmemiş olmaları da mümkün. Evde bu kadar duygusal değilimdir." Ne itiraf ettiğini fark etmeden önce kelimeler ağzından çıkmıştı.

"Bunu anlıyorum," dedi Remi. "Daha yaşlı ve köklü ailelerin birçoğunun hiçbir şey değişmemiş gibi devam etmeyi tercih ettiğini duydum."

Auden dudaklarını büzerek başını salladı.

"biri olduğunu bilmek ister misin?"

Hayır, diye bağırarak istedi Auden, hayır, bilmek istemiyordu. Çünkü ne kadar çok şey bilirse, zihninin düzeltilemeyecek şekilde bozuk olduğu gerçeğiyle o kadar çok yüzleşmek zorunda kalıyordu. O

Ŗu anda sahip olduğu kapasiteyle Ŗanslıydı; bu asla daha iyiye gitmeyecekti.

Ama... Karnını okşadı, boğazında bir yumruk vardı. Bu sadece onunla ilgili değildi. Bebeği hakkında karar verebilmesi için bilmesi gerekiyordu. İçindeki korku yumrusunu yuttu ve "Evet" dedi.

"Sen olup olmadığını bile sorgulatacak kadar uzak ve soğuk." Remi'nin sözleri leoparın hırıltısıyla birlikte gürledi. "Sessizlik o kadar mükemmeldi ki kırılmazdı."

Auden'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu, dili damağı kurudu. Mükemmel Sessizliğe hiç yaklaşılamamıştı. Bir psikometrik olmak bunu imkânsız kılıyordu. Ps-Psy'ler arasında en iyilerin en iyileri bile Sessizlik testlerini ancak yüzde yetmiş beş civarında geçebiliyordu; bu da kabul edilebilir bir skor olarak görölüyordu ama geliştirilecek çok yönü vardı.

Yüzde altmış iki ile zar zor geçebilmişti.

Babası onu Sessizlik için telafi okuluna göndermişti ve sonuçlarını annesiyle paylaştığından emin değildi. Telafi okuluna gelince, yaptıkları alıştırmlar puanlarını kıl payı yüzde yetmiş çıkarmıştı ve bu, Sessizlik derslerini geride bırakarak yetişkinliğe geçmesi için yeterince iyiydi.

"Auden?"

Eli sandalyenin kolunu sıktı. "Bunu düşünmem gerek." Sinirsel hasarın ötesine geçip geçmediğini ve kişiliğini ikiye bölecek kadar kötü bir dengesizliğe girip girmediğini anlaması gerekiyordu.

Saфра boğazını yaktı.

Remi buradayken, varlığı o kadar büyük, vahşı ve baskınken, ilkel bir taleple duyularını zorlarken, hayatını değiştirecek bu tür bir düşüncayı yapamazdı. "Lütfen git. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Seni kontrol etmeleri için bu tarafa devriyeler göndereceğim." Ses tonu, bu konuda başka seçeneği olmadığını söylüyordu.

Ve son on iki saat içinde bir değil iki nöbet geçirdiği için tartışmaya niyeti yoktu. "Tamam. Pencereden bakabilirler.

eğer dışarıda değilsem."

Kaşları çatık, gözleri leopar gibi karanlık bir ifade takınan Remi yine de ayağa kalktı. "Bir şey daha var, indi-mech anlaşmasını bize gönderdiğin için teşekkürler. O sendin, değil mi?"

Başını sertçe salladı. "En iyi seçenek sizdiniz. Ama nihai karar sizin teklifinize göre verilecek." Kelimeler sanki yıllardır iş operasyonlarını yürütüyormuş gibi dilinden döküldü.

Teninde soğuk bir rüzgar.

Son zamanlarda yaptıklarından bazıları, bulanık farkındalık yıllarında gözlemlediği şeylerle açıklanabilirdi, ama bu değil, zihninin iş açısından düşünmeden nasıl hesaplamalar yapmaya başladığı, doğru kelimelerin beyninde nasıl çiçek açtığı ve ağzında nasıl şekillendiği.

"Bunu anladık." Remi önce kulübesine, sonra da ona baktı. "Yeterince yalnız kaldığına karar verdiğinde beni ara, konuşalım. Arada sana bir yatak basarım."

- - -

İki saat sonra Auden jet-chopper'ına bindi ve kendini eve uçurdu. Sakinleştiğinde başka seçeneği olmadığını fark etmişti. Eğer kabine yaptığı uçuşa dair tüm hafızasını neredeyse silecek kadar kötü bir nöbet geçirdiyse, o zaman uçağı tekrar kullanması büyük bir riskti ama ölümcül bir risk değildi.

Dr. Verhoeven'in kendisine tahsis ettiği iki biyometreyi de takmış, sonra da bunları araçtaki sisteme kilitlemişti. En ufak bir dalgalanmada helikopteri ailesinin evinin arkasındaki helikopter pistine inecek şekilde programlamıştı; helikopter pisti, helikopteri güvenli bir şekilde aşağıya indirecek acil durum "yön bulma işaretleri" ile donatılmıştı.

Aynı şey kulübede mümkün değildi, bu da dağların, ağaçların, sabah sisinin ve vahşi yaratıkların olduğu bu yerin özgürlüğüne ulaşmanın başka bir yolunu bulana kadar evde sıkışıp kalacağı anlamına geliyordu.

Uçarken gözlerini ağaçlardan ayırmıyor, altın sarısı ve siyah bir ışık arıyordu ama orman kedileri avlanma konusunda ustaydı. Tek gördüğü sonbahar yapraklarıydı, gölgelik o kadar yemyeşildi ki RainFire'ın evini nerede yaptığını tahmin bile edemiyordu.

Son ağaçları da geçtiğinde kalbi sıkıştı, yaprakları turuncu ve kırmızıların limon yeşili ve tek tük koyu tonlarla karıştığı bir çağlayandı. Sanki kapıyı kapatıyormuş, bebeği için özgürlük arayışından vazgeçiyormuş gibi hissetti. "Hayır," diye yemin etti. "Bu sadece bir barikat. Ben onarılamaz şekilde zarar görmüş bile bebeğim görmeyecek. O bunu ."

Auden yere inerken bu düşünceyi aklının bir köşesinde tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Charisma onu bekliyordu, organizatörü yanında duruyordu. Auden evin içine girdiğinde, "İki gün kalmayı planladığımı sanıyordum," dedi.

Auden, "Dr. Verhoeven'i görmek istedim," dedi ve neredeyse Charisma'ya nöbetlerden bahsedecekti.

Normalde bunun bir önemi olmazdı, çünkü doktor zaten Charismaya rapor veriyordu, doktor/hasta gizliliği diğer kadının gücüne karşı bir kanıt değildi. Ama Auden değişiyor, manipüle ve kontrol etme konusunda çok daha yetenekli bir kadın haline geliyordu. Bu fikir onu biraz rahatsız ediyordu ama bu, kızını güvende tutacaksa yeni becerilerini kullanmayacağı anlamına gelmiyordu. Bu sefer doktor Charisma'ya içini dökmeyecekti.

Auden bundan emin olurdu.

"Ah?" Charisma'nın gözleri keskinleşti. "Nöbet mi geçirdin?"

"Bu," dedi Auden soğuk bir ifadeyle, "seni ilgilendirmez, Ris."

Auden varoluşu boyunca *hiçbir zaman* Charisma'dan Ris diye söz etmemişti. Bunu yapan annesiydi, ikisi Shoshanna'nın ilk şirketinden beri birlikte çalışıyorlardı.

Charisma aynı zamanda annesinin adını Shanna olarak kısaltmasına izin verilen tek kişiydi - her ne kadar bu olarak değişmiş olsa da

Shoshanna'nın gücü arttı, gayriresmîlik kesinlikle tek taraflıydı.

Charisma havayı içine çekti, göz bebekleri büyüdü. "Efendim," diye fısıldadı, başını hafifçe eğerek ve bu fısıltı... anlam veremediği tür huşu içeriyordu.

Bağırsakları düğümlenen Auden başka bir şey söylemedi ve yüzünü duygusuz tuttu - bu da olması gerekenden daha kolay geldi. Maske takmaya alışık olmadığından değildi. Bir psikometrik olarak Sessizliğinin asla babasının ya da annesinin seviyesine ulaşamayacağını farkına vardığı ilk andan beri maske takıyordu.

Ama bu maske farklıydı. Sadece gerçek Sessizliği taklit etmekle kalmıyor, bunu yapmak için hiçbir çaba harcamıyordu. Sanki bu onun gerçekliğiydi. O kadar ki maskeyi çıkarabileceğinden bile emin değildi. Elleri seğirdi, kabinde bıraktığı yiyecek taşıyıcısına uzanmak, sıcak ve mutlu duygularla dolup taşan şiddetli bir baskı dalgasıyla düşüncelerinin döngüsünü kırmak istedi.

Charisma, özel tıbbi tesislerinin bulunduğu binaya ulaştıklarında, "Sizi burada bırakayım efendim," dedi, sesi ürkütücü bir şekilde itaatkârdı.

Auden onu korkutacak kadar doğal bir şekilde başını salladı.

Birkaç dakika sonra doktorun muayenehanesine girdiğinde, onu daha önce hiç olmadığı kadar tetikte bulunca hiç şaşırmadı. Hiç şüphesiz Charisma ona telepatiyle haber göndermiş, onu uyarmıştı -ne hakkında, Auden emin değildi. Ama ona herhangi bir emir vermemiş ya da her zaman yaptığı gibi koluna girmemişti.

Bunun yerine, son derece kibar bir şekilde konuştu: "Beni muayene odasına kadar takip edip sandalyeye otursanız, hayati değerlerinizi toplayabiliriz. Fetüsün doğumuna yaklaşırken tüm faktörleri göz önünde bulundurmak kritik önem taşıyor."

"Bu yüzden buradayım," dedi muayene odasına girdiklerinde net bir ses tonuyla. "Helikopterle havadayken nöbet geçirmiş olabilirim."

"Bu gerçekten de ciddi bir endişe kaynağı." Onu daha önce sadece Auden için kullanılan muayene koltuğuna oturttu.

Genç bir delikanlıyken üretilmiş ve üzerinde kalan izlerin kaybolması için yıllarca nadasa bırakılmış.

Vücudunun çok fazla parametresini izleyen koltuğa oturduğunda, doktor ekranlarındaki akışı inceledi. "Yüksek adrenalin, kortizol ve diğer stres göstergeleri görüyorum."

"Hamilelik konusunda endişeliyim," dedi Auden, sözlerini doktorun soğukluğunu yansıtacak şekilde şekillendirerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sessizliğimiz ne kadar iyi olursa olsun bu tür fiziksel tepkileri kontrol etmek imkansızdır." Ekrana daha yakından baktı. "Birkaç küçük dalgalanma daha var ama önemli bir şey yok. Sinirsel bir tarama yapmamız gerekecek."

Bölüm 19

Henry'nin biyolojik materyallerinden hiçbirisi ölümünden sonra hayatta kalamadı ve ailesinin diğer erkek üyeleri de aşağıda özetlediğim psişik nedenlerden dolayı uygun değiller. Korkarım araştırmayı genişletmemiz gerekecek.

-Charisma Wai'den Shoshanna Scott'a mesaj (14 Haziran 2082)

AUDEN BUNDAN NEFRET EDERDİ. Doktorların beyniyle oynaması yüzünden beyni hasar görmüştü. Ama şimdilik, Dr. Verhoeven tam olarak Auden'ın buyurduğu şeyi yapacak gibi görünüyordu. " bir şey olmayacak," diye emretti. "Hamilelik herhangi bir risk alamayacak kadar ilerlemiş durumda."

"Evet, elbette. Senin iyiliğini asla tehlikeye atmam, Efendim." Dr. Verhoeven, bugüne kadar kafayı taktığı bebeğe değil de Auden'a odaklanan bu tuhaf sözün ardından, kızın başına ince ağdan bir kask geçirdi ve bunu tarayıcıya ve bulgularını doğrulayacak olan ikincil tarayıcıya bağladı. "Devam edeyim mi?"

Elleri sandalyenin kollarının ucunda hafifçe kıvrılmış ve irade gücüyle gevşek tutulmuş olan Auden, çaba harcamadan gelen o kısık baş sallamalarından birini daha yaptı. Doktorun söylediği gibi yapacağına ve invaziv bir işleme kalkışmayacağına inanmasına rağmen, taramaya başladığında yine de midesini sıkamak zorunda kaldı.

Dışarıdan bakıldığında, ağın telleri arasında dans eden mavi-yeşil bir ateş gibi göründüğünü biliyordu, garip bir güzellik.

"Lütfen alfabeyi okuyun," dedi doktor. "Sonra birden yüze kadar rakamları."

Auden sürecin bu kısmına aşınaydı; okumalarının zaman içinde aynı ölçüde göre değerlendirilebilmesi için makineleri bu şekilde kalibre etmişlerdi. Önce harfler, sonra da rakamlar düzgün bir ilerleyişle ortaya çıktı.

"Mükemmel." Doktor, yetmiş yılını Sessizlik'te geçirmiş bir adamın görünebileceği kadar heyecanlı görünüyordu, çiçekli yüzü yamalı ve sıcaktı. "Sinirsel aktivitedeki artış dikkat çekici. Daha önce ölü olan noktaların neredeyse yüzde doksan beşi yeniden aktif hale geldi."

Ölü

noktalar.

Yara izleri.

Ailesi tarafından içine konmuş.

Auden bir zamanlar aşının amacını bildiyse bile, boş kaldığı yıllarda bu bilgiye erişimini kaybetmişti. Ancak zihni yeniden düzgün çalışmaya başladığından beri bazı ipuçları yakalamıştı. Doktorun prosedürle ilgili olarak mırıldandığını duyduğu terimlerden biri "germe" idi ve bu kelime tek başına beyinle ilgili olduğunda hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Bilgiyi talep edebilirdi... ama şu anda özerkliği söz konusu olduğunda bıçak sırtında dengede duruyordu; doktoru ve Charisma'yı bilgi eksikliğinden bilinçli olarak haberdar bile olsa herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeyi göze alamazdı. Her ikisi de onunla zaten bildiği varsayımıyla konuşuyordu.

Doktorun bir sonraki açıklamasıyla kanıtladığı gibi.

Doktor, "Nöbetin artış tarafından tetiklenmiş olması mümkün," diye düşündü. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, efendim, tüm bu prosedür tamamen yeni bir alan - beynin nasıl veya neden iyileştiğine dair hiçbir fikrimiz yok, ancak bunun fetüsle bağlantılı olduğuna inanıyoruz. Ama diğer faktörü de ekleyince işler daha da karmaşık bir hal alıyor."

Diğer faktör.

Başka hangi faktör? Auden, sanki kendisi dışında herkesin kurallarını bildiği bir oyun oynuyormuş gibi hissederek talepte bulunmak istedi. "Sanırım tüm tıbbi kayıtlarıma iyice bakmamın zamanı geldi,

Özellikle de beynimle ilgili olanlar," dedi sonunda, böyle bir talebin riskini hesaplayıp minimum olduğuna karar verdikten sonra; doktorun tanıdığı Auden'a bu zamanda ve bu yerde uyuyordu.

Belki de sonunda ona ne yaptıklarının gizemine cevap bulabilirdi.

"Onlara erişebilmenizi sağlayacağım," dedi doktor hemen, "ama korkarım notların ve taramaların çoğu ezoterik ve anlamak için uzman bir göz gerekecek. Bunları sizinle birlikte incelemekten mutluluk duyarım."

"Önce kendim bakacağım," dedi Auden o soğuk sesiyle, sanki kendi sesinin üzerine bir deri çökmüş gibi. "Daha titiz bölümleri bana açıklayabilirsin."

"Evet, evet." Doktor ekrandaki bir şeye bakarken sesi çıkmıyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, şey..." Kadının görebilmesi için ekranı çevirdi. "Bu" -bir dizi sinirsel kalıbı işaret etti- "son taramadan itibaren beyniniz." Ekrana dokunarak başka bir dosyayı gösterdi, böylece ikisi yan yana duruyordu. "Bu bugünden."

Auden birinden diğerine baktı. "Korkarım beni kaybettiniz, Doktor."

"İki modelin karışımını gösteriyor." Doktor ekranı kendisine doğru çevirdi. "İkincil olan soluk ama birinciyle iç içe geçmiş durumda. Büyüleyici."

Kokun değişti. Bu parfüm, vücut losyonu ya da yüzeysel şey değildi. Bu sizin temel kokunuzdu, başka ne olursa olsun sizi siz yapan kokuydu. İki tane vardı.

Auden'ın kalbi Remi'nin rahatsız edici sözlerini hatırlayınca dört nala atmaya başladı ama doktor bunu fark edemeyecek kadar beyin taramalarına odaklanmıştı. "Kalkmak istiyorum."

"Oh, elbette, efendim!" Kaskı çıkardı ve onu sandalyeden kalkması için serbest bıraktı.

O da hemen yaptı. "Taramanın sonuçları ne olacak?" diye sordu, derisi vücudunu öylesine germiştir ki patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Şu aşamada bir şey söyleyemem." Ekranın önündeki eğik pozisyonundan başını kaldırıp ona baktı. "Farkında olduğunuz herhangi bir kafa karışıklığı, hafıza kaybı veya kişilik değişikliği yaşıyor musunuz?"

Auden ona gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu ama bu doktor, onu kırık bir beyinle bırakan başarısız deneyden sonra ailesinin onu izlemesine yardım eden adamlarla aynıydı. "Hayır," dedi soğuk bir netlikle. "Stabilim. Hiç olmadığım kadar istikrarlıyım."

"efendim," dedi ama tekrar ekranına baktı. "Bu bir eser olabilir."

"Bir eser mi?"

"Koddan arta kalan bir parça da diyebilirsiniz," dedi sonunda. "Kendi kodunuz sisteme yerleştikçe kaybolacaktır. Ama..." Başka bir ekrana gitti ve tamamen başka bir kişiye ait gibi görünen okumaları getirdi. "Hmm, burada da çift nöral aktivite gösteriyorum. Yani bir geçiş evresinde olabilirsiniz."

Auden'ın yüzü titriyor, omurgası düğümleniyordu. Neler olup bittiğini bilmiyor olabilirdi ama içgüdüsel olarak bunun kendisi için iyi bir şey olamayacağını anlamıştı. "Anlıyorum. Eksiksiz olması için o kayıtları da bana gönderin."

Doktor ekrana dokundu. "Burada bulunan güvenli bir cihaza gönderildi. Sizi tek kullanıcı olarak yetkilendireceğim. Mevcut cihazlarınızda hangi izleme yazılımının olduğundan ya da Hayward'ın erişimi olup olmadığından emin değilim."

Auden'ın beynini pek çok soru dolduruyor, derisinin garip buzunun altında panik onu dövüyordu ama bildiği bir şey vardı: Dr. Verhoeven artık tam kapasiteye döndüğüne inanıyor gibi görüldüğüne göre onu yanında tutmalıydı. "Sadakatini ya da ileri görüşlülüğünü unutmayacağım."

Doktor doğruldu, yüzünde hafif bir kızarıklık vardı. "Ben her zaman aileme sadık oldum ve siz de ailemden birisiniz, efendim."

Beyni yeniden ateşlenirken bile Auden'in midesindeki hastalıklı his devam etti. "Vücudumda henüz herhangi bir implant var mı?" diye sordu. "Takip edilmek istemiyorum." Bu küçük cihazların varlığı, arafta kaldığı yıllar boyunca bir noktada aklına girmişti.

"Hamilelik doğrulandıktan sonra her şeyi çıkardık," dedi doktor ve bir kez daha, Auden'in hatırlamadığı ve onay vermediği bir prosedürdü bu. "Vericilerin fetüsün gelişimiyle nasıl etkileşime girebileceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu, bu yüzden daha güvenli olan seçeneği seçtik."

En azından artık onu bir hayvan gibi takip edemezlerdi. "Mükemmel." Daha fazla bilgi almak için ısrar etmek istedi ama adamın şüphelerini uyandırma riski çok yüksekti.

Ayrıca dokunduğu cihazları doğru düzgün okuyabilmesi için onu burada yalnız bırakma ihtimali de yoktu. Olsaydı bile, neyle karşılaşabileceği hakkında hiçbir fikri yokken bu fırsatı değerlendirmezdi.

Eğer sadece kendisi olsaydı, bunu riske atardı. Ama bebeğiyle değil. Kötü bir okuma feci bir psişik reaksiyona yol açabilirdi. Her şey bir yana, ihtiyacı olan son şey, kendisine iradesi ve iradesi olmayan bir denek gibi davranan bu adamın önünde savunmasız kalmaktı.

Yanında güvenilebileceği birine ihtiyacı vardı.

Zihninin mahremiyetinde yeşil-altın gözlerin parıltısı, geniş bir göğüs ve onu güvende tutan güçlü kolların hissi, iyi olup olmadığını soran gürleyen bir sesin anısı.

Ona güven, diye fısıldadı beyni yeniden çatırdamaya başlamışken bunu tek başına yapamayacağının farkına varmaya başlayan parçası. *Son bir risk Auden. Çocuğun için. Böylece özgür büyüyecek.*

"Fetüs iyi durumda." Doktorun sesi, düşüncelerinin umutsuz akışını bozan bir çizik gibiydi. "Tüm değerler normal."

"Mükemmel."

"Sinir taramalarını derinlemesine incelemeye devam edeceğim," dedi doktor onu muayene odasından çıkarırken. "Bu her doktor için hayatta bir kez yapılacak bir proje."

Auden'ın projenin amaçları hakkında hiçbir fikri olmaması çok kötü. Başka bir anlam katmanı olan çok fazla cümle söylenmiş, sinirsel eksiklikleri belgelenmiş bir kadınla çalışanlar tarafından çok fazla bilgi varsayılmış ve Auden'ın hayatının uzun yıllar boyunca bir parçası olmaması gereken bir bebeğe çok fazla ilgi gösterilmişti.

"Sanırım kendiniz halletmeyi tercih edersiniz?" dedi doktor, onu ofisindeki küçük bir dolaba götürdükten ve dolabı açıp yepyeni bir düzenleyiciye benzeyen şeyi ortaya çıkardıktan sonra. "Asistanım kurarken kısa bir süreliğine dokundu, ama aksi takdirde sadece üreticiler olurdu."

"Tek kullanımlık eldiveniniz var mı?" Auden'ın sesinin buzunu kaybettiğini, yumuşadığını fark etti. Çocuğuna karşı koruyucu içgüdüleriyle hareket ederek, onu tekrar bulmak için derinlere indi. "Okuma riskini göze almamayı tercih ederim."

"İyi bir önlem." Dr. Verhoeven başını salladı. "Özellikle de sizin Gradyan seviyenizde. Asistanımın Sessizliği kusursuzdur, ama onu kullanırken ne düşünmüş olabileceğini asla bilemezsiniz. Dağıtıcı arkanızda. İzin verirsiniz-" Bir eldiven çıkaracak olan pede dokundu. "İşte oldu."

Steril eldivenin kendisi de diğer benzerleri gibiydi. Makineler tarafından üretildikten sonra yine makineler tarafından eldiven levhaları halinde paketlenen ve daha sonra yine makineler tarafından bir kutuya yerleştirilen bu eldivenlerin elle temas etme şansı pek yoktu. Dağıtıcıya yerleştirmek için bile temas gerekmiyordu; sadece bir levhayı alıp yeterliydi. Makineler, levhanın plas sargısını "yemek" üzere tasarlanmıştı ve çöpü dolduğunda boşaltılabilecek küçük bir bölümde depoluyordu.

Eldivenli eliyle ajandayı aldıktan sonra, doktorun ses aktivasyonunu kullanarak mülkiyeti kendisine devretmesine izin verdi, sesi ve retina taramaları yeni şifreleri belirledi. "Teşekkür ederim, Doktor,"

net bir tonda söyledi. "Senden beklentilerimin çok ötesine geçtin ve zaten beklentilerim de yüksekti." Yine çok fazla anlamı olan kelimeler, ağzından çıkana kadar söylemeyi düşünmediği kelimeler.

"Bu olağanüstü çabada size yardımcı olmak benim için büyük bir onurdur."

Isı, Auden'ın vücudunda haşlayıcı bir dalga halinde yükseldi, ruhunun derinliklerinden gelen yakıcı bir uyarı. Ten renginin doktorun istemsiz tepkisini algılamasını imkânsız kılmasına şükretti. Başka bir şey söylemeden, zihninin içinde dönen karanlıkla hoş bir tezat oluşturan göz kamaştırıcı güneş ışığına çıkmak için tıbbi odadan çıktı.

Sıcaklık onu oyalanmaya, içine çekmeye itti ama Scotts böyle şeyler yapmazdı, bu yüzden eve doğru döndü. Ancak amcasının ona doğru adım attığını gördü, yüzünde sert bir ifade vardı. "Auden," dedi Hayward Scott onunla karşılaştığında. "Charisma bana artık tam zihinsel kapasiteye sahip olduğunu ve dolayısıyla Shoshanna'nın resmi varisi olarak yetkili olduğunu söyledi."

Çok hızlıydı.

"Bu benim yasal ve biyolojik hakkım," dedi, kelimeler ezberindeydi. Ailesi bu sözleri yeterince sık söylemişti.

"Buna asla itiraz etmem." Hayward başını eğdi. "Devlin'in artık operasyonları öğrenmesine gerek kalmadığı için ana evden ayrılıp benim yerleşkedeki konutuma taşınacak."

Auden bunun iyi bir şey olduğunu söylemeye hazırlanıyordu ama ağzından şu sözler döküldü: "Bence kuzenimle birlikte Surrey'deki malikanenize dönmeniz daha iyi olur. Aile içinde ya da dışında veraset sırası konusunda herhangi bir karışıklığa yol açmak istemeyiz."

Hayward'ın şakağındaki küçük tik, oğlu için kendisinden daha fazla hırs beslediğinin sessiz bir işaretiydi. "Bu çok zorlama bir endişe değil mi?"

"Bu senin açıdan ilginç bir ifade." Kendini, adamın onu kaç kez daha kurnazca ikna etmeye çalıştığını merak ederken buldu.

Çünkü Hayward Amca ne de olsa bir Scott'tı. "Ama hayır, abartılı değil. Çocuk doğduktan sonra çok daha görünür olacağım ve Shoshanna Scott'ın *tek* varisi olarak bilinmem gerekecek. Devlin dikkat dağıtıcı olacak."

Küçük bir adım geri çekildi. "Bu bir tehdit mi?"

Auden geç de olsa bunun anlaşılabilirliğini fark etti... ve bu, doğmamış çocuğunun hayatı için oynanan bir güç oyunuydu. "Elbette hayır, amca." Duygudan yoksun, içini ürperten bir sesle konuşurken onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Senden bunu beklemediğimi söylemeliyim, Auden, ama ."
Omuzları kaskatı kesilmişti. "Shoshanna'nın dizinin dibinde iyi öğrendin. Devlin ve ben bir hafta içinde gitmiş olacağız."

"Akıllıca bir karar."

Auden yatak odasına ulaşana kadar kendini korumaya devam etti. Ama tam yere yığılacakken, Charisma'nın iki ay önce Auden tökezleyip ellerinin ve dizlerinin üzerine düştükten sonra odasına nasıl koştuğunu hatırladı.

Duvarlar Auden'ı izliyordu. İçinde
bir çığlık yükseldi.

Gece yarısı kalbi kadar soğuk bir öfkeye dönüştü ve "Charisma, temiz bir oda istiyorum. *Şimdi*." Belki delirmişti ve boş havaya konuşuyordu ama o öyle düşünmüyordu.

Charisma üç dakika sonra yanakları kızarmış ve göğsü kabarmış bir halde kapıda belirdi. "Özür dilerim efendim. Düşünemedim. Güvenlik birazdan burada olur."

Yuvarlak yanaklı, kısa boylu, tıraşlı bir adam tam o sırada koridordan aşağı koştu, gözleri o kadar iriydi ki dehşete kapıldığı halinden belliydi. Sessizlik numarası yapamayacak kadar dehşete düşmüştü. Auden'ın gözlerine bakmadan, Charisma'nın başını sallamasının ardından odaya daldı ve eldivenlerini giydikten sonra odanın her tarafına yerleştirilmiş dinleme cihazlarını çıkarmaya başladı.

Tek görsel kayıt cihazı makyaj aynasının yanındaydı.

Auden, daha rahat bir ruh halindeyken annesinden duyduğu bir ses tonuyla, "Sence de biraz abartılı değil mi Ris," dedi.

Charisma'nın yüz ifadesi ihtiyatlıydı. "Sinirsel eksiklikler, size veya çocuğa istemeden zarar verme riskinin yüksek olduğuna karar vermeme yetecek kadar önemliydi." Bir duraklama. "Dengeni bir düşünüş yaşıadın..."

Auden onu öylece bıraktı, gözleri kısa boylu adamın üzerindeydi. Adam banyoya doğru eğildi. Auden Charisma'ya baktığında diğer kadın hızla, "Sadece iki biyomonitör. Düştüğünüzde ya da bayıldığınızda haberimiz olsun diye. İlk denemeden sonra birden fazla küçük nöbet geçirdiniz."

Girişim.

Auden'ın anlamadığı bir anlamı olan başka bir sözcük. "Kabul edilebilir," dedi sonunda. "İsteyeceğim son şey kafatasımın çatlaması ve bu süreçte kan kaybından ölmek olurdu."

Kadının sözleri üzerine güvenlik görevlisi banyodan çıktı. "Her şey yolunda."

"Göster bana."

Organizatörünün üzerinden geçmeye çalışırken elleri titredi.

Cihazı eline alan Charisma, Auden'a göstermek için etrafında döndürdü. Üzerinde her bir cihazın yerleştirildiği yeri tam olarak gösteren bir tasarım vardı. Artık her birinin üzerinde kırmızı bir çarpı işareti vardı. "Geride bırakılmış tek bir hatalı izleme cihazı bile bulursam hoşnut olmayacağım," dedi ve güvenlik görevlisine bakmıyordu.

Charisma vardı.

"Kurulumu ben denetledim," dedi diğer kadın. "Oda artık temiz efendim. Biliyorsunuz, size asla yalan söylemem."

Yardımcısının yeminine rağmen Auden, diğer ikisi gittikten sonra bile gardını indirmede ve bu maskeyi takmaya devam etmek yorgunluğunu derin dalgalar halinde üzerine yıkıp ayaklarının üzerinde sallanmasına neden olsa bile.

Çocuğunu kurtarmak için bu oyunu sonuna kadar oynamak zorundaydı.

Bölüm 20

Fetüs henüz hazır olmamasına rağmen bir deneme daha yaptı. Durum çok vahim olduğu için bir deneme ama tam bir başarısızlık gibi görünüyor.

-Dr. Nils Verhoeven'den Charisma Wai'ye (3 Ekim 2083)

CHARISMA Jitan konuşmak üzereyken sözünü kesti ve evden çıktıklarında sadece kendisi konuştu. "İstenileni yaptın," dedi. "Görevin tamamlandı."

"Söz olan sadece benim başım değil!" dedi, sesi dişlerini gıcırdatarak. Adamın sessizliği, cinsel ilişki ve kumardaki yükselişi kadar hızlı düşmüştü ama ne yazık ki bu tür gizli gözetleme üretimi ve kurulumunda sektörün en iyisi olmaya devam ediyordu. "Eğer orada bir tane bıraktığımızı öğrenirse-" ". Farkına bile varmadan onu çıkarabilirim. mevcuttu." Ancak bunu yapmadan önce Charisma'nın yüzde yüz emin olması gerekiyordu. Çünkü inanmak istese de inanmıyordu.

Henüz değil.

Auden'ın bakışları zaman zaman titriyor, ifadesi yumuşuyor gibiydi. Bu transfer sürecindeki bir aksaklık olabilirdi ama aynı zamanda Auden'ın onlarla oynadığının ya da bir şeylerin çok yanlış gittiğinin işareti de olabilirdi.

İkincisi çok daha olasıydı -Auden bu tür oyunları ustalıkla oynamayı öğrenemeyecek kadar uzun bir süre beyin hasarı almıştı.

"Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum." Jitan cebinden çıkardığı bir bez parçasıyla yüzünde biriken teri sildi. "Yapmalıyım-"

"Bana ihanet etmeyi düşün," dedi, ses tonu acımasızdı, "ve ben de senin o borçlarını ödemeyi bırakırım." Net'teki en kötülerin en kötüsünden aldığı borçlar.

Yüzü bembeyaz kesilmişti, başını salladı. "Yine de kellen tehlikede. Eğer öğrenirse, seni anında ispiyonlarım. Bana yapacakları tefecilerden çok daha kötü olur."

Charisma endişelenmeden el salladı. Adamın kötü alışkanlıkları onu kontrol etmeyi çocuk oyuncağı haline getirmişti, bu da maaş bordrosunda tutmasının nedenlerinden biriydi. Ama aynı nedenden dolayı onu, faaliyetlerini ve eğilimlerini de izliyordu; kötü alışkanlıklarının onu bir sorumluluk haline getireceğı bir zaman gelecekti.

Birdenbire izlendiğini hisseden Charisma başını kaldırdı... Auden'ı penceresinde, gözleri Charisma'nın üzerindeydi. Bu mümkün olamayacak kadar uzaktı ama Charisma o gözlerin acımasız maviliğini beyninde hissettiğine yemin edebilirdi.

Sertçe yutkundu ve selamlamak için elini kaldırdı.

Auden karşılık vermedi.

Bölüm 21

Bavaria'nın üzerinde ciddi yırtık. Onarım devam ediyor. Kayıp sayısı 14.

-PsyNet Müdahale Birimi Foxtrot'tan İktidar Koalisyonuna Rapor (21 Ekim 2083)

"ÜÇÜNCÜ BİR DENEME OLMAYACAK," dedi Kaleb Yönetici Koalisyonuna, güvenli PsyNet kasalarında buluştuklarında - ki burası şimdilik kapalı tutuluyordu. "Bu deneyin harekete geçirebileceğimiz başka mantıklı bir tekrarı yok."

"Kaleb'e katılıyorum," dedi Payal. "Küçük bir grubun -beş ya da altı- dayanması mümkün, ancak bu düzeyde bir parçalanmayla PsyNet'i zaten yok etmiş oluruz. Bunu son acil durum önlemi olarak da tavsiye edebiliriz."

Ivy Jane'in zihni kasadaki en göz kamaştırıcı zihindi, içinde onu bir E olarak işaretleyen bir renk çağlayanı vardı. "Petek şimdilik devam edebilir - tüm Es'lerimi acil olmayan görevlerden çektim, böylece onu desteklemeye odaklanabilirler. Bu bize biraz daha zaman kazandırabilir."

"Psişik olanla bağlantılı fiziksel bir kasılmayı düşünmenin zamanı gelmiş olabilir." Anthony'nin berrak sesi, zihni soğuk gümüş bir merkeze sahip istikrarlı bir varlık. "Bu milyonlarca insanın fiziksel göçünü gerektirecek, o yüzden bunu kayıtsızca söylemiyorum. Ancak başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor."

"Sorun şu ki," dedi Aden, varlığı ok karası ve savaşı, kalkanları burada bile mevcut, "bu seviyedeki bir hasarda kasılma işe yaramayacaktır. Sadece kaçınılmaz olanı geciktirmiş oluruz ve bu da çok fazla olmaz. Kumaşta çok fazla ince yama, çok fazla delik var.

Bavyera'nın üstündeki yırtık, bu bölgedeki en büyük yırtıktır."

"En azından Scarab faaliyeti azaldı." Nikita'nın zihni de en az kadın kadar sert ve acımasızdı. "Yine de sessizlikleri beni endişelendiriyor."

Kaleb de öyleydi; patlamayı bekleyen el bombaları olan dengesiz Psy'ların yerlerini ve faaliyetlerini bilmeyi tercih ederdi. "Botlarım acil durum faaliyetlerini izliyor."

"Diğer seçeneklerimiz neler?" Payal söyledi. "İnsan İttifakı'ndan herhangi bir haber var mı?"

"Evet," dedi Nikita. "Trinity Anlaşması'ndaki şekil değiştiren grupların yanı sıra. Hepsi ellerinden geldiğince yardım etmeyi kabul etti ama bize sihirli bir değnek sunamazlar. Onlar Psy değil, bizim biyolojik geri besleme ihtiyacımıza sahip değiller."

"Bu kadar mı yani?" Ivy Jane fısıldadı. "Seçeneklerimiz tükendi mi?"

Fiziksel düzlemde, ellerini güverte korkuluklarına dayayan Kaleb'in sırtı kaskatı kesildi. Bir zamanlar PsyNet'in yaşaması ya da ölmesi umurunda değildi ama sonra Sahara ondan PsyNet'i kurtarmasını istemişti.

Bir söz vermişti.

Kaleb Sahara'ya verdiği sözleri tutmadı.

Bölüm 22

Durum: Sinirsel çürümede yüzde on artış.

-Dr. Nils Verhoeven tarafından Hasta X üzerine notlar (17 Ekim 2083)

Yerleşkeye döneli bir haftadan fazla olmuştu ve Auden yakında kulübeye, güvenli olduğunu bildiği tek yere gitmezse kendini kaybedeceğini biliyordu. Odasında izlendiği konusunda o kadar paranoyaktı ki, içinde saklı olduğundan emin olduğu cihazı bulup bulamayacağını görmek için duvarları ve diğer nesneleri okuma riskini bile göze almıştı.

Ama Charisma buranın bir Gradyan 9.4 Ps-Psy'nin odası olduğunu biliyordu ve şüphesiz önlem almıştı. Auden'ın algıladığı tek şey, eğitim için yerleşkedeyken odada kalanlardan gelen rastgele yankılardı. Hiçbiri gerçek bir iz yaratacak kadar uzun süre kalmamıştı. Geçici - Auden'ın kendini geçici hissettiği gibi. Çünkü burası evi değildi, hiçbir zaman da evi olmayacaktı.

Kendini kapana kısılmış gibi hissettiği için, diğer kadın ertesi sabah RainFire ile yapacağı toplantıya katılmamasını önerdiği anda Charisma'yı susturdu. Sessiz bir hassasiyetle, "Bu görüşmeyi yapmam gerekiyor," dedi. "Bilinir hale geldiğinde, bu benim itibarıma katkıda bulunacak."

Charisma tartışmak için dudaklarını araladı ama Auden diğer kadın konuşmadan elini kaldırdı. "Bana güvenmediğin izlenimine kapılıyorum, Ris."

"Özür dilerim efendim. Önemli bir süre boyunca sizinle ilgilenmek zorunda kaldım ve bu alışkanlığı kırmak zor."

"Yine de yap," diye emretti Auden. "Her hareketimi ikinci kez değerlendiriyorsan benim için bir ie yaramazsın." Ayağa kalktı ve Charisma'nın tekrarladığı zrleri sert bir bakışla kesti. "Yardımcım, gözüm ve kulağım olmanı istiyorum. Bu yeni gerçeklikte bunu yapıp yapamayacağını ğren."

Charisma'nın gözleri parladı, duygularının nadir görülen fiziksel bir işaretiydi bu. "Yapacağım," dedi, ses tonundaki o sinir bozucu huşu geri gelmişti. "Size her zaman sadık olan tek kişi benim efendim."

Auden o anda başını sallasa da, ertesi gün en yakın kasabadaki bir ofis binasında bulunan konferans masasına oturduğunda hala Charisma'nın sözlerini çiğniyordu. Ailesi onu bu bölgeye taşıdıktan sonra, Scott'ın yeni CEO'su olduğu görüntüsünü korumak için burayı yerel bir iş merkezi olarak satın almıştı.

Masa geniş siyah camdan bir masaydı, etrafındaki parlak deri sandalyeler beklenmedik derecede rahattı. Nefes vererek, resepsiyon alanına bakan duvarın buzlu camından dışarıyı görmeye çalıştı. Charisma gizlilik anlaşmasıyla birlikte dışarıda bekliyordu. Ancak imzalandıktan sonra RainFire'ın içeri girmesine izin verecekti.

Bunun aptallık olduğunu bilse de kalbi tekledi. Sonra kapı açıldı.

nce Charisma içeri girdi. "Gizlilik Sözleşmesi imzalandı." Fiziksel sözleşmenin bir kopyasını Auden'a uzattı. Dönüşenlerin bir özelliğiydi bu; her şeyi fiziksel formda isterlerdi.

Auden gözlerini üzerinde gezdirdi ama hiçbir şey göremedi, dikkati dışarıda bekleyen leoparlardaydı. "Güzel," dedi yüksek sesle. "Hadi şu toplantıyı başlatalım."

Adam sinsice odaya girmeden önce derisi ürperdi. Başka seçeneği olmadığı için güvenmeye karar verdiği avcı... ve henüz ona zarar vermediği için. Aynı şeyi yakın çevresindeki herhangi biri için söyleyemezdi.

"Bayan Scott," dedi adam başını eğerek, kadın ağzının açık kalmaması için mücadele ederken.

Remi Denier takım elbise giyyordu. Soğuk gri bir takım elbiseyi beyaz bir gömlek ve daha koyu gri bir kravatla eşleştirmişti. Saçları düzgünce geriye taranmış, çenesi tıraş edilmişti. Onu *çok* iyi görünümlü bir CEO sanabilirdiniz... ama derisinin altında sinsice dolaşan ve gözlerinde sarı-yeşil bir parıltıyla bir kalp atışı kadar yaşayan vahşilik olmasaydı.

Onun bu kurumsal deri içinde bile hâlâ aynı vahşi yaratık olduğunu görünce inanamayacağı kadar rahatlayarak, "Bay Denier. Sizi selamlamak için ayağa kalkamadığım için özür dilerim." Artık sekiz ay sınırını geçmişti ve vücudu tamamen göbekli gibi hissediyordu.

"Bana Remi diyebilirsin," dedi, hiç duraksamadan onu takip ederek. "Ve eğer ayağa kalkarsan hakaret etmiş olurum. Bu Mliss Phan, benim operasyon şefim. Teklifimizi kabul etmeniz halinde halkınızın ilk temas noktası o olacak. Tabii ki her zaman doğrudan bana ulaşabileceksiniz."

"Bayan Phan." Koltuklara doğru el sallamadan önce diğer kadını selamladı. "Lütfen."

"Bayan Scott," diye karşılık verdi Mliss Phan gülümseyerek. "Ve lütfen bana Mliss deyin."

Uzun boylu, şık bir saç kesimi ve maharetli bir elle uygulanmış hafif bir kozmetik tabakasıyla Remi'nin operasyon şefi, koyu yeşil sade bir ipek kabukla eşleştirilmiş siyah bir pantolon takım giyyordu. Kurumsal görünümüne, tamamen kibar ifadesine baktığınızda bu kadının bir leopar değil, bir şekil değiştiren olduğunu bir an bile tahmin edemezsiniz.

"Charisma Wai ile tanıştınız," dedi Remi'ye. "Mliss, Charisma bizim tarafımızdan birincil irtibat kişisi olacak."

"Birlikte iyi çalışacağımızı düşünüyorum," dedi Mliss gülümseyerek. "Şu ana kadarki yazışmalarımıza bakılırsa, Bayan Wai verimli ve titiz biri ve ben de iş hayatında bundan daha fazlasını beklemiyorum."

Auden'ın yanındaki koltuğuna oturan Charisma öne doğru eğilerek kollarını masaya dayadı. "Ben de aynı şeyi söylemeliyim. Çok hoşuma gitti

etkileşimimiz bizi şaşırttı. Cahilliğimi bağışlayın ama Dönüşenlerle iş ilişkilerinin pek de iyi olmadığına dair söylentiler duyduk."

Bu Charisma'dan gelen bir onaydı.

"Küçük oyuncular." Mliss içini çekti. "Eminim Psy'lar arasında da onlardan vardır. RainFire ticari faaliyetlerini San Francisco'daki DarkRiver leoparları kadar ciddiye alır. Aslında, iş modelimizi onlarınkine dayandırdık - başarı ile oynamanın bir anlamı yok."

"Anlıyorum." Charisma'nın Auden'in zihnindeki telepatik sesi. *Bu mükemmel. DarkRiver siyasi açıdan pek çok açıdan sorunlu olsa da, ticari itibarı mükemmel. Tek şikâyetler olağan çevrelerden geliyor.*

Sözleşmelerde boşluklar bulmak isteyen ve bulamayınca da öfke nöbeti geçirenler, diye yanıtladı Auden. Sessiz Psy'daki duygu eksikliği, annesi ve babası gibi Psy'ın da dayanılmaz bulduğu davranışları hiçbir zaman durdurmamıştı.

Onlara göre, iş ortağınızı aldatmanızda bir sakınca yoktu - *eğer* bunu kimsenin fark etmeyeceği ve itibarınıza zarar vermeyecek şekilde yapabiliyorsanız. Her ikisinin de bunun kabul edilebilir bir iş yapma yöntemi olduğunu düşünmeleri ve reşit olmayan çocuklarına da aynı şeyi öğretmeleri, ahlak ve değerlerinin doğru bir değerlendirmesiydi.

En kötüsü de bunu ona yapmış olmalarıydı: Gözlerinin önündekinin dışında bir gerçeğe inanmasını sağlamışlardı. Henry, Shoshanna'dan daha çok inanmıştı ama Shoshanna bile Auden'ı onun için bir değeri olduğuna ikna etmişti: hiç değilse genetik bir miras olarak.

"Yani"-derin bir ses, sarı-yeşil ile çevrelenmiş topaz kahverengisi berrak gözler, onu geçmişten geri çekiyor-"teklifi gördün ve burada olduğumuza göre beğenmiş olmalısın. Sözleşmeleri konuşalım mı?"

"Bu çok küstahça bir davranış," dedi, dört sonsuz gün boyunca kendini korumaktan bitkin düşmüş olsa da beklendiği için oyunu oynuyordu. "Teklifiniz kabul edilebilir, ancak birkaç konudan daha fazlasını müzakere etmemiz gerekiyor."

Remi'nin gözleri kısıldı, bakışları sanki onun yorgunluğunu okuyabiliyormuş gibi yüzünü taradı. Ancak cevabı geldiğinde eşitti. "Nereden başlamak istersin?"

Bir saat süren hararetli tartışmaların ardından her iki tarafı da tatmin eden bir sözleşme şartları dökümü elde ettiler. "Charisma," dedi, "lütfen bunu hazırlama ve gözden geçirmeleri için gelecekteki ortaklarımıza gönderme sorumluluğunu üstlen." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Ris, bana bir bardak besin getirebilir misin?"

Remi ayağa kalkmayı teklif edecekmiş gibi görünüyordu ama Remi onun gözlerine sessiz bir hayır cevabıyla karşılık verdi. Kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?"

Charisma ayağa kalkarken, "Evet," dedi. "Sadece bir enerji infüzyonuna ihtiyacım var. Şu anki durumumda zaman zaman böyle oluyor."

Diğer kadın odadan çıkar çıkmaz, sözleşme şartlarını kendine doğru çevirdi, üzerinde çalıştıkları fiziksel defterin boş bir sayfasına gitti ve bir not aldı. "Yedinci madde hakkında bir fikrim var," dedi. "Küçük bir şey ama her iki taraf için de kârlı olabilir."

Remi notu okuduktan sonra başını geriye atarak kızın kavrulmuş tenini okşayan bir kahkaha attı. "Bu sadece senin için kârlı olur," dedi, sonra sayfayı yırttı ve elinde bir top haline getirdi. "Yeniyiz Bayan Scott, ama acemi değiliz."

Nabızı hızla atmasına rağmen Auden omzunu hafifçe silkti. "Denemeye değerdi. Göründüğünden daha saf olabilirsin."

Mliss Phan'ın yoğun bir sessizlikle onu izlediğinin farkındaydı ama diğer kadın sözünü kesmedi ve Charisma'nın dönüşüne kadar geçen kısa süre boyunca sessizce oturdular. "Buyurun efendim."

"Teşekkür ederim." Auden içkiyi alıp dudaklarına götürdü ve ancak o zaman gerçekten aç *olduğunu* fark etti.

Tarçınlı çöreğin ve kruvasanın hatırası ağzını sulandırdı... ve Remi'nin buruşuk yanaklarını ve "*Bir dahaki sefere*" diyen parlak gözlerini.

Besinlerin tadı toz gibiydi.

Remi bardağı yere bıraktıktan sonra konuştu. "Görüşmemiz gereken bir nokta daha var," dedi. "Üretim tesisimizi gezmenizi, kullanılan süreçler konusunda zemin katta mutabakat sağlamanızı istiyoruz. Makine ile daha iyi yapıldığını düşündüğümüz bir parça üzerinde el işçiliği beklediğiniz yolda maliyetli bir anlaşmazlık istemiyorum."

Charisma'ya bir bakış attı. "Sadece ben ve Mliss, sen ve Bayan Scott olacak şekilde burayı boşaltabiliriz. İsterseniz bunu gece bile yapabiliriz, böylece onun görülme ihtimali azalır ve bir aracı doğrudan iç mal bölümümüze sürebilirsiniz. Dışarıdan görülecek bir şey yok."

"Bu harika bir fikir," dedi Auden, aynı anda Charisma'ya telepati yaparak. *Bunu mümkün olan en kısa sürede, tam döneme ulaşmadan önce yapmalıyım.*

Gelmek istediğine emin misin? Bunu tek başıma yapabilirim. Karizma.

Diğer kadının gözlerinde, Auden'ı ikinci kez tahmin etmeyeceğine verdiği sözü hatırlatan hafif bir titreşim belirdi. *Evet, efendim.*

Charisma, Mliss Phan ile detayları çözerken Auden sözünü kesmedi; dikkati Remi'nin üzerindeydi.

Bakışları onunkilerle buluştu, içlerindeki leopar parlaklığıyla. Kadının üzerinde bir ürperti dalgalandı.

"Anlaştık o zaman," dedi Mliss. "İki gün içinde tesiste görüşürüz."

- - -

REMI'NİN leoparı, sadece Mliss'in duyabileceği alçak bir hırıltıyla, Auden'ı onun için tehlikeli olduğu açık olan bir durumda geride bırakırken insan derisinin içinde volta atıyordu.

"Bütün bunlar da neydi?" Arabalarına binip otoparktan çıktıklarında Mliss ona sordu. "Tesis gezmelerine gerek yok. Onlara her yeri ekranda gösterebilirdim."

Arabayı sola çevirdikten sonra cebine uzanan Remi, Auden'in pazarlık kisvesi altında kendisine verdiği notu Mliss'e uzattı: *Gözetim altında olmayan bir yerde konuşmamız gerekiyor.*

"Anlıyorum." Notu düzgün bir şekilde dörde katlayarak Remi'nin uzattığı elin içine geri koydu.

Güvenli bir şekilde cebine geri koydu. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Remi, pençeleri dışarı çıkarken elleri direksiyon simidinde kenetlenmişti. "Ama tur günü senin görevin Charisma'nın dikkatini dağıtmak ki ben de onunla konuşabileyim."

"Olmuş bilin." Bir duraklama. "Hâlâ sadece bir iş ortağı mı Remi?"

O ve Mliss, Angel ya da Aden'le arkadaş olduğu gibi arkadaş değillerdi ama ona saygı duyuyor ve güveniyordu. Ve bu işte onun ortağı olacaktı. Bu yüzden gerçeği söyledi. "Şimdilik olabileceği tek şey bu. Başka bir şey için çok savunmasız."

"Az önce tanıştığımız sert mizaçlı müzakereci bana savunmasız biri gibi gelmedi." Bu bir eleştiri değildi -Mliss de en az onun kadar sertti.

Ama kızın sorduğu soruyu duydu.

"Bu konu üzerinde çok düşündüm Liss ve hep bir gerçeğe geri döndüm: Ağır hamile hiçbir kadın, kendini güvende hissetse bile evini terk edip Smokies'deki ıssız bir kulübeye gitmez." Auden'a karşı hissettiği içgüdüsel çekim yüzünden karşı içgüdüsel bir gerçek.

"Bu senaryoda risk altında olan o. Onu bayıltabilir, esir alabilir, psişik düzlemde yardım isteyememesi için uyutabiliriz - son üç aylık dönemindeki yalnız bir sivil Psy'nin yırtıcı bir Dönüşen sürüsüne karşı tehdit oluşturacağı bir nokta yok."

"Lanet olsun." Mliss'in pençelerinin de çıktığını gösteren bir ses duyuldu.

Remi homurdandı. "Evet. Kesinlikle." Auden'a her ne oluyorsa, bunun işle hiçbir ilgisi yoktu.

Bölüm 23

Bunu savunanlar, bu "Sessizlik" protokolünün sorunlarımızı çözeceğini söylüyorlar, ancak bunu doğamızın kısmını silerek yapmaya çalışıyor. , insanlar empatların ve psikometrilerin, hatta M atamasına sahip olanların bile önerilen rejime uymayacağını anlamıyor mu?

Nereye gidecekler? Onlar da silinecek mi? Tüm bu silinmenin nihai sonucu ne olacak? PsyNet gibi kapalı bir sistem, kesildikten sonra kesilmeye maruz kalırsa varlığını sürdüremez mi?

-JJ Balakrishnan tarafından editöre gönderilen mektup, PsyNet Beacon (17 Mart 1974)

RainFire tesisinin gezilmesinden önceki gece Auden rüyasında yarı saydam mavi ağlar, havada süzülen narin flamalar ve sonsuz bir karanlığa yayılan ışıklar .

Öyle garip, öyle hoş bir manzaraydı ki bu, yumuşak bir iç çekişle uyanmasına neden oldu.

Ancak merak duygusu, uygulamayı planladığı kararın ağırlığı altında uzun sürmedi ve kapalı RainFire yükleme arabadan inerken ağzı kurudu ve sırtı düğümlendi. Kapısını açan Remi, onun kendini dışarı atmaya başlamasını izledi. Çenesi çalışıyordu, omuzlarında gerginlik vardı.

"Size yardım teklif edersem Psy protokollerini ihlal etmiş olur muyum?" Cesur bir soru.

Auden kabul etmekten başka bir şey istemiyordu ama aracın diğer tarafında Charisma'nın dikkatli bakışlarının farkındaydı. "Hayır, bir teklif iyi olur ama bunu kendi başıma yapmayı tercih ederim."

Elleriyle kapının üst kısmını kavrayarak vücudunu güçlkle dışarı çıkardı, karnı önde gidiyordu.

Charisma yanına gelmek üzereydi ama Mliss Phan onunla konuşmaya başladı ve onu binanın içine doğru götürmeye başladı.

Efendim?

Devam edin. Korumalarımız bölgeyi güvence altına aldı. Remi'nin tesisin her türlü güvenlik denetiminden geçmesini sağlayacağını bildiği için bu korumalara yetki vermekte sorun yaşamadı. Alfa ile bire bir konuşabilirim, son sözü söyleyenin ben olduğumu anladığından emin olabilirim.

Charisma'nın tereddütü hafifti ama Auden bunu fark etti. Yardımcısı hâlâ onun liderlik yeteneğine tam olarak güvenmiyordu.

Evet, efendim.

Arabanın kapısını arkasından kapattıktan sonra Remi'ye "Teşekkür ederim," dedi.

Başıyla küçük bir selam verdikten sonra aynı zamanda koruma görevlisi olan şoförle göz teması kurdu. "İki kişi binanın önünü, iki kişi de içeriyi gözetliyor." Bir elini kaldırdı ve leopar formundaki iki şekil değiştiren kelimenin tam anlamıyla hiçbir yerden cisimlendi.

Auden kendi nabızı atarken bile sürücünün gözlerinin bölgedeki en tehlikeli yaratığın kendisi olmadığını farkına vardığını gördü. Arabanın diğer tarafındaki ortağı da şüphesiz aynı şeyi fark ediyordu.

"Arkada da iki kişi var," dedi Remi, sesi kibar ve tehditkâr değildi. "Lütfen alarm vermek için gerekmedikçe sürüme müdahale etmeyin. Çalışıyorlar ve yalnız bırakılmaları gerekiyor."

Auden, bunun aynı zamanda her iki taraftan gelebilecek herhangi bir saldırganlığı da durduracağını fark etti.

Şoför ona baktı ve başını sallayınca, "Anlaşıldı. Körfez kapısını buradan izleyeceğiz. Güvenli mi?"

"Evet."

İkisi birlikte tesisin içine açılan büyük silindir doğru yürümeye başladılar, Charisma ve Mliss zaten biraz ilerideydi. "Yardıma ihtiyacım var," dedi Mliss duymazdan geldiği anda.

Remi'ye yaklaşma dürtüsüyle savaşırken bile muhafızların menzili, teninde taşıdığı vahşı kokuyu içine çekiyordu. "Ailemin evinde rahatsız edici bir şeyler oluyor."

Remi'ye güvenme kararının ardındaki acımasız gerçek, bebeğini tek başına koruyamayacağıydı. Yardıma ihtiyacı vardı. Ve emin olduğu bir şey vardı: Bu büyük, ölümcül leopar alfa onun hakkında ne düşünürse düşünsün, "yavrusuna" zarar vermeyecekti. Ona güvenmek hâlâ oynadığı en büyük kumardı.

Remi'nin göğsü guruldadı. "Tehlike seviyesi mi?"

"Yüksek, ama nedenini ve hatta neler olduğunu anlayamıyorum." Nefes verdi ve yalnız olsa yapacağı gibi karnını ovma dürtüsüyle savaştı. "Bebeği izliyorlar. Hem de çok fazla. Ben de sürekli gözetim altındayım."

Tesisin ana katına girdiklerinde, sanki ona makinelerden bahsediyormuş gibi bir şeyi işaret etti. "Hamileliğiniz yüksek riskli mi?"

Deponun çatısı tepesinde yükseliyor, açık alan ona hiçbir anlam ifade etmeyen yürünebilir kirişlerle çaprazlanıyordu... Remi ona leopar gözleriyle bakana kadar ve değışenler için ve değışenler tarafından inşa edilmiş bir yerde olduğunu fark etti.

Nefesi kesildi, onu orada sinsice dolaşırken görme fikri onu büyüledi.

"Auden?"

Dikkatini kirişlerden uzaklaştırarak adamın hamileliğiyle ilgili sorusunu düşündü. "Zihinsel olarak yetkin olmadığım zamanlarda yüksek riskli olabilirdi," dedi çünkü bu konuda yalan söylemek çocuğunu tehlikeye atabilirdi. "Ama şu anda etrafımın ve fiziksel durumumun tamamen farkında olsam da, havada asılı kalmaya devam ediyorlar."

Derin bir nefes aldı. "Hâlâ nöbetler geçiriyorum, bu da onların gözetim için yaptıkları açıklama." Teni buz kesmişti, ona bakmadı, kulübedeki o sabahı ve zihnindeki boş duvarı hatırlamak istemiyordu.

"Ama sen onlara inanmıyorsun."

"Hayır, çünkü çoğu zaman bana standart bir sinir taraması yaparlarken, çocuğuma *birden fazla* tarama yapıyorlar. Ona uyguladıkları testler, tam beyin görüntülemesi de dahil olmak üzere, tanısal açıdan aşırı."

Dr. Verhoeven ona ne kadar iyi davranırsa davransın, bebeği söz konusu olduğunda annesinin belirlediği bir planı takip ediyor gibiydi. "Benden sorumlu doktor, doğumdan sonra bebeğime yapılacak tam psişik tarama hakkında da beni bilgilendirdi."

Bir elini sırtının alt kısmına bastırıp kavislendirdi. Remi kendi elini kaldırmaya giderken omuzları sertleşti.

Adamın ne yapmak üzere biliyordu, nasıl bir his olacağını bilmek için can atıyordu. "*Yapma.*" Çok fazla göz. Çok fazla izleyici.

Parmakları yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Psişik taramanın amacı nedir? Yavruya zarar verecek mi?"

"Hayır, bu daha çok bir bilgi toplama görevi, aynı tanısal görüntüleme gibi ama bebekler için kullanıldığını hiç duymadım. Çoğunlukla Gradyan seviyesi testleri sırasında yapılır. Güç seviyelerini belirleyen sistemin bir parçası. Bebekler çok küçük, beyinleri çok gelişmemiş. Bunu bir bebeğe yapmak için *hiçbir sebep yok.*"

Remi bir makinenin yanında durup elini makinenin üzerine koyduğunda, sanki önemli bir noktayı açıklıyormuş gibi sesinde hafif bir hırıltı vardı. İleride, Charisma durmuş ve Mliss konuşurken onlara bakıyordu, ama hala konuşmalarını duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Dahası da var," dedi Auden karnındaki kayayı geçerek. "Yirmi dört saat önce bir nöbet geçirdim." Korku nemli ellerini boğazına doladı ve sıktı. "Kulübeden döndüğümünden beri nöbet geçirmedi." Diğerleri gibi o da nöbetin kendisini hatırlamıyordu. "Tam *sekiz* saatlik bir hafıza boşluğuyla uyandım."

Remi'nin ifadesi değişti, kurumsal maske kayarak özündeki yırtıcıyı ortaya çıkardı. "Bana bir keresinde beyin hasarı geçirdiğini söylemiştin. Bu doğru muydu?"

"Evet." Bu kadar çok şeyi açıkladığı için Auden paniğe kapılmıştı ama çocuğunu koruyacak bilgiye sahip olmak istiyorsa başka çaresi yoktu. "Çok önemliydi. Sonuç olarak beynimde hâlâ lezyonlar var."

"Sorun olabilirler mi?"

"Bu mümkün," diye itiraf etti. "Dr. Verhoeven'in raporlarına güvenmek zorundayım ve onlara güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum." Charisma'nın bakışlarını hissederek, bir makineyi işaret ederken soru soran bir yüz ifadesi takındı. "Ama... ve bu aynı lezyonların neden olduğu bir paranoya da olabilir, ama bilinç kaybından sonra kendimi... *yanlış* hissediyorum. Sanki farkında olmadığım şeyler yapıyormuşum ya da bana bir şeyler yapıyormuş gibi."

Elinin sıkı bir yumruk şeklinde kıvrılmasına engel olamadı. "Kendimi kirli ve kullanılmış hissediyorum, sanki üzerimde ne kadar fırçalarsam fırçalayayım çıkaramadığım *bir* şey varmış gibi."

- - -

Böyle bir ihlal fikri REMI'nin kanını kaynattı. "Tıbbi testler mi?"

"Mümkün." Kolunun kıvrımını ovuşturdu. "Eminim ben Buraya bir kez enjekte edilmiştim ama o zaman zihnim hala bulanıktı. Bu ... Kendim olarak uyumaya gittim ve bilgisayarımın önünde uyandım ve bilgisayarın geçmişine baktığımda silinmiş olduğunu gördüm."

Dudakları gerildi. "Daha da kötüsü, tıbbi kayıtlarımın bulunduğu bir ajandaya erişimim vardı. Bilgiler yoğun ve karmaşıktı - özenli bir dikkatle inceliyordum, tıbbi terimleri satır satır arıyordum ve çok fazla ilerleyememiştim - ama şimdi o cihaz da boş. Kendi yetki kodlarım kullanılarak silindi."

"Neden kendi bilgisayarınızın geçmişini silesiniz ya da kendi tıbbi dosyalarınızı silesiniz ki?"

"Bilmiyorum." O olağanüstü gözlerde öfke ve korku birbirine karışmıştı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum - bildiğim tek şey o evden çıkmam gerektiği."

Temposu daha hızlı, daha acil hale geldi. "Bu *sadece* evde oluyor. Kulübede ya da hamileliğimin ilk dönemlerinde başka bir ailenin evinde özel bir sağlık kuruluşundayken hiç böyle bir şey yaşamadım. Ama..." Zor bir yutkunma. "Beynimde hasar var. Verdiğim bilgilerin hiçbirinin güvenilir olmaması gibi küçük bir ihtimal var."

Remi'nin midesi sıkıştı, zihni hastalık onu yiyip bitirirken kendisinden parça parça kaybeden başka bir kadının görüntüleriyle yanıp söndü. Annesinin yavaş yavaş çöküşü Remi'yi harap etmişti. Ve o keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti, aklı sonuna kadar yerindeydi.

"Test etmek için kontrollü bir ortamda olman gerekiyor," dedi göğsündeki ağırlığın içinden. "Güvenli bir yerde ve evinden uzakta."

"Burası benim evim değil," diye cevap verdi. "Annemin evi. Arada fark var."

Ev yok. güvenli bir yer yok.

Remi bunu çok az değişkenin anlayabileceği bir şekilde anlamıştı. Alfası onu kovduktan sonra, annesinin sürgünde ona katılmasını engellemek için hiçbir şansı kalmamıştı. Kendi kayıp annesiyle birlikte onlara sürüde yeni bir yuva bulan oydu ama o zamana kadar Remi herhangi bir alfaya güvenemeyecek kadar kalbinden yaralanmıştı.

Ancak, her *zaman* annesi vardı, her zaman evde olan, güven veren, rahatlık, sadakat ve bocaladığı zamanlarda güç veren bir kişi vardı.

Auden'ın aksine... ama annesinin evinde kendini güvende hissetmeyen bu kadın, yavrusu için dişi bir leopar gibi savaşıyordu. Kadının cesareti ve vahşiliği karşısında duyduğu gurur, içinde bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Nöbet geçirmeyeceğimden emin olana kadar kendimi uçuştan men ettim," dedi şimdi. "Kabine tek başıma gidemem."

"Işınlanma hamile kadınları etkiler mi?" Remi, Okların ona bu iyiliği Auden için değil, karnında büyüyen çocuk için yapacağını biliyordu. Bütün yetişkin Oklar istismara uğramış çocuklardı.

Bir zamanlar, eğer öfkelerini tetikleyen bir şey varsa, o da bir çocuğa zarar vermektir.

"Bilmiyorum." Auden alt dudağını ısırır. "Ne olursa olsun riske girmek istemiyorum, şu anda başka seçeneğim yok. Zaten iki kez neredeyse bebeğimi kaybediyordum." Eli karnına doğru kayma tehlikesi geçirdi. "Işınlanma sırasındaki küçük bir dalgalanma bile ölü doğuma neden olabilir."

Remi'nin onu kendine çekmemesi, endişesini ve gerginliğini kucaklayıp atmaması için her şeyi gerekiyordu. "Helikopter uçurabilirim." Bunu yarış arabası sürücüsü olduğu günlerde öğrenmişti - hayatındaki pek çok şeyi kontrol edemediği için kontrol edebileceği güzel bir makine daha.

Auden nefesini içine çekti. "Anlaşmayı imzaladıktan sonra," dedi. "O zaman beni uçurma teklifini iyi niyetimizi korumanın bir yolu olarak kullanabilirim. Stres," diye mırıldandı nefesinin altından, "bebek için iyi değil ve sakın bir ortama ihtiyaç duyacak kadar beni strese sokan bir şey olmasını sağlayabilirim."

"Auden. Bu insanlara pandik atmayı bırak. CEO sensin." Remi onun kontrol edilmesi ve küçültülmesi fikrinden nefret ediyordu. "Aynı zamanda onların olabileceğinden daha güçlüsün."

"Görmüyorsun," dedi alçak sesle, sessiz ve güçlü bir şekilde. "Ben onların oyununu oynamıyorum. *Kendi oyunumu* oynuyorum." Gözlerinde neredeyse vahşi bir parıltı vardı. "Bebeğimi korumak için her şeyi yaparım ve bu, zayıf görünerek onları sahte bir güvenlik duygusuna sokmak anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Leopar tüyleri derisinin iç kısımlarını okşuyordu; Auden Scott hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onun kendisine ait olmasını, her şeyini bilmeyi daha çok istiyordu... Geriye sadece içi boş bir kabuk kalana kadar kendinden parçalar kaybetmesini izleme fikri beyninin arkasında uluyan bir dehşet yaratsa bile.

Bir daha asla, annesini gömdükten sonra kendi kendine söz vermişti.

Ama on dokuz yaşındayken Auden'ı nasıl tahmin edebilirdi? Daha önce hiç dokunmadığı ama varlığı onun içgüdüsel bir parçası haline gelen bir kadını.

"Kahrolası şahdamarlarını koparmaya hazırlanırken şüphelerini hafifletmek için topal numarası mı yapıyorsun?" dedi, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirebilmeyi, çenesini tenine sürtebilmeyi dileyerek. "Onaylıyorum." Leoparın onayıyla ağırlaşan bir gümbürtüyle çıktı.

Auden'ın göz bebekleri büyüdü, nefesi kesildi. Ama burun deliklerinin açılmasına neden olan koku korku değildi. Daha zengin, daha katranlı, daha lezzetliydi.

"Ve sen, Auden Scott, hayvanı onaylıyorsun," dedi, hayvan kelimesini bilerek kullanıyordu çünkü bu onun bir parçasıydı ve bundan gurur duyuyordu.

Kadın hareketsiz kaldı, gözleri samimi ve çıplak bir temasla kilitlendi.

"Efendim!" Charisma'nın sesi havayı yarararak geldi. "Bu gelişmiş yeni yöntem hakkında size bilgi verildi mi?"

Büyü bozulmuş, baş başa geçirdikleri zaman sona ermiş, Remi bu tehlikeli oyunda liderliği Auden'a bırakmıştı. Bu sırada aklındaki saat, onu kulübeye uçurmak için davetiye çıkarabileceği zamana doğru ilerliyordu. Yalnız kalabilecekleri bir yere. Sınırlar olmadan konuşabilecekleri yere. Auden'ı lanet hapishane hücresinden kurtarmak için plan yapabilecekleri bir yer.

Ama kısa bir süre sonra ona değerlendirci bir bakış gönderdiğinde, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu bakış... kapının eşiğinde durup ona bir yabancıymış gibi bakan kadının bakışıydı. Auden'ı orada değildi.

Göz açıp kapayıncaya kadar bu izlenim kayboldu, Auden bir kez daha bakışlarının ardındaki zihni fark etti.

İçindeki ürperti devam etti.

Bölüm 24

Gönderdiğiniz şemaları inceledim. Tasarlandığı gibi, bu biyogreft psişik aşırı yüklenmeler söz konusu olduğunda önemli bir sinirsel korumayı ortadan kaldıracaktır. Bir Psy beynine asla yerleştirilemez - beyin hasarına neden olacak kadar şiddetli bir psişik yanma riski olmadan asla.

-Dr. Ilma Wang'dan Meclis Üyesi Shoshanna Scott'a mesaj (1 Ocak 2075)

AUDEN sonraki iki günü dişlerini sıkarak ve çok az uyuyarak atlattı. Gözlerini kapatırsa bir daha kendine gelemeyeceğinden, zihninin tamamen boş kalacağından korkuyordu. Hiçbir zaman beynini bir şeylerin olduğu bir duruma sokacak kadar uzun ya da derin olmayan şekerlemelerle hayatta kaldı. Kendini kaybettiği yerde.

Hamileliğinin sekizinci ayında olan bir kadın için bu kadar uyku yeterli değildi.

Dr. Verhoeven bir sonraki muayenesinde " önemli uyku yoksunluğu belirtileri gösteriyorsunuz," dedi. "Bir uyku uzmanı empatisi getirmemiz gerekebilir."

Dışarıdan birini getirmeyi düşünmesi bile endişesinin derinliğini gösteriyordu.

Auden alnını ovuşturdu ve birdenbire bilinçli bir şekilde önceden tasarlamadan konuşmaya başladı. "Amcam ve kuzenimin bu eve ne kadar uzun süre erişebildiklerini bildiğim için bu evde uyumakta zorlanıyorum. Hayward Amca iyi bir oyun oynuyordu ama güce bu kadar yakın olmanın tadına alışmıştı ve herkesin inandığı kadar uysal ve yumuşak başlı biri değildi."

En azından bu kadarı doğruydu.

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Dr. Verhoeven. "Charisma hiç şüphesiz kapsamlı bir güvenlik taraması yapmıştır."

"Evet ama amcam zayıf biri, aptal değil," dedi Auden, kelimeler onun algılayabileceğinden daha hızlı geliyordu. "Eve, beklenmedik bir şekilde temas ettiğimde beni şoka sokabilecek bir nesne yerleştirmeyi düşünmüş olabilir. Bu, bir seri katilin mirasından satın alınmış bir kalem kadar basit olabilir. Herhangi birimiz hızlıca not almak için bir kalem almadan önce bunu gerçekten düşünüyor muyuz?"

Daha önce hiç *düşünmediği* gerçek bir tehdit olabileceği fikriyle sersemlemişti, çünkü bu *kadar çıkarıcı bir şekilde düşünmüyordu*, başını muayene koltuğuna yasladı. Nabzı düzensiz atıyordu, ama buna karşı koymadı - bırakın Dr. Verhoeven bunu not etsin, sorunlu faktörler listesine eklesin.

"İhtiyacım olan tek şey ne onun ne de kuzenimin daha önce erişmediği bir yer."

"Belki de kulübeye gitmelisiniz," diye düşündü doktor. "Orası güvenli ve leoparlar da artık onlarla büyük bir anlaşma yaptığınıza göre tehdit oluşturmuyorlar - hatta ilişki kurma çabalarının bir parçası olarak koruma bile sağlayabilirler. Biyomonitörler sana göz kulak olmamı sağlıyor ve sana ulaşmam gerekirse hazırda bekleyen bir ışınlayıcımız var." Auden ona kulübeyi gümüş tepside sunduğuna inanamıyordu,

ihamet eden bir hevesle teklifin üzerine atlamamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Uçamıyorum, ışınlanma benim için mümkün değil ve helikopterimde farklı bir bireyin olmasıyla ilgili sorunu biliyorsun."

"Hmm, evet."

"Yine de..." Durakladı. "Üretim tesislerine yaptığımız son tur sırasında yanlışlıkla Dönüşen Alfa'nın dokunduğu birkaç yüzeye dokundum ve orada çalışanlardan çok sayıda Dönüşen yankısı alsam da olumsuz bir tepki almadım."

"İlginç." Doktorun sesi bunu kastetmiş gibi geliyordu. "doğal kalkanlarının bir sonucu mu?"

"Bana mantıklı geldi," diye onayladı Auden. "Belki de uyumakta güçlük çekmeye devam edersem, beni kulübeye götürmesi için bir Dönüşen pilot tutarım, böylece Hayward Amca'nın ya da kuzenimin benim için geride ne bırakmış olabileceği konusunda endişelenmeden dinlenebilirim."

"Gerçekten önemli bir dinlenme dönemi öneriyorum." Doktor birkaç not aldı. "Formda kalmanızın ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Bu beynin ne kadar süreyle ihtiyaç duyduğunuz seviyede çalışacağını bilemezsiniz."

Auden'ın ensesindeki tüyler titredi.

Doktorun bunu ifade ediş biçiminde *son derece* yanlış bir şeyler vardı ama kendine ihanet etmeden onu tam olarak sorgulayamazdı. Bu yüzden soğukkanlı bir şekilde "Aynen öyle" diye cevap verdi. Bacaklarını yana doğru sallayarak muayene koltuğundan indi, sonra da kolunu yukarı itti.

M-Psy ona elini uzattı, başka bir Psy hareketi zorlaştıran fiziksel bir durumdayken Sessizlik'te bile böyle bir temasa izin verilirdi ama o hem kontrollü ve güçlü olduğu imajını korumak için hem de o adamın kendisine dokunmasını istemediği için başını salladı.

Auden, bazı Adalet Psy'lerinin yıllar süren acımasız çalışmalarından sonra dönüştükleri söylendiği gibi dokunmatik telepat değildi ama bu adam onun *beyni* hakkında sanki değiştirilebilir bir araçmış gibi konuşmuştu. Onun kendisine dokunmasını bırakın, yakınında olmasını bile istemiyordu.

"Kabul edilebilir bir ulaşım için ne ayarlayabileceğime bir bakayım," dedi ve elini bilinçli bir irade olmaksızın şakağına götürdü.

Ancak bu doğru bir hamleydi, çünkü Dr. Verhoeven ara vermesi gerektiğini yineleyerek şu sözleri ekledi: "Çocuk kritik durumda. Erken işaretler sinir yapısının gerektiği gibi geliştiğini gösteriyor."

Auden .

İçindeki safrayı güçlükle yuttuktan sonra başıyla onayladı ve revir odasından dışarı çıktı. Charisma' kendisini resepsiyonda beklediğini görünce şaşırmadı. Ve sonra

Dr. Verhoeven'in sözlerinin ürkütücülüğünden bıkmıştı. Shoshanna'yı kanallıze etti. "Rütbenin düşürölmesini mi istiyorsun?" Sesi buzla kaplıydı. "Çünkü bunu bugün gerçekteştirebilirim."

Zekice, Auden, fısıldadı içinden bir ses, en az ağzından çıkan kadar soğuk. Onu kovmakla tehdit etmedin. Kafasında tuttuğu onca bilgiyle bunu asla yapmayacağını biliyor. Ama rütbesini düşürmek? Evet, buna inanabilir. Özellikle de daha önce bu tür "tenzili rütbelere" şahit olduğu için, bunların hepsi bir zihnın telepatik olarak kazınmasını içeriyordu.

Safrı geri döndü. O kimdi ki böyle duygusuz düşüncelere sahip olabiliyordu?

"Haddimi aşmak gibi bir niyetim yoktu." Charisma başını eğdi. "Dr. Verhoeven ile kişisel bir meseleyi görüşmek için geldim."

Auden ne bu ani itaatkârlığa ne de onun varlığı için öne sürdüğü mazerete inanmıştı. "O zaman içeri gir, Ris." Bir el salladı... ve dudaklarının, çocukluktan yetişkinliğe geçerken annesinin yüzünde gördüğü bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti.

Charisma gözle görülür bir şekilde geri çekildi ve aynı anda nefesini içine çekti. "Efendim." Titrek bir ses tonuyla.

Auden başka bir şey beklemeden oradan ayrıldı. Yatak odasına nasıl gittiğini ya da banyo süitinin kapalı kapısının ardına geçene kadar kendini nasıl toparladığını bilmiyordu. Bu odanın gözetlenmediğine inanmak zorundaydı ve gözetlense bile duyacakları tek şey hamile bir kadının kusması olurdu.

İşı bittikten sonra temizlendi, dişlerini fırçaladı ve kendini doktorun sözlerini düşünmeye zorladı. Neden "bu beyin"? Bununla ne demek istemişti? Sanki bir insan beyin değıştirebilirmiş gibi - Psy bile bunu yapamazdı.

Aynaya bakarak saç çizgisine, oradaki ince tüylerin altında saklı belli belirsiz yara izine uzandı. "İçime ne koydunuz?" diye o kadar sessiz fısıldadı ki kendi kulakları bile duymadı, sorusu ölmüş anne ve babasına yönelikti.

Annesinin ona bir gün felce yol tıkalı bir arteri düzeltmek için düzeltici bir prosedür olduğunu söylediği ameliyata girmiş ve iyi çıkmıştı. Bir hafta sürmüştü. Sonra beyninde hayatının gidişatını değiştiren o yakıcı fırtına koptu.

Bildiği diğer her şeyi Shoshanna'dan öğrenmişti. Annesi onun velayetini devraldıktan sonra yatağının yanına oturur ve onunla konuşurdu. Auden sadece bazı kısımlarını hatırlıyordu.

"Graftın güncellenmiş versiyonunun da aynı kusura sahip olması talihsizlik." Annesi oturduğu yerden kalktı. "Genel anlamda pek bir kayıp sayılmaz. Henry'nin hayallerine rağmen, bir Ps asla ne onun ailesini ne de benimkini yönetecekti."

Bir greft. Yabancı bir parça. Auden'in beyninin içinde.

Shoshanna ve Henry her ne yapmaya çalışıyorlarsa, Auden'da fark ettiğinden daha fazla sorun vardı. Tekrar işlev görebiliyor olabilirdi ama düşünceleri her zaman kendisine ait değildi... ve hareketleri de öyle.

Midesi guruldadı.

Kalbi yumuşayarak karnını ovuşturdu. *Gidip bize yiyecek getireceğim*, diye bebeğine telepatiyle haber verdi. *Az önce huzuru bozduğum için özür dilerim.*

Bebek, dünyanın hiçbir dehşetinin ona dokunamayacağı rahminin içinde güvende ve mutlu bir şekilde tekmeledi. Ve bir M-Psy'nin beyninin "gerekli" olarak geliştiğinden bahsetmesinin korkunç sonuçlarını anlayamadığı yerde.

Ne için gerekli?

Auden'a yapıldığı gibi başka bir deney için mi?

Lavabonun kenarına sıkıca yapıştı, kendisini doğradıkları gibi çocuğunu da doğramaları fikri içini öfkeyle doldurdu. *Kimse* bebeğine el süremeyecekti. Ne yapması ya da kimi öldürmesi gerektiğinin bir önemi yoktu.

Bu son düşünce mi? Onun düşüncesiydi. *Hepsi*.

Bu öfke ona lavabodan uzaklaşmak ve görevli personelin besin değeri yüksek bir tepsi yemek hazırladığı mutfak alanına doğru adım atmak için itici güç verdi.

"Efendim." Görevli başını eğdi. "Dr. Verhoeven size iletmek üzere bir sipariş gönderdi."

"Güzel. İçkiyi şimdi alacağım." Onu aldı. "Lütfen geri kalanını ofisime getirin." Kibarlığı doğaldı ama aynı zamanda Scott evinin kurallarından biriydi. Shoshanna çalışanlarına karşı her zaman kibar davranırdı.

"Onlar makinenin dişlileri," demişti annesi Auden'a, reşit olmayan çocuğunun sorumluluğunu üstlendiği nadir durumlardan birinde. "Çarklar biraz yağla daha iyi çalışır ve buradaki yağ, onların psikolojik refahını önemsediğim görüntüsüdür ve bu bir yalan değildir. Eğer iyi değillerse, görevlerini yerine getiremezler."

Shoshanna hiçbir zaman kötülüğün bir karikatürü olmamıştı. Onu bu kadar tehlikeli yapan da buydu. İnsanlar ona saygı duyuyor, güveniyor, hatta önemsediğine inanıyorlardı. Gerçek şu ki Shoshanna sadece kendini önemsiyordu.

Personeli ve Auden onun için aynı pragmatik şekilde önemliydi.

Makinenin dişlileri.

Masasına oturduktan sonra, bir dizi iş projesiyle ilgili dosyaları açmadan önce içkisini bitirdi. Sadece kılıf olarak değil, bilgi güç olduğu için.

Hem Henry hem de Shoshanna bunu ona öğretmişlerdi.

Görevli tepsiyle içeri girdiğinde Auden onu sadece başını sallayarak onayladı. Tüm ev halkını sadece geri döndüğüne değil, aynı zamanda annesinin kızı olarak geri döndüğüne inandırmak için tasarlanmış bir başka küçük hareket.

Yapmak istediği işleri rekor sürede tamamlıyordu - hatta beyin hasarından önceki işleriyle karşılaştırıldığında bile. Bazı dosyaların tam olarak nerede olduğunu ya da daha önce hiç görmediği belgeleri nasıl alacağını biliyor gibiydi.

Beyin hasarı nedeniyle imkansız olması gereken bir şekilde başkalarıyla etkileşime girdiği videolar da dahil. Karizma konuşurken orada burada bir baş sallama ile taklit edilemeyecek karmaşık, ayrıntılı etkileşimler.

Konuşan *Auden*'dı.

Kavrulmuş bir halde, tepside gelen su bardağını aldı ve boşalttı. Sonrasında dudakları kuru kaldı, kalbi küt küt atmaya başladı. Çünkü... *bu materyale erişememesi gerekiyordu*. "Normal" olduğu zamanlarda güvenlik yetkisinin çok üstünde olan bir sistemde saklanıyordu - o zamanlar bu kadar derin iş bilgilerine erişmek için çok gençti.

Bundan daha fazlası.

Şifreler.

Az önce açtığı belgelerin bir kısmı parola korumalıydı ve parmakları hiç tereddüt etmeden gerekli kodları yazarak güvenliği sanki hiç gibi atlattı.

Sadece bu da değil, daha belirsiz mali kayıtlardan bazılarını kontrol ettiğinde, son erişimin Shoshanna tarafından yapıldığını gördü. Bu da Charisma'nın bile erişemediği belgeler olduğu anlamına geliyordu - Shoshanna'nın zamansız ölümünden önce annesi tarafından kendisine yetki verilmemişti.

Kalbi sıkışmıştı.

Bir açıklaması olmalıydı. Belki de annesi hayattayken başka berraklık dönemleri de yaşamıştı ve Shoshanna bu bilgileri aktarmaya karar vermişti. Bu olmalı. Çünkü başka hangi olasılık-

Göğsü sıkıştığında şakağındaki yara izine tekrar dokundu.

Ya annesi ona başka bir şey yapmış olsaydı? Auden'ı zaten zarar görmüş olarak görürdü, bu yüzden haklı çıkarması kolay olurdu. Her neyse, Dr. Verhoeven'in de Charisma gibi bilmesi gerekiyordu.

İşte o zaman kafasına dank etti: Sistemin kodları, Charisma'nın dizginleri elinde tutmasını sağlayan şey.

Yüzü kızarmıştı, aldatıcı derecede basit giriş sayfasını açtı ve bakakaldı.

Hiçbir şey. Zihni bomboştu.

Kolunu savurarak boş bardağı yumuşak halıya çarptı. Görüşü dalgalandı, beyni aksadı, kafatasının içinde bir mırıltı, *kendisinin olmayan* bir sesle kontrolünü kaybettiği için onu azarladı.

- - -

Sabırsız ve sessizce öfkeli bir Remi, akşam karanlığından sonra Scott yerleşkesine giden yola döndü. Sözleşmenin sonuçlanmasını beklediği son üç gün sabrını iliklerine kadar zorlamıştı. Tek düşünebildiği Auden'dı, o kadar vahşi ve korumacıydı ki, beyni teklerken ev olmayan bir evde kapana kısılmıştı.

"Birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun," diye mırıldandı Mliss yolcu koltuğundan. "Kendine gel Remi, yoksa oyunu ele vereceksin."

Yol boyunca COO'sunu evinden almıştı çünkü RainFire bir aracı feda etmeyi göze alamazdı ve bu süre boyunca onu düşman bölgesinde bırakması mümkün .

"Buldum," diye mırıldandı, leoparı ölümcül bir sessizliğe gömülürken bile dişlerini sıkıyordu. "Şimdi mi?"

"yarar."

"Remi Denier," dedi kapıdaki nöbetçiye. "Bayan Scott için geldim."

Auden'a mekanik tesise kadar eşlik etmiş olan adam, "Tek aklanan sizsiniz. Bayan Phan'ı arayabilirim."

İyi adam, diye düşündü Remi. Mliss'le hiç karşılaşmamış olmasına rağmen adını ve yüzünü not etmişti. "Hayır, değil. Mliss'in

benim aracım." Arabadan inen adam, kız sürücü koltuğuna oturana kadar bekledi ve "Dikkatli sür," dedi.

Mliss'in bakışları ona leopar altınıyla parlıyordu. Onun sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyordu: *Scott yerleşkesinin kapılarından geçen ben değilim.*

Muhafızın onu içeri götürmesine izin vermeden önce arazi aracını geri çevirip yoluna devam etmesini bekledi. Yerleşke genişti ama büyük değildi. Koyu gri süslemeli, canlı bir beyaza boyanmış çift katlı bir ana bina, saçaklarında başka bir çağdan geldiği belli olan parşömen gibi dekoratif dokunuşlar olan tek katlı birden fazla ev; genel olarak, zarif bir eski mülk izlenimi veriyordu.

Ancak bu ilk izlenimin altında yoğun bir modern güvenlik yatıyordu. Görünür kulaklıkları olan muhafızlar sadece bir başlangıçtı ve daha ince kulaklıkların güvenlik işlerinde standart olduğu göz önüne alındığında, bunlar mülke sızmayı düşünen herkesi uyarmak için bilerek seçilmişti.

Sonra Remi'nin hareket sensörleriyle donatılmış olduğunu fark ettiği ferforje çitler, arazide bir yerlerde bulunan ve onun keskin işitme duyusuna hafif ama belirgin bir uğultu gibi gelen jeneratör, göremediği ama varlığından şüphe duymadığı dahili alarm sistemleri ve evin doğal bir parçası gibi görünecek şekilde tasarlanmış harici hareket sensörlü ışıklar vardı.

Bu gece o ışıklara gerek yoktu çünkü yerleşkenin içinden geçen yol, tasarımları demir çitlerle uyumlu olan uzun ayaklı lambalarla iyi aydınlatılmıştı. Beklediği gibi evin içine bakma şansı olmamıştı çünkü koruma onu binanın etrafından dolaştırıp en arkaya götürmüştü; Auden, Charisma ile birlikte fırlatma rampasındaki bir helikopterin yanında duruyordu.

Charisma Wai'nin yüzü onaylamamaktan kaskatı kesilmişti ama Remi'ye karşı yeterince kibardı. "Auden'ın isteğini yerine getirdiğiniz için teşekkür ederim. Değişken bir alfa için alışılmadık bir iş ve beceri geçmişiniz var."

Wai'nin onu araştırmış olması şaşırtıcı değildi. "Boşa harcanmış gençlik," dedi kayıtsızca, sonra Auden'a döndü. "Gitmeye hazır mısınız, Bayan Scott?"

"Evet." Helikopterin yolcu koltuğuna, yanına yerleştirilmiş bir basamaktan yardım alarak bindi. Yanına gittiğinde koltuğun sonuna kadar geriye itilmiş olduğunu gördü.

Gbeğine hâlâ dar geliyordu.

Kaşlarını çatarak kendi koltuğuna oturdu, onun bir an önce bu çıkıp daha rahat etmesini istiyordu. Helikopter ne kadar küçük da, kulaklığını taktıktan sonra kontrolleri ele aldığında omzu değdi.

Yolcu sakinleşmeden önce bir ürperti duydu ve belki de hayal gücüydü, ama sanki temastan uzaklaşmak yerine temasa doğru eğilmiş gibi hissetti.

Ona göz kulak olduğu için mutlu olan adam kalkış prosedürlere başladı ve kuş havalandığında Charisma Wai'nin gözlerinde sert bir bakışla arkalarından baktığını gördü.

Bölüm 25

Remi Denier: RainFire leoparlarının alfası.

Sizi haberdar etmediğimizi asla söylemeyin, sevgili vahşi kadınlarımız. Çünkü görünüşe göre RainFire'daki dostlarımız bu muhteşem kedi örneğini tamamen kendilerine saklıyorlar. Ancak cesur gazetecilerimiz sizi bilgilendirmek için ayların bile ayak basmaya korktuğu yerlere gidiyor.

Altın sarısı ve ışıkla dolu soluk kahverengi gözleri, iç çamaşırlarımızı yırtma isteği uyandıran büyüleyici gülümsemesi ve insan formundaki bir leoparın kürkünü andıran kahverenginin birçok tonundaki saçlarıyla Bay Denier, uzun boylu, muhteşem bir yakışıklı.

Rawr.

Ve evet hanımlar, adam bekâr. Sadece bu da değil, eğer bir sürü kurmuş ve bölgedeki diğer yırtıcı Dönüşen sürüleri de dahil olmak üzere gelen herkese karşı tutmuşsa ciddi pençeleri var demektir. Soğuk dağ gecelerinde onu sıcak tutacak bir eşe ihtiyacı olduğu kesin.

Bu zahmetli görev için kim gönüllü olmaya hazır?

-Wild Woman dergisinin Eylül 2083 sayısındaki "Korkutucu ama Seksi" köşesinden: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

REMI'NİN VARLIĞI Auden'ın teninde ilkel bir baskı, aynı anda hem rahatsız eden hem de rahatlatan sinsi bir sıcaklıktı. Teması kesmek için yer değiştirebilirdi ama o tam tersini yaptı... ve havalandıktan sonra ona attığı küçük gülümsemeye bakılırsa REMI'nin buna aldırıldığı yoktu.

Onun ilgisinin güneş ışığında içmek istiyordu, daha fazlası için açgözlüydü, ama onu uyarmak zorundaydı. "Charisma geçmişinizle ilgili neye atıfta bulunuyordu?" Resmi bir ses tonu, soğuk bir tonlama.

Remi'nin çenesinin gerilmesinden, onun uyarısını anlamıştı: bu araç güvenli değildi, dinleniyor olabilirdi. Ancak Auden görsel gözetim konusunda endişeli değildi. Bu kadar dar bir alanda, bu kadar az kontrolle bunu başarmak çok zordu.

"Aşağı yukarı yirmi yaşımdan yirmi beş yaşıma kadar yarış arabaları kullandım," dedi Remi, sesi o gürültülü, tanıdık ve derindi. "Kendimi bu işe kaptırdım, gerçekten... Değişkenlerin hızı ve refleksleri bu kariyer için biçilmiş kaftan."

"Katılmak zor bir alan mı?" Auden, başka herhangi bir Psy'nin tehlikeli spor hakkında sorabileceği gibi sordu - ama Remi tarafından zorlandı, onu olduğu adama neyin şekillendirdiğini bilmek istedi.

"Evet, ama tesadüfen küçük bir şirkette arka sıralarda yer aldım ve mükemmel reflekslerim olduğunu fark ettiklerinde acemi pozisyonu için denememe izin verdiler. Pistte doğuştan yetenekli olduğum ortaya çıktı; sürücülüğümün beşinci yılında bizi şampiyonluk kupasına taşıdı."

"emekli mi oldunuz?"

"Zamanı gelmişti," dedi, sesi sertti. "Aşağı bak."

Bunu yaptığında, dünyanın ayla yıkanmış gümüşünde bir ışık şeridi gördü. Damarlarında bir merak. "Bu da ne?"

"Park yolu. Kasaba geceleri aydınlatıyor. Sürüden bazıları romantik randevular için oraya gitmeyi seviyor."

Auden alt dudağını sertçe ısırdı, Remi'yle el ele yumuşak ışıklı bir yolda yürümenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Tam o sırada bebeği, sanki ona başka öncelikleri olduğunu hatırlatırcasına tekmeledi.

Aşağı bakarak karnını okşadı. *Seni asla unutmayacağım, bebeğim.*

Auden'a geri gelen his mutluluktan... ve rahatlık. Güven. Bebeği kendini güvende, sıcak ve mutlu hissediyordu.

Bu onun boğazını sıktı.

"Yavru iyi mi?"

Adamın ses tonundaki açık endişe karşısında kalbi yine o serbest düşüş şeyini yaptı. "Evet. Sadece bu koltukta oturmak biraz rahatsız edici.

şu anki şekli." Onun gözlerine baktı ve konuşmadan ona anlatmak istediği daha çok şey olduğunu söyledi.

"Fazla uzun sürmez."

Yolculuğun geri kalanında bir daha konuşmadılar, söyleyemedikleri tüm kelimeler, Remi'nin omzunun onunkine karşı hissi kadar amansız bir baskı haline gelene kadar küçük alanda inşa edildi.

Auden hareket etmedi. Hareket etmek istemedi.

Sonsuza dek bu kokpitte birlikte oturmak ve onun kendisine ait olduğunu hayal etmek istiyordu... ve ona sorgusuz sualsiz, tereddütsüz güvenilebileceğini. Zihninin içinde bir his filizlendi ama bu kendi dışında yanlış hissettiği bir his değildi.

Bu bir çırpınıştı, masum bir dokunuş.

Remi'ye uzanmak.

Auden gözlerini hızla kırptırdı, gözleri yanıyordu. Bebeği bile Remi'ye dokunmaya çalışıyordu.

- - -

REMI içten içe bir memnuniyet homurtusuyla helikopteri yere indirdi. Helikopter yere inip kilitlendikten ve kanatları yavaşlayarak durduktan hemen sonra dışarı fırladı ve Auden'a yardım etmek için diğer tarafa koştu.

İkisi de konuşmadı, ama bu sefer yardımını geri çevirmedi ve adam onu kaldırıp dışarı çıkardı. Bu kadar hamile olmasına rağmen, onun değişken gücü karşısında hiçbir ağırlığı yoktu. Helikopterin kapısını arkasından kapattıktan sonra, kabinin arka kapısını görmezden gelip yan tarafa doğru yürürken ona önderlik etti.

Kadın sırtını ovuşturduğunda, sertleşmiş olması gerektiğini fark etti. "İzin ver," dedi, sesi sertti ama ona dokunmadı.

Onun bakışlarıyla karşılaşana kadar değil... ve kendi elini bırakana kadar, aralarındaki hava ürperdi.

Auden'ın sınırların dışında olduğunu kendine hatırlattı. Korursun, almazsın. Onunla değil. Rızasının bir anlam ifade ettiği bir alana girene kadar olmaz.

bir şey.

Ama yardım edebilecekken canının yanmasına izin vermek istemediğinden, ağır gümüş ayın ışıltısında yürümeye devam ederlerken aşağı doğru sert vuruşlarla ovuşturdu. "Bir sürü zamanı gelmişti," dedi ve kokpitte kısa kestiği konuşmasını bitirdi çünkü bu sözler onunkinden başka hiçbir kulak için değildi. "Bu yüzden yarışmayı bıraktım. İlk başta bunu yapmamın tek nedeni boktan bir alfa olacağımı düşünmemdi."

Auden durdu. "Ama neden?" Yüz hatları o kadar şaşkın bir ifadeye büründü ki çok sevimliydi. "Bana verdiğin o koltuğa tek bir dokunuşundan anladım ki bir alfa olarak seviliyorsun."

Leoparı tenine sürtünürken bile omuz silkti, onun okşayıcı sözlerinin okşayıcı bir dokunuşa dönüşmesini istiyordu. "Babam beni beş yaşımdayken terk etti ve bu tür bir terk edilme Dönüşenler arasında hiç duyulmamıştır."

Çoğu şekil değiştiren tür, çiftleşmedikçe veya uzun süreli bir ilişki içinde olmadıkça doğurgan olmazdı. Leoparlar için bu kural mutlaktı. Sonuç olarak, her yavru bir hediye, bir hazine olarak görülürdü.

Ya da öyle olması gerekiyordu.

Ancak Remi'nin babası, Remi'nin annesine ve oğullarına verdiği sözü yerine getirmek karar vermişti. "Sonra alfam beni daha on yedi yaşımdayken kovdu." Kimse onu savunmamıştı çünkü Rhett Farley etrafını zayıflarla çevirmişti. "tüm bu baskınlıkla ne yapacağını bilmeyen berbat bir çocuktum. Eğer annem , her şeyi mahvederdim."

"Harika bir kadına benziyor."

"Öyleydi." Remi'nin göğsü acıtacak kadar sıkıştı. "Hepimizin en büyük kalbiydi ve işin ironik yanı onu öldüren de kalbiydi. Hayatının baharında gözlerinden ışığı çalan nadir bir genetik mutasyon."

Auden çekingen bir elle onun koluna dokundu. "Özür dilerim. I..." Tereddüt etti, kaşlarının arasında çizgiler oluştu. "Söylemek istiyorum ki

Seni sonuna kadar şiddetli bir anne bağılılığıyla sevdim. Bunu *biliyorum*." Remi boğazındaki düğümlemeyi geçerek konuştu. "İlk tanıştığımızda,

Bana verdiği bir hediyenin üzerindeki damgasını okudun." Uçuşan ince bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir gün tekrar okumana izin vereceğim. Böylece onu tanıyacaksın, onu göreceksin." Annesi onunla asla tanışamayabilirdi ama Auden onu yetiştiren Gina Delphine Denier adındaki güçlü, kuvvetli leoparla tanışabilirdi.

Auden'in gözleri yandı. "Bunu çok isterim. Peki ya Remi?" Başını iki yana salladı. "Umarım artık bir alfa olarak kendin hakkında endişelenmiyorsundur. Sürün çok *mutlu*." Gözleri parıldadı. "RainFire küçük ve genç olabilir ama hayatım boyunca hiç olmadığım kadar neşeli."

Yanağını okşadı çünkü ona kendini iyi hissettirmek için kalbini parçalamışken ona dokunmadan edemezdi. "Mutlu olacaksın," diye kabaca söz verdi. "Ne yapmak zorunda olursak olalım, bir yolunu bulacağız."

Auden'in alt dudağı titredi ve dudaklarını birbirine bastırarak derin, ürpertici bir nefes aldı. "Bebeğimi istiyorum - küçük kızımı -O sandalyede kucağınıza oturan yavru gibi hissetmek için. Korku yok. Endişe yok. Mutlak güven."

"Yapacak. Senin gibi bir annesi var." Ve Remi'nin emin olduğu bir şey vardı: Auden Scott bebeğini her leopar kadar çok seviyordu.

Zor bir yutkunma. "Teşekkür ederim."

Kendini onu bırakmaya zorlayarak, ay ışığının altında onunla tekrar yürüdü ve Auden'in meraklı ve vahşi minyatür bir versiyonuyla yürüyebileceği bir geleceği düşündü. Ayaklarını bulurken, kıkırdarken ve ona bakarken küçük ellerini yukarıdan tuttu.

Ne insan ne de leopar onu delip geçen duyguya hazırды.

"Bu da ne böyle?" Auden kapısının önünde duran şeye bakıyordu, bir yiyecek taşıyıcısına... ve tek bir ekstra büyük pakete.

"Yatak çerçevesi." Remi pratik bir şeyle dikkatinin dağılmasından çok memnundu. "Bu sabah kasabaya gitmeden önce bıraktım ve şifacımız da biz havalandığımızda yiyecekleri teslim etti. İzler konusunda en iyi kişinin o düşündüm."

Auden başını salladı, hareketi biraz tırtıklıydı. "Empatlar bizi kötü etkilemez, bu yüzden bir şifacının da etkilemeyeceğini tahmin ediyorum." Elini cebine atarak uzaktan kumandaya benzeyen ince siyah bir cihaz çıkardı. "Her şeyden önce, bununla kabini süpür."

Bunu bir dedektör olarak tanıyan Remi, ondan aldı ve hemen taramayı çalıştırmak için kabine gitti. Kulübenin böceklerden temizlendiğinden emin olduktan sonra dışarı çıkıp cihazı geri verdi. "İçeride de seninkinden başka bir koku almadım," dedi. "Sen gittiğinden beri buraya kimse gelmedi."

Omuzları gevşedi.

Gri sweatshirt'ünün kollarını sıvayan Remi, taşıyıcının yanına gitti. "Aç mısın?"

"Sürekli açlıktan ölüyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf etti Auden küçük bir iniltiyle.

Remi'nin bakışları onu bir dokunuş gibi hissettiren bir yoğunlukla içine aldı. Gözleri ayın gümüş ışığında parlıyordu ve kadın vahşi bir yaratıkla karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Zihninde bir kıpırtı, bu açıklıkta sadece ikisinin olmadığını hatırlatan bir şey. "Bebek... seni tekrar göreceği için heyecanlı." Bir duraklama. "Beyni bana pek bir şey söyleyecek kadar gelişmedi ama duygularını hissedebiliyorum. Seni tanıyor."

"Dışarıdan bakıldığında psikometri ve empatinin pek çok ortak noktası var." Bir tarçınlı rulo uzattı. "Sen bunu yerken ben de yatağı toplayabilirim." Yavaşça sırttı.

Midesi bulandı ve nefessiz kaldı. Konuşamadı, sadece başını salladı.

Sonra onun, içindeki parçaları almak için paketi açarken kedi zarafetiyle hareket edişini izledi. Her hareketinde vahşi bir güç vardı.

Ve ay ışığının aydınlattığı bu zaman parçasında, onun kendi erkeği olduğuna inanmasına izin verdi.

Onun Remi'si.

Ona hamile olduğu ve ihtiyacı olduğu için değil, istediği için bakıyordu.

Aptalca bir fantezi ama kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Futonun yoldan çekilmesi gerekiyor," dedi. "İzimin çerçeveyi kullanılamaz hale getirmesi ihtimaline karşı bunu yapmak için ayaklarını kullanmak ister misin? Uyuyacak bir yerin olmadan seni istemiyorum."

Auden başını salladı ve tarçınlı ruloyu bitirdikten sonra çoraplı ayaklarıyla şilteyi uzak duvara doğru itmeye başladı. Remi de , izini zeminden yalıtmak için iki çift çorap söylemişti.

Auden onun izini her yerde görmek istemediğinden pek emin değildi. Boşluğu dolduruyordu, büyük, sıcak ve vahşi.

"İşte." Kız şilteyi taşıırken o da bir sandalye hazırlamıştı. "Bunu dene. Kolay bir test ve düzgün bir sandalyeye ihtiyacın var."

Auden önce serçe parmağını bir yüzeye dokundurdu, gerçek bir geri bildirim almadı. Sonra tüm elini üzerine koydu... ve zayıf ama belirgin bir koruyuculuk... ve kızgınlık hissi aldı.

Yanakları kızararak, "Neden ?" diye sordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

"Taze olduğu için. Psikometri genellikle yalnızca gömülü izleri tespit edebilir, ancak dakikalar içinde doğrudan temas bazen kapıyı açabilir."

"Sinirlendim çünkü yorgunsun, hamilesin ve dinlenmen gerekirken ayakta duruyorsun. *Otur.*"

Auden emir alan biri değildi ama sırtı ağrıdığı için oturdu. "Bu konuda kaba olmana gerek yok," diye mırıldandı, saçının sıkı düğümünü çözmek ve nihayet kafa derisindeki baskıyı hafifletmek için arkasına uzanırken bile.

Remi homurdanarak yiyecek taşıyıcısını aldı, yanına koydu ve domatesli, peynirli, , ekme benzeri bir şey seçti

eline koymak için. Sandalyesinin yanına besin açısından zenginleştirilmiş bir şişe su konmuştu. "Şimdi uslu dur."

Remi onun uygar olmayan bir ayı gibi davrandığını biliyordu ama kız çok küçüktü ve gözlerinin altında kocaman gölgeler vardı ve bu çileden çıkarıcıydı. Hırlamasına rağmen kızgın ya da -daha da kötüsü- sinmiş veya korkmuş görünmüyordu. Saçları sandığından daha uzundu - omuzlarını geçmişti, serbest bırakıldıkları anda zıplayan iri ve gevşek bukleleri vardı, pizza ekmeğini bariz bir zevkle kemirirken onu çalışırken izlerken gözleri parlıyordu.

Lanet kalbi eridi.

Bu programda yoktu. Auden onunla kadın kadına oynayacak durumda olsa bile, Remi ilişkiler konusunda bok gibiydi. Kendini alfa olmaya adayabilirdi, sürüsü için ölürdü ama iş kadınlara gelince? Eğlenceli bir yatak arkadaşıydı ve sonra gitmişti.

"Sen baban değilsin, Remington." Annesinin ince parmakları yanağına değiyordu, onu kaybetmeden önceki o son ayda yüzü o kadar zayıftı ki. "Kalbin kocaman ve güçlü bir şey, aşkın bir fırtına gücü. Neden hak ettiğin gibi sevmene ve sevilmene izin vermiyorsun?"

Mesele şu ki, entelektüel olarak Remi bunu anladı. O bok kafalı bir baba değildi. İnsanları terk etmedi. Eyaletlere ve kıtalara dağılmış olsalar da yavruyken tanıdığı çocuklarla hâlâ arkadaşı; Oklar onu kaya gibi sağlam bir dost ve müttefik olarak görüyordu ve RainFire'ın tek bir üyesi bile alfalarına ihtiyaç duyduklarında telsizi açıp onu aramayı ikinci kez düşünmezdi.

Her biri Remi'nin geleceğini, verdiği sözleri tutacağını biliyordu.

Ama duygular o kadar kolay değildi. Çünkü sevdiği kadınla nasıl olacağına dair endişesinin etrafında eski ve derin bir keder vardı. Çocukluğundan beri yanında olan tek kişiyi kaybetmek onu mahvetmişti. Sırtını bir sürüsü yoktu.

Onu kucaklayacak bir aile. Sadece Angel, yeni bir arkadaş, aralarındaki bağ oluşturma sürecinde.

Annesinin ölümü onu boşlukta ve başıboş bırakmıştı; yuvasız bir leopar, sürsüz bir şekil değiştiren... Çünkü koruyucu sürülerinin iyiliğinden, onlara sadakati olmayan ve açıkçası öfkeli ve berbat durumda olan tehlikeli bir dominantı onlara yükleyerek faydalanmayacaktı. Gina Denier'ı toprağa gömdükleri gün bir parçası kırılmış, bu kırık ruhunun kalıcı bir parçası olmuştu.

Leoparı, kişisel, özel bir düzeyde aşkın, kan ve kemiğin ötesinde çok derin bir acıya eşit olduğunu öğrenmişti. Ve şimdi, beynindeki hasarın benlik duygusunu sadece soğuk bir karanlık kalana kadar aşındırdığı, varoluşunu sona erdirebilecek bir kadına aşık oluyordu.

"Çok ileriye düşünüyorsun," diye mırıldandı kendi kendine. "Yatağa odaklan."

"Bir şey mi dedin?" Auden parmağındaki bir parça peyniri yaladı.

Kasıkları gerildi, en ilkel yanı, hiçbir uyarıda bulunmadan hayatına giren parlak mavi gözlü bu kadına karşı ne hissettiğinden şüphe duymuyordu. "Sadece birleşmeyi çözmeye çalışıyorum," dedi ve çalışmak için başını eğdi. "Bayan Wai'nin demir pençesinden nasıl kaçtın?"

"Sen neredeyse gelene kadar ona söylemedim. Ayrıca doktorun bana stres teşhisi koyduğunu da söyledim." Bir lokma yuttu. "Ne kadar süre uzak kalacağını bilmiyorum. Bebeğimin üzerindeki ilgi" - boşta kalan eliyle karnını kucaklıyordu- "fabrikada konuştuğumuzdan beri daha da yoğunlaştı. Onu neden bu kadar çok dair iyi bir neden düşünemiyorum ama istiyorlar."

"Peki ya babası?" Remi sordu, leoparı başka birinin Auden ve yavrusu üzerinde belli belirsiz de olsa hak iddia etmesi fikrinden rahatsız olmuştu. "Psy'ın çocuk yaratmak için iş anlaşmaları yaptığını biliyorum ama yavrunun miras alabileceğine inandıkları özel bir yeteneği olması mümkün mü?"

Ama Auden başını salladı. "Benim de aklıma aynı fikir geldi ama o saf bir telepat. Son derece yüksek dereceli -9.7- ama annemin benim için ayırdığı donörlere göre bu çok da nadir değil. Onunla ilgili tek bir olağandışı şey yok. Tüm tıbbi ve psişik kayıtları sistemimizde mevcut ve bebeğim reşit olana kadar güncellenecek. Döllenme anlaşmasının bir parçası."

Remi başını salladı. "Eski usulle yavru yapmak çok daha eğlenceli."

Auden'dan gelen bir koku fısıltısı tüm vücudunun gerilmesine neden oldu. Tenini saran arzuyu boğarak, "Yatak . Gel çerçeveyi test et ki şilteyi koyabileyim, sonra bana olabileceğini düşündüğünü söylersin, sana ve çocuğuna yardım etmek için bir plan yaparız." Çünkü Remi sonuna kadar bu işin içindeydi.

Auden için. Yavrusu için.

Ve kalbini tırmalayan fısıltılı gelecek vaadi için.

Bölüm 26

Doğu Avrupa tutunmak için çok zayıf. Başarısızlık yakın.

İnsanları hareket ettirmek için kendi gücümü kullanarak en yakın güvenli bölgelere acil bir psikik göçü zorluyorum ama bu geçici bir önlem. Psikik ağın fiziksel konumlarından farklı bir bölümünde çok uzun süre kalamazlar.

Kaleb, Nikita, yardımınıza ihtiyacım var.

Payal, Substrat'a dikkat et. Ivy, bu insanlarla birlikte hareket etmek için Petek'e ihtiyacımız var.

Anthony, önerdiğin gibi kahinlerine danışmanın zamanı gelmiş olabilir. Belki bize yardımcı olacak bir şeyler görebilirler.

-Aden Kai'den İktidar Koalisyonuna acil durum uyarısı (10 Kasım 2083)

Auden karyola iskeletinin onun için güvenli olduğunu söyledikten otuz saniye sonra şilteyi, yastığı ve battaniyesiyle birlikte yatağın üzerine koydu. Bundan on saniye sonra, memnuniyet dolu bir iç çekişle yatağa uzanmıştı.

Ayakları mutlu bir şekilde kıpırdadı.

Yarım dakika sonra, her mührü ve birleşimi üçüncü kez kontrol ederken, kız yan tarafına kıvrıldı ve gözleri kapandı. Adam onun yatağı test ettiğini ve yeteneğine iyice gömüldüğünü düşündü ama adam son kontrolünü bitirip yanına geldiğinde

Onunla yüzleşmek, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu, derin ve düzgün nefes aldığını görmektir.

Uyuyakalmıştı.

Yatağın ayak ucundaki battaniyeyi alıp kızın üzerine sererken koruyucu bir sıcaklık yayıldı içine. Uykusunda küçük bir mırıldanma sesi çıkararak yatağın daha derinlerine sokuldu.

Onun etkisiyle sorun yaşıyormuş gibi görünmüyordu.

Tüm vücudu ham bir sahiplenmeyle gerildi.

Ama ne kadar istese de burada kalıp onun uykusunu izleyemezdi. Günün büyük bölümünde inden uzak kalmıştı, gidip birkaç küçük meseleyle ilgilenmesi gerekiyordu. Disipline edilmesi gereken bir çocuğun hâlâ uyanık olabileceği kadar erken bir saatti - Remi çocuğu asla gece boyunca asılı bırakmazdı - ve tüm yetişkinler çeşitli tartışmalar için müsait olacaktı.

Bundan da öte, genç sürüsünün alfalarının yakınlarında uyuduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Geceleri onlardan asla uzak kalmazdı ama iş nedeniyle uzakta geçirdiği tüm gecelere bu kadar yakın olması? Bu gerekliydi. Onlar uyurken onun varlığı hayvanları sakinleştirecek, gerçekte dinlenmelerini sağlayacaktı. Özellikle yavrular Remi'nin yakınlarda olmasına tepki gösteriyordu.

Ama Auden'ı yalnız bırakmak bir seçenek değildi.

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı, sonra da bir telefon etti. Angel cevap vermedi; en iyi arkadaşı muhtemelen kaplan formunda koşuyordu. Remi başka kimlerin müsait olabileceğini düşünürken ağaçların arasından bir kaplan fırladı.

Elbette Angel, Remi'nin bu gece desteğe ihtiyacı olabileceğini anlamıştı. Bu yüzden RainFire'ın ikinci komutanıydı. "Ona göz kulak olur musun?" Remi çömeldi ve elini Angel'in sırtına koydu.

Angel bir kaplan olduğu için -değişkenler söz konusu olduğunda kaplanlar leoparlardan çok daha münzevi olurlardı- aralarındaki bağ Lark, Theo ve Rina'yla olan alfa-sentinel bağıyla aynı değildi. Bu

Eşitlerin, özellikle de birlikte geçmişleri göz önüne alındığında. Angel her zaman Remi'nin önce arkadaşı, sonra nöbetçisi olacaktı.

Bu gece, kaplan ücreti kabul ettiğini göstermek için başını salladı.

"Sorun olmaz," dedi Remi, "ama telefonumu bırakacağım.

Yardım çağırmanız gerekirse diye buradayım." Çalışma odasındaki ana telsizine erişimi olacaktı ve Angel her zaman diğer kıdemli insanlardan birini doğrudan arayabilirdi, o da Remi ile iletişime geçecekti.

Remi ağaçların gölgesine doğru yürürken Melek kedi sabrıyla bekledi.

Soyunurken, telefonunu giysilerinin üzerine bıraktı ve sonra yer değiştirdi. Bedeni acıdan kendinden geçerek sonsuz ışık parçalarına ayrıldı, ancak bir kalp atışı sonra yeniden oluştu.

Leoparı gerindi, sırtını esnetti ve Angel'la açıklıkta buluşmak için dışarı çıktı. Sessizce selamlaşarak birbirlerinin yanından geçtiler, sonra Remi kulübeye son bir kez baktı ve ormana doğru dönüp leoparın yeri yutan koşusuna başladı.

- - -

Auden'ın rüyalarında ince mavi flamalar, yıldız ışığıyla parlayan bir gece gökyüzüne karşı örümcek ipeği kadar inceydi. Yumuşak bir nefesle elini uzatıp parmaklarını ipeğe doladı ve bebeğinin sevinçle kıkırdadığını hissetti. O da ağı görmüş ve en az Auden kadar ilgisini çekmişti.

Gözleri açıldı.

İlk fark ettiği şey sıcaklık ve yumuşaklık oldu. Yatağın içinde sımsıkı sarılmış, duyularına mırıltı gibi gelen bir iz tarafından çevrelenmişti. Titreyerek tekrar yatağa sokulmaya başladı.

Sadece mesanesi itiraz etti.

İnleyerek battaniyeyi üzerinden attı ve tesislere doğru ilerledi. Daha sonra pencereye baktı ve ona öyle geldi ki

Dünya, ışığın en ufak bir kenarını, koyu gri bir parlaklığı barındırıyordu.

Saate bir göz attığında gerçek şafağa yaklaşık bir saat olduğunu gördü.

Vücudu onu daha erken uyandırmadığı için şanslıydı.

Ağır ve derin bir ölü uykusu uyumuş gibi hissederek, gecenin büyük bir bölümünde aynı pozisyonda kalmanın verdiği katılığı yürüyerek biraz esnetmeye karar verdi. Aylardır uyuduğu en iyi uykuydu... onun sayesinde. Kendisine bakmadığını düşündüğü için ona kızgınken ona yatak yapan adam.

Bu kızgınlığın onun izinde sıcak bir kucaklamaya dönüşmesi garipti. Sanki ondan rahatsız olmasına rağmen ona sımsıkı sarılıyormuş gibi. Bunun bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemişti.

Bir yanı kapıyı açtığında onun dışarıda olmasını umuyordu ama ormandan çıkıp ona altın gibi parlayan gözlerini kırpmadan bakan bir kaplandı bu. Eli kapının pervazına sıkıştı. "Dönüşen mi?" Sesi gergin ve temkinli çıkmıştı.

Yavaşça başını salladı, kaplan mesafesini korudu - şüphesiz onun korkusunu hissedebildiği için.

Başını hafifçe yukarı doğru eğdiğinde soruyu anladı. "Sadece biraz yürümeye ihtiyacım var."

Cevap vermeyen kaplan, öyle bir gizlilikle ağaçların arasına karıştı ki, gittiğini bile görmedi. Yanlış kedi türü olsa bile Remi'nin insanlarından biri olmalıydı.

RainFire'ı başka hangi türlerin oluşturduğunu merak etti.

Ona göz kulak olan adam hakkında kafasında o kadar çok soru vardı ki. Babasının ihanet ettiği günden beri kimse onun için bunu yapmamıştı. Ve bu ihanet Henry'nin ondan önce yaptığı her şeyi lekelemişti.

Yanakları buz kesmiş ve iyilik yapmakla yükümlü olduğu bir adamı özlemekten kalbi ağrıyarak kulübeye geri döndü.

Açlık onu kemiriyordu ve Auden'in asla yapmayacağı tek şey değerli bebeğini aç bırakmaktı.

"Bırak da annem bir şeyler hazırlasın," dedi karnındaki, zihni şimdiden narin bir parıltıya dönüşmüş çocuğa. "Sonra oturup ajandama indirdiğim ebeveynlik ve bebek bakımı kitaplarından biraz daha okuyacağım."

Charisma ve Dr. Verhoeven'in ne planladıklarını, bebeği alıp bakımını profesyonel dadıların üstlenmesini istediklerini biliyordu ama Auden bunun olmasına izin vermeyecekti. Çocuğunu emanet edeceği kişiyi seçmişti, vahşi ve koruyucu bir adam ve bu adam onu asla Auden'dan uzak tutmaya çalışmayacaktı.

Bir süre sonra kapıdan gelen bir tırmalama sesi onu metne olan konsantrasyonundan . Başını eğerek dinledi... ve sesi tekrar duydu. Kasıtlı bir ses.

Kalbi güm güm atarak yataktan kalkmak için yer değiştirdi.

Kapıya ulaşması için geçen süre boyunca yine hiçbir şey çiziktirmedi ve birden kendini aptal gibi hissetti. Remi'nin binlerce telefon görüşmesi olduğuna şüphe yoktu. Dışarıda, onun kapısında değildi. Tehlikeli bir vahşi hayvan bile olabilirdi.

Kapının sağ tarafındaki pencereyi açarak dışarı baktı.

Bir leopar kapısının yanında oturmuş, kuyruğunu tembelce sallıyordu. Onu fark edince ayağa kalktı ve tehdit değil de selamlama gibi görünen gürleyen bir hırıltı çıkardı.

"Remi?" diye fısıldadı. "Sen misin?"

Hava, devasa orman kedisinin etrafında akkor halindeki altın kıvılcımlarla parıldıyordu ve şimdi onun durduğu yerde, kahverenginin sonsuz tonlarında karışık saçları ve hâlâ kedi olan gözleriyle kaslı bir adam çömelmişti. Teni şafak ışığında parlıyordu, vücudunda giysi yoktu.

Güzeldi. O çok .

"Merhaba," dedi. "Angel uyanık olduğunu söyledi."

Angel kaplan olmalı, diye düşündü. ", kapıyı açacağım."

"Geri döneceğim," dedi, gözleri ona ilkel ve güçlü bir şekilde parlıyordu. "Gözlerini doğum günü kıyafetimden koru."

Çömeldiği yerden kalkarsa onu tamamen görebileceğini fark edince yüzü kızarıırken, eli kolu bağlı bir şekilde geçişi tekrar izledi. Vücudu, diğer yarısı olan leoparın güçlü şekline bir kez dönüşmeden önce milyonlarca ışık parçasına ayrılıyordu. Parmakları avucunun içinde kıvrıldı, dokunma dürtüsü neredeyse bastırıyordu.

O tarafa baktı.

"Bir saniye," dedi ve kapının kilidini açmak için yürümeden önce pencereyi kapattı. "İçeri gel."

Kapının eşiğindeki leopar tereddüt etti.

"Ah," dedi, gözleri parlayarak. "Bir Dönüşen diğer formundayken yeni bir Dönüşen izine bilerek hiç dokunmadım. Etkisini bilmiyorum."

Pençelerini çıkarmış, ölümcül görünen bir pençesini kaldıran Remi kapının kenarına dokundu. Auden ona dokunmaya, hislerini test etmeye gitti ve anında bir engelle karşılaştı. "O kadar eğilemem."

Birbirlerine baktılar, kadın yarı yarıya aşağıya, adam yukarıya bakıyordu. Ve aniden dudaklarından bir kahkaha koptuğunu hissetti, ardından bir tane daha ve bir tane daha, o kadar çok gülüyordu ki kendini dik tutmak için elini kapıya dayamak zorunda kaldı. Leoparın gözleri sanki onunla birlikte gülüyormuş gibi parlıyordu.

Hayatında ilk kez sınırsız bir neşe hissettiğini hatırlıyordu.

Düşünecek kadar kendine geldikten sonra, "Daha yüksek bir şeye dokunabilir misin?" diye sordu.

Leopar, vücudunu toparlayıp kapısına doğru hızla koşmaya başlamadan önce bir o yana bir bu yana sıçradı. Kedi havalanırken gözleri büyüdü. Kedi çatısına inerken yukarıdan bir patlama sesi geldi.

Leopar pençelerini kapının üstünden kıvrıp ona baktığında şaşkınlıkla yukarı doğru bakıyordu. O kadar yakındı ki, gözlerinin sarı-yeşilindeki tüm çizgileri görebiliyor, gözlerinin hem yoğun bir vahşilik hem de hayvan olmayan, benliğinin insani bir parçasını nasıl barındırdığını hissedebiliyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı, eli o farkına varmadan havaya kalktı.

Leopar onun dokunuşundan kaçmaya çalışmadı ve parmaklarını çenesinin altındaki yumuşak kürkü okşarken buldu. Leopar homurdandı ve sanki gıdıklanıyormuş gibi bir hareket yaptı ama yine de dokunmasına izin verdi. Leopar sıcaklık, güç ve sabırdı ve onu zorluyordu.

Adam daha kararlı bir şekilde tekrar hırladığında, kadın sonunda elini bıraktı. Ama adam kızmamıştı, sadece kapı pervazının dokunduğu kısmını okşuyordu.

"Doğru," dedi ve parmaklarını noktanın üzerinde gezdirmeden önce derin bir nefes aldı.

Vahşilik. Sıcaklık. Remi. Patilerin altında yıldız şeklinde kırmızı yapraklar. Ay banyosu. Fırtına öncesi ozon kokusu. Avlanmak, yavaşça avı takip etmek. Tamamlanmış bir avın verdiği tatmin. Kan çok sıcak ve taze.

"Bu çok farklı," diye fısıldadı. "Seni hissedebiliyorum ama daha çok leopar olan parçanı hissediyorum." Çünkü leopar şu anda kontrolü elinde tutuyordu, diye düşündü, şimdi bir şekil değiştirenin gerçekten şekil *değiştirdiğini* anlıyordu. Kedi postuna bürünmüş bir insan değillerdi. bir insan parçası olan bir kediydiler.

Remi'nin bu yarısının evinde bıraktığı hiçbir iz ona zarar veremezdi. Çünkü leopar avlansa da zevk için öldürmemişti. Onun memnuniyetini almış olsa da, bu zalimlik içermeyen bir memnuniyetti - bu izlere dokunmadan asla anlayamayacağı basit bir pragmatik şeydi.

"İçeri gelebilirsin," dedi ve kapı aralığından geri çekildi.

Leoparın yüzü ve pençeleri kayboldu, ancak kısa bir süre sonra vücudu onun önüne . Bu kadar kaslı bir yaratığın nasıl bu kadar hafifçe yere inebildiğine dair hiçbir fikri olmadığı için nefesi kesildi. Kuyruğunu sallayan Remi sinsice içeri girdi ve ona çevre kontrolü gibi gelen bir şey yaptı. Daha sonra mutfağa doğru yürüdü ve sivri bir şekilde ona geri baktı.

"Yemek yedim," dedi ona. "Bebek acıkmıştı." Karnını okşadı, sonra yüzünü buruşturdu.

Leopar bir soru sorduğunda, "Sırtım ağrıyor. Her zamanki yöntemlerimle kontrol altına alıyorum ama inatçı."

Ayağa kalkan leopar etrafta sinsice dolaştı, dolapları açmayı başardı ve bunu yaparken kafasını içeri soktu. Kadın, evinin içindeki bu güzel, vahşi canavarı büyülenmiş bir şekilde izledi. Ona tekrar dokunmak, onun canlı sıcaklığını hissetmek istedi.

Nihayet keşiften sonra geri döndüğünde, kız ellerini kaldırına kadar ona tekrar baktı. "gerek yok! Hareket etmeli ve gerinmeliyim."

Kedinin etrafında bir parıltı.

Nefesi kesildi.

Onu yalnız bırakmak için gözlerini kapatması gerektiğini biliyordu ama hayatı buna bağlı olsa bile bakışlarını ayıramazdı; bu yüzden bir kalp atışı önce kedinin olduğu yerde uzun boylu ve kaslı bir adam belirlediğinde tam ona bakıyordu.

Bu sefer çömelmiş halde kalmadı.

Omuzundan böğrüne, baldırına ve aradaki her şeye kadar, tamamen sıvı kas ve parıldayan sağlıklı bir cildi vardı. Ve hınzır bir gülümseme. "Hey, yüzüm burada," dedi, ses tonundaki hırıltıda leopar vardı.

Gözleri irkildi, yanakları alev alev parlıyordu.

Leopar sarısı altın rengi gözleri ona parıldıyordu. "Sırt masajına ne dersin?"

Kulaklarında bir uğultuya dönüşen nefesi ve vücudundan eriyip gitmemesi mucize kadar sıcak teniyle Auden, "Um." dedi. Kelimeleri biliyordu. Kelimeleri biliyordu.

bir sürü kelime biliyordu. Sadece ne yazık ki şu anda beyinde eksiklerdi.

"Baskı yok." Yatıştırmak için tasarlanmış gibi görünen bir mırıltı. "Yatağında hâlâ çıplak bir adam olacağımı biliyorum."

*Çıplak bir
adam. Onun
yatağında.*

Bu kelimeler bir şekilde kendilerini anlamlandırdı. Ve ağzı açıldı. "Belki bir havlu?"

"Sana takılıyorum, Auden." Sesinde bir gülümseme. "Kıyafetlerimi dışarıda bıraktım. Bana bir dakika ver."

Adam kapıdan çıkıp gittiğinde, bakışlarıyla kaba davrandığını bilse de, hayal kırıklığı midesinin derinliklerine çöktü. Ama adam aldırmamış gibi görünüyordu.

Ne yapacağını bilmeden yatağa doğru döndü... ve sırtında bir hissetti.

Hareket onu döndürdü; kaslarla dalgalanan üst bedenine, koyu renk saçlarla hafifçe tozlanmış göğsüne ve geniş omuzlarına baktı. Büyük, diye fark etti, o büyük bir adamdı. Adamın kalçalarına kadar inen kot pantolonu dışında çıplak olduğu o ana kadar tam olarak ne kadar büyük olduğunu hiç anlamamıştı.

"Sweatshirt'üm sabah çiyinden dolayı biraz nemli." Onu havaya kaldırdı. "Kuruması için sandalyenin üzerine asacağım. Sana masaj yapmam konusunda için rahat mı?"

Gözleri güneye doğru inmek, adamın kasıklarına doğru daralan saçların izini sürmek istediğinde kadın gözlerini tekrar yukarı kaldırdı. "Nasıl...?"

"Hmm." Çenesini ovuşturdu, kaşları çatıldı. "Yan yatmaya ne dersin? Bu oldukça rahat mı?"

Auden başını sallayarak yatağa girdi ve onun önerdiği şekilde pozisyon aldı. Uyandıktan sonra giydiği bol pijama pantolonu ve koyu yeşil yumuşak kazağı onu fazlasıyla örtüyordu ama yine de sırtı ona dönük olduğu için kendini açıkta hissediyordu.

Sonra yatak hareket etti ve ona çarpan sıcaklık dalgası çok ilkel bir şeydi.

"Tamam mı?" Sanki sesiyle onu okşuyormuş gibi hissettiren gürleyen mırıltılardan biri daha. "Seni geriyorsa dokunmayacağım. Aşağı inip bir ısı paketi getirebilirim."

"Hayır, sorun yok." Nefes vermek için kendini zorladı. "Ben sadece hiç... Dokunsal yakınlık benim ırkımda yaygın değildir."

"Evet, duydum." Kendini yerleştirirken yatak tekrar hareket etti. Onun arkasına bekliyordu, ama bunun yerine, çevresel görüşünde gördüğü kadarıyla, onun sırtını görmesine izin veren bir pozisyonda diz çöküyordu.

"Sanırım bu şekilde daha iyi bir kaldıraç elde edebilirim," dedi. "Ama nasıl hissettirdiğini sen söyle."

Başını salladı.

"Auden?" Bu seferki daha çok bir mırıltıydı. Ayak parmakları kıvrıldı.

"Evet?" diye fısıldadı.

"Canın yanarsa ya da hoşuna gitmezse, hatta dokunuşum sana fazla gelirse bana söylemeni istiyorum. İstemeden seni incitmeme izin verme." Bir talep içeren nazik sözler - bu sabah Remi'nin derisinin altında yaşayan baskın alfanın ilk ipucu.

Buna kafasını karıştıracak şekilde tepki vererek titredi. Kontrol onun için çok önemliydi. Başka kimsenin onun üzerinde kontrol sahibi olmasını istemiyordu. Yine de kontrolü ona verirse, ne yapacağını tam olarak bileceğini ve yapmayacağı tek şeyin onu incitmek olduğunu bilmekten vahşi bir zevk .

"Sana anlatacağım," diye söz verdi, çünkü şaşkınlığı içinde bile bunun önemli olduğunu biliyordu.

"Aferin kızıma."

O bir kız değildi. Ama bu övgü karşısında ayak parmakları daha da sert kıvrıldı, dişleri alt dudağına battı.

Bölüm 27

Jem57: Sizce en sabırlı aşıklar hangi değişken türünden çıkıyor? Ben de nazik, yırtıcı olmayan türlerden yanayım.

H2Imhot: Yılan seçeneğini göz ardı ederek çok şey kaçırdığınızı söyleyip duruyorum. Pürüzsüz, yavaş, dünya kadar zamanınız var.

Yılan fetişin hakkında endişelenmeye başlıyorum, H2Imhot. Ama madem buradasın... Soğuk kana ne dersin? Yani, bu gerçekten bir şey?

4cubs: Kaplanlara karşı önyargılıyım (obvs), ancak kedigillerin tüm hareketlere sahip olduğunu kategorik olarak söyleyebileceğimi hissediyorum. Bu sinsilik, saatler süren yavaş ve tembel samimi ten ayrıcalıklarına dönüşüyor.

-Vahşi Kadın Forumu

"KOLAY BAŞLAYACAĞIZ," dedi, mırıltısı geri döndü ve daha yüksek sesle, kadının kemiklerini titretene kadar. "Kullanabileceğim herhangi bir yağıınız, hatta nemlendiriciniz var mı?"

"Evet. Banyoda." Dr. Verhoeven ona bu yağı çatlakları önlemeye yardımcı olması için vermişti ve o da çoğunlukla bebeğini okşama şansına sahip olmaktan hoşlandığı için rejime uymuştu. Yağın söylendiği gibi işe yaraması da işin cabasıydı.

Remi'nin ağırlığı yataktan kayboldu, ancak birkaç dakika sonra geri döndü. "Anladım. Tene dokunabilmek için eşofmanını yukarı iteceğim, tamam mı?"

Auden bir şekilde sarsakça başını sallamayı başardı.

Parmak uçları kadının sırtının alt kısmında en nazik baskıyı yaratıyordu.

Temasın şoku o kadar yoğundu ki, hissin uğultusu arasında düşünmesi en az bir dakikasını aldı. "Daha sert," diye fısıldadı sonunda. "Bu çok nazikçe."

"İşte bu," diye tekrar övdü. "Bana tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söyle." Parmaklarını içeri soktu ve baskı o kadar yoğun ve acı verici bir şekilde zevk vericiydi ki kadın haykırdı.

Durdu.

"Bu iyi," nefes nefese kaldı. "Lütfen."

Sırt kaslarını çalıştırmaya başlamadan önce bir kıkırdama. Sonra göğsünden yine o *mırıltılı* ses çıkmaya başladı ve bu ses ellerinden geçerek kadının sırtına doğru titreşti ve oh, oh. Kadının her parçası aynı dalga boyunda yankılandı, mırıltısı iliklerine kadar işleyip onu içten dışa eritirken tüm vücudu kas kas gevşedi.

- - -

REMI'NİN siki sertleşmişti ama masaja devam etmekten başka bir şey yapmıyordu. Auden'in gerginliğinin eriyip gittiğini görmek, farkında olmadan çıkardığı küçük sesleri duymak, gezegendeki en iyi afrodizyaktı. Kadının sinsice ona yaklaşmış olması da öyle.

Göğsünde guruldadı, leoparı şu anda insan derisine çok yakındı, onun titrediğini hissetti... ve Auden'in içinden gelen ikinci bir kalp atışının heyecanlı vuruşunu.

Gülümsedi. Evet, yavru onu da tanıyordu.

"Seni nereden tanıyor?" Auden tam o sırada fısıldadı, ona doğru geri geri gitmeye devam ettiği için poposunun kıvrımı dizine baskı yapıyordu.

"Tüm yavrular alfalarının sesini bilir."

Auden, "Remi, sana bir şey sormam gerekiyor," demeden önce bir nefes çekildi, bir duraksama oldu.

Parmakları hareketsiz kaldı. "Ne var, küçük kedi?"

Kıpırdanarak oturmaya çalıştı. Adam, yatak başlığına yaslanana kadar ona yardım etti. Adam az önce kadının gerginliğini yoğurarak keyifli dakikalar geçirmiş olsa da kadın kaskatı kesilmişti, gözlerinin ve ağzının etrafında gerginlik çizgileri vardı.

Kadın konuştuğunda, sözleri pençelerinin dışarı çıkmasına neden oldu. "Senden hayatımın en büyük iyiliğini isteyeceğim." O perili aytaşı gözler, acısıyla güçlü bir şekilde onunkileri tuttu. "Sence RainFire bebeğime bir sığınak sağlayabilir mi?"

Remi tereddüt etmeden "Evet," dedi.

"Sürün için tehlikeli olacak," dedi. "Ama benim param var. Babam bana muazzam bir vakıf fonu bıraktı ve Scott ailesinden kimsenin bundan haberi yok gibi görünüyor. Bu para size yardım ve koruma sağlayabilir."

Remi elini uzattı. "Endişelenmene gerek yok, Auden. En iyi arkadaşlarımdan biri bir Ok. Kimse bebeğine ya da sürüme dokunamayacak."

Remi ve RainFire takımdan asla faydalanmamaya çok dikkat ediyorlardı, ilişkileri karşılıklı saygı ve güven temeli üzerine kuruluydu. Ama bir yavru için? Remi soracak ve tüm ekip evet diyecekti. Çünkü hiçbir risk altındaki bir çocuğu *asla* terk etmezdi.

Auden'ın gözleri açılmıştı ve merakının alevlerini görebiliyordu. Ama bu merakı bilinçli bir eliyle bir kenara iterek, "Bir plan yapmalıyım, çünkü bunu daha sonra yapamayabilirim ve bebeğimin annemin ölmeden önce harekete geçirdiği şeyden korunması gerekiyor. Çünkü bende çok ama çok yanlış bir şeyler var."

Remi onunla tartışmak istiyordu ama soğuk ve katı gerçeklerle yüzleşmeleri gerektiğini biliyordu. Yataktan kalkarak odanın içinde volta attı. "Koku ve kişilik değişiklikleri."

Auden başını sertçe salladı, nefes alış veriği düzensizdi. "Hafıza sorunları da var. Kayıp zaman dönemleri." Nefes verdi. "Beynime ne yapıldığına dair tek bildiğim, hatalı çalışan bir biyogreftin söz konusu olduğu. Bazen rüyamda ateşin sardığını görüyorum."

Parmakları şakağına doğru kalktı. "Lezyonlar hala orada - beynim görünüşe göre onların etrafında çalışmayı öğrendi, ama öylece yok olmadılar. Ve aklımın başımda olması gereken zamanlarda yaptığım şeylere dair dışsal kanıtlar var ama yine de hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece iyi günlerimde birkaç dakikalığına rol yapmayı başarmam değil. Mesela *Kaleb Krychek* ile toplantı yaptım."

Remi sözünü kesmedi, göğsünün derinliklerinde düşük seviyeli bir gümbürtü vardı. Onu iyi bir alfa yapan aynı içgüdü ona şeyin önemli olduğunu ve *dinlemesine* ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Başka bir Psy ailesiyle dölleme anlaşması imzaladığımı da hatırlamıyorum. Ama diğer aileyle tam bir sözleşme etkileşiminde bulunduğuma dair bir kayıt var." Parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. "Net ve açık bir şekilde konuşuyorum, ücret konusunda pazarlık yapıyorum ve donörün doğacak çocuk üzerindeki tüm haklarını devretmesini izliyorum."

Remi, Psy'ın işleri bu şekilde yaptığını biliyordu, her ne kadar değişen zihni bunu kabul etmekte zorlansa da. Karşısındaki kadının duyguları olan bir yaratık olduğunu da biliyordu. "Böyle mi düşünüyorsun Auden?"

"*Hayır*. Hiç yapmadım. Bu annemin benimle olan sorunuydu." Boğazı kırırdıyor, gözleri parlıyordu. "Babam psikometrik olmamı ve bunun gerektirdiklerini ama Shoshanna için hiçbir zaman yeterince sessiz olamadım - o videoda yer almam dışında."

Remi onun söylediği başka bir şeye takılmıştı. "Henry'ye daha yakın olsaydın neden annenin ailesiyle birliktesin?"

Yüzünde gölgeler. "Hasar gördükten sonra babam beni istemedi. Korkunç olan şu ki Shoshanna da istememeliydi. Beni hayatta tutmasının bir nedeni vardı; çünkü onun dünya görüşüne göre, aile için bir değer olmaktan kaynaklarını tüketmeye başladığımda varlığımı sona erdirmeliydim.

"Bunu başarmak onun için zor olmazdı. O zamanlar Konsey üyesiydi ve Dr. Verhoeven'in koşulsuz sadakatine sahipti. Tek bir iğne ve ben gitmiş olurdum, ölüm etiketli

doğal olarak. Ama o bunu yapmadı. Tüm bu olaylardaki en korkutucu şey de bu. -"Annem benden ne istedi de beni hayatta tuttu?"

Auden'ın ışığının böyle bir duyusuzlukla söndürülmesi fikri Remi'nin damarlarını öfkeyle kaydattı.

"Ona kahramanca tapardım, biliyorsun," diye ekledi Auden, o cevap vermeden önce usulca. "Babama. Uzun, çok uzun bir süre onun çok iyi bir adam olduğunu düşündüm. Bana karşı nazikti, eğitimdeki varisi olarak ihtiyacım olan dersleri bana sık sık bizzat verirdi."

Sonraki sözlerinde sesi soluklaştı. "PsyNet'i bakıcılar olmadan keşfetme özgürlüğüne sahip olduğumda on dört yaşındaydım - gerçi o bakıcıların hala orada olduğunu tahmin ediyorum, sadece iyi gizlenmişlerdi. Babam hakkında bir şeyler duymaya, bir şeyler öğrenmeye başladım. Yine de ona inanmak istedim. Sonra..."

Parmakları şakağına doğru kalktı. "Shoshanna'nın bana bunu yapmasına izin verdi." " ne olduğunun farkında olduğundan emin misin?" Remi dedi ki

Henry Scott'ın bir psikopattan daha azı olduğunu düşündüğü için değil, mutlu ve zeki bir çocuğu varisi olarak yetiştiren bir babanın ona zarar verecek bir deneyi kabul etmesini anlayamadığı için.

"Belki de değil." Auden omuz silkti. "Ama bunun bir önemi yok, çünkü beynim hasar gördükten sonra benden vazgeçmeyi seçti." Yüzü buruştu. "Belgeyi okudum. Her şey açık açık yazıyor. Jackson imparatorluğunun varisi olarak yaratılmışım ama İskoçlar beni aldıkları için onlara tazminat ödemek zorunda kalmamışlar çünkü o sırada Jackson'lar için 'negatif değerde'ymişim."

Remi hırıltısını serbest bıraktı. Yürüyerek yatağın kenarına oturdu ve elleri Auden'ın başının iki yanında, onun için hazırladığı yatak başlığının üzerinde olacak şekilde döndü. "Seni kırmadılar," diye hırladı, onunla göz göze gelerek. "Hâlâ ayaktasın."

"İşte bu " diye fısıldadı boğuk bir ses tonuyla, "Hâlâ ayakta olduğumdan emin değilim." Küçük, soğuk bir elini göğsüne dayadı. "Bana ait olmayan şekillerde davranıyorum. Bana ait olmayan bilgilere sahibim. Hiç öğrenmediğim şifreleri biliyorum."

Remi'nin teninden bir ürperti geçti. "Auden," diye başladı.

Ama Auden onun yerine konuştu, bunu getirmesi gerekiyordu. "Zihnimin ikiye, hatta daha fazla parçaya bölündüğüne inanmaya başlıyorum." Bu kapısının eşiğinde onu tanımadığını söylediği günden beri kaçındığı bir gerçektir.

"Bunu kimse düzeltemez. Bu bir Psy'nin sahip olabileceği en kötü zihinsel rahatsızlıklardan biridir - ruh o kadar bozuktur ki kelimenin tam anlamıyla birden fazla kişiye dönüşür. Herhangi bir zamanda bedende sadece kısmi bir parça yaşar."

Remi'kaşları çatılmıştı.

O bir şey söyleyemeden konuşmaya devam etti. "Buna dissosiyatif kimlik bozukluğu deniyor ve tüm ırklarda var, ama Psy için ek bir katman var. Kişiliklerimiz tam olarak parçalanmıyor, görüyorsunuz. Tüm Psy'lar telepatir - PsyNet'e bağlanmak için telepat olmak gerekir."

Kaşları daha da çatıldı. "Bunu arkadaşlarımdan hiç öğrenmedim." "Sanırım bu konu hakkında konuşmuyoruz çünkü bu bir . Tıpkı

Değişebildiğin bir gerçek, Dönüşen olmanın silinmez bir parçası." Parmakları adamın göğsünün kaslı sıcaklığına doğru kıvrıldı. "İlkokul derslerimden hatırladığım kadarıyla, Gradient 1 telepatinin ön koşul olduğundan oldukça eminim. Bundan daha düşük bir seviyede psişik yetenekleriniz olabilir ama nörolojik düzeyde Psy sayılmazsınız."

Remi'nin gözleri önündeki insana kaydı, ama kolları hâlâ onu sarıyordu, onun sıcaklığı ve kokusu bir sığınaktı. "Telepati parçalanmayı nasıl etkiliyor?"

"Bleedover." Hızlı bir nefes alış, keskin bir nefes veriş. "Sanırım diğer ırklarda ayrılık çok daha önemli. Bir kişilik diğerinin ne yaptığını bilmez, bu tür şeyler. Ben de bilmiyorum... ama kanama *var*. Tüm bu bilgiye sahip olabilmemin tek yolu bu. Bir parçama söylendi ya da öğretildi."

Remi'nin vücudu onun etrafında, önünde gerginlikle kaskatı kesilmişti. "Başka bir açıklaması olabilir mi? Birisi aklına girmeye çalışıyor

seni kontrol ediyor mu?"

Auden irkildi, parmakları şakağındaki yara izine tekrar dokunmak istedi. "Aile evimizde bu tür bir güce sahip kimse yok. Annem tanıdığım en güçlü telepattı ve o bile teknolojik yardım olmadan zihin kontrolünü sürdürmekte zorlanıyordu."

Ancak yarasını ovaladığında, yarası için endişelenme dürtüsüne karşı koyamadığını fark etti.

Remi onun elini tutarak o noktadaki bebek tüylerini fırçaladı. "Biyogreft mi?"

"Evet. Deney başarısız olduktan sonra çıkarıldı ama yara izleri hâlâ duruyor, hem içeride hem dışarıda." Auden kendini onun göğsünün kıllarla pürüzlendirilmiş derisini okşarken buldu. "Will-" Karnında şiddetli bir sancı, pantolonunda ani bir ıslaklık, bebeğinin sıkıntıyla çığlık atan zihni. "*Hayır.*"

Remi'nin burun delikleri onun önünde alevlendi. "Kanaman var."

Panik, Auden'in beyninde uyarı çığlıkları atıyordu. Bebeği çok erken geliyordu! "Beni bulacaklar! Onu alacaklar!"

"Kimse bir şey almıyor." Remi'nin hırıltılı sesi, elleriyle yüzünü kavrayıp gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Nefes al, küçük kedi, *nefes* al."

"Bebeğim," diye hıçkırdı, duyguları çok büyük ve şiddetliydi. "Bilmelerine izin veremem!"

"Kalkanlarınızı tutabilir misiniz?"

"Hayır," diye itiraf etti, içinde daha önce hiç hissetmediği kadar yoğun bir duygu dalgalanması vardı. "Dakikalar içinde düşecekler."

"Sana yardım getireceğim." Psy görüşüne imkânsız gelen bir hızla uzaklaştı ve o daha gittiğini anlamadan kapıdan çıktı.

Yardımla geri dönecekti. Auden buna tüm kalbiyle inanıyordu.

"Biraz daha," diye yalvardı bedenine. "Lütfen onu biraz daha içeride tut."

İlk kasılma vurdu. Büyük bir şey değildi. Küçüktü. Ama tehlikeliydi. "Hayır, hayır, hayır."

Remi kulağında telefonla içeri koştu ve tekrar yatağa oturdu. Onun elini kavradı, kafatasında bir davul sesi panikledi.

Kafasının içindeki uğultunun arasından, adamın söylediklerinin sadece bir kısmını yakalayabildi. "...kalkan...yardım...prematüre bebek...Finn'i al. Psy doğumu için bilmesi gereken bir şey var mı? Ne? Şimdi sana görüntüyü göndereceğim."

Telefonla bir fotoğraf çekiliyordu, Auden'ın beyni, dakikalar sonra yatağın ucundaki hava parıldayana kadar nedenini anlayamayacak kadar doluydu.

Ok takımının simsiyah savaş üniformasını giymiş, saçları kısa ve tüylü, minyon bir kadın, kumlu saçları ve yaprak yeşili gözleri olan uzun boylu bir adamla birlikte duruyordu. Adam kareli kırmızı bir gömlek giymişti ve yüzünde doğuştan gelen bir nezaket vardı.

Ok bir kalp atışı sonra ortadan kayboldu ama adam hemen harekete geçti.

Elindeki küçük çantayı yere bırakarak kızın elini tutmak için yanına geldi. "Seni tuttum, tatlım. Finn. RainFire şifacısı. Remi bana senin yeteneklerin hakkında bilgi verdi; getirdiğim tüm tıbbi aletleri sadece ben ya da hemşirelerim kullanabilecek."

Auden onun elini sıktı, hıçkırıklar göğsünü yırtıyordu. "*Bebeğim.*"

"Biliyorum, tatlım. Bakalım neler oluyor ve sen endişelenme." Remi'ye doğru bir başparmak salladı. "Onu burada mı yoksa dışarıda mı istiyorsun?"

Auden panik içindeyken bile bu prosedürün Remi'den kalmasını istemek için fazla samimi olduğunu biliyordu... ve yine de gözleriyle buluştu ve "Lütfen kal" dedi.

"Beni buradan gönderemezsin," diye homurdandıktan sonra Finn'e arkasını dönecek ve Finn hızla kadının alt bedenindeki giysileri keserken ona biraz mahremiyet şekilde yüzünü tamamen ona dönecek şekilde kaydırıldı. "Finn," dedi yüksek sesle, "Dr. Bashir telefonda. Bir doktorla konuşuyor.

Son konuşmanızdan bu yana kadın doğum uzmanı bir meslektaşım la görüştü m ve sürecin fiziksel olarak aynı olduğunu teyit edebilirim. Farklı olan psişiktir."

"Anladım. Zamanında çok yavru doğurttum, bu çocuk oyuncağı olacak." Auden'a güven veren sıcak ve sakin sözler. "Bu çarşafı uyluklarının üzerine koyacağım. Böylesi daha iyi, değil mi?"

Auden bu nazik ve kibar adamı çok takdir ediyordu. Gözleri yaşararak başını salladı.

Bahsettiği doktor telefonu kapattıktan sonra Remi'nin bakışları onunkileri tuttu. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Auden kendi kendine nefes aldı, düşündü. "Evet. Çocuğu psişik düzeyde sakinleştirmeliyim."

İşte o zaman kalkanları şekilsiz ve kırılmaz bir siyaha dönüşmüştü. "Kalkanlarım. Kime?" Tüm bunlar bittikten sonra kime borçlu kalacaktı?

"Bahsettiğim arkadaşım," dedi Remi, ikinci bir arama yapıp her kimse beklemede kalmasını isterken bile. "O kalkanı kimse geçemez küçük kedi, sen bebeğin için endişelen."

Auden iyiliklerin bir para birimi olduğunu ve borçlu olanların her zaman kaybedenler olduğunu biliyordu ama bugün tek önem sed iği çocuğuydu. Alnında boncuk boncuk terler belirdi, bir başka kasılma zengin demir ıslaklığına çarpınca karnı dalgalandı. "Çok fazla kanamam var," fısıldadı. "Bebeğim zayıf. Zihni savaşıyor ama o çok küçük, henüz rahimden çıkmaya hazır değil."

"Bunu düşünme." Finn'in sesi sert ve rahatlatıcıydı, yabancı olmasına rağmen güven telkin eden bir yanı vardı. "Sen sadece işini yap anne, gerisini bana bırak. Yavrunun içinde sekiz aydan fazla zaman . O iyi olacak. Şimdi ıkınmanı istiyorum."

Öyle de yaptı, eli Remi'ninkine kilitlendi ve zihni o kadar ölümcül bir kalkanla çevrelendi ki dehşete düşmesi gerekirdi. Ama dehşeti çocuğunun kırılgan zihni içindi, çok genç, çok genç. Korkusunu bir kenara iten Auden, bebeğin zihnini psişik kollarla sarmaya, rahatlatmaya ve sakinleştirmeye odaklandı.

Bebeğin zihni hıçkırıldı, duruldu.

Şşş, diye fısıldadı Auden çocuğuna, *sen benimsin. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.*

Aralarında mavi örümcek ipliği iplikçikleri dönüyordu, acı Auden'ın fiziksel bedenini sararken bile bebeğinin zihni bir iplikçiğe uzanıyordu. *Güzel, çok güzel*, dedi, odak noktası mutlaktı. *Korkacak bir şey yok. Sana sahibim. Annen sana sahip.*

Rahminde saf ıstırap veren bir burkulma.

Auden artık bebeğini içinde tutamıyordu, Auden'ın tek istediği onu koruyabileceği bir yerde, içinde tutmakken vücudu değerli çocuğunu dışarı atıyordu.

İşe yaramadı, vücudundaki şiddetli kasılmalar kontrolünde değildi. "Ben yapamazsam onu güvende tutacağına söz verir misin?" Sözleri bir hıçkırıkla çıktı, tırnakları Remi'nin cildini olduğu kadar kendi cildini de kesiyordu.

Kasılmayı durdurmaya, tutuşunu hafifletmeye çalıştı ama yapamadı.

"Söz veriyorum," dedi hiç tereddüt etmeden. "Bunun için endişelenme, Auden. Yavrun artık benim yavrularımdan biri."

Karışan kanları panik içindeki beyninde parlıyor gibiydi.

Delici bir çığlıkla doğum yaptı, bunun acısı çocuğunun zihninin kekelemesini duymanın yanında hiçbir şeydi. Onu sevgiyle, sükûnetle kucakladı, kendi çığlıkları arka planda boğuk yankılardan başka bir şey değildi.

Kal, bebeğim. Annen . Kal.

Örümcek ağı rüyalarından kaçıp zihninin dışında süzölmeye başladı, ince mavi iplikçikler onu maruz kalmaktan koruyan siyah kalkanlara çarptı. Tam da çocuğunun başka bir kan fışkırmasıyla bedenini terk ettiğini hissettiği anda.

Auden'in zihni soldu, eli Remi'nin elinde gevşedi.

Bölüm 28

RainFire'dan acil ışınlanma talebi alındı. Nerida ilk ışınlamayı halletti, ancak ikinci ışınlama için iki ışınlayıcıya ihtiyaçları var.

-Ok Mangası'nın ikinci komutanı Vasic Zen'e mesaj (11 Kasım 2083)

Finn çocuğu kucağına alır almaz REMI açık hatta "GİT!" diye bağırdı ve birden odada iki Arrow ışınlayıcısı belirdi.

Remi, Auden'ın kanlı bedenini ve Finn'in çarşafını çoktan yakalamıştı. bacakları ile kolunun arasına sıkıştırmıştı.

Bir şaşkınlık nabzının ardından hepsi Finn'in revirinin içinde duruyordu. Şifacı, çocuğu kırılgan yaşamını korumak için tasarlanmış bir kuvöze yerleştirmek için acele ederken, hemşireleri Hugo ve Saskia ile Nerida'nın Finn'i bıraktıktan sonra getirdiği Psy doktoru Dr. Edgard Bashir, Auden'ın hayatını kurtarmak için çalışıyordu.

Kan kaybetmişti, hem çok fazla.

Remi onun elini bırakarak sağlık personelinin hareket etmesini sağladı. Işınlayıcılar çoktan gitmişti ama yorgun Vasic kısa bir süre sonra aynı derecede yorgun görünen Aden'le birlikte yeniden ortaya çıktı ve üçü, üç küpün en büyüğü olan büyük revir süitinin dışındaki koridorda buluştu.

"PsyNet'te güvende mi?" diye sordu PsyNet'in en ölümcül adamlarından birine.

Aden başını salladı, saçlarının kaygan ve düz siyahı yapay ışıktaki parlıyordu; saçlarını kısa tutuyordu, telaşsızdı. "Kalkanları

Hava geçirmez. Kimse onun doğum yaptığını bilmiyor. İlk müdahaleyi Zaira yaptı ve Avrupa'daki işim bitince ben devraldım. Benden gizliliğini korumak için de ikinci bir kalkan ekledim."

Remi PsyNet'te bir sürü boktan şeyin döndüğünü biliyordu, her iki adamın da kemiklerine kadar yıprandığını görebiliyordu. Ve yine de onlar -tüm ekip- onun yardım çağrısına cevap vermişti. "Teşekkür ederim."

"Aramızda teşekkür yok Remi, bunu biliyorsun." Arkadaşının koyu renk gözleri Remi'nin bakışlarını yakaladı, teninin zeytin rengi çok solgundu, sanki güneş ışığına çıkmaya pek fırsatı olmamış gibiydi. "Auden Scott'ın hamile olduğunu bile bilmiyordum."

"Güvenlikle ilgili değil." Remi ses tonunu eşit tuttu, çünkü bu adamlar onun öfkesini hak etmiyordu. "Kimseyi ilgilendirmez."

"Katılıyorum," dedi Aden tereddüt etmeden ve işte o zaman Remi arkadaşının tıp eğitimi aldığını hatırladı. Sadece bu değil, Aden sadece bir Ok değil, iyi bir adam, Zaira için iyi bir eş ve iyi bir dosttu.

"Durum?" Aden sordu.

"Kritik. Her ikisi de." Remi odaya geri dönmek için vücudundaki tüm içgüdülerle savaşmak zorunda kaldı. "Dr. Bashir'in neden kanamaya başladığına dair bir fikri var mı?" Adamla telepatik iletişim içinde olmaları gerektiğini biliyordu.

"Hayır, henüz değil. Ama o bir beyin cerrahı ve ekip nedeniyle travmayla ilgili yaralanmalar konusunda da eğitilmiş, kadın doğum uzmanı değil - sana onlardan birini bulmak için ekibin dışına çıkmamız gerekecek ve henüz güvenilir bir aday bulamadık," dedi Aden. "Bu riski almak istiyor musun?"

Remi hızla düşündü ve beklenmedik bir çözümle karşılaştı: *Tamsyn Ryder*.

DarkRiver'ın şifacısı Psy doğumlarında yardımcı olmuştu. Psy söz konusu olduğunda onun diğer tüm Dönüşen şifacılardan daha fazla eğitim aldığını hissediyordu ve kadınlar ve doğum konusunda Dr. Bashir'den çok daha fazla deneyimi olduğunu biliyordu.

"Bir edeceğim," dedi Oklar'a, sonra da bir şeyler yapmak için uzaklaştı. Yani.

"Tamsyn'e ihtiyacım var," dedi Lucas cevap verir vermez. "Sakın sorma Ama yanımda yeni doğum yapmış ve kanaması olan bir Psy var. Finn hem onun hem de yavrunun üzerinde çalışamıyor - her ne kadar denese de - ve elimizdeki Psy doktorunun da doğum konusunda deneyimi yok."

"Ben organize ederim," dedi Lucas, ona işleri geciktirecek sorular sormama saygısını göstererek. "Arrow arkadaşlarından biri ışınlanmak için müsait mi?"

"Vasic."

Birkaç dakika içinde her şey ayarlanmış, uzun boylu ve zarif Tamsyn "Tammy" Ryder kısa süre içinde Bashir ve Finn'le birlikte revirde yerini almıştı; Finn içten bir sesle, "Buraya hiç gelmeyeceğini , Tams!" diye bağırmıştı.

Ardından, görevlileri çalışırken Aden ve Remi koridorda konuştular ve Vasic "Doğu Avrupa'daki bir aksaklıkla" ilgilenmek üzere ışındı.

Remi kaşlarını çatı. "Senin de mi geri dönmen gerekiyor Aden? Şu anda internetin cehennem gibi olduğunu biliyorum."

"Hayır, alev almaya yakınım. Kaleb görevi devraldı, diğer iki kardinal de yardım ediyor; buna Vasic'i de eklersek durum kontrol altında."

Ceketini çıkaran Aden, ellerini siyah savaş pantolonunun bel hizasının üzerinde kalçalarına koydu. "Onu neden buraya getirmek zorunda anlıyorum," dedi Aden, Auden ve çocuğunun bulunduğu kapalı kapıya doğru başını sallayarak. "Ama uyandığı ve bir ışınlayıcıya verebileceği bir görüntü aldığı anda odanın tehlikeye gireceğini biliyorsun değil mi?" Kollarını kavuşturan Remi ayaklarını birbirinden ayırdı. "O bize asla ihanet etmez."

Bunun için hayatını ortaya koyabilirdi. "yavrusu için ölürdü."

"İskoçlar aldatmada ustadır." Aden'sesi , gözleri kırpmadan bakıyordu.

"Onu *tanıyorum*." Remi onun çıplak göğsüne bir yumruk indirdi. "Tek umursadığı şey bebeği." Aden'in gözlerini tuttu. "Ben de aynı şekilde biliyorum"

Senin ve Zaira'nın bize zarar vermeyeceğini biliyordum." Konuşurken bile *diğer* Auden'ı hatırladı, leoparını geri püskürten ve bebeğin biyolojik babası olan adamla soğukkanlılıkla pazarlık yapan Auden'ı.

Tanımadığı ve güvenmediği o kadın.

Kıymıklar.

Çoklu kişilikler. Bleedover.

"Dikkatli ol Remi." Aden'in sesi sessiz ve uyarıcıydı. "Scott ailesi... onlar bir güç soyudur, ama güç Psy için bile aşırı olan bir tür acımasızlıkla kazanılır."

"Yavrusunu almalarından endişeleniyor. Haklı olma ihtimali ne kadar yüksek?"

"Yüksek," dedi Aden hemen. "Büyük aileler soylarını kontrol etme konusunda militandırlar." Kapalı kapıya doğru baktı. "Çocuk masum. Onu Vadi'de, kalkanlarımızın içinde saklayabiliriz. Kimse onu asla bulamaz."

Remi'nin kalbi genişledi; çünkü teklif yapılmadan önce bu soruyu sormasına bile gerek kalmamıştı; RainFire ve Oklar'ın dostluğu kan ve sadakatten geliyordu. "İşler sarpa sararsa bu teklifini kabul etmek zorunda kalabilirim. Kalıcı olmayacak, yavru artık benden biri." Remi'nin yönetimi altında RainFire'da doğmuştu, onun koruması altındaydı ve tıpkı Jojo, Asher ve diğerleri gibi onun kalbindeydi.

Aden başını salladı. "Haklı olsan ve Auden Scott bir tehdit olmasa bile, istemedenden de olsa sana ihanet edebilir."

"Kendi ailesinin onun aklına tecavüz edeceğini, sadece bilgiyi alacağını mı söylüyorsun?" Soruyu sorarken bile cevabı biliyordu, parmakları kızın şakağındaki o küçük, anlamlı yara izinin dokunsal yankısıyla karıncalanıyordu.

"İskoçların geçemeyecekleri hiçbir çizgi yoktur."

"Siktir." Remi parmaklarını başının arkasında kilitledi ve tavana baktı. "Pekâlâ, sürüyü korumak için ne yapabiliriz?"

Auden ve yavrusunu korumak mı?" Çünkü iki söz vermişti ve ikisini de tutacaktı.

Ellerini kalçalarına indirerek dinlemeye hazırlandı.

"Onu revirde izole tutun - ki şu anki durumu göz önüne alındığında bu zor olmamalı." Remi konuşacakken Aden bir elini kaldırdı. "Şu anda, zihni güvende çünkü onu koruyorum - enerjimi çekmem gerektiğinde, Zaira devralacak. Hiç kimse ona ulaşamayacak.

"Ancak PsyNet kalkanları telepatik güçlere karşı sahip olduklarından farklıdır - bu da evine döndüğünde savunmasız olacağı anlamına gelir."

Benim evim değil. Annemin evi.

Auden'in sözleri Remi'nin zihninde titreşti.

"O ayrıldığı anda," diye devam etti Ok lideri, "odayı kimsenin ışınlanma kilidi olarak kullanamayacağı şekilde değiştirmeniz gerekir. En kolay yol ekipmanı temizlemek ya da üzerini örtmek ve odayı farklı renkte bir boyayla boyamak olacaktır.

"Dağınık bir çözüm, ancak ekipmanların yer değiştirmesiyle birlikte ışınlanma kilidini bozacaktır -eğer aşırı özel, benzersiz ve değiştirilemeyen bir görüntü noktası yoksa. Örneğin farklı bir desende yontulmuş bir karo."

"Hayır, oda tamamen yeni. Düzgün hatlar, temiz duvarlar, içeride sadece gerekli ekipmanlar var."

"Güzel. Bunun yardımı olur." Aden'in gözleri, şifacıların kendilerini güvende ve korunmuş hissetmeyi hak eden bir kadın ve bir çocuğun hayatları için savaştıkları odaya gitti. "Birini kafese koyma fikrinden nefret ettiğini biliyorum ama aerie topluluğunuzun diğer her parçası birçok yönden benzersizdir. Yüzlere kilitlenebilen ışınlayıcılar nadirdir, ancak yeterince spesifik bir konum kilidi bunu iyileştirir - düşman kötü niyetle sürünün merkezine ışınlanabilir."

"Anlıyorum." Alfa'nın kalbi RainFire'a böyle bir zarar gelebileceği düşüncesiyle çarpıyordu ve Auden ile yavrusunun tuzağa düşürülmesine karşı öfke duyuyordu. Auden ve yavrusu zaten defalarca yaralanmıştı.

Onu önemsemesi gereken insanlar - ve şimdi köşeye sıkıştırılıyor, kendisi için yakalamayı başardığı küçük özgürlüğü bastırmaya zorlanıyordu.

Vermek zorunda olduğu karar yüzünden kendisinden daha önce hiç bu kadar nefret etmemişti.

Bölüm 29

Anne seni buldu. Onun olmadığı için kızgındı. Ben de duydum. Diğerlerine söyledim. Sana sormamız gerektiğini söyledim. Eğer ona hayır diyebildiyse, güçlü olmalısın. Artık babamız olur musun?

-Bilinmeyen göndericiden Pax Marshall'a PsyNet mesajı (yaklaşık Eylül 2083)

Marshall Grubu'nun Başkanı PAX MARSHALL, San Francisco'daki dairesinin balkonunda durmuş, batmakta olan güneşin ışınları körfezin gümüşü sularında altın ve turuncunun dansını yapıyordu.

Baba. Peder. Baba. Baba.

Artık beyninin arkasında sürekli bir mırıltı vardı, Bokböceklerinin fısıltısı. Çünkü onlar onunlardı. Onların işkence gören ruhlarına başka kim bakacaktı? En güçlü olan oydu ve şanslı olan da oydu.

Çünkü ikizi vardı.

Eşleşmelerinin çok daha iyi olan yarısı.

Ve diğer Bokböcekleri gerçeklikle bağlarını onun akli başında olmasının en büyük nedenlerinden biriydi.

Kız kardeşi onun seçimini anlamayacak, Bokböceklerini bir tedavi merkezine götürmesini söyleyecekti. Ama sadece bu kadar. Pax seçenekleri biliyordu, tüm Skarablara yardım edecek kadar uzman empat olmadığını biliyordu.

Es'ler bunu denerken kendilerini tüketiyorlardı ama olmayan yetenekleri zorlayamazlardı - çünkü Bokböceklerini stabilize edebilen Es'lerin sadece bir alt kümesiydi. Geri kalanlar...

Yara bantları. Akıl sağlığı arayışında zihni ve kalbi körelten kısa vadeli düzeltmeler.

Yumuşak bir kafes.

Pax bu kırık dökük insanları nasıl böyle bir şeye sürükleyebilirdi?

Onlar yanlış bir şey yapmamışlardı. Hepsi -Pax dahil- şu anda sistemlerinden akıp giden güç miktarını işlemek için asla tasarlanmamış bir zihinle doğacak kadar şanssızdı.

Sessizlik tüm yaşamları boyunca bu kusuru gizlemişti. Sessizliğin çöküşü asla kapatılamayacak kapılar açmış, güçleri onları deliliğe sürüklemiş ve sonsuz sanrılarla dolup taşmalarına neden olmuştu.

PsyNet'teki diğer kişiler, kendi zihinlerinin kurbanı olduklarını bilseler bile, bugünlerde onlara karşı çok az sempati duyuyorlardı. Çünkü düzensiz Skarab enerjisi PsyNet'in çöküşün eşiğine gelmesinin büyük bir nedeniydi. Bokböcekleri ortaya çıkmadan önce de bu yönde ilerliyordu ama Pax'ın türü parçalanmayı hızlandırarak kritik seviyeye getirmişti.

Psişik dokudaki büyük yırtıklar, kayıp üstüne kayıplar, artık günlük bir olaydı. PsyNet kurtarılamazdı. Kız kardeşi, ikizi, kalbi iyi olacaktı. Zamanı geldiğinde, ayı eşinin yaşadığı değişen ağa bağlanacaktı.

Pax ve Bokböceklerine gelince... Her halükarda öleceklerse, canlı ve çılgın parlaklıklarıyla göz kamaştırıcı bir şekilde ölmeleri daha iyi olmaz mıydı?

Işıklar sonsuza dek sönmeden önce son bir akkor alev.

Bölüm 30

Bir örümcek görüyorum... Mavi . Ölüm. Işık. Anarşi. Düzen. Çılgınlık. Huzur.
Çözemiyorum. İki farklı zaman çizgisi . Hiç mantıklı değil.

-Faith NightStar (Kardinal F-Psy, DarkRiver) Anthony Kyriakus'a
PsyClan NightStar (12 Kasım 2083)

AUDEN beyni bulanık bir şekilde uyandı. Aklının bir köşesinde panik vardı. Geriliyor muydu? Hamilelikten önceki haline mi dönüyordu? Daha fazla zaman mı kaybetmişti? Kim olmuştu-

Bebeğim benim!

Bir anı tufanı, içgüdüsel ve bıçak gibi saplanan bir acı, yuvarlanan ıstırap dalgalarına dönüşmüştü. Çocuğunun korkusu, havadaki kan kokusu, bir leoparın altın yeşili gözleri onun gözlerinin içine bakarken, ona buna sahip olduğunu, yavrusunun iyi olacağını söyleyerek hırıliyordu.

Bebeğini artık içinde hissedemiyordu ve elini karnına götürmeyi başardığında, doğru hissetmiyordu. Çok küçüktü. Yeterince sert değildi.

Hassas bir psişik ışık, koparılamaz bir bağ.

Çocuğu yaşıyordu, ama neredeydi? Ailesi onu götürmüş müydü? Lütfen.
Lütfen.

Nefesi kesik kesik geliyordu, gözlerini açmak için mücadele etti.

"İyisin, tatlım." Bir elin onunkine dokunuşu
nazik *hissettim*.

Empati mi?

"İşte böyle, yaşamsal belirtileriniz dengeleniyor. Zorlama, doğal bir şekilde çıkmaya izin ver. Kendini bayıltmadın, o yüzden baygınlıktan çıktığında ne hissedersen hisset, bu farklı olacak. Çok kan kaybettin, vücudun kapandı."

Tüm bu kelimeleri anladığını fark etti ve daha ağır bir bulanıklık içinde kaybolmuyor, berraklığa kavuşuyordu. Bu düşünceyle gözleri açıldı ve kendini gözlerinin kenarlarında gülümseme çizgileri ve alınına düşen kumral saçları olan bir adamın yüzüne bakarken buldu.

"Bebeğim." Adamın adını hatırladığında aynı anda bir törpü gibi çıktı: *Finn*. Adı Finn'di ve Remi'nin adamlarından biriydi.

Remi, kimsenin bebeğini çalmayacağına dair ona söz vermişti.

Finn gülümseyerek, "Kuluçka makinesinin içinde," dedi. "Onu görebilmen için buraya getireceğim. Minicik ama mükemmel. Akciğerleri de çok güçlü. Sadece vücut ısını sabit tutmak için biraz ekstra yardıma ihtiyacı var; yine de onu kucaklayabilirsiniz ama zamanlamamız gerekecek."

Bunun üzerine gözden kayboldu ama çok geçmeden sert bir zeminde tekerlek sesleri duydu. O yöne dönerek, son teknoloji ürünü bir kuluçka makinesine benzeyen şeffaf kutunun yatağına yaklaşmasını izledi.

Gözleri yaşardı. Küçük kızı çok küçük, çok kırılgandı. "O
_."

"Tamamen iyi," diye güvence verdi şifacı ona. "Üzerinde yeterince hafta Doğum şokunu atlatır atlatmaz tehlikeli bölgeden çıktı."

Kuvözün tekerleklerini kilitledikten sonra Auden'ın oturur pozisyona geçmesine yardım etti, sonra da sonsuz bir dikkatle bebeği kuvözden ve minik bedeninden çıkan kablolardan çıkardı. "Ten tene temas en iyisidir, özellikle de kuvözden çıkana kadar onu uzun süre kucağınızda tutamayacağınız için."

Alçakgönüllülüğünü umursamadan, sadece bebeğini düşünerek, bol hastane önlüğünün iplerini boynundan çözdü ve

kollarından göğsüne doğru indirdi. Finn, Auden'a kıymetli bebeğini uzatırken gözlerini hafifçe kaçırdı.

Çok küçük ve kırılgan, gözleri kapalı ve teni dayanılmayacak kadar narin olan bebeği yine de ellerini kalbine doğru kıvırdı ve Auden zihninde fısıltılı bir iç çekiş duydu. "Sana sahibim. Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm bebeğim." Gözyaşları Auden'ın yüzünden aşağı süzüldü. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Finn'in omuzlarına yumuşak bir battaniye ya da şal attığını, kendisinin ve çocuğunun etrafını sarmak için çekiştirdiğini zar zor fark etti. "Annen seni asla bırakmayacak." Minik bir örgü şapkayla örtülü bebeğinin başına en yumuşak öpücükleri kondurdu. Elinin altında da aynı bir bebek bezi vardı.

Auden gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyordu. Kendisinininki gibi mavi ya da erkek genetik donörünkiler gibi kahverengi olabilirdi. Teni Auden'inkinden çok daha solgundu, ki bu büyük bir sürpriz değildi. Babadan gelen donörün teni Auden'inkiyle aynı renkteydi. Ama... Kaşlarını çattı, bebeğinin vücudunu kontrol etti ve kendi cildindeki melanin seviyesine dair tek bir ipucu bile göremedi.

Bebeğinin teni Auden'ın annesininkiyle aynı renkteydi; kremi beyaz.

Tuhaf genetik, dedi kendi kendine, bir keresinde gördüğü bir makaleyi düşünerek, bir çift ikizin renkleri söz konusu olduğunda ikiye ayrıldığını, birinin abanoz, diğerinin beyaz tenli olduğunu söylemişti. Sanki her ebeveynin genleri anne karnında bir çocuk seçmiş gibiydi.

Bunların hiçbiri önemli değildi, Auden'ın çocuğuna olan sevgisi ruhunda şiddetli bir şekilde atıyordu.

Kızının minik siyah bukleleri olup olmadığını ya da sadece bir tutam bukleyle mi doğduğunu görmek istedi ama başının üşümesini istemediği için şimdilik bıraktı. Başka bir gün keşfedilecek bir şey.

Bugün, hamile kaldığını hatırlamadığı ve kıyaslanamayacak kadar çok sevdiği bu çocuğun tatlı, masum kokusunu içine çekti ve ona sımsıkı sarıldı ve neredeyse algılanamayan sesini dinledi

ve Auden'ın zihninin içindeki mırıltıları. O kadar genç olmasına rağmen sesi kristal gibiydi.

Bebeği güçlü, çok güçlü bir telepattı. Ve annesi tarafından kucaklanmaya bayılırdı.

Auden bunu hissedebiliyordu.

Bebeğini sallarken Finn onu rahatsız etmedi, onu her zaman yakınında tutabilmeyi diledi. Ama zaman çok çabuk geçti, o küçücük beden ve zihin rahimden çıkamayacak kadar gençti ve Finn onu tekrar kuvöze koymaya geldiğinde itiraz etmedi.

Önlüğünü düzeltirken ona "Günün ilerleyen saatlerinde bir seans daha yapabiliriz," dedi. "Psy'yi bilmem ama Dönüşenler ten tene temasın yeni doğanlar için çok önemli olduğuna inanıyor."

Auden başını salladı. "Evet, Sessizlik döneminde bile bebeklerle fiziksel temasın gerekli olduğu düşünülürdü." Görünüşe göre, kendi ırkı bunu başka bir şekilde denemiş ve sonunda psikolojik olarak zarar görmüş çocuklar elde etmişti.

"Buraya bakın." Finn kuluçka makinesinin şeffaf kasasındaki dairesel bir bölümü işaret etti ve ardından içeri itti. Eli içeri girdi. "Bu sayede o içerideyken onu okşamaya devam edebilirsin. Sıcaklığı etkilemeyecek."

"Oh, çok sevindim. Kendini yalnız hissetmesini istemiyorum." Yüzünü silmek için ellerinin tersini kullandı. "Yalnız mıydı?"

"Hayır, tatlım." Bebeği tüplere ve kablolarla bağlamayı bitirip kuvözün kapısını kapatırken güven verici bir gülümseme. "Tammy - diğer bir şifacı- ve ben kalp atışlarını hissedebilmesi için onu sırayla tenine yerleştirdik. Umarım sakıncası yoktur ama Remi'nin onu birkaç kez tutmasına izin verdik. Cub o etraftayken sakinleşiyor gibi görünüyor -phalar genellikle böyle bir etkiye sahiptir."

"Hayır, değil." Bebeğinin hayatta olmasının sebebi Remi'ydi. "Her şey için teşekkür ederim Finn." Özünde bir şifacı olan bu nazik, kibar adam için kalbi duygularla dolup taşıtı. Onun yanında bir kez olsun utandığını, mahcup olduğunu ya da kendisine değer verildiğini hissetmemiştir.

"Sadece işimi yapıyorum," dedi. "Lafı açılmışken, kanamayı durdurduk ve buna neden olan sorunu çözdük. Beklenmedik ama olumlu bir sonuç olarak, tıbbi nano enjeksiyonu sayesinde doğumdan sonra çoğu kadından çok daha iyi durumdasınız. Kendinizi biraz güçsüz hissedebilirsiniz ama doğumdan kaynaklanan gerçek fiziksel hasar yüzde doksan oranında giderilmiştir. Birkaç gün sonra süreç tamamlanmış olacak."

Auden acı eksikliğini merak ediyordu. Ama daha da önemlisi, "Tıbbi nanoteknolojiyi elde etmek zor ve son derece pahalı." Ve RainFire sınırlı kaynaklara sahip genç bir sürüydü; nanolara erişmelerini sağlayabilecek bağlantıları olduğu açıktı, ancak satın alma işlemi tüm tıbbi bütçelerini tüketmiş olmalıydı.

Bu aynı zamanda vücuduna her ne olduysa felakete yakın bir şey olduğu anlamına geliyordu. Tıbbi nanoteknoloji -en azından yeni nesil türde, bu seviyede bir iyileşme sağlayabilen türde- daha azı için bozulmazdı. Bu karmaşıklıkta nanoların da belirli bir hasta ve yaralanma için programlanması gerekiyordu ve medikal nano programcıları da ortalıkta pek bulunmuyordu.

Yumuşak bir baş sallama. "Bunun için endişelenme, Auden. Sen sadece gücünü yeniden kazanmaya bak."

Auden konuyu kapattı ama RainFire'a çocuğunu kurtararak verdiği değerli hediyeği geri ödemesi mümkün olmasa da, tıbbi malzemelerinin ve bütçelerinin tekrar doldurulmasını *sağlayacaktı*. RainFire'ın hiçbir üyesi acı çekmeyecekti çünkü sürünün bir yabancıya yardım edecek kadar büyük bir kalbi vardı. "Sen bir mucize işçisisin."

"Pek sayılmaz." Gözleri kırışarak güldü. "Burada koca bir ekip vardı - Mars büyüklüğünde egosu olan bir Psy cerrahı da dahil. Cerrahlar, değil mi? Benim kadın doğum konusunda onlarca yıllık tecrübem var ve sürekli burnunu sokup tavsiyelerde bulunuyordu ama adam en son bilgileri aktardı ve nanoların tedarik edilmesine yardımcı oldu, o yüzden çok fazla şikayet edemem."

Auden'in pek çok sorusu vardı; cerrah hakkında, ışınlayıcılar hakkında, hiçliğin ortasındaki küçük bir paketin nasıl olup da

Bu kadar güçlü dostları vardı ama kalbi, bu kadar küçük ve güzel bir bebeği dünyaya getirmiş olmanın şaşkınlığıyla hiçbirine soramayacak kadar doluydu.

"Sütün henüz gelmedi," diye devam etti Finn. "Başlaması birkaç gün sürebilir, erken doğumlarda bazen böyle olur. Biberon kullanmasını tercih ederseniz, bunun için de her şey hazır. Onu sağlıklı ve mutlu tutmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Auden'ın kalbi, çocuğunu böylesine derin bir şekilde besleme fikri karşısında umut ve sevinçle dolup taşıtı. "Sessizlik döneminde buna izin verilmiyordu," diye fısıldadı. "Çok samimi, duygusal bir bağ kurma ihtimali çok yüksek. Benim ailemde anneler, nasıl olursa olsun çocuklarını hiç beslemezler; bu görev profesyonel bakıcılara devredilir."

Diğer ırklar bebeklerini emzirmek isteyip de emziremeyen kadınlara yardımcı olacak ilaçlar üretirken, Psy süt akışını durduracak bir ilaç üretmişti. Dr. Verhoeven Auden'a bundan bahsetmiş ve doğum sonrası bakımının bir parçası olacağını söylemişti.

Finn, sakın bir gölde suların şırıltısı kadar huzur veren o sakın sesiyle, "Burada kimse senin seçimini zorlamayacak," dedi. "Ama emzirmeye karar verirsiniz ve sütünüz biraz zaman alırsa ya da bebeğiniz hemen emmezse kendinize haksızlık etmeyin; her kadın ve her bebek farklıdır."

Auden başını salladı, hareket tırtıklıydı. "Sadece iyi olduğu için mutluyum. Bunu onunla birlikte yaşayabilirsem harika olur ama şu anda o kadar sevinç doluyum ki daha fazlasını nasıl isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum."

Finn gülümsedi. "Biri seni görmek istiyor. iyi hissediyor musun?"

Kalbi hiç yapmaması gereken bir şekilde tekledi. "Evet." Ancak şifacı kapıya gittikten sonra yüzünün ıslak olduğunu fark etti.

Önemli değildi.

Çünkü çocuğu hayattaydı ve Auden'ın yatağının hemen yanında yüzünde minik bir bebek gülümsemesiyle uyuyordu.

Diğer adam nihayet kapıyı açıp onu içeri buyur ettiğinde REMI Finn'i boğmak istedi. Aynı zamanda Finn'e sarılmak ve asla bırakmamak istiyordu. Çünkü Remi'yi dışarıda tutmak mı? Bu, hastasını her şeyin üstünde tutan bir şifacının davranışydı.

"Yavrusuyla yalnız kalmaya ihtiyacı olacak," demişti sert bir ses tonuyla Remi'yi Auden'ın okumalarının bugün uyanacak gibi görüldüğü konusunda uyardığında. "Kedi değil de ayı gibi hantal hantal gelme. Ona doğduğunda sahip olmadığı o anı ver. Çocuğuyla birlikte olması için ona mahremiyet ver."

Finn'in bu kadar iyi bir şifacı olmasının nedeni de buydu: Konu hastaları olduğunda, başkalarının fikirlerine ve arzularına hiç aldırmaz etmezdi - bu başkaları onun alfası olsa bile. "O nasıl?" Remi, leoparı derisini pençelerken sordu.

"Güzel. Sana onun güçlü olduğunu söylemiştim." Finn'in ifadesi acımasızdı. "Diğer konu hakkında onunla henüz konuşmadım."

Remi sakallarının gölgelediği çenesini sıktı. Finn, Auden'ı stabilize ettikten sonra yapılan taramalar sırasında Auden ve çocuğu hakkında bir şeyler keşfettiğinde bir kaya ile zor bir yer arasında kalmıştı. Yaptığı tüm taramalar ve paneller standart değildi, ancak karmaşık doğum ve Auden'ın geçmişi göz önüne alındığında, Finn yeterince şey yapmamaktansa aşırıya kaçmanın daha iyi olacağına karar vermişti.

Keşfettiği şey karşısında şaşkına dönmüş ve olası sonuçları hakkında endişelenmişti. Bir Dönüşen sürüsünde, alfa her zaman bu tür durumlardan haberdar edilirdi ama Auden Dönüşen değildi, sürünün bir parçası değildi. Normal bir durumda Finn ona güvenir ve onun adına tıbbi kararlar verme yetkisine sahip olan kişiyle konuşurdu.

Ama Auden ailesinden kimseye, doktoruna ya da Charisma Wai'ye güvenmiyordu.

Bu da Finn'e tek bir seçenek bırakmıştı: Auden RainFire bölgesindeyken onun koruması altına girdiği için Remi'ye başvurmak.

"Bekleyeceğiz," dedi Remi. "Ona söylemeden önce yavrusuyla biraz zaman geçirmesine izin verelim."

Finn başıyla onayladıktan sonra Remi'nin odaya girebilmesi için kenara çekildi.

Auden bacaklarını yatağın kenarına uzatmış oturuyordu, saçları parlak bukleler halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Saskia, benzer bukleleri olan bir paket arkadaşına, bilinçsiz durumundan çıktığında kendini iyi hissetmesini sağlamak için hastasının saçına ne yapması gerektiğini sormuştu ama Remi, Auden'in bunu fark ettiğini bile sanmıyordu.

Bebeğini izlerken gözleri mutluluktan kocaman olmuştu, eli kuvözün içinde bunun için yapılmış küçük dairenin içinden geçiyordu, parmağı bebeğinin yumruğunu okşarken nazikti. Yavru minik elini esnetti ve Auden'in parmağının üzerine kapattı; Auden'in nefesi kesildi.

"Bunu gördün mü?" diye fısıldadı, acı verici derecede genç ve tatlı olan gözyaşlarıyla lekelenmiş bir yüzle ona bakıyordu.

Auden'in sürüdeki doğum yapmış kadınlara kıyasla ne kadar *genç* olduğu bir kez daha kafasına dank etmişti. Aden ve Zaira, Psy kültürel normlarına göre, dölleme ve gebe kalma anlaşmalarının -özellikle de Scotts gibi bir ailede- çok daha az yetkili sayıldığı yaşa yakın bile olmadığından bahsetmişlerdi.

Annem benden ne istiyordu ki beni hayatta tuttu?

Remi'nin eli pençelenmekle tehdit etti.

"Evet," demeyi başardı öfkesini bastırarak, "yavru kedinin güçlü bir tutuşu var."

Onu kucağına aldığı anda o minik el kendi parmağına dolanmıştı, parmakları o kadar kırılgandı ki alfa kalbindeki tüm koruma içgüdülerini harekete geçirmişti. Bir şeyin bu kadar küçük ve kırılgan olabilmesi imkânsız görünüyordu.

Jojo'nun doğumunda da prematüre bir Jojo'yu kucağına aldığını hatırladı; sürüde doğan ilk yavru, doğum tarihinden bir ay önce karar vermişti.

Remi'nin şimdiye kadar duyduğu en ince çığlıktı, küçük yumrukları annesinin bedeninin sıcak sığınağından mahrum bırakıldığı için öfkeyle titriyordu.

İlk görüşte aşık olmuştu, leoparı hoş geldin diye mırıldanıyordu. Auden'in bebeği için de mırlamıştı. Jojo'yu sahiplendiği gibi onu da sahiplenmişti.

"Ayrıca sabrım da yok," diye mırıldandı kuluçka makinesinin üzerinden göğsünde hırlayarak. "Doğmak için acele etmen gerekiyordu, değil mi kedicik?"

Paneldeki gösterge ışıkları yanıp söndü.

"Bu ne anlama geliyor?" Auden'in sesi hızlı, nefesi hızlıydı.

"Remi etraftayken böyle yapıyor," dedi yanından geçen bir Finn sırıtarak. "Hepsi iyi şeyler, endişelenme. Bir sebepten dolayı bizim iri yarı liderimizi seviyor."

Auden önce Remi'ye, sonra da bebeğine baktı. "Onun hayatta olmasının sebebi sensin." Sesi boğuk çıkıyordu. "Bana ve *bize* yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Remi bunu elinin tersiyle itti; Auden'dan minnettarlık beklemiyordu.

Ama daha bitirmemişti. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Onu tehlikeye attığımı gerçekten düşünmemiştim... Onu bu durumdan kurtarmak istedim, sizden ona sığınak vermenizi istemek için zaman kazanıyordum."

Çocuğunun onun ıstırabını hissetmesini göze alamıyormuş gibi elini kuvözden çekerek kollarını kendine doladı. "Yolculuğumdan önceki tüm taramalar hamileliğin stabil olduğunu söylüyordu."

"Öyleydi," diye cevapladı Remi, Finn dışarı çıktığından beri. "Finn sana teknik dökümü verebilir ama Dr. Bashir Psy tıbbi veri tabanına girmeyi başardıktan sonra Tammy'yle birlikte Psy doğumları üzerine biraz araştırma yapmışlar ve görünüşe göre sende nadir görülen bir komplikasyon olmuş. Tahmin edilemez. Bilmenize imkân yok."

Alt dudağını ısırды, kolları hâlâ vücudunu sarıyordu.

Dayanamayarak yanına gitti ve onu kucağına çekerek çenesini saçlarına . Kız bir an hareketsiz kaldıktan sonra onun içinde eridi. "Neyim var benim?" Bir fısıltı. "Ben bundan daha güçlüyüm. Onun iyiliği için bundan daha güçlü olmalıyım."

Uzun kol darbeleriyle onu okşadı, çenesini buklelerinin yumuşak yayına dayadı. "Daha iki gün önce doğum yaptın. Kendini biraz rahat bırak." Fiziksel iyileşme bir şeydi, tüm bunların yarattığı şok bambaşkaydı.

"İki gün!" Sarsılarak adamın elinden kurtuldu. "Charisma benimle iletişime geçmeye çalıştı mı?" Başını iki yana salladı. "Nereden bileceksin ki?"

"Telefonunu hackledik," dedi hiç çekinmeden. "Kabinde gördüğümü hatırladım, geri döndüm ve aldım. Orada, Finn'in masasının üzerinde.

"Hackledikten sonra, doğumdan önce 'meditatif ağrı yönetimi' uyguladığınız için rahatsız edilmek istemediğinizi belirten bir mesajınızı taklit ettik. Bir Psy bağlantısı bize kullanacağımız kelimeleri söyledi. Charisma Wai onaylayarak cevap verdi."

"Temasınız akıllıcaydı," diye mırıldandı. "Dr. Verhoeven bile bana bunu tavsiye etti ve ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Psy'nin çoğu narkotik ve benzerine iyi tepki vermediğini biliyorsun."

"Evet." Elini kızın sırtında gezdirdi ve kızın bir eli belinde, diğer eli göğsünde, tekrar göğsüne sarılmasından memnuniyet duydu. "Bayan Wai'ye gelince, içimden bir ses onunla daha fazla görüşmeyeceğimizi söylüyor."

"Hazır olacağım." Geri çekilen Auden uzanıp saçlarına dokundu ve kaşlarını çattı. "Çok yumuşak bir his." Bir tutam alıp burnuna götürdü. "Ve çok güzel kokuyor."

Remi ona Saskia'dan bahsetti. "Kızıl saçlı," dedi. "Saçları onun en büyük zaferi ve tüm hastalarının salonda hazır bir şekilde uyanması gerektiğine inanıyor." Sass'ın bir keresinde ona söylediği gerçek sözler.

"Oh." Auden onun saçlarını tekrar kokladı. "Bunu yapması çok hoş bir şey." Sesi bunu nasıl karşılayacağını bilemiyormuş gibi geliyordu.

Saçlarını savurarak, "Kendime daha çok benzemek için hazırlanmalıyım, Sharisma haber vermeden arayabilir," dedi.

"Buklelerini görmek hoşuma gidiyor." Kedisi onlara vurmak, onlarla oynamak istedi.

Kedi dürtüsüne boyun eğmeden önce küçük bir hırıltı duyunca, elini kuluçka makinesinin üstüne koymak için uzandı ve aynı anda göğsünde homurdandı.

İzleme ışıkları dans etti.

"O mutlu." Auden'ın sesi bir fısıltı gibiydi. "Onu burada hissediyorum." Kalbe yumuşak bir yumruk. "İrkimin hamilelikle ilgili tüm bu kurallara sahip olmasına şaşmamalı.

"Bir çocuğu doğurana kadar taşıyan, gelişiminin o aşamasına ulaştığında çocuğun zihninin uyandığını hisseden, duygularını hisseden bir Psy'nin o çocuğa şefkat, neşe ve sevgiden başka bir şeyle nasıl davranabileceğini anlamıyorum."

Kadının şaşkınlığı leoparının sevecen bir şekilde hırlamasına neden oldu.

Yavrunun izleme ışıkları .

Auden gülümsedi, şaşkın ve mutluydu ve tarif edilmesi zor bir şekilde güzeldi. Mutluluk Remi'nin Auden'ına yakışıyordu.

"Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Cub duyduğunda anlar."

Dudakları kıpırdadı, karşısındaki kadın ilk tanıştığı Auden'dan olabildiğince uzaktı... ve o sabah kulübede gördüğü soğuk ve *farklı* yaratığa hiç benzemiyordu.

Auden'ın başının üzerinde asılı duran kılıcı hatırlatan taştan bir el kalbini sıktı.

Bölüm 31

Remi, yavrunun DNA panelinde ciddi bir sorunumuz var. Üç kez çalıştırdım. Sonuç aynı.

-Dr. Finn St. James'ten Remi Denier'e (12 saat önce)

AUDEN saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Charisma'nın sabrının düşündüğümüzden daha çabuk tükenmesi ihtimaline karşı ben kendimi toparlarken bebeğe eşlik eder misin?"

"Ben ve kübik bizi meşgul edecek çok sayıda sohbete sahibiz."

Remi, Auden'a kolunu uzattı. "Henüz ayağa kalkmadın mı?" "Hayır."

Ağırlığını Auden'ın üzerine verirken kolunu sıkıca kavradı.

ama yalpalasa da ayakta durmayı başardı.

Aynı anda talepkâr küçük bir gümbürtü duydu, dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Senin için yemek ayarlayacağım."

"Bundan utanmalıyım ama çok açım." Kolunu bırakarak etrafına bakındı.

Arka taraftaki kapıyı işaret etti ve gitti. "Duş ve tuvalet şurada. Hugo ve Sass'ı tanıyorsam, her ikisi de ihtiyacınız olan şeylerle dolu olacaktır."

Kapıya ulaşması zaman aldı ve Finn gözünü ondan ayırmadı, düşebileceğini düşünürse koşup onu yakalamaya hazırды. Finn ona zayıflığının yirmi dört ila kırk sekiz saat sürebileceğini söylemişti. Tesislerde hastanın yaşamsal fonksiyonlarını izleyen sensörler olduğunu ve herhangi bir terslik olursa uyarı göndereceklerini bildiği için, kız içeri girip kapı arkasından kapandığında endişelenmedi.

"Annen de en az senin kadar güçlü," dedi sürüsünün en küçük üyesine; çünkü Remi ve RainFire, Auden'in sığınma talebini ciddiye almıştı. Bu konuyu üst düzey ekibiyle çoktan tartışmıştı ve tek bir kişi bile bu çaresiz bebeğin Auden'in ailesi tarafından bir piyon olarak kullanılmasına öfkelenmekten başka bir şey yapmamıştı.

Onu koruyacakları kesindi.

İçeriye uzanarak parmağıyla bebeğin kolunu okşadı, koruyuculuğu had safhadaydı.

Leoparı tekrar guruldadı ve yavru uykusunda gülümsüyor gibiydi.

Onu içinde hissettiğine yemin edebilirdi, tıpkı sürünün diğer üyelerini hissettiği gibi. Bir keresinde Lucas'a sürü büyüdükçe bunun değişip değişmediğini, aralarındaki bağın zayıflayıp zayıflamadığını sormuştu. Alfa'nın cevabı her zaman aklına takılmıştı: "Bir alfanın kalbi sürüsünün her bir üyesini kapsayacak kadar büyüktür, Remi. Yeter ki içindeki sevgi acı verene kadar o kalbin büyümesine izin versin ve o acıdan asla kaçmasın."

Remi bunu yapabilirdi. Bunu yapmak *istedi*.

Ancak daha sonra yaptığı şey bir alfanın değil, kendisi için tahmin edebileceğinden çok daha fazlası olan bir kadına bu kadar savunmasızken göz kulak olan bir adamın davranışydı. Tek eliyle telefonunu çıkararak şeflerini aradı. "Fabien, Auden için bir tabak hazırlayabilir misin? Senin hamur işlerini çok seviyor. Eldiven kullanmayı ve onun için yaptığım 3D baskılı servis takımını kullanmayı unutma."

Fabien Fransızca aksanlı İngilizcesiyle, "Tüm eşyalarını ayrı bir yere koydum," diye güvence verdi. "Ekip için sakladığımız besinlerden bir bardak ekleyeceğim. Arrows, Psy'a büyük bir enerji sonra enerji vermek için hala en iyisinin bunlar olduğunu söylüyor ve bence yeni *annemiz* bunu kullanabilir, *değil mi?*"

"İyi düşünmüşsün." Tamsyn ayrıca Psy beyinlerinin, besinlerin bir tür enerji sağlamak üzere tasarlandığından da bahsetmişti.

sıradan yiyeceklerden çok daha etkili bir şekilde. "İsteddiği zaman karıştırabileceği birkaç ekstra poşet gönderin."

". Kübümüz nasıl?"

Elbette sürünün her bir üyesi Auden'ın bebeğini kucaklayıp sevmek istiyordu ama neden yapamayacaklarını da anlıyorlardı. Küçük Jojo, ona bunu bir çocuğun anlayabileceği şekilde anlattığında ciddiyetle başını sallamıştı. "Anladım Remi. Yavru tam bir bebek olmadan annesinin karnından doğmuş. Bu yüzden de 'firmay' de kalması gerekiyor."

Jojo sarılmak için sokulurken sırttı ve burnuna vurdu. "Kesinlikle doğru."

Finn o anda kapıdan içeri girdi, gözleri hemen boş yatağa gitti. Bir kaşını kaldırdığında Remi başını arkaya doğru itti. "Sanırım o zor konuşmaya hazır," dedi, öfke şakağına hızlı bir dövme yaparken bağırsakları gerildi. "Wai'nin onunla iletişime geçmek için beklemeyeceğinden endişeleniyor ve bence önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor."

Finn, Remi'ninki kadar kıllı bir çeneyi ovuşturdu; ikisi de son iki gündür tımar etmeyi düşünecek durumda değildi. "Zihinsel olarak beklediğimden daha iyi durumda, bu yüzden geri durmak için bir neden göremiyorum."

Kuluçka makinesindeki değerleri kontrol ettikten sonra şifacı, "Çok sevimli, değil mi?" dedi. Elini plaseye dayadı, kendi leoparı gürlledi.

Işıklar Remi'nin olduğu zamankinden farklı bir düzende titriyordu.

"Şimdiden bir favorin var, değil mi?" Finn homurdandı. "Ve tüm bunlardan sonra

senin için yaptı. Bu senin için bir minnettarlık." Kaba sözlerdi ama ses tonunda şefkatten başka bir şey yoktu.

Remi bebeğin her şeyi içine çektiğini biliyordu. Hayır, bilimsel bir kanıtı yoktu ama o bir alfabı. *Biliyordu*. Onun mutluluğunu, memnuniyet duygusunu hissediyordu... ve Auden yakındayken, mutlak ve bozulmamış bir sakinlik. "Kuluçka makinesinde ne kadar kalması gerekecek?"

"Birkaç hafta diyebilirim," dedi Finn, konuşurken Auden'in yatağını soymak için hareket ediyordu. "Bazı yavruların daha uzun, bazılarının daha kısa süreye ihtiyacı olur ama akciğerleri iyi şekillenmiş, bu yüzden daha çabuk atlatılabilir."

Odanın diğer tarafındaki kapı açıldığında bir ses duyuldu, sabun ve vücut losyonu kokusu Remi'nin burnuna çarptı, ama tüm bunların altında Auden'in kokusu vardı. Sadece Auden. Sıcak, güçlü, esrarengiz Auden.

Ayaklarının üzerinde sallandı. "Whoa."

önce Remi onun yanındaydı. "Bana yaslan." Finn'in ışık hızıyla yepyeni bir çarşafı donattığı yatağa kadar ona destek oldu.

Yatağa vardığında, onu yatağın kaldırdı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye mırıldandı Finn onu arkasına bir yastık koyarak yerleştirirken.

Remi tam elini kızın yanağında gezdirecekti ki yemek kokusu aldı. Kapıya giderek, Fabien'in ona vermiş olması gereken eldivenleri takmış olan gençten tepsiyi aldı. "Teşekkürler, JD."

Jojo'nun kardeşi üç parmağıyla kendi yaş grubu arasında yeni moda olan bir işaret yaptı. "Yavru uyandı mı?" Gözlerindeki leopar, hevesli ve parlaktı.

Remi bunun büyüyünce bir asker, sürünün koruyucularından biri olacağını düşündü. "Bu kadar küçük yavrular sadece uyur, uyur ve biraz daha uyur."

"Vay be, bir de annem kötü olduğumu söylüyor." Bir elini kaldırdı. "Vızıldamam lazım."

Okul. Tam askerlik eğitimine ne zaman başlayabilirim?"

"Mezun olup diğer uzmanlık alanınıza karar verdiğinizde." Bu da DarkRiver'dan öğrendiği bir başka şeydi: Her bir sürü arkadaşının bir beceri, ticaret veya meslek öğrenmesini sağlayarak sürünün entelektüel kapasitesini artırmak.

Örneğin Lucas'ın ekibinde bir mimar, çok sayıda mühendis, inşaatçı, muhasebeci ve daha fazlası vardı; bunların hepsi de inşaat kolları söz konusu olduğunda ekibin başarısına doğrudan katkı sağlıyordu. Sonra

öğretmenler, şefler ve hatta yeni yetme bir kimyager bile vardı. Ve bu, sürünün zanaat ve meslek sepetinin tamamına yakın bir yer değildi.

Tamsyn hem nitelikli bir doktor hem de bir şifacıydı, Finn de bu yolu seçmişti. Remi de kendisi için bir istisna yapmamıştı; şoförlüğünün son yılında, kendi sürüsünü kurma arzusu ağır bastığında, yoğun bir iş yönetimi kursu almak için burnunu taşa dayamıştı. Çünkü iyi bir alfa olmak, kimsenin sürüsünden faydalanamaması için her silahla -politik ve ticari olanlarla bile- başa çıkmayı öğrenmek demekti. "Çooooook yaşlanacağım," diye inledi Jayden topallayarak uzaklaşmadan önce. abartılı bir şekilde, sırtını eğmiş ve bir elini omurgasına bastırmış. "Gördün , işte bu kadar *yaşlı* olacağım. Ah kemiklerim! Bastonum nerede? Çimlerimden defolun, sizi vahşi yavrular!"

Leopar gencin dramatizmine oflayıp puflayarak tepsiyi Auden'a doğru taşıdı. Yarım bardak besin içmiş ve bir dakika içinde eline bir kruvasan almıştı. Tek eliyle yemeğini yerken, diğer eli kuluçka makinesinin içinde bebeğini okşuyordu.

Remi, Auden'ın annesinin kendisi için özel olarak aldığını söylediği cep telefonuna baktı. Bu bilgi içini ısıttı, annesinin sevgisinin hatırası kederinden daha büyük bir güçtü. "Gidip biraz sürü işi halletmem gerekiyor. Yirmi dakika içinde dönerim, böylece konuşabiliriz." Finn'in gözleriyle buluştu.

Auden sırayla bebeğine miyavlamaya ve doğrudan vücudunun frene basması bölgelerine giden yemekten orgazmik zevk sesleri çıkarmaya devam ederken şifacı başıyla hafifçe onayladı.

Neredeyse revirden koşarak çıkacaktı.

Uğraşması gereken iş, RainFire'ın güvenlik uzmanlığı hizmetleri için sırf daha yeni oldukları için teklif verebileceğini düşünen sert bir insanla yaptığı bir iletişim görüşmesiydi. "Senin kaybın," dedi Remi lakayt bir şekilde, arkasına yaslanarak

iletişim ekranının karşısındaki duvara yaslandı. "Eminim o ucuz muhafızlar sizin için bedenlerini ateş hattına atacaktırlar."

Adam ücretleri kabul önce birkaç dakika daha söylenip durdu ve Remi ona sözleşmenin imzalanacağını söyledi. Potansiyel müşterinin görüş alanının dışında duran Angel inledi. "Tam bir müşteri kâbusu olacak."

"Biliyorum ama insan bağlantılıdır." Remi'nin onu çoktan kovmamasının tek nedeni buydu. "İnsanlar onun korumalarının üst düzey ve sağduyulu olduğunu fark etmeye başladığında bize akacak tüm işleri bir düşünün."

Mekanik kolları uzun vadeli iş stratejilerinin bir parçası olsa da, RainFire bir sürü olarak varlığının ilk birkaç yılında hızlı bir şekilde gelir elde etmek için *bir şeyler* bulmak zorundaydı. Çünkü insanlarına bakamayan bir sürü, o insanlara kötülük yapıyordu. En iyisi sürünün dağılması ve herkesin kendi yoluna gitmesiydi.

Gruptaki her bir yetişkinin dahil olduğu geniş çaplı bir toplantı yaptılar, ellerindeki becerileri belirlediler ve güvenlik konusunda deneyimli önemli sayıda insana sahip olduklarını fark ettiler.

Angel büyük bir yarış pistinin güvenliğini sağlıyordu.

Angel kuşkuyla bakmaya devam edince Remi, "Ayrıca indi-mech endüstrisinde yakın tanıdıkları var," diye ekledi. "Onu boğmamaya çalış."

"Söz vermiyorum," diye mırıldandı Angel ikisi Remi'nin evinden çıkarken.

Angel daha sonra güvenlik ekibiyle buluşmak üzere ağaçlı yola çıkarken, Remi de hedefi revir olan orman zeminine atladı.

Yapının onun ve bebeğinin bulunduğu bölümüne girmeden önce Auden'in sesini duydu. Çocuğuna dokunuyor ve onunla konuşuyordu ama ona bir gülümseme gönderdi. Saçlarını tüm enerjisini alan sıkı bir düğüm haline getirmiş nefret ediyordu ama kendini güvende hissetmesini sağlayan şey buysa, kendini güvende hissetmesini sağlayan şey de buydu.

Giysileri yeterince basitti; beyaz bir gömlek, onun altında da eşofman altı. Hugo ve diğer doğum uzmanları onun için hazırladıkları yedek kıyafetlerle iyi bir iş çıkarmışlardı. Gömlek herhangi bir iletişim konferansında kabul görecekti ve eşofman altını da revirdekiler dışında kimse görmeyecekti.

Yüzündeki yumuşak sevinci silmek istemese de, yine de zamanın geldiğini biliyordu. "Auden, konuşmamız gereken bir şey var."

- - -

AUDEN'in kalbi küçük ve acı verici bir düğüm halinde sıkıştı. Son bir dokunuştan sonra elini bebeğinin teninden çekerek Remi'yle yüzleşti. "Biliyorum. Ben bir güvenlik riskiyim, değil mi?"

Ama kaşlarını çatı ve başını salladı. "Bu küpte kalırsan olmaz. Seni kafese tıkmak istemiyorum ama-"

"Işınlanma kilitleri için telepatik görüntüler," diye araya girdi. "Bunu anlıyorum. Bu akıllıca. Hafıza kayıplarım ve kişilik değişimlerim yüzünden sürünüzü koruyabileceğimden emin olamıyorum." Remi ve sürüsüne, çoğu onunla hiç tanışmamış olsa bile onu ve bebeğini korumuş olan insanlara asla zarar vermek istemezdi.

Elini kuluçka makinesinin şeffaf plastiği üzerinde gezdirdi. "Zaten hiçbir yere gitmek istemiyorum. Her saniye onunla olmak istiyorum. Kendimi kaybedeceğimden, onun benim bebeğim olduğunu bilemeyeceğimden, onu nasıl seveceğimi unutacağımdan çok *korkuyorum*." Boğazında acı verici bir kalınlık hissederek Finn'in odanın diğer ucunda, küçük ama etkileyici bir bilgisayar istasyonunun önünde oturduğu yere baktı. "Remi sana söyledi mi?"

Şifacı başını salladı. "Evet. Özür dilerim-"

"Hayır, bilmen gerekiyordu." Auden kendini sürekli onların sözünü keserken buluyordu -çünkü eğer bu güvenlikle ilgili değilse, o zaman beyniyle ilgili olmalıydı. Bilmek istemiyordu, duymak istemiyordu, ellerini kulaklarına kapatan bir çocuk gibiydi.

"Doğumdan değişmiş bir halde çıkabilirdim, kendimde değilken bebeğime zarar verebilirdim... ama sanırım içinde yaşadığım her kişilik benim, bu da ortaya çıkan çirkinliğin de ben olduğu anlamına geliyor." Kendisi hakkında kabul etmesi korkunç bir şeydi.

Finn sandalyesini odanın diğer ucuna doğru yuvarladı, yüz ifadesi Auden uyandığından beri hiç olmadığı kadar ciddiye. "Başka bir şey daha var Auden. Kafana girdiğini söylediğin greft mi?"

Ağzı kurumuş olan Auden başını salladı. Gidecek hiçbir yer, kaçınılmaz olanı engellemek için söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

"Hâlâ orada. Yara dokusuyla kaplı, ama mevcut. Sanırım beyninizin bir kısmını yok etmeden onu çıkaramadılar."

Auden gözlerini kırptırdı. Eski yara dokusunu değil, yeni sinirsel hasarı duymayı bekliyordu. "Açıkçası bunun onları durdurmasına şaşırdım," dedi bir rahatlama kükremesiyle. "Sizce aktif hale gelme tehlikesi var mı?"

"Şans eseri, yanımızdaki Arrow doktoru deneysel teknolojiyle çalışmış bir beyin cerrahı ve ona taramayı gösterecek kadar - endişelenmeyin, egosu olabilir ama tıbbi gizliliği ciddiye alıyor, bu yüzden bu konuda konuşmayacak."

Auden başını salladı, Remi'ye ve bu şifacıya olan inancı sarsılmaz bir şeydi. Eğer Ok doktoruna güvenebileceğini söyledilerse, o zaman Ok doktoruna güvenebilirdi.

Finn, "Tüm işaretlerin öldüğünü, fiilen yandığını gösterdiğini söylüyor," diye ekledi. "Ve beyninin etrafındaki yara izi sayesinde göç edip daha fazla hasara yol açmayacak."

Auden'ın göğsü derin bir nefes alıp vererek inip kalktı. "Demek bu iyi haber." Kanında bir sıcaklık dolaşmaya başladı... ta ki Remi'nin elini sırtının alt kısmında hissedinceye, gözleri onunkilere bakarken leoparlaşıncaya kadar.

Kalbi gümbür gümbür atarken, kendini hızlı ve sık nefes alırken buldu. "Ne oldu?"

Remi'nin sesi ona karşı bir gümbürtü gibiydi. "Finn, genetik hastalıkları kontrol etmek için yavrunuzun standart doğum DNA panelini yaptı."

Finn, "Böylece tedavi edilebilir herhangi bir şeyi hemen ele alabiliyoruz," dedi.

Auden, eli tişörtünü sıkıca kavrayana kadar Remi'ye dönüştüğünü fark etmemişti. "Buldun mu-"

"Hayır." Şifacı bir elini kaldırdı. "Temiz bir sağlık raporu var. Ama mesele şu ki... O senin yumurtandan yaratılmadı."

Auden'ın zihni, tüm ışık ve sesleri bulanıklaştıran beyaz bir pus içinde kayboldu. Remi'nin konuştuğunun, göğsündeki hırıltının, onu sıcaklığına yakın tutma şeklinin farkındaydı, ama uzak hissetti, ondan uzaklaştı.

Sonra zihninin içinde bir çarpınma oldu ve onunla birlikte gerçekliğin parlak renklerine ve daha da parlak duygularına geri döndü. "Umurumda değil," dedi, sesi sertti. "O *benim* bebeğim. Onu nefesim kesilene kadar seviyorum. Hiç kimse onu benden alamayacak."

"Ne ben sana?" Remi'nin çenesi saçlarında, parmakları boynunun sert tendonlarına masaj yapıyor.

Finn gözlerini devirdi, dudaklarının kenarları artık onu ağırlaştırdığı belli olan haberi verdiği için kalkmıştı. "Auden bu yavrunun kendisine ait olmadığını söylemeye kalkanın kafasını koparırmış."

Auden'in göğsü tekrar havayla doldu. Remi'nin kendisini bir anne olarak onaylamasını ne kadar arzuladığını, bunu elde edene kadar bilmiyordu. Çünkü o bir Dönüşen'di, bir aile ve sadakat yaratıyordu. Dahası, sevdiği bir annesi vardı. İyi bir anne olmanın, koruyan ve kollayan bir anne olmanın ne demek olduğunu anlamıştı.

Onda bunu gördüğünü mü? Bu ona kendini daha büyük, daha güçlü ve çocuğuna layık hissettirdi.

"Yavrunun senin olduğu konusunda bizden bir itiraz yok." Remi'nin eli ensesindeki gerginliği almak için masaj yapmaya devam etti, bu hareket o kadar lükstü ki Finn'in önünde şımarmak çökmüş hissettirdi, ama kendini uzaklaştıramadı. "Ona olan aşkın parlıyor Auden."

Bölüm 32

Annem öldü, Bay Krychek. Ne yazık ki hiç edilmeyen genetik bir kusurun sonucu. Ani nörolojik yetmezlikten öldü ve yetkililer ölümünü onayladıktan kısa bir süre sonra cesedi yakıldı. Artık Scott ailesinin operasyonlarından ben sorumluyum.

-Auden Scott'tan Kaleb Krychek'e (20 Ağustos 2083)

AUDEN titredi, eli Remi'nin tişörtünün yumuşak kumaşında açıldı - ama onun vahşi sıcaklığına sarılmış kaldı, vücudu ve zihni onun dokunuşunu arzuladı. "İkiniz de zihinsel sorunlarım olduğunu biliyorsunuz," dedi, gözleri biricik kızının üzerindeydi. "Ama bunlar genetik değil. Ailenin neden kendi yumurtalarımı kullanmadığını anlamıyorum. Yumurtamı dölemekte sorun yaşıyor olabilirler mi?"

Finn'in gözleri Remi'ninkilerle buluştu.

Ve biliyordu. Çarpık ve akıl almaz bir ihlal , o evde, o ailede mantıklı olan tek şey buydu. "Kimin yumurtası?" Kanında, damarlarında buz vardı. "Sadece söyle bana."

Finn şifacı olmasına rağmen Remi'ye baktı.

Onu bekletmedi. "Siz üvey kardeşsiniz. Anne DNA'sını paylaşıyorsunuz."

İçindeki soğuk yayılmaya devam etti. Emin olmak için "Annemin yumurtası mı?" dedi.

"Üç kez kontrol ettim." Finn'in sesi. "Hata falan yok. Sistemim onun DNA'sını seninle kardeş eşleşmesi olarak işaretlemeye devam etti ve ben de bunun bir olduğunu düşündüm. Ama değilmiş." Sert bir nefes. "Onun DNA'sını ele geçirmeyi başardık."

Shoshanna'nın DNA profilini çıkardım ve şüpheyi yer bırakmayacak şekilde emin olmak için hem sizinle hem de yavru ile karşılaştırdım."

Auden, bir gün Remi'ye RainFire ve Oklar'ın nasıl bu kadar arkadaş olduklarını soracağını düşündü - çünkü başka hiç kimse sürünün eski bir Konsey Üyesinin DNA profiline erişmesini sağlayamazdı - ama bugün zihninde, itiraz edemediği ve hatta neler olup bittiğini anlayamadığı zamanlarda kendisi için verilen kararların soğuk gerçekliğinden başka bir şeye yer yoktu.

"Shoshanna bir noktada yumurtalarını dondurmuş olmalı," dedi, zihni kırılmamış bir buz tabakası . "Hatta gençken bu aile için bir gereklilik bile olabilirdi." Ne de olsa İskoçlar kan bağına önem verirdi.

Başını salladı, düşünmeye çalıştı; içindeki soğuk düşünmesini kolaylaştırıyordu. "Annem benimkinden daha aktif yeteneklere sahip bir çocuk doğurmayı ummuş olmalı. Kuzenimin soyunu devam ettirmek yerine birincil soyu devam ettirmek. Ben uygun bir kuluçka makinesiydim."

Bu önemli değildi.

Bu çocuk onun rahminde büyümüştü. Auden zihninin uyandığını hissetmişti ve şimdi bile bebek, içinde tatlı bir fısıltı bebek mırıltıları mırıldanıyordu. "DNA'sı umurumda değil," diye tekrarlardı, çocuğuna bir kez daha dokunmak için Remi'den uzaklaşarak. "Gerçeği ondan asla saklamayacağım ama ona değerli bebeğimden başka bir şeymiş gibi davranmayacağım."

Her iki adam da ona meydan okumadı, ancak ailesinin yaptıklarının psikolojik etkisinin bir noktada onu sert bir şekilde vuracağını biliyordu. Sadece bunun bebeğini asla etkilemeyeceğinden emin olmalıydı. Kardeşinin en iyi rahim içi bakımı almasını sağlamak için taşıyıcı anne olmayı seçmiş gibi görünecek, bebeğine onu başka birinin taşımasına izin vermeyeceğini söyleyecekti.

"Ona zarar verecek mi?" diye sordu Finn'e, duyguları anlayan bu şifacı. "Büyüdüğünde mi?"

Finn, "Eğer ona en başından itibaren gerçeği söylerseniz olmaz," dedi. "Bunu hayatının doğal bir parçası haline getirin. Taşıyıcı anneler yeterince yaygın ve

Kendi üvey kardeşinizi taşımak alışılmadık bir durum olsa da, çocuklar uyum sağlayabilir. Ona gerçeği yaşına uygun bir şekilde anlatırsanız, muhtemelen bunu kabul edecek ve ancak daha büyük yaşlarda, bir şifacı veya empatinin yardımıyla onunla tartışabileceğiniz zaman sorular soracaktır."

Auden'ın içinde kaynayan öfke, buzları eritiyor ve ardında karanlık ve şiddetli korlar bırakıyordu. "Daha doğmadan ona zarar verdiler," diye ısırdı. "Onu yarattılar çünkü annemin genlerinin onun psikolojik sağlığından daha önemli olduğuna karar verdiler." En azından şimdi bu bebeğin neden bu kadar önemli olduğunu, ailesinin onu elinde tutmak için neden her şeyi yapabileceğini anlıyordu. "Peki ya babanın DNA'sı?"

"Erişebildiğim hiçbir sistemde eşleşme yok," dedi Finn, "yani size söylenen her neyse gerçek olabilir."

Auden, "Diğer minör yeteneklere dair hiçbir belirti göstermeyen yüksek Dereceli bir telepat," diye mırıldandı. "Evet, eğer başka bir yüksek degradeli Tp üretmeye kararlıysalar bu mantıklı." Henry'yi denklemin dışında bırakmaları da mantıklıydı. Genetik materyalinin saklanmamış olması kadar basit bir sebep olabilirdi. Ama bunun daha çok o eşleşmenin bir psikometrik üretmiş olmasından kaynaklandığını hissediyordu.

İkinci kez aynı riske daha iyi.

Yani Shoshanna o kadar saf bir telepat ailesi seçmişti ki -Auden'ın hafızasına göre- en az iki nesildir soylarında Tp olmayan biri olmamıştı. Bunu Shoshanna'nın genetik profiliyle birleştiren, hesaplamaları kim yaptıysa haklı çıkmıştı: Auden'ın bebeği büyüyünce çok güçlü bir telepat olacaktı.

"Nörolojik olarak neden iyileşmeye başladığımı biliyor musun?" sordu Finn'e, Remi'nin küvözün diğer tarafına doğru yürürken sinsi varlığının çok farkındaydı. "Taramalarda herhangi bir belirti var mı?" Çünkü Auden'ın gerileme yaşayıp yaşamayacağını ve *hiç kimsenin bir* daha böyle bir şey yaşamayacağından emin olmak için ne kadar zamanı olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Çocuğuna ya da o masum canı kalbine alan alfaya zarar verme şansı yoktu.

Ona dokunmaya cüret eden herkese zarar verirdi.

"Hayır, ama bebeğinizden salınan fetal kök hücrelerle ilgili olabilir," diye mırıldandı Finn, ajandasını almak için geri dönerken. "Onlarca yıldır araştırma yapıyoruz ama hâlâ onlar hakkında bildiğimiz bir şey yok. Eğer öyleyse, etkinin kalıcı olması gerekirdi - beyninizin hasarlı kısımlarını fiziksel olarak iyileştirmiş olurlardı."

Auden ona inanmak istedi. Dr. Verhoeven de aynı şeyi teorize etmişti... ama bebeği Psy'dı. O kadar genç yaşta o kadar delici bir zekâyâ sahip bir Psy ki, kardinal olmanın eşiğinde olmalıydı. 9.8 ya da 9.9. Bu etkinin psişik bir etki olması ve çocuğu artık annesinin sinirsel hasarını bir şekilde telafi etmediği için etkinin azalması da muhtemeldi.

Finn'in bilek ünitesinde küçük bir bip sesi duyuldu ve ekran sarı renkte yanıp sönmeye başladı. Şifacı ayağa kalktı. "Acil olmayan bir yaralanma, ama gidip ne olduğuna bir bakacağım."

Finn'in gözleri çıkışta Remi'ninkilerle buluştu ve Remi gözlerindeki öfkeyi gördü. Finn, Auden'a *zarar vermemesi* gereken sağlık personeli tarafından yapılanlara çok kızmıştı.

Şifacı gittikten sonra elini kuvözden çeken Auden ona döndü. "Remi?"

"Öyle mi?" Sesi sert çıkmıştı, onu kollarının arasına alma ihtiyacı bir fırtınaydı.

"Ne demiştim, bir halefe ihtiyacımız olduğunu mu?" Gözlerinin mavisi, teninin yemyeşil koyuluğuna karşı çalkantılı bir fırtınaydı. "Mantıklı ama doktor son kontrolümde bana unutamayacağım bir şey söyledi. 'Bu beynin' daha ne çalışacağını bilemeyeceğimi söyledi."

"Ne?" Remi kaşlarını çatı. "Sanki arabanın lastiğini değiştirir gibi mi?"

Auden'dan bir baş sallama. "Benim düşünce sürecim buydu. Bu benim olası nörolojik gerilememi tartışmak için tamamen garip bir yol.

bebek işlevsel kalmama yardımcı olmuyor."

Remi siktir et dedi ve onu göğsüne doğru çekti. Kucaklanmaya ihtiyacı vardı ve kucaklamayı o yapacaktı.

Kolları ona dolandı ve sıkıca kavradı.

"İyi olacaksın," dedi ve ikisi de bunun gerçek bilgiden çok umut olduğunu biliyordu. "Finn ve Dr. Bashir kesinlikle hiçbir şey bulamadılar, yeni bir hasar belirtisi yok."

Auden'ın cevabı onu yanıtlamaktan kaçındı. "Beyin tartışmasının arkasında bir şey var. Çünkü sadece o değil. Yaptırdığımı hatırladığım tüm taramalar? Sadece teknik temelli değillerdi. Psişik taramalar da yaptırdım. Bunlarla ilgili sadece belli belirsiz anılarım var ama hasar fizikselken beynimin psişik olarak taranması için ne gibi bir sebep olabilir ki?"

Parmakları onun sırtında kenetlendi. "Charisma benim sözde CEO'luğumla övünüyor olabilir ama ben satranç tahtasındaki cahil bir piyonum." Sesinde şimdi sıcaklık vardı ama yenilgiyle uzaktan yakından alakası yoktu. "Kazanmalarına izin vermeyeceğim."

Onu bırakmadan geriye doğru kayarak bakışlarıyla buluştu. "Tekrar o diğer Auden'a ya da Auden'lara dönüşmeden önce bebeğimin güvende olduğundan emin olmalıyım. Benden kaç parça var, kaç farklı Auden bilmiyorum. Şu anda *kendime* tutunuyorum ve bu sınırlı zaman aralığını kullanmam gerekiyor."

Remi homurdandı. "Ailen benim cesedimi çiğneyerek yavruna ulaşacak. RainFire bir güç olmayabilir ama biz leoparız. Onu alıp vahşi doğada kaybolabiliriz ve kimse onu asla bulamaz."

Auden'ın gözbebekleri parladı. "Ama bu onun için, senin için, sürün için nasıl bir hayat olurdu?"

"Oklar da onu alıp korumayı teklif etti." Bakımına verilen bu çocuğu bırakmak Remi' kalbini parçalayacaktı ama hem onu hem de sürünün çocuklarını koruyacaksa bunu yapacaktı.

Ellerini yumruk yapan Auden başını salladı. "Çok fazla iyilik var," dedi, sesi sertti. "Bize yardım eden o kadar çok yabancı var ki." Bir titreme. "Kimse beni dış dünyanın bu kadar *iyi* olabileceği konusunda uyarmamıştı."

Gözlerinde bir parıltı, "Ama bebeğim için saklanarak yaşamak istemiyorum. Onun için özgürlük istiyorum. *Hayatını* özgürce yaşayabilmesini istiyorum." Her kelimesinde koruyucu bir öfke vardı. "Bunu yapmak için annemin geride bıraktığı sır kutusunu açmam gerekiyor."

"Biz," diye düzeltti Remi, yüzünü kucaklayarak. "O yılan çukuruna tek başına girmene izin vereceğimi sanıyorsan, benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok demektir, Cupcake."

"Cupcake?" Alt dudağı titredi.

Başparmağının dolgunluğunu ovuşturdu. "Tarçınlı rulo aynı tınıya sahip değildi."

"Cupcakeler tatlı ve güzeldir." "Ve lezzetli ve ısırılabilir."

Elleri adamın bileklerine kapanmadan önce kızardı, parmakları uzun ve ince, gözleri keskin ve parlaktı. "Bir konuşmaya kulak misafiri olduğuma dair belli belirsiz bir anım var - gizlenmem ya da kulak misafiri olmam gerekmiyordu. Çoğu zaman tam orada duruyordum, dalmıştım ama... tuhaf bir şey duydum.

"Charisma ve Dr. Verhoeven tartışıyorlardı, Charisma hamileliği taşıyacak durumda olmadığını söylerken, doktor benim olmam gerektiğini, tek uygun adayın ben olduğumu ve..."

Remi'nin leoparı teninde geziniyordu. "Ne?"

"Tek uygun taşıyıcının ben olduğumu söylediler." Kaşlarını çatı. "Bu gerçekte yanlış. Ailemizin üyeleri profesyonel taşıyıcı anneler kullandı. Elbette güçlü telepatlar ama Scotts'la kan bağı yok. Bu tercih edilen bir seçenek değil, aslında şiddetle tavsiye edilmiyor - tek uygun seçenek olmadığı *sürece*. Eğer diğer seçenekleri çocuğa zarar verecek bir şey yapabilecek beyin hasarlı bir kadın olsaydı, bu istisna uygulanmalıydı."

Remi onun bunu nasıl görmediğini merak ediyordu -muhtemelen çok yakın olduğu için. "Psişik bir şey olmalı. Psişik bir anne

Çocuğun gelişimini bir vekilde taklit edebileceklerinden emin olamayacakları bir şekilde."

Auden yüzünü buruşturdu. "Psşik güçler söz konusu olduğunda, ailemin bu tür şeyleri ölçme yöntemine göre ben zayıfların en zayıfıyım. Kardinal olabilirim ama bir psikometrik olarak merdivenin en alt basamağında yer alırım." Diğer eliyle gömleğinin kolunun kenarını yokluyordu ama gözleri odaklanmamıştı, düşünceleri içe dönüktü.

"O zamanlar kalıcı olduğuna inanılan sinirsel eksikliklerim de vardı," dedi. "Beni bir tıp koğuşuna kapatabilirlerdi, ama öyle bile olsa, korkmuş ve zihinsel olarak perişan bir anne herhangi bir psşik kazanımı geçersiz kılardı."

Remi yavaşça başını salladı. "Bu da seni başladığın soruyla baş başa bırakıyor. Seni ve kızını onlar için bu kadar değerli kılan beynindeki bu özel şey nedir?"

Auden yutkundu. "Tuhaf rüyalar görüyorum," dedi, kelimeler neredeyse fısıltı halindeydi. "Bilincim yerinde değilken bile rüya gördüğümü hissediyorum. Gece gökyüzüne karşı parıldayan mavi örümcek ipeğinden yapılmış bir ağ. Rüyamda korkmuyorum. Merak hissediyorum."

"Yeteneğinle bir bağlantı mı?"

"Hatırlamadığım bir baskının yankısı olması mümkün, ama..." Titreyerek ellerini kollarının üst kısmında aşağı yukarı ovuşturdu. "Güzel olduğu kadar ürkütücü de ama bazen sanki dışarıdan içeriye geliyormuş gibi hissediyorum." Kuluçka makinesinin üstünü okşadı. "Sanki başka bir Auden'dan geliyormuş gibi."

Leoparı bu mücadeleyi onun yerine veremediği için öfkeyle gürledi; çünkü bu savaş onun beyninin içindeydi, pençelerinden ve öfkesinden uzakta. "Scott'ların evine geri dönmeyi planlıyorsun."

"Evet. Sadece ben. Asla o değil." Çenesi gerildi.

Kollarını kavuşturan Remi olası seçenekler üzerinde çalıştı. "Onun burada olduğunu tahmin etme şansları var mı?"

"Hiç. Sadece düşüncelerinde bir olasılık olarak ortaya çıkmazdı - belki Kaliforniya'daki o büyük leopar sürüsü olsaydınız olurdu

ama şu anda-"

"-şu anda radarlarında zar zor fark edilen bir bipiz," diye tamamladı Remi. "Ayrıca, onu uzak bir yere göndermek için bir ışınlayıcı kiralayabileceğiniz anlamına gelen fonlara erişiminiz var."

"Evet. Açıklığa kavuşturacağım bir gerçek." Auden'in yüzü . "Charisma'nın vakıf fonumdan haberi var mıydı bilmiyorum -Henry on beş yaşındayken bana devretti, ailesinin muhtemelen yapıldığından haberi olmadığı geri alınamaz bir transfer, çok uzun yıllar önceydi." Nefesi kesildi. "Beni bir zamanlar sevmişti, sanırım. Babamın herhangi birini sevebileceğı kadar."

Remi pislik babalar hakkında her şeyi biliyordu, Henry hakkındaki kararsızlığını anlıyordu. "Babam annemin ölümünden yaklaşık yedi ay sonra benimle temasa geçti."

"Ne yaptın sen?" Auden, terk edilmiş ya da istismara uğramış bir çocuğun düelloya dönüşen arzularını bilen bir kadının anlayışıyla yumuşak bir sesle sordu.

"Her zaman suratına bir yumruk atacağımı düşünmüştüm ama iş o noktaya geldiğinde hiçbir şey hissetmedim." Remi, gözleri Remi'ninkilerle aynı renkte olan adama baktığını ve bir boşluktan başka bir şey görmediğini hâlâ hatırlayabiliyordu. "Bunun bir kısmı muhtemelen annemin ölümünden duyduğum kederdi, ama bugüne kadar ona söyleyecek bir şeyim olmadığını söylediğim için pişman değilim. Bazı seçimler bir kez yapıldıktan sonra geri dönölmez."

Auden elini kuluçka makinesinin üstüne koydu. "Hiç onu tekrar arama ihtiyacı hissettin mi?"

Remi cevabını düşünmek zorunda kalmadı. "Hayır, ben sevmeyi, sadık olmayı, iyi bir evlat, iyi bir adam olmayı onsuz öğrendim. Onda istediğim hiçbir şey yoktu, sadece beni iten bir ruh boşluğu vardı." Elini Auden'in kuvözdeki elinin üzerine kapattı. "Bebeğini bir dişi leoparın şiddetiyle seviyorsun. Henry ve Shoshanna'yı çok uzun zaman önce geride bıraktın ve aştın."

"Sence annen beni sever miydi?" derken gözyaşları maviydi, sesi boşuktu. O kadar sessiz bir soruydu ki neredeyse duyulmuyordu.

Boğazı düğümlendi. "Sana *bayılırdı*." Gina, Auden'da Remi'yi o kadar güçlü iplere dolayan cesaret ve yüreğin aynısını görürdü ki, Remi başka bir Auden'a dönüşürse, Auden'ı sonsuza dek kaybolursa silinmez bir yara alacağını biliyordu. "Onun yavrusu için savaştığı gibi sen de yavrun için savaşmayı planlıyorsun. Eğer hayatta olsaydı, pençelerini çıkarmış bir şekilde senin yanında olurdu."

Parmaklarını birbirine geçirdi. "O burada olmayabilir ama yavrusu seninle birlikte o eve girecek ve gerçeği bulacak."

Auden'ın gözbebeği büyüdü, mavinin içinde obsidyen. "Seni nasıl içeri sokacağımı bilmiyorum. Güvenliğim için bebeğimi teminat olarak kullanmayı planlıyorum.

-Bana fiziksel ya da ruhsal olarak dokunurlar ve onu bir daha asla göremezler." Dudaklarını büktü. "Onu zaten hiç görmeyecekler ama bu bana gerçeği ortaya çıkarmak için zaman kazandırabilir."

Remi'nin pençeleri derisini kesti ama onu kesmediğinden emin oldu. Yavru şikayetçi bir ses çıkardığında, onu sakinleştirmek için göğsünde derin ve alçak bir sesle gürledi. Kız burnunu çekerek uzaklaştıktan sonra sorusunu sordu. "Ona ulaşmak için zihnini yırtıp açabilirler mi?"

"Hayır. Bebekler annelerine bağlıdır. Zihnime yapılacak zihinsel bir saldırı onu da öldürür, özellikle de prematüre olduğu için." Auden bebeğe baktı. "Sadece rol yapıyorum, bebeğim. Ne olursa olsun seni asla onlara vermem."

Remi gözlerini kıstı. "Bizi işe al."

"Ne?" Auden bakakaldı.

"Güvenlik kolumuzu kiralayın," diye tekrarladı acımasızca. "Aslında bize ödeme yapmanızı beklemiyorum ama bunu bir iş anlaşması gibi ayarlayın."

Auden'ın ağzı açıldı, tekrar kapandı. "Evet," dedi uzun bir aradan sonra. "Zaten başka bir anlaşmamız olduğu için seni işe almamı uygun bir seçenek olarak görecektir ve beni helikopterle uçurarak güven inşa ettin."

Bebeğine bir bakış. "Ama bir milyon yıl geçse de onu seninle bırakacağımı düşünmezlerdi - çünkü benim sorunum ne olursa olsun,

Hala bir Scott gibi düşündüğüme inanıyorlar."

Remi, "Ve İskoçlar diğerlerinden daha iyi olduklarına inanıyorlar, hem de herhangi bir şekil değiştirenden çok daha iyi olduklarına," diye tahmin etti.

Auden'in bakışları odaklanmamıştı ve neredeyse onun bunu en ince ayrıntısına kadar düşündüğünü görebiliyordu. "Sürünüzün herhangi bir güvenlik varlığı var mı? Gerçek gibi görünmeli."

"RainFire Security bölgemizde güçlü bir itibara sahip. Başka kimseye güvenmeyen Psy müşterileri bile var - çalışanlarınız referans istemek için ulaşırsa işbirliği yapacaklarından eminim."

Başının yan tarafına vurdu. "Değişen kalkanlar. Değişen hız. Değişken gücü ve en önemlisi de Değişken duyuları. Fiziksel tehditlere karşı çok iyi korumalar olunuz ve psişik bir saldırıya karşı insanlardan çok daha uzun süre dayanabiliriz. Artık Sessizlik çöktüğüne göre Psy'in Değişken korumalar tutmasına karşı bir tabu yok."

Birkaç saniye boyunca boşluğa baktı. "Bunun farkına vardıklarında güven fonuma erişimi kesmeye çalışabilirler. Eğer size ödeyecek param , işlemsel bir ilişkiyi satmak daha zor olacaktır."

"Sürüde bir hacker var." Her akıllı alfanın araç setinin bir parçasıyken bunu neden saklasındı ki? Psy bilgisayarlara bir şeyler yerleştirmeyi severdi ve Psy ayrıca değişen sistemlere saldırmayı da severdi; bu konuda hem savunma hem de saldırı yeteneklerine sahip olmak mantıklı bir şeydi. "Hesabınızın ayrıntıları konusunda bana güvenirseniz, güvenliğini sağlayabiliriz."

Auden tereddüt etmeden, "Bana bir organizatör verin, erişim bilgilerini ona yükleyeyim," dedi. "Gereklilikler arasında canlı bir retina taraması da var, bu yüzden hacker'ınızın buraya gelmesi gerekecek. Ya da bu taramayı sizin yapmanız gerekecek, çünkü paket arkadaşlarınızı hafızamdan uzak tutmanız daha iyi olur."

Yüzü kasvetli bir hal aldı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım ama ben bir Psi-Psi'yim. Bebeğime ulaşmak için ona tecavüz etmeye karar verirlerse onları zihnimden uzak tutamam. Bebeğime ulaşmaları birkaç hafta sürebilir.

ya da bebeğin yaşayacağından neredeyse emin olana kadar birkaç ay bekleyebilirler."

Remi'nin göğsü gümbürdedi. Bir elini onun ensesinde dolaştırırken buldu kendini, pençeleri nabzını kazıyordu. "Bana bir söz ver, Auden."

Şiddetli bir irade ve sarsılmaz bir cesaretle bekledi.

"Seni bu tür bir saldırıya karşı koruyamamak beni öldürür. O yüzden bir şey olduğuna dair ilk ipucunu bana söyle, sonra da kim olduğunu söyle."

"Onlara psişik düzlemde ulaşamayacaksın," dedi Auden, sesinde ıstırap vardı. Onun için.

"Hayır, ama onları kafalarından vurabilirim."

Auden, Remi'ye baktı, cevabının künt şiddeti soğuk bir şok... ama iyi bir şok. Çünkü onu doğru hedefe götürebilirse psişik bir saldırıyı durdurabilirdi. "İnsanlar PsyNet'in kendisine saldırabilir," dedi, "ve bu uzaktan yapılabilir, ama bence bebeğin hayatı söz konusu olduğunda, yakın olacak, böylece kontrolü ele geçirdikten sonra beni stabilize edebilecekler. Sana söyleyeceğim. Söz veriyorum."

Adamın ensesini sıkarak elinin sıcaklığı iyi hissettiriyordu. Çok iyi.

Buna ya da o derin sesle "Cupcake" diye çağrılmanın verdiği sıcak, mutlu, tatlı duyguya hakkı yoktu, ama yine de buna tutundu.

Telefonu biplemeye başladı, ses ayırt ediciydi. Remi ona baktığında başını salladı ve Finn'in çalışma masasının üzerinde durduğu yerden telefonu onun için aldı.

Ekrana bir göz attı. "Ben Charisma. Banyoda cevap vereceğim. Kulübemin duvarlarına benzeyen sahte ahşap bir duvar var. Beyaz bir arka plan onu şüphelendirecektir."

Ve Auden'in bu oyunu sadece oynamaya değil, yönetmeye de başlamasının zamanı gelmişti.

Bölüm 33

İnsanların Psy'ye güvenmek için hiçbir nedeni yok, ancak bu hayal bile edilemeyecek boyutta bir kriz, milyonlarca hayat söz konusu ve halkımızın bu korkunç gerçek nasıl tepki verdiğini görmekten hayal edebileceğinizden çok daha fazla gurur duyuyorum.

PsyNet'lerinin çöküşünü engellemek için Psy'lara elimizden gelen her türlü yardımı yaptık, buna iki ırk arasında dostluğun filizlenebileceği yerler yaratmak da dahil, çünkü PsyNet'e insan enerjisi aşılamanın tek yolu duygu bağıdır. Pek çoğunuz bir Psy'ye elinizi uzattınız ve Psy Yönetim Koalisyonu bize bir dizi bağı oluşturdu, PsyNet'in şu anda bir miktar insan enerjisine sahip olduğunu söylüyor.

Bununla birlikte, bu tür bağları Sessizlik öncesi seviyelere geri getirmek muhtemelen on yıllar, belki de bir yüzyıl veya daha fazla zaman alacaktır. Ve PsyNet'in o kadar zamanı kalmış gibi görünmüyor.

Bu nedenle, Koalisyon ile halihazırda psişik ağa bağlı olan insanların güvenliği hakkında konuştum. Bana en kötüsünün gerçekleşmesi halinde, insan zihinlerinin basitçe serbest bırakılacağı ve hiçbir tepki yaşamayacağı konusunda güvence verdiler. Sadece nadir insanlar bağlantının koptuğunu hissedecektir.

En fazla risk altında olan bireyler, yarı Psy olan ve PsyNet'e bağlı bebekleri olanlar ya da o sırada bir Psy'dan gebe kalmış bir çocuğa hamile olanlar olacaktır. İki ırkımız arasındaki yeni temaslar göz önüne alındığında, sayılarınız o kadar düşük ki, seçeneklerinizi gözden geçirmek için ikili bir Psy/insan ekibinden bir ziyaret almanız gerekir. Eğer almadıysanız, lütfen doğrudan bana ulaşın.

Aynı seçeneklerin çok daha fazla sayıda Psy bebeği için mevcut olmaması akıllıca bir üzüntü konusudur. Bu sadece bir ölçek meselesidir.

Ancak pes etmedik ve her hayatı kurtarmanın yollarını aramaya devam edeceğiz.

Aynı şeyi yapsalar bile, İktidar Koalisyonu, insan zihinlerini Psy müdahalesinden korumanın etkili bir yolu üzerine bilim adamları tarafından yapılan tüm araştırmaları da teslim etti.

Psiler aramızdaki anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirdiler, bu yüzden şimdi senden dayanabildiğin kadar dayanmanı istiyorum. Ve eğer dost diyebileceğin Psy'lar varsa, onlara kalbini daha geç değil, daha erken aç.

Kalan süre artık birkaç ayla ölçülüyor.

-Giovanni Somme, İnsan İttifakı Onursal Başkanı, İnsan İttifakı'na üyelik (1 Ekim 2083) Banyoya

girdiğinde derin bir nefes alan Auden annesini düşündü.

Shoshanna'nın hiç anne geni olmamıştı-Auden yapmadı suçlama onu için Bu. Ne o *yaptı* Shoshanna'yı suçladığı tek şey, Henry'yi kontrol edebilmek için çocuk sahibi olmayı seçmesiydi.

Yine de her ikisi de eşit çirkinlikte canavarlardı.

Şimdi annesinin dalkavukları Shoshanna'nın genlerini taşıyan bir çocuk daha yaratmışlardı ama ne olursa olsun Auden'in bebeği Auden'dan çok daha farklı bir hayata sahip olacaktı.

"Charisma," dedi, cevap verirken soğuk ve mesafeliydi. "Acil durum nedir? Beni rahatsız etmemen yönündeki emrime bu kadar alenen karşı geldiğine göre acil bir durum olmalı."

Diğer kadın bir an için donup kaldı ama toparlandı. "Sizinle ilgilenmeye alışkınım," dedi tüm samimiyetiyle. "Dr. Verhoeven'in stres teşhisi beni hamilelik için endişelendiriyor."

Auden daha da soğuk bir karşılık vermek istedi, neredeyse kendini durduracaktı. Ama sonra Charisma'nın annesinin yanında çalıştığını hatırladı. "Bu artık seni ilgilendirmez," derken buldu kendini, her kadar bu sözler

ona herhangi bir anlam ifade etmiyordu. "Artık yetki bende, yoksa bunu göremiyor musun?"

Charisma doğrudan yanıt vermek yerine, "Zihnın şu anda siyah bir kalkanla örtülü," dedi. "Geçemiyoruz... ve dürüst olmak gerekirse, bu bir Ok kalkanı gibi görünüyor. Başınız belada mı? Operasyon tehlikede mi?"

Ne operasyonu?

Kalkana gelince, Auden buna hazırlıklı olmadığı için kendini tekmeledi. Elbette Charisma'nın PsyNet'teki zihninde bir gözü vardı. Bunu düşünürken bile dudakları aralandı ve kelimeler döküldü. "Pek çok yerde dostlarım var, Ris." Agresifleşene kadar göz temasını sürdürdü. "Bunu şimdi bile anlamıyor musun?"

Charisma kızarmış gibiydi, sanki Auden onu sessizliğini bozacak kadar kızdırmıştı. "Elbette efendim. Ama temkinli olduğum için beni bağışlayın, uzun zaman oldu."

Auden sessiz kaldı, az önce söylediği sözler zihninde yabancı hissettiren yağlı bir film tabakası oluşturmuştu. Kendini değil.

Havada ayaz, görüşünde parıldayan mavi bir ağ.

Başka bir Auden görevde.

"Yani tıbbi olarak iyi hissediyor musun?" Charisma'nın sesi ağı yırttı. "Hamileliğin stabil mi? Gerekirse kontrol için bir doktor gönderebilirim. Biyomonitörler çalışmıyor gibi görünüyor."

"Monitörler gayet iyi çalışıyor. Sadece meditasyonum sırasında onları kullanmak istemedim," dedi Auden. "Onları bugün eski haline getireceğim." Elbette RainFire'ın bilgisayar korsanı Auden'in hamile görünmesini sağlayabilirdi. "Ne olursa olsun dört gün içinde eve döneceğim." Charisma ve doktorun sabırlı kalmasını bekleyebileceği en uzun süre buydu. "Böylesine uzak bir bölgede kalmak için tam döneme çok yaklaşıyorum."

Charisma'nın omuzları gevşedi. "Yakında görüşürüz, efendim."

Telefonu kapattıktan sonra Auden'in kalbi küt küt atmaya başladı ama stres yapacak, endişelenecek vakti yoktu. Olabildiğince hızlı yürüyerek dışarı çıktığında

Remi'nin bakışları. "Hacker'ınız için başka bir isteğim var."

Remi başıyla onayladı. "Onu işe almadan önce tek bir soru soracağım. Bu muhteşem adını ne koyacaksın?"

Auden hemen cevap verdi. "Özgürlük. Liberty RainFire." Umut ve kalpten oluşan bir isim. "Bu doğru mu? Her şey bitene kadar sürünüzün adını istemek? Ne olursa olsun, onun bir Scott olmasını istemiyorum."

Remi'nin gözleri sarı-yeşil parlıyordu. "Her şey yolunda, küçük kedi. Liberty'nin sürüsünün kalbinde her zaman bir evi olacak."

- - -

Auden'ın kendi hesabının ve biyomonitörlerinin hacklenmesini sağladıktan sonra Remi, Auden'ın güvenlik detaylarına döndü. En az iki kişi olmalıydı -Remi en iyileriyle birlikte uyuklayabilirdi, ancak iyi bir uyku almazsa tam gücünde olmazdı.

İlk başta partnerinin erkek olması gerektiğini düşündü; dişi leoparlar ölümcül rakipler olabilirdi ama Psy dönüşenler konusunda aptal olabilirdi. Ve bu, en başından itibaren büyük bir görsel etki yaratmakla ilgiliydi.

Sonra tekrar... Auden'ın annesi Scott çiftinin alfa yarısıydı. Auden bunu ona söylememişti ama gözleri vardı ve kendisi alfa olmadan önce Psy politikasıyla çok ilgilenmemiş olsa da, yıllar boyunca kendi sonuçlarına varacak kadar çok haber görmüştü.

Shoshanna zeki ve hırçın biriydi; zarafetinin ardında da bu vardı. İnce bir esmerdi ama fiziksel olarak da etkileyici değildi. Evet, belki de bunun üzerine oynayabilirdi. Bu düşünceyle, Lark birkaç saat uyuduktan sonra nöbetçilerini toplantıya çağırırdı.

Sorun, sürünün onu sürekli gece vardiyasına alması değildi; sorun, gece vardiyasını sevmesi ve diğer vardiyalardan daha çok istemesiydi.

RainFire'daki kişi.

"Bir gölge gibi süzölmeyeceksem neden leopar olarak doğayım ki?" diye fısıldamıştı parmaklarını büyü yapar gibi oynatırken. "Karanlıkta beni fark etmeye çalış. Sana meydan okuyorum."

Remi elbette onu fark edebilirdi ama o onun alfasıydı. Çoğu insan için gerçekten bir hayaletti, hatta çoğu kedi için bile, leopar rengini gölgelerin arasına karışmak için kullanmayı bir sanat haline getirmişti. Şimdi, Jojo'nun mor tulumunun yetişkin versiyonunu giymiş ve ısıltılı pembe bir tişört giymiş, parlak gözlü ve yeni duş almış bir şekilde onun aerie'sindeki toplantılarına girdi.

"Merhaba millet!" Kollarını iki yana açtı. "Alfa adam, yemeğe ihtiyacım var."

Adam inledi ve ona bir kruvasan fırlattı. "Bana bir kez daha böyle seslenirsen kürkünü soyacağımı söylemiştim. Ayrıca, bu kıyafeti nereden ?"

Pişmanlık duymadan ona bir öpücük verdi ve açık planlı evinin bu bölümündeki mobilyalarının çoğunu oluşturan büyük minderlerden birine yığıldı. Yine de leopar gibi yayılmak istemeyenler için küçük bir kanepesi vardı.

"Online pazarlık-Jojo artık en çok beni seviyor." Sırıtarak elini uzattı ve kavrama hareketleri yaptı. "İkizlerin fotoğraf çekimini yaptık."

El hareketleri anlamsız olmalıydı ama onu çok uzun zamandır tanıyordu. İhtiyaçlarına göre ayarladığı kahve fincanını kızın eline tutuşturdu. "Buyurun, Madam Mor Kraliçe."

Theo leopar formunda aerie'ye girerken hınzırca bir sırıtma ve selamlama. RainFire'daki en büyük leopar, olmak istediğinde ayakları üzerinde hafifti. Nöbetçi, buluşmalarından önce leopar formunda koşuya çıkacağını söyledikten sonra Remi'nin onun için bir kıyafet değişikliği yaptığı banyoya gitmeden önce vücudunu Remi'ninkine sürttü.

Değişkenler çıplaklık konusunda utangaç değillerdi ama teşhirci de değillerdi ve her birinin farklı bir rahatlık seviyesi vardı.

Theo da diğlereri gibi tenini giyme konusunda pragmatik davranabilirdi ama gözlerden uzakta da üstünü değıştirebilecekken Lark'ın önünde soyunmaktan hoşlanmıyordu.

Kuzeni için "Çok garip, çünkü o benim kız kardeşim sayılır," demişti.

Bu arada, diğler Dönüşenler insan derisi içinde hiçbir zaman ailelerinin yanında oldukları kadar rahat olmamışlardır.

Theo yer değıştirdikten sonra dışarı çıktığında üzerinde kot pantolon ve siyah bir sweatshirt vardı, ayakları çıplaktı. Kendine bir kahve ve sandviç aldıktan sonra Lark'a "Yine şımarıklık mı yapıyorsun?" dedi.

"Ben *sevilen* biriyim, asla bir velet değilim." Kruvasanını çiğnedi.

Hiçbir zaman bir şey ifade etmeyen kardeşçe atışmalarına alışkındı -birine dokunsan diğleri karnını deşerdi- yukarıdan balkona atlayan insan kılığındaki kaplana başını salladı Derin lacivert gözleri Finn'in Angel'a hediye ettiğı kısa kollu gömlektten yansıyan renkle buluştu.

Angel'ın bunu gerçekten takması Finn'in sürü arkadaşlarını okuma yeteneğinin bir göstergesiydi.

Remi ona sade bir kahve uzattığında kaplan "Teşekkürler," dedi ve yemek tepsisinden kendine servis yaptı.

"Bir sandviç alabilirim." Lark kirpiklerini kaplana doğru kırpiştırdı, kruvasanı çoktan gitmişti.

Lark kadar sessiz olmayan Angel ona gözlerini devirdi ama tercih ettiğı dolgulu sandviçi ona uzatırken dudakları kıpırdadı.

Lark gülümsedi. "Sen benim favorimsin, Stripes."

Seğiren dudakları nadiren görülen derin bir gülümsemeye dönüşen Angel, pencere kenarındaki koltuğa oturmadan önce başını salladı, uzun bacaklarını önüne . "Dün gece nasıldı?" diye sordu, sesi sessiz bir gürültüydü. "Herhangi bir sürpriz oldu mu?"

"Hayır. Sınırlar sessizdi. Auden'ın kulübesi de öyle, çevrede yeni bir koku yok." Lark durakladı. "Yine de sanırım içeri ışınlanmış olabilirler..."

Remi bunu düşündü. "Büyük bir risk değil. Auden'in herhangi bir nedenle oraya girmesi gerekirse kokusunu alabiliriz."

Balkondan bir ses geldi, sonra Rina içeri girdi.

Sarışın nöbetçi Lark'ın kendi minderine, Theo'nun da yanındaki mindere uzandığını görünce sırttı. Angel'a başıyla selam vermesi daha sessizdi ama konu birlikte çalışmaları olduğunda bunun bir anlamı yoktu. Genel olarak, Rina sanki en başından beri sürünün bir parçasıymış gibi RainFire'la kaynaşmıştı.

Neredeyse yanında Barker adında kıdemli bir asker getirecekti. Remi ikisinin romantik bir bağları olduğunu hissetmişti ama sonuçta Barker DarkRiver'da kalmayı tercih etmişti ve herkesin bildiği kadarıyla Rina bekârdı.

Remi bunun nedenini bilmiyordu ama aralarında bir husumet varmış gibi görünmüyordu.

Dört nöbetçi de kahve ve atıştırmalıklarla yerlerine yerleştikten sonra Remi omzunu duvara yaslayarak, "Auden geri döndüğünde bizi işe alacak," dedi.

Rina hariç herkes şaşırdı. "Mantıklı," dedi Rina koltuktaki pozisyonundan. "Büyük Psy ailelerinin nasıl çalıştığını Sascha'dan öğrendim ve ben de yeni doğmuş yavrumu böyle bir duruma korumasız bırakmazdım."

"Yavrusu bizimle kalıyor."

Bu onları ateşledi, her yöne sorular uçuştı. Onlara Auden'ı korumak için bilmeleri gerekenleri söyledi ama hamileliğinin kendi rızası olmadan gerçekleştiğini ya da bebeğin teknik olarak üvey kardeşi olduğunu söylemedi. Bu, Auden'ın dilediği zaman paylaşacağı bir şeydi.

"Ben de onunla gideceğim," dedi ve kimse itiraz etmeyince kaşlarını kaldırdı.

Theo omuz silkti. "Ona karşı aşırı korumacısın. Notu aldık." Lark'ının erkeksi bir yankısı olan bir sırtış. "Peki, bu konuda paylaşacak bir şeyiniz var mı?"

"Daha yeni doğum yaptı, seni koca aptal." Lark onun kafasının arkasına tokat gibi yaptı. "Aşk dolu kedi niyetlerini düşünmeden önce ona biraz zaman tanı."

"Aşk dolu kedi niyetleri mi?" Angel başını salladı.

"Ortağın olarak kimi alıyorsun?" Lark, Angel'a burnunu kıvırdıktan sonra sordu. "Ben çalışmayacağım. Psy küçük olduğum için beni ciddiye almıyor." Gerçekçi sözler. "Demek istediğimi anlatmak için birkaç kendini beğenmişin suratını dağıtabilirim ama kanlı bir sahne istemezsin diye düşündüm."

"Hayır." Remi Angel'a döndü. "Burada kalmana ihtiyacım var. İkimiz de gidemeyiz."

Angel sessiz bir onaylamayla başını salladı.

"Geriye ben ve Theo ya da kıdemli bir asker kalıyor," dedi Rina. "Theo iri yarı ve korkutucu görünebilir ama Shoshanna Scott'ın alanına giriyorsunuz. Ben bir kadın alın derim."

Evet, RainFire'in şansı Rina'yı almaktan yanaydı.

"Ve" diye devam etti nöbetçi, kahvesinden bir yudum sonra, "kıdemli askerlerden birini değil de beni alın diyorum çünkü açıkçası bu sürüdeki hiç kimse Psy'ların nasıl çalıştığını benim kadar bilmiyor. Geri kalanınızın aklına gelmeyecek açıkları bulabilirim."

"Hey," diye itiraz etti Theo, başını çevirip Rina'nın bakışlarıyla buluştu. "Biz taşralı hödükler değiliz."

Rina ona gülümsedi - büyük nöbetçiye karşı büyük bir zaafı olduğu belliydi. "Hayır, sen tek bir Psy sürü arkadaşının bile olmadığı ıssız bir yerdesin. Ben ise yakın zamana kadar sadece Psy sürü arkadaşlarının olduğu bir sürünün parçasıydım ve binlerce Psy'nin evim dediği bir şehirdeydim."

"Rina haklı." Angel'ın sesi. "O olmalı."

Remi başıyla onayladı. "Fazla hazırlık zamanımız olmayacak - dört gün. Ondan sonra RainFire küçük Liberty'nin resmi velayetini ve korumasını alacak-"

"Özgürlük mü?" Lark'ın yüzü . "Yavru kedinin adı bu mu?"

Remi başını salladığında iç geçirdi. "Bayıldım buna. Çok anlamlı ve güzel."

"Yavrunun psişik ihtiyaçları ne olacak?" Angel sordu.

Cevap veren Rina oldu. "Sanırım Auden bu işi uzaktan halledebilir." Kaşlarını çattı. "Sascha onunla Lucas'ın yavrusunu doğurduğunda, yavrunun kendi kalkanlarının içinde olduğundan bahsetmişti. Tıpkı bizim yavrularımız tehlikelerden ve engellerden kaçınacak kadar akıllanmadan önce onları yakınımızda tutmamız gibi."

"Kulağa doğru geliyor," dedi Remi. "Ama Auden'dan açıklama isteyeceğim. Ayrıca geri dönebilmesi ve yavrusunu mümkün olduğunca çok görebilmesi için elimden geleni yapacağım."

"Güzel." Angel sessiz ama kararlı bir şekilde onayladı, sözlerinde hafif bir hırıltı vardı. "Yavruların bu temasa ihtiyacı var."

Remi diğerlerinin anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu, Angel duyguları söz konusu olduğunda çoğu insana kapalı bir kitap gibiydi. Ama o ve Remi gençken dünyayı birlikte ele geçirmişlerdi, yalnız bir kaplan, uzak ve sessiz ve içinde yerinde kadar çok öfke ve kafa karışıklığı olan bir leopar.

Angel o ilk dönemde haftalarca ortadan kaybolmuştu. Ama her zaman geri dönmüştü; ve sonunda, kalmıştı. Remi'yle birlikte yarışlara gidebilmek için ilk güvenlik işlerini bile almıştı. Ve Remi'ye hikâyesini emanet etmişti; karanlık bir kış gecesinde ruhu sonsuza dek zarar görmüş, kaybolmuş ve acı çeken bir yavrunun hikâyesini.

Remi, Rina'ya "Auden'la birlikte konuşacağız, yerleşke hakkında tam bir brifing alacağız," dedi. "Ara vermeden önce başka bir sürü işi var mı?"

"En küçük yavrular için kendimize ait bir okula ihtiyacımız var," dedi Lark, keskin zekâsı gözlerinden okunuyordu. "Şimdiye kadar zorunlu eğitimle idare ettik ama aramıza katılan yeni ailelerle birlikte kendi küçük okulumuzu kurmaya yetecek sayımız var."

"Farklı yaş gruplarının ihtiyaçlarını karşılamak için bilgisayarlı yardımcılara sahip olabiliriz, ancak onların eğitime devam etmelerini sağlamak için bir öğretmene ihtiyacımız var."

ve çocukların okulda birlikte yaptıkları diğer tüm şeyler. Projeler, sanat ve müzik."

Remi bunu düşündü. "Rakamlar göz önüne alındığında, biri anaokulu, diğeri ilkokul için olmak üzere iki öğretmene ihtiyacımız olacak."

Lark yüzünü buruşturdu. "İki öğretmeni buraya nasıl çekeceğiz? Sürümüzü seviyorum ama küçük bir sürüyüz ve onlara hak ettikleri ücreti veremeyiz ve bu da bölge dışına taşınmak anlamına gelir."

Angel, "Bir sürünün kuruluşunda yer almak için söylenecek bir şey var," diye önerdi. "Çok az insan bunu deneyimleyebilir."

"Angel haklı." Rina öne doğru eğildi, uzun atkuyruğu omzunun üzerinden kayıyordu. "DarkRiver her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacak ama ben reşit olduğumda her şey ayarlanmıştı."

"Burada her şey ham ve bitmemiş durumda, bu da sürünün temellerini şekillendirmeye yardımcı olabileceğim anlamına geliyor. Belli bir tür insan bunu cazip bulacaktır." Gülümsedi. "Kit sürünün gözlerinin önünde tam anlamıyla inşa edilip büyüdüğünü görmeye bayılıyor."

Lark çoktan telefonuna sarılmış, notlar almaya başlamıştı. "İşte bu kadar. Bunu bir sürünün kurulmasına yardım etmek için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat olarak sunacağım. Yani, bu her gün olan bir şey değil."

Kaşlarını çattı, başını kaldırdı. "*Vahşi Kadın* bir reklam için en iyi yerlerden biri - hepimiz biliyoruz ki *herkes* okuyor, okumuyormuş gibi yapanlar bile." Theo'ya konuşur gibi bir bakış attı, o da odayı araştırıyormuş gibi yaptı.

"Ama pahalı." Lark yüzünü buruşturarak fiyatları okudu.

"Yapın," dedi Remi. "Bu kritik bir ihtiyaç ve şu anda o toplu güvenlik işi sayesinde bir tamponumuz var."

"Ya da," diye mırıldandı Theo, "belki bunu bir makale olarak sunabilirsin?" Kollarını başının arkasında kavuşturarak kaşlarını çattı. "Yani, az önce yeni bir sürü kurmanın her olan bir şey olmadığından bahsettik. İnsanlar bu konuyu okumak isteyebilir ve sen de öğretmen arayışında olduğumuzu araya sıkıştırabilirsin."

Rina başını sallıyordu. "Muhtemelen düz bir reklamdan daha fazla dikkat çekecektir."

"Denemeye değer." Lark omuz silktilti. "Bir makaleyi nasıl sunacağımı bulacağım ve geri bildireceğim. Ama bunu kim yazacak? Ben yazar değilim."

"Vessie," diye önerdi Angel, emekli olmadan önce gazetecilik yapan bir sürü arkadaşının adını söyleyerek.

Theo bunu coşkuyla onayladı. "Artık sadece torunlarıyla ilgilendiğini söylediğini biliyorum, ama bu kadının ukala gençleri dilinden başka bir şey kullanmadan alt ettiğini duydunuz mu? Bahse girerim bizi *Vahşi Kadın*'a sokma mücadelesi hoşuna gidecektir."

Toplantıyı kapattıklarında beşinin de keyfi yerindeydi ama Remi'nin işi bitmemişti. Nöbetçileri gittikten sonra bir telefon daha etti ve bir iyilik daha istedi.

Aden kısa bir duraksamadan sonra cevap verdi. "Zaira evet diyor."

Sonra ekledi, "Remi, Scott yerleşkesi hakkında herhangi bir istihbaratımız yok - sıkı bir şekilde kilitlendi ve İskoçlar Shoshanna'nın ölümünden bu yana başlarını aşağıda tuttukları için öncelik vermedik, ancak size söyleyebileceğim tek şey, Scott sadıklarıyla süründüğüdür. Arkanızı kollayın."

"Yapacağım." Daha da önemlisi, Auden'ın arkasını kollayacaktı.

Ona elini bile sürmeye kalkışanın boğazını keserdi.

Bölüm 34

Testler kesin sonuç verdi: Denemedeki ilaçların hiçbiri sorunun uzun vadede iyileşmesini sağlamıyor. Psişik çareler çoktan elendiğine göre geriye tek bir seçenek kalıyor.

-PsyMed tarafından Psy Konseyi'ne sunulan sınıflandırılmış rapor: İlaç Geliştirme ve Test. Proje Yöneticisi: Konsey Üyesi Neiza Adelaja Defoe (2016 civarı)

AUDEN derin uykusundan uyandığında Liberty'yi ten tene yatarken buldu, ikisinin de üzeri battaniyeyle örtülüydü. Bir eliyle bebeğini kucaklayarak gülümsedi. Liberty'nin nabızı Auden'a karşı zayıf bir kelebek gibiydi, teni kırılıyordu. "Finn?"

"Buraya," dedi diğer taraftaki çalışma masasından usulca. odanın.

Bebeğini öpüp kucakladıktan sonra, "Neden senden korkmuyorum? Ben uyurken bana dokunmuş olman neden umurumda değil?" En nazik temasta bile uyanmayı beklerdi.

Finn ofis koltuğunun üzerinden yuvarlanırken, karo üzerindeki tekerleklerin sesi. "Şifacı olduğum için, anlayabildiğimiz kadarıyla empatlarla aynı etkiye sahip. Feromonlarımız ya da onun gibi bir şey olmalı. Çocukluktan gelen oldukça belirgin bir etki-gelecekteki şifacılar denemeden bile insanların sakinleşmesine yardımcı olma eğilimindedir."

Bu ona mantıklı geldi. "Büyüyen leoparlarla başka nasıl çalışabilirsin ki?"

Kıkırdayarak Liberty'yi kontrol etmek için bir tarayıcı çıkardı. "."

Çalışırken onu izledi, nezaketini ve şefkatini içine çekti. "Sen harika bir şifacısın," dedi, bunu seslendirme ihtiyacı duyarak. "Sadece yeteneklerinle değil, hastalarına davranış şekline de. Liberty'nin birincil tıbbi bakıcısı olduğun için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum."

Finn'in elmacık kemiklerinde bir kızarıklık, gülümsemesi biraz . "Çok tatlı bir kız ve annesi de tam bir savaşçı." Yaprak yeşili gözlerini onunkilere dikti. "Bunu asla unutma Auden. Bebeğin burada güvende çünkü sen onun güvende olmasını sağladın. Başka seslerin sana bunu unutturmasına asla izin verme."

Auden yutkundu. "Çok korkuyorum," diye fısıldadı Dr. Verhoeven'in yok ettiği tıp mesleğine olan inancını tazeleyen bu şifacıya. "Bana unutturan sesin kendi sesim olmasından." Çıkarıcı bir pragmatizmle düşünen keskin, soğuk bir kıymık.

Finn'in kaşları çatıldı. "Bashir beni birden fazla PsyMed veritabanına soktu. Sana cevaplar ve bir çözüm bulmak için derinlere iniyorum. Sakın benden vazgeçeyim deme."

Auden onun umudunun gerçek, niyetinin saf olduğunu biliyordu, bu yüzden "Asla" dedi. Ancak parçalanmış bir kişiliğin tekrar bir araya getirilemeyeceğini de biliyordu. Sessizlik'ten önce onun gibi insanlar ya kısa bir hayat sürmüş ya da kişiliklerinden biri şiddet yanlıysa kurumlara kapatılmıştı.

Sessizlikten sonra, hastalık "ortadan kayboldu".

Auden, bu iyi doktorun, bu iyi şifacının, ırkının bu sorunu taşıyanları idam ederek ortadan kaldırdığını söylese ne diyeceğini merak ediyordu. Biri tek tek isimlere bakacak olsa, kayıtlarda bulacakları tek şey dikkat çekici olmayanlardı. Yanlışıklıkla ya da doğal nedenlerle ölüm.

Psikolojik hastalık kabul edilmiyor. Cinayetle ilgili bir ipucu bile yok.

Ve Konsey'in Sessizliğin büyük bir başarı olduğu yönündeki görüşüne meydan okuyacak hiçbir şey yok.

Karanlık düşüncelerinin üzerine kapı açıldı, Remi içeri girdi. Ve tüm varlığı sanki içinden aydınlanmış gibi hissetti. Bebeği de aynı anda küçük bir hareket yaptı. Finn sandalyesini çalışma masasına geri götürürken Remi'ye, "Burada olduğunu biliyor," dedi.

Remi bebeğin yumruk yaptığı elini okşadı.

Liberty'nin parmakları açıldı ve onun parmağını kavradı. Adam kıkırdadığında, ses Auden'in kemiklerinde yankılandı.

"Onu tutabilir miyim?"

Auden Liberty'yi onun dikkatli tutuşuna teslim ettikten sonra, Finn "yavru kediye" kuluçka makinesine geri koyma zamanının geldiğini söyleyene kadar onu birlikte sevdiler. Daha sonra Remi Finn'le sohbet ederken Auden da kendini yenileyip günlük kıyafetlerini giydi.

Döndüğünde şifacı gitmişti.

"Sana bir teklifim var," dedi Remi, içindeki soğukluğu eriten bir hareketle parmak uçlarını yanağına dokundurarak. "Ama önce yemek."

Finn'in masasının üzerinde duran, hamur işleri ve sıcak bir besin içeceğiyle dolu tepsiyi ancak o zaman fark etti. Finn'in sandalyesine oturdu, onun aldırmayacağını biliyordu ve hamur işlerini mideye indirmeden önce içekten bir yudum aldı. "Sanırım şişmanlayacağım," dedi bir lokmanın etrafında. "Daha önce kilo konusunda hiç endişelenmeme gerek yoktu - Psy beslenme rejimleri tam beslenme ihtiyaçları için kalibre edilmiştir. Ama bunları yemeden duramıyorum."

Remi sırtarak bir taraftaki duvara yaslandı. "Cupcake, daha sevimli halinle daha da muhteşem olacaksın."

Yanakları ısındı, ayak parmakları sürünün bir üyesinin onun için yaptığı kabarık el örgüsü çorapların içinde kıvrıldı. Çorapların gün ışığı sarısı olması onu çok sevindirmişti. "Finn insanları konuşturmakta gerçekten çok iyi. Hiçbir şey yapmıyor bile ve her şey ortaya çıkıyor."

Remi'nin yüzünde bir kaş çatma. "Şifacılar steroidler üzerindeki lanet olası doğruluk serumu gibidir." Kaba sözler, ama sevgi, şefkat, güçlüydü. "Sana ne döktü?"

Auden elindeki hamur işine baktı. "Korku," diye itiraf etti. "İçimi kemiriyor, bir yanımın diğer yanıma ihanet edebileceği düşüncesi - *Özgürlüğe* ihanet." Sertçe yutkunarak Remi'nin bakışlarıyla buluştu. "Bunu ondan isteyemezdim, çünkü o bir şifacı. Bunu yapamazdı."

Remi'nin yüzü hareketsizleşti, gözleri leoparıninkilere kaydı.

"Özgürlük önce gelir," dedi Auden. "Eğer onun için *herhangi* bir tehdit haline gelirim, beni denklemden çıkarırsın." Bitmemiş böreği tabağa bırakarak onun elini kavradı. "Lütfen Remi. Bunu onun annesi olarak, onu nefesin ötesinde, hayatın ötesinde seven bir kadın olarak istiyorum. Eğer başka bir parçam onu bir şey yaparsa, geri dönsem de fark etmez. Çoktan ölmüş olurum."

Remi'nin parmakları onunkileri neredeyse acı verecek kadar sıkı. "Söz veriyorum." Sert bir ifade.

İçindeki tüm hava dışarı fırladı. "Benimle tartışmadığın için teşekkür ederim." Çünkü bu konudaki fikrini asla değiştirmeyecekti.

"Anlamı yok." Onun yanağını okşadı. "Ve bunun için bir neden de yok - çünkü biliyor musun? Ben bu Auden'a oynuyorum. Şimdiye kadar çocuğunu güvende tutmak için tüm Scott ailesini alt eden kişi. Bu Auden, *benim* Auden'ım, kazanacak. Asla sözümü tutmak zorunda kalmayacağım."

İnancı onun kanında bir şimşek gibi çakıyor, duyularını harekete geçiriyor ve onun da inanmasını sağlıyordu. Çünkü ailesini alt etmişti, Charisma'yı alt etmişti. Bu raundu kazanmıştı, en önemli raundu. Özgürlük güvendeydi.

"Ben kazanacağım," diye yemin etti ve böreğini aldı. "Sadece kazanmakla kalmayacağım, onları kabarık sarı ayağımın altında ezeceğim."

Sırıltısı ilkel bir şeydi. "İşte benim kızım."

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu bir lokmayı yuttuktan sonra, kanı henüz sıcaktı.

"Telepatik kalkanlarınız." Artık mizah yok, koruyucu yoğunluktan başka bir şey yok. "Onları güçlendirmek için biraz uzman eğitimi ister misin?"

"Evet. Charisma 8.3'lük bir telepat ve annemden eğitim aldı. Onu dışarıda tutmak için her türlü yardımı alacağım."

"Güzel. Zaira'ya onu görmeye hazır olduğunu söyleyeceğim."

Auden az önce aldığı ısılıkla neredeyse boğulacaktı, yutmak için besin sıvısını yutmak zorunda kaldı. "Zaira'dan mı bahsediyorsun, hani şu halka açık bir caddede az kalsın bir suikastçının gözünü bıçakla oyacak olan Ok'tan mı?" diye ciyak ciyak bağırdı, sıcak kanı büyük bir şaşkınlıkla yatışmıştı.

"Bu o. Merak etmeyin. O sadece kendisine zarar vermeye çalışan insanları öldürür ve yavruları sever." İnsanların neden karınlarındaki kelebeklerden bahsettiğini anlamasını sağlayan yavaş bir gülümseme. "Yani güvendesin."

- - -

AUDEN, Zaira Neve için hazırlıklı olduğunu düşünüyordu ama minyon Ok, hazırlıklı olunabilecek biri değildi. Küçük ve ölümcül bir bedene sığdırılmış bir güç, gözleri aşılmaz bir karanlık ve ifadesi hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tamamen uzak bir hiçlik, Zaira'nın yüzündeki ifadeydi.

Auden'a baktı ve Auden şimdiye kadar tanıştığı en tehlikeli kişi tarafından ölçüldüğünü hissetti. Belki de bunu Remi hakkında düşünmeliydi, pençeleri ve gücüyle... ama Auden, Remi'nin ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu.

Diğer yandan Zaira...

Kalbi hızla çarpan Auden, kuluçka makinesinin önünde duracak şekilde yer değiştirdi.

Ok üniformasının ceketini çıkarıp yatağın ucuna attı. "Senden hoşlanıyorum, Auden Scott."

Auden . "Neden?" diye sordu ihtiyatla.

"Çünkü az önce eğitilmiş bir katille çocuğunuzun arasına girdiniz." İfadesinde bir değişiklik oldu. "Bugün kiminle tanışacağımdan emin değildim. Bu

Shoshanna Scott'ın gözleriyle bir Arrow annesinin koruyuculuğunun birleştiği bir kadın değildi."

Auden'in duyguları karmakarışıktı ama Zaira ona zarar vermek isteseydi bunu kapıdan girer girmez yapabileceğini fark etti. Okların Ok olmasının bir sebebi vardı; Zaira'nın uzmanlık alanı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun bir önemi yoktu; *tüm* Oklar ölümcüldü.

Derin bir nefes alarak yana kaydı. "Liberty ile tanışmak ister misin?"

Zaira kuluçka makinesine bakmak için yanına geldi, omuz hizasındaki siyah saçları boynuna dökülürken aşağıya baktı. Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu ismi sevdim," dedi sonra.

"Bu ona verilmiş bir söz," derken buldu kendini Auden. "Özgürlük içinde yaşanmış bir hayatın."

Zaira Neve'in koyu renk gözleri tekrar onunkilere kilitlendi, içinde söylenmemiş sözler vardı. "Telepatik kalkanlar," dedi sonunda. "Onları daha iyi hale getirmek için seninkileri incelemem gerekiyor. Dışarıdan birkaç sandalye getireyim de karşılıklı oturalım."

Auden, gerekli güvenle gerçek bir seçeneği olmadığını biliyordu. Zaira'yı tanımasa ya da ona güvenmek için bir nedeni olmasa bile Remi'ye olan inancı kırılmaz bir şeydi. Ve Zaira'yı ona getiren Remi'ydi. "Finn'in sandalyesini kullanacağım," dedi. "Şifacı izleri empatik izler gibi görünüyor; duyularım tepki vermiyor."

"Tabii ki."

Sandalyelerdeki yerlerini aldıktan sonra Ok'a gerekli erişimi sağladı. Zaira psişik güç harcarken gözleri karardı ama zihinsel dokunuşu o kadar inceydi ki Auden bunu hissetmedi bile. Bu ona ölümcül gerçeği söylüyordu: Zaira bir savaş telepatıydı.

Babasının sesi zihnini doldurdu.

Çoğu savaş telepatı kalkan imhası ve psişik cephede savaş konusunda uzmandır, ancak gerçekten iyi olanlar savunmaları fısıldamadan geçebilir. Beyninizi içten dışa doğru eritene kadar birinin içinize sızdığını asla anlayamazsınız.

Nefesini içine çekti.

Zaira da aynı anda konuştu. "Özür dilerim. Bu düşünceye kapılmak niyetinde değildim ama kaçınılamayacak kadar güçlüydü. Beynini eritmeyi planlamıyorum. Eğer yapsaydım, Remi beni öldürmeye çalışırdı, kavga ederdik ve ikimiz de kötü yaralanırdık ve sonra Jojo da dahil olmak üzere herkes bana kızardı."

"Jojo kim?" Auden boğuk bir sesle konuştu.

"Genç bir arkadaş," diye mırıldandı Zaira, gözlerindeki siyahlık geri çekilirken. "Hmm, bu ilginçti. Daha önce hiç bir psikometrinin zihnine girmemiştim."

Auden parmaklarını avucunun içine kapattı. "Diğer Psy zihinlerinden farklı mı?"

"Evet," dedi Zaira şaşkınlıkla. "Kalkanlarınızda daha önce hiç karşılaşmadığım bir karmaşıklık katmanı var ama dokunsal temas yoluyla veri alıyorsanız bu mantıklı." Auden'in ellerine baktı. "Eldiven yok mu?"

"Hamilelik sırasında beni korumak için hiçbir şey yapmadıkları için onlardan vazgeçtim," dedi Auden. "Hassasiyetim normal seviyelere indiği için Finn bana birkaç yeni set sipariş etti bile. İnce tabaka genellikle bilinmeyen izlerin etkisini köreltiyor."

Zaira, "Psy yetenekleri konusunda cahil olduğumu hiç düşünmemiştim," dedi, "ama psikometri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim."

"Pek fazla insan bilmez. Zihnimde ne gördüğünü bana gösterebilir misin?"

Zaira başını salladı. "Bilgileri yansıtacağım."

Görüntüler kristal gibiydi. "Telepatiniz çok güzel," diye fısıldadı Auden, hayretle. "Shoshanna bile bu kadar net göndermiyordu."

"Ailenizden bahsetmeyelim." Zaira'nın sesi ilk kez buz tutmuştu.

Auden'in tüm varlığı hareketsiz kaldı. "Özür dilerim." Ailesinin yaptığı her şey için, işlenmesine yardım ettikleri zulümler için.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Zaira bir elini yumuşak buklelerinin arasından geçirdi. "Seni terslediğim için özür dilerim. Yaptıklarıyla hiçbir ilgin yoktu."

Auden bunu nasıl karşılayacağından pek emin değildi.

Zaira onun bakışlarını tuttu. "Biz, hepimiz Oklar olarak, yetiştirildiğimiz gibi olmadığımıza, artık bir seçeneğimiz olduğuna, daha iyi olmayı *seçebileceğimize* inanmayı öğreniyoruz. Bu yüzden, sırf aileniz yüzünden sizi kötülükle suçlamam bizim değerler sistemimize aykırı. Ben hatalıydım. Bu kadar basit."

Hiç kimse Auden'dan özür dilememişti. Bu şekilde değil. Bu kadar gerçek ve dürüst değil.

"Özrünü kabul ediyorum," dedi boğazındaki yumruyu geçerek. "Bana bu sözleri söylediğin için teşekkür ederim."

Zaira çok keskin gözlerle ona bakmaya devam etti. "Sen de bizim gibi mi büyüdün?"

"Bir Ok olarak büyümenin bir şey olduğunu bilmiyorum," dedi Auden, "ama hayır, sanmıyorum. Babam beni istedi, görüyorsunuz. Pasif bir yeteneğe sahip olmamı bile umursamadı. Bana iyi davrandı."

Zaira'nın ifadesinde sessiz bir yoğunluk vardı. "İncelik ve nüansı öğreniyorum," dedi. "Ve insanların nasıl farklı yüzlere sahip olabileceğini. Sanırım Konsey Üyesi Henry Scott'ın şefkatli bir babanın yüzünü takınacağını hiç beklemiyordum." Ok bir elini keser gibi salladı. "Ama ben bunun için burada değilim."

Auden ailesiyle ilgili konuyu geride bıraktığı için mutluydu. "Kalkanlarım ne kadar kötü?"

"Hiç de fena değil," dedi Zaira ona, şaşkınlıkla. "Kalkan yapımını sana kim öğretti?"

"Babam."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O iyiydi. Ama temelde psişik örüntünüzde düzensiz bir çatlak var - en başta her şeyi dengesizleştirdi, böylece hata dışarı doğru ilerliyor."

Auden bahaneler uydurabilir, gerçeği saklayabilirdi ama bunu yapacaksa bu seansı şimdi bitirebilirdi. "Ben

deneysel bir biyogreft yerleştirildi. Kalıcı hasara yol açtı." Auden'ın ilk sözleri üzerine Zaira'nın gözleri obsidyen renginde parıldamaya başladı.

"Demek," dedi hamile bir duraksamadan sonra, "sen de bizim gibi yetiştirilmişsin."

"Hayır," dedi Auden, "kendimi güvende ve korunmuş hissettiğim on altı yıllık bir hayatım oldu."

Zaira konunun üzerine gitmese de Auden onun düşüncelerinin çizgisini takip edebiliyordu: Auden acı çektiğine inanmak istemiyordu çünkü bunu yapmak çocukluğuyla ilgili inandığı her şeyi yok etmek anlamına gelecekti.

"Ben kurbanlık koyun olarak yetiştirilmedim," diye fısıldadı, kimi ikna etmeye çalıştığını merak ederek. "Beynim hasar görene kadar onun genetik mirası olmam gerekiyordu. Beni yerleştirmeye karar verenin Shoshanna olduğundan neredeyse eminim."

"Tüm bunlar doğru olabilir," dedi Zaira ve sözleri sert değildi, sadece açıktı. "Baban seni, Sessizlik'te doğan bir Konsey Üyesi'nin bir çocuğa değer verebileceği şekilde el üstünde tuttu ve seni bir kez kırıldığında artık ilgisine değmeyecek bir araç olarak gördü."

Ama *ikincisi birincisini geçersiz kılıyor*, diye düşündü Auden ama yüksek sesle söylemedi. Onun yerine "Çatlağı tamir edebilir miyim?" sordu, sesi serbest bırakmadığı tüm duygularla, söyleyemediği tüm şeylerle pürüzlüydü.

"Evet," dedi Zaira, "ama sıfırdan yeniden inşa etmemiz gerekecek. Bu da mevcut kalkanınızın kasıtlı olarak yok edilmesi anlamına geliyor. Bunun çok şey istemek olduğunun farkındayım. Beni tanımıyorsunuz ve sizi savunmasız bırakacak, ancak psişik kodun bir seviyesinde hatayı geride bırakmadığımızdan emin olmak için mümkün olan en iyi seçenek bu."

"Remi sana güveniyor," dedi Auden tereddüt etmeden. "Ben de ona güveniyorum." Derin bir nefes alıp verdi. "Lütfen bebeğimin herhangi bir psişik şok dalgasından korunduğundan emin olun."

Zaira başını salladı. "Onun güçlü bir telepat olduğunu biliyor musun?" "Ekip ona sahip olamaz."

Zaira'nın dudakları kıpırdadı. "Böyle bir anneyle ve Remi de işin içindeyken böyle bir iddiada bulunmaya cesaret edemezdim. Ben de tam psikik disiplini herkesten önce öğrenmesi gerektiğini söyleyecektim. Annelik kalkanlarınızı kırmaya başladığında onu bana getirin, ben de ona öğreteyim."

Ok bu olağanüstü teklifin ardından başını salladı. "Kalkan üç saniye içinde yok edilecek. Üç, iki...bir."

Bölüm 35

Miane, yarı insan çocukları sana kan bağıyla bağlama fikrimiz devam ediyor.

Teoriye göre, BlackSea ve İttifak arasındaki güçlü aile ve dostluk bağları göz önüne alındığında, çocukların zihinleri PsyNet'ten ayrıldıktan hemen sonra BlackSea değişen ağına çekilmeleri gerekir, ancak EmNet gerekirse transferi psişik olarak zorlamak için bir ekip görevlendirmiştir.

Bebekler, ebeveyn-çocuk bağı nedeniyle Psy ebeveynlerini de ağa çekebilirler.

Bilim adamları, geri dönecekleri bir PsyNet olmadığından, çocukların içgüdüsel olarak yeni ağa tutunacaklarından eminler, hatta onları yerinde tutacak bir yetişkin Psy olmasa bile.

-Bowen Knight, İnsan İttifakı güvenlik şefi, BlackSea'nin alfası
Miane Levèque'e (2 Kasım 2083)

Zaira Auden'dan ayrıldığında hava tamamen kararmıştı ve akşam yemeği de bitmişti. Ok, Remi'yle karşılaştığında ona "Yarın döneceğim," dedi.

Dışarıda, üzerlerindeki ağaç örtüsü yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne karşı yayılan bir karanlıktı. "Bu bir günde tamamlanabilecek bir görev değil, özellikle de doğumdan dolayı zayıf düşmüşken."

"Onu Scott'ların evinde güvende olabileceği bir noktaya getirebilir misiniz?"

Zaira başını salladı. "Shoshanna'nın gücüne ve becerisine sahip bir telepat dışında herkesten ve Auden ailede böyle birinin olmadığını söylüyor."

"Teşekkürler, Zaira." Elini cebine attı. "Unutmadan, Jojo burada olduğunu nasıl anladı bilmiyorum ama sana bunu yaptı."

Zaira özenle çizilmiş, paltosu mor ve üzerinde parlak gümüş noktalar olan bir leopar resmine bakarak gülümsedi. En üstte "Zai için" yazıyordu, titrete kelimeler yine de okunabiliyordu. "Ona benden bir kucak ver ve onu sevdiğimi ve yakında onunla düzgün bir ziyaret için geri döneceğimi söyle."

Bununla birlikte Ok, Remi'nin tanıdık -ama bilinmeyen- bir koku aldığı karanlığın kayboldu. Zaira'nın ışınlanma yardımcısı çoğunlukla aynı Ok'tu: Alejandro. Yine de Remi bu adamı hiç görmemişti- Alejandro, ne Aden'in ne de Zaira'nın dile getirmediği nedenlerden dolayı gölgelerde kalmayı tercih ediyordu, ancak Remi birçok Ok'un yara izi olduğunu düşündü.

Aden, Alejandro'nun RainFire hakkında bilgi sahibi olmasına izin vermenin güvenli olduğunu düşünüyordu.

Bu Remi için yeterince iyiydi.

Zaira gecenin karanlığında gözden kaybolduktan sonra topuklarının üzerinde dönerek revire doğru ilerledi ve Finn'in kendisine doğru geldiğini gördü. "İkisi de uyuyor," dedi şifacı. "Auden, Zaira'nın gün boyunca ona pompaladığı tüm besin içeceklerinden sonra bile Liberty'ye sarılacak kadar uyanık kalmayı zar zor başardı - kalkan şeyleri ağır iş zihinsel kaldırma olmalı."

Remi homurdandı. "İyi geceler demek istedim."

Finn gözlerini devirerek esnedi. "Git. Auden'ı uyandırmazsın ve Liberty şu anda uyandığı kadar hızlı uykuya dalıyor, bu yüzden onu biraz sevebilirsin."

"Senin de uykuya ihtiyacın var," dedi Remi kaşlarını çatarak ve Finn tartışmaya başlayınca başını salladı. "Uyumaya git. Bu senin alfandan gelen bir emir. Tıbbi nöbette başka kim var?"

"Sass." Çene çatlatan bir esneme daha.

"O zaman sorun olmaz, hastalara göz kulak olması için ona yardım ederim ve bir olduğunda seni uyandırırız." Elini sıktı

diğer adamın omzuna. "Operasyonun ortasında uykuya dalmadan önce gözlerini kapat."

Finn revire en yakın kulübe olan evine doğru yürümeden önce "Sanki hiç yapmadım," diye huysuzca cevap verdi.

Küplerin içine girdikten sonra Remi, Saskia'ya başını sallayarak, düzgün bir Fransız örgüsü içindeki saçlarının zengin kırmızısına kadar ne olduğunu anlattı. "Hugo bunu ona vardiyadan çıkmadan önce söyledi, ben de iki saat önce söyledim ama inatçı adam bizi dinler mi?"

"Şifacılar," dediler hep bir ağızdan ve güldüler.

Remi daha sonra, teni krem renginde olan kızın yüzünü avuçladı ve "Ya sen, Sass? İyi misin?" dedi. O ve Hugo o kadar becerikliydiler ki, onların da alfalarının ilgisine ihtiyaçları olduğunu unutmak kolaydı -ama unutmamak Remi'nin işiydi.

"Keşke Rina'nın küçük kardeşi birkaç yaş daha büyük olsaydı da onu suçluluk duymadan aerie'ne çekebilseydim," dedi Saskia gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Yine de yaşlı kadınlardan hoşlanıyor olabilir."

Remi kıkırdayarak dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve romantizmle hiçbir ilgisi olmayan bir öpücük kondurdu. "Bu konuda bir yorumum yok," dedi onu kucakladıktan sonra. "Sadece Rina'nın nerede uyuduğunu bildiğini unutma."

Saskia'nın omuzları onun kucağında sarsıldı. "Mükemmel bir nokta."

Hemşireyle birkaç dakika daha konuştuktan sonra Auden ve Liberty'yi kontrol etmeye gitti. Küpleri sessiz ve karanlıktı, tek ışık Liberty'nin kuvvözünden ve duvarların süpürgeliklerine yerleştirilmiş yumuşak gece ışıklarından geliyordu.

Auden kaşlarını çatmış, uykusunda bir o yana bir bu yana dönüyordu; bukleleri, Saskia'nın kendisi için seçeceği türden ipek bir eşarba benzeyen bir şeyle bağlanmıştı. Tüm sağlık personeli Auden'ın psikometrik ihtiyaçları konusunda bilgilendirdiğinden, yepyeni ve makine yapımı olmalıydı - Sass Auden'a kullanılmış bir tane verme riskini almazdı. Sürüsünde iyi insanlar vardı ve yavrusunun mutluluğu için savaşıyor bir anneyi takdir .

"Şşşt," diye mırıldandı avucunu yanağına götürerek, göğsünün derinliklerinde onun sevdiğini fark ettiği şekilde gürleyerek. "Ben buradayım. Ona göz kulak olacağım."

Bir iç çekiş, vücudu onunkine dönüşüyor.

Derin bir uykuya dalana kadar onun sırtını okşadı, sonra Liberty'ye döndü. Başından beri yavruya kulak kesilmişti ama o uyanmamıştı. Şimdi kuluçka makinesindeki küçük çemberin içinden ona dokundu ve onu kalbinde hissetti. Garip ama sanki Finn ve nöbetçileri gibi onunla kan bağı varmış gibiydi.

Annesi Remi'nin elini tutup bebeğini koruması için ona yalvarırken doğan bir çocuğun zengin kan kokusunun anısı. Remi'nin bebeği kendisinden biri olarak sahiplenmesi. Remi'nin sürüsünün her üyesini hissedebildiği gibi hissedebildiği küçük bir hayatın.

"Sen benimsin, değil mi küçüğüm?" dedi, Liberty'nin annesi aracılığıyla PsyNet'e, kendisi aracılığıyla da RainFire'a bağlı olduğundan şüphe duymayacak kadar emindi. Bunun mümkün olup olmadığını kimsenin ona söylemesine gerek yoktu, o biliyordu.

Uzun bir süre sonra bebek inledi.

Kuluçka makinesinde ne kadar kalması gerektiğinin artık farkında olan Remi, onu kucaklamak için dışarı çıkarmanın güvenli olduğunu biliyordu. "Hey, şimdi," diye gürledi, tişörtünü çekiştirdikten sonra onu kucağına alırken, böylece ten tene temas edebilecekti. "Bu ne, hmm?"

Onun göğsüne yaslandığı anda sakinleşti, küçük hıçkırıkları çok sevimliydi. Gülümseyerek ona sokuldu, onun gülümsemesini kalbinde hissetti. Ve bir kalp atışının bir parçası için, zihninde parıldayan mavi bir örümcek ağı gördü, sevimli ve ürkütücü bir yaratım... ve o kadar gerçektir ki hayal etmediğini biliyordu.

- - -

AUDEN kirpiklerini kaldırdı ve gülümsedi. Yarı çıplak Remi, Liberty'yi sallarken göğsünün derinliklerinde mırıldanıyordu ve kalbi

dayanamadı. Sonra mavi ve berrak ışığı fark etti ve başlarının üzerinde süzülen ağ görmek için yukarı baktı.

Merak damarlarını doldurdu, ellerinden taşıtı... ve Auden'in kaşlarını çatmasına neden olan yavaş bir hareketle revir katında bir ağ gibi yayıldı. Önemli bir şeyi unutuyordu.

Ama bu düşünce, uykunun onu tekrar altına çekmesi kadar hızlı bir şekilde elinden kayıp gitti. Sabah çiyine uyandığında, rüyasının gerçeküstü netliğine hayret etti. Rüyasında neden ağ gördüğüne dair endişeleri olabilirdi ama bu kadar güzel bir şeyden korkacak ne ki?

Ayağa kalktığında Liberty'ye gülümseyerek "Sen misin?" diye fısıldadı. "Benim küçük telepatım büyük hayaller mi kuruyor?"

Bebek uyumaya devam etti, masum bir şekilde dinleniyordu.

- - -

Dört günlük süre sona erdiğinde Auden, vücudunun kendi hızında iyileşmesine izin veren keskin hatlara sahip siyah bir elbise giymiş olarak kuvözün yanında duruyordu. Sevinçle, sütü gelmişti ve Liberty'yi dört değerli kez besleyebilmişti. Bugün pompalayabildiği kadarını pompalamış, ardından Finn ona önümüzdeki on sekiz saat boyunca süt akışını durduracak bir ilaç enjekte etmişti.

Etki kalıcı hale gelmeden önce bunu arka arkaya beş kez yapabilirdi. Bu da o zamana kadar bu oyunu sonuna kadar oynaması gerektiği anlamına geliyordu. Elinden çok şey alınmıştı; ailesinin bu mutluluğu da elinden almasına izin veremezdi.

Auden bebeğine son bir kez dokundu.

Takım elbiseli Remi'ye döndüğünde gözleri ıslanmıştı. Büyük ve yakışıklıydı ve kollarını ona doladığında, ondan önceki tüm hayatı boyunca olduğundan daha güvende hissetti.

Elini onun göğsüne koyarak, sadece gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekti. "Psy'nin Dönüşen ağlarında hayatta kalabildiğini duymuştum," dedi.

"Uyandığımdan beri öğrendiğim kadarıyla PsyNet'in durumu gün geçtikçe daha da vahimleşiyor. Eğer en kötüsü olursa-"

Remi onun ensesini sıktı. "Sormana gerek yok, Auden. Libby'nin güvende olduğundan emin olacağım." Yumruk yaptığı elini kalbine dokundurdu. "O bana kan bağıyla bağlı, benden biri, RainFire'ın bir parçası. Ne olursa olsun, sürüsünün kollarına düşecektir." Onun çenesini kavradı. "Ve senin de onu takip etmeni bekliyorum. Bu senin için zor olmayacak. Sen de benim olduktan sonra."

Auden'kalbi sıkışmıştı ama içinde kimin ya da neyin olduğunu öğrenene kadar doğrudan bir cevap vermedi, veremedi. "Gidelim, yoksa buradan ayrılamayacağım."

Finn'le sohbet etmekte olan Rina, Remi'nin işaretiyle yanına geldi. Takım elbisesinin rengi Remi'ninkiyle aynıydı - beyaz bir gömlekle eşleştirilmiş net bir siyah - ve vücuduna göre kesilmişti. Remi'nin aksine kravat takmıyordu ama her ikisinin de yakasında neredeyse görünmez olan küçük noktalı mikrofonlar ve aynı derecede ince kulaklıklar vardı ve Rina omzunda güvenlik ekipmanlarını taşıyan şık bir evrak çantası taşıyordu.

Mliss onlar için yedek kıyafetleri kapıya bırakacaktı.

Vasic adındaki Ok bir kalp atışı sonra Auden'ın yanında belirdi. Ancak üzerinde ekibin üniforması yoktu. Onun yerine kot pantolon ve kapüşonunu kafasına geçirdiği bir sweatshirt giymişti. Derin kapüşonu yüz hatlarını etkili bir şekilde gizliyordu ama güneş gözlüğü takarak buna daha da yardımcı olmuştu.

Tanıştırıldıklarından farklı olarak, eşofmanının sol kolunu dolduran protez bir kol takıyordu. El o kadar gerçekçiydi ki, kadın iki kez baktı. Uzaktan bakıldığında ve eğer Auden evin o bölümünün gözetim altında olmadığı konusunda yanılıyorsa kameraya yakalanabileceği o bir saniyede, hiç kimse onu dünyadaki bilinen tek gerçek ışınlayıcı olarak seçmezdi. Özellikle de vücudunu hiçbir Ok'un uygun bir duruş olarak görmeyeceği rahat bir kambur haline getirdikten sonra.

Remi dönüşüm karşısında ısıklık çaldı. "Bunu sana kim öğretti? Çocuk mu?"

"Evet. GörünüŖe göre mutlu genç erkeklerin gerçek kemikleri yok."

Remi gülerek Liberty'nin kuluçka makinesinin tepesine dokundu. "Biz yokken Finn ve sürü sana göz kulak olacak, kedicik. Uslu dur."

Auden'in dünya bir anlığına bulanıklaŖıp netleŖmeden önce hissettiği son Ŗey, bebeğinin Remi'nin sesini duymaktan duyduğu mutluluktu. Sonra Vasic gitti ve  bir koridorun en ucundaki bir oyuğuun gölgelerinde durdular.

Auden'in zihni deđiŖti, annelik içgüdüleri acımasız ve merhametsiz bir silaha dnŖt. Bu insanlar için çocuğu, istedikleri gibi kullanabilecekleri bir piyondan baŖka bir Ŗey değildi. Hem de cesedini çiğneyerek. "Hadi yapalım Ŗu iŖi," dedi ve Remi ile Rina bir adım gerisinde ve iki yanında olacak Ŗekilde dıŖarı ıktı.

Gerçek bir koruma görevinde, onun önünde ve arkasında, her taraftan gelebilecek tehditlere karŖı tetikte olurlardı ama o bir giriŖ yapmak istemiŖti ve Remi gücü talep ederek ele geçirmenin önemini biliyordu.

Auden bunun kendisinin ve Rina'nın tetikte olmadıkları anlamına gelmediğini biliyordu, duyuları her kokuya, her sese, her olası tehdide karŖı uyumluydu. Yanlarından geçtikleri  kamerayı fark ettiklerine ve çevredeki kokuları aldıklarına Ŗphe yoktu.

"Charisma." Remi'nin sesi, annesinin yardımcısı kŖeden görünmeden en az on saniye önce ona sessiz bir uyarı veriyordu.

Diğer kadın dondu kaldı, gözleri hemen Auden'in artık ŖiŖmeyen karnına gitti.

Auden durur durmaz Remi de durdu ve Rina'yla birlikte sırtlarını duvara dayamak üzere dıŖarı ıktılar. İkisi de bölgeyi sürekli taradıklarını gizlemek için herhangi bir giriŖimde bulunmadı.

Charisma sonunda sesini buldu. "Tıbbi bir acil durum mu vardı?"

Auden ayrıntıya girmeden, "Halledildi," dedi. "ocuk mu?"

"Mükemmel bir bakım görüyor." Yardımcının cevap vermesine fırsat tanımayan Auden, "RainFire'ın iki üyesini kişisel güvenliğim olarak işe aldığımı bildirmek isterim. Alpha Denier'ı tanıyacaksınız."

Charisma'nın yüzü Shoshanna'dan öğrendiği soğuk gülümseme taklidine dönüştü. "Burada kişisel güvenliğe ihtiyacınız yok. Bu evin reisi sizsiniz."

"Aptal olma Charisma." Auden'in sesi o kadar soğuk ve keskindi ki Remi onu görmese o olduğuna inanmazdı. "İkimiz de Auden'in uzun zamandır bir kukladan başka bir şey olmadığını biliyoruz."

Tepesi attı. Neden kendinden üçüncü şahıs olarak bahsediyordu? Ve az önce kokusuna ne olmuştu? Eskisi kadar kötü değildi ama metalik koku geri gelmişti. Rina'nın burun deliklerindeki parlamayı yakaladı, nöbetçinin de bunun imkânsızlığını anladığını biliyordu.

İnsanların gerçek kokuları bir nefesten diğerine değişiyordu.

"Bu durumu sonsuza dek sona erdirmenin zamanı geldi," diye ekledi Auden. "Konumumu geri almaya hazırım."

Charisma'nın ince omuzları siyah balıkçı yakasının altında dikleşti, ifadesinde düz bir sertlik vardı. "Yeterliliğinizi onaylamak için bir testten geçmeniz gerektiğinin farkındasınızdır."

Auden, yüzünde bir kobranınki kadar soğuk bir gülümsemeyle, "Hayır, yapmayacağım," diye cevap verdi. "Çünkü bu aile Auden'in hiçbir zaman yasal olarak ilan edilmemesini sağladı."

Charisma'nın yüzü bembeyaz oldu. "Efendim, dediniz ki..." Başını iki yana salladı. "Anlaştığımız şey bu değildi."

"Anlaşmaları ben *yaparım*." Buz gibi sözler. "Artık senin patronunum ve ilk emrim gidip süitimde her türlü gözetleme cihazından arındırılmış olduğundan emin olman. Her iki muhafızım da onları sadece koku yoluyla tespit etme konusunda uzmandır, bu yüzden işinize değer veriyorsanız, daha önce yaptığınız gibi yanlışlıkla bir tanesini 'unutmadığınızdan' emin olsanız iyi olur."

Sıcaklık on derece daha düştü. "Fark etmediğimi mi sandın, Ris?" Sesinde Remi'nin leoparının hırlamasına neden olan bir ipeksilik vardı. "Sanki o zavallı çakal her yerde terli izlerini bırakmıyormuş gibi, eldivenlerin içinden bile. En azından hamilelikteki aşırı duyarlılığın faydası oldu. Ayrıca yan odayı korumalarıma tahsis etmeni istiyorum. Temiz olduğundan emin olun."

Charisma'nın yüzü ilk başta o korkunç gülümsemeyle donup kalmıştı ama bir sonraki konuşmasında ifadesi neredeyse umut doluydu. "Efendim, tedbirli olduğum için beni suçlayamazsınız."

"Gerçekten, Ris." Auden elini uzattı. "Bana ajandayı ver." Alır almaz bir şeyler girdi ve sonra geri verdi. "Artık etrafta dolanmayı bırakıp yardımcım olur musun?"

Charisma ekrana bakarken nefes alış veriş i dengesizleşti. "Elbette efendim." Gözleri o kadar parlak ve ışıltılıydı ki, Sessizliğ e tutunmaya devam eden bir Psy olmasaydı Remi buna hayranlık diyebilirdi. "Durdurulmamaları için korumalarınıza ev kollukları tahsis edilmesi gerekecek."

"Hayır, Ris. Onların benim olduğ unu herkese söylemek senin görevin. İkisine de dokunan herkes bana hesap verecek."

"Peki efendim. Şimdi süitle ilgileneceğ im," dedi yaver, hızla tıkırdayan yüksek topuklarının üzerinde uzaklaşmadan önce neredeyse eğilerek.

Sonrasında hiçbir i konuşmadı, ortak alanların izlendiğ inin bilincindeydiler. Sessizlik Remi'nin düşüncelerine büyümek için çok fazla alan sağladı: Az önce gördüğ ü Auden... Liberty'ye sarılan ve hamur işlerini zevkle yiyen kişiden tamamen farklı, vahş i bir yaratıktı.

Onu sarsmak, bildiğ i Auden'a dönmesini sağlamak istiyordu... onu soğuk bir fırtına gibi ele geçiren, içinde empati ya da merhamet olmayan bu *diğ erine* değ il.

"Burası benim ofisim," dedi Auden ve onları siyah camdan masanın üzerinde hiçbir kâğıt ve siyah duvarlarında hiçbir sanat eseri olmayan, titizlikle temizlenmiş bir odaya götürdü. Dekoratif amaçlı sahte bir kitap duvarı bile yoktu.

Aklıma gelen kelime "klinik" oldu.

"Güvenlik taraması." Auden'in sesi leoparının tüylerini yanlışı şekilde kabartan bir emirdi ama emir olduğu için değil. Çünkü Auden'in bu alternatif versiyonu tarafından verilmişti.

Rina kapıyı kapatıp arkalarından kilitledikten sonra ikisi de ekipteki bir tanıdıkları aracılığıyla satın aldıkları tarayıcıları çıkardılar. Bunlar piyasadaki en yüksek özelliklere sahipti ve şimdiye kadar hiçbir gizli gözetleme cihazını tespit etmekte başarısız olmamışlardı. Çünkü Auden duyularının ait olmayan şeyleri algılayabildiği konusunda yalan söylememiş olsa da, bu tür küçük cihazların nadiren fark yaratacak kadar güçlü bir kokusu vardı.

Yine de Dönüşenlerin yetenekleri efsanesinin güçlenmesine yardımcı olmaya karşı değildi.

Onlar çalışırken Auden kapının yanında hareketsiz ve tetikte duruyordu ama gözleri bir anda obsidyen rengine dönmüştü ve Auden onun ince siyah eldivenini çıkarıp kapı koluna dokunarak iz olup olmadığını kontrol ettiğini fark etti.

O ve Rina aralarında on cihaz buldular ve bileşenleri cam masanın üzerine düzgün bir yığın halinde bıraktılar. Rina ikinci bir taramadan sonra "Temiz," dedi.

Remi daha sonra üçüncüyü yaptı. "Temiz," diye onayladı.

Akıldan çıkmayan obsidyen gözler, Auden "Temiz," demeden önce uzun bir saniye daha boşluğa baktı. Olayın ardından sendeleyerek ilerledi ve elini masanın camına vurdu.

Bir ses tıslaması.

Bölüm 36

Bo, kan bağı artık tamamlandı.

Sahara Kyriakus ve Ivy Jane Zen ile görüştüktan sonra, klanın dönüşen ağının kaldırabileceğini hesapladıkları kadar tam Psy çocuğu da bağıladık ve küçüklerin bunu başarması mümkün - doğuştan gelen koruma dürtüm artık kalbimde yaşadıkları anlamına geliyor, bu yüzden duygusal bir bağ var. Keşke çok daha fazlasını alabilseydik.

Bize duygularla bağı olmayan tam kanlı yetişkin Psy'lere gelince, orada iğnede bir değişiklik yok. Yine de, çocukların psişik gözetime ihtiyacı olacağı için birden fazla empatla zemin hazırladık ve Es en iyi seçenek gibi görünüyor. Umalım da hepimiz yanılmış olalım hesaplanamayacak büyüklükte bir can kaybına seyirci kalmak zorunda kalmayalım.

-Miane Levèque, BlackSea'in alfası, Bowen Knight'a, BlackSea'in güvenlik şefi
İnsan İttifakı (4 Kasım 2083)

"PROBLEM?" Remi göğsünün derinliklerinde homurdanıp Auden'in yanına gittiğinde bile RINA kapının yanında nöbet tuttuğu yerden sordu.

Adam ona dokunmak istediğinde başını salladı, bakışları mesafesini koruması için yalvarıyordu. O gözler, o ifade, tanıdığı Auden'dı ama metalin belli belirsiz fısıltısı kokusuna karışmıştı.

Durdu, adam ve leopar aynı anda hem onu sarsma hem de ona sarılma dürtüsüyle savaşıyordu.

"Hayır, bu masa soğuk." Bir duraklama. "Psikometrik anlamda. Bu yüzden pek çok tasarımı hiper-modern mobilyaları tercih ediyor. Daha az gömülü tarih şansı. Ama bu özel

Masa, ben gittiğimden beri kimsenin dokunmadığını düşündüğüm için soğuk."

"Orada ne yaptın?" Remi, Auden'ını bu boşlukta hayal edemeyerek sordu.

"Geçtiğimiz aydan önce pek bir şey yoktu." Göğsünü ovuşturdu, yüzü irkildi.

"Auden." Bir hırıltı ve bu kez onun çenesini kavradı, bakışlarının aytaşı mavisini tuttu.

"Başka bir parçayla benim," diye fısıldadı, sadece ona ulaşabilecek kadar alçak sesle.

Onun bedeninde bunun gerçekliğinin kokusunu aldı.

"Ona ihtiyacım var," diye ekledi sert bir yutkunmayla. "*Charisma'nın* özel dosyalarının şifresini biliyordu. Buna neden sahip olduğumu anlamıyorum."

Ondan ne istediğini anlıyordu ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Kontrol sende," dedi ona ve bu kez sesini Rina'nın da duyabileceği şekilde yükseltti -Auden, Remi'den düşmanca bir kişilik olasılığı konusunda onu bilgilendirmesini istemişti. "Kokusunu alabiliyorum." Çenesini serbest bıraktı. "Seninki yükselişte."

"Ben de aynı kokuyu alıyorum," dedi Rina, gözlerini kısarak. "Her ne oluyorsa, o metalik parçan sadece bir iplik."

Auden derin bir nefes aldı, sonra Remi'den Rina'ya ve geriye baktı. Omurgası daha da dikleşti. "Bugünden sonra içeri biri girerse hemen haberimiz olmasını sağlayabilir misin?"

"Bu bir sorun olmayacak. Düzenli olarak koku taraması yapacağız."

"Güzel." Hem onu hem de Rina'yı görebilecek şekilde yer değiştirdi, ifadesi kıpırtısız çizgilerle belirlenmişti. "Hadi yapalım şunu. Onun için." Kokusundaki aşkın kendisi, Liberty'nin kokusu Auden'inkiyle silinmez bir düzeyde karıştı

-ve kokusunun bu kısmı, Remi bir memnuniyet kükremesiyle fark etti, hiç değişmemişti.

Diğer Auden, onun Auden'çocuğuna olan sevgisini artık aşamıyordu. Bu muazzam bir şeydi ve sevdiği Auden -çünkü

Evet, derinlerde parlayan bir yıldız varken neden bununla savaşalım ki? -Kalbinin gücü sayesinde daha güçlü, daha dayanıklı ve kırılması daha zordu.

"Ben," diye ekledi, "bu evin sırlarını açığa çıkarmak istiyorum."

"İşte benim kızım." Göğsünde gürleyen bir mırıltı, leopar pençeleri derisini itiyor. "İlk işimiz bize yerleşkeyi gezdirmen olacak, böylece bariz tehditleri değerlendirebiliriz."

"Sana yukarıdan göstereceğim."

Profesyonel maskesini tekrar takan Remi, Rina önden giderken onun arkasında yürümeye başladı. Auden'in kıvrımlı formunun manzarasının tadını çıkarmak isterdi ama bu zevk beklemek zorunda kalacaktı. Şu anda, olası giriş ve çıkış yollarının yanı sıra herhangi bir kamera veya diğer gözetim göstergelerini not ederken bile, tüm duyuları herhangi bir tehlike işareti için alarmdaydı.

Auden onları üst kata çıkardıktan sonra, "Burası mülkün en özel bölümü," dedi. "Aile yatak odalarının hepsi burada. Şu anda ben sağ ortadakinde oturuyorum, Charisma karşımda ama bir tanesi solda, merdivenlere yakın. Diğer üç yatak odası boş."

Onları odasına götürerek, sade mekânın içinde yüzüyormuş gibi duran soluk gri çarşafli yatağın yanından geçirdi. Diğer tek mobilya parçası, ana pencerelerin yanında duran, minderleri koyu yeşil, yüksek arkalı bir koltuktu.

Duvarların şekilsiz bir beyaz olmasını beklerdi ama beyaza karşı ince gri bir desenle kaplanmışlardı. Gözleri bu gereksiz ayrıntıya takıldı. Dinleme cihazlarını gizlemek daha iyi, diye düşündü.

Sessizlik ihtiyacını belirtmek için kulağına dokundu, sonra tarayıcısını çıkardı. Rina kendi tarayıcısıyla çalışmaya başlamıştı bile.

Oda temizdi.

"Şuraya bak," dedi Remi daha sonra, duvar kağıdındaki ince bir yırtığı göstererek. "Aceleyle çekip çıkarmışsın."

"Bu, montajcının ilk seferinde geride bıraktığı." Auden'in çenesi sert bir çizgiydi. "Ben bilmiyordum ama o biliyordu, benim diğer parçam."

"Güzel. Onu kullanmaya devam et. Alfa sensin," diye tekrarladı, çünkü bu Auden'in hayatı için bir savaş olabilirdi. "Neden biliyor musun? Çünkü senin kalbin onunkinden çok daha büyük."

Göz bebekleri büyüdü, nefesi kesildi. "Bir alfanın kocaman bir kalbi olmalı," dedi ve bu bir soru değil, merak dolu bir ifadeydi. "Bunca zaman, anahtar bileşenin baskınlık olduğunu sanıyordum, ama öyle değilmiş, değil mi?"

"Hem öyle hem değil," diye düzeltti. "Bir Dönüşen'in alfa olabilmesi için *her ikisinin* de var olması gerekir. Kalbi olmayan bir alfa diktatör olur ve baskınlığı olmayan bir alfa da sürüsünü bir arada tutamaz."

Auden yavaşça başını salladı. "Denge." Neredeyse kendi kendine mırıldanacaktı ama vazgeçti. "Gel, pencereden manzarayı görmeni istiyorum. Oradan yerleşkenin geri kalanına genel bir bakış atabilirsin."

Her iki yanda ve önde birer tane olmak üzere üç bina daha bulunuyordu. Hepsi ana konuttan daha küçüktü, ancak koyu gri dokunuşlarla aynı beyaz renk paletinde boyanmıştı. Peyzajın keskin ve temiz hatlarına karşı zarif ve göze batmayan bir görünüm.

"Soldaki bina evin içinde ya da yakınında çalışan diğer personeli barındırırken, sağdaki bina revirdir. Dr. Verhoeven'in dairesi arka tarafta."

"Nöbetçi kulübesi neden bu kadar büyük?" Rina ön taraftaki binayı işaret ederek sordu.

"Gardiyanların içerde barakaları var. Çitlerin hepsi hareket algılama için kablolu, ancak muhafızlar düzenli aralıklarla canlı devriye geziyor." Bir . "Aralıkları hesaplama zahmetine hiç girmedim."

Remi parmaklarını pencerenin çizgisinin altındaki elinin üzerinde dolaştırdı; teni serindi, sanki burası tüm sıcaklığını çalmıştı. "Aralıkları biliyoruz." Kız ona sorgulayan bir bakış attığında, kedisi kendisinden memnun bir şekilde hafifçe gülümsemesine izin verdi. "En kısa sürede

Buraya geleceğimizi öğrenince Rina ve kardeşi Kit casusluk yapmaya geldiler."

"Kediler mükemmel casuslardır," dedi Rina, sesinde kendi leoparı vardı. "Ve Kit hâlâ benden daha iyi tırmanabiliyor, bu da son derece sinir bozucu. Ama bu, onun buradan kısa bir mesafede bir ağaca saklanıp dürbünle olan biteni izleyebileceği, benim de gece görüşümü kullanarak biraz daha yakınlarda dolaşabileceğim anlamına geliyordu."

Auden'in teni, yanında duran iki Dönüşen kadar vahşi bir gururla karıncalandı. "Charisma ve diğer Auden'in neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yok."

"Aynen öyle," dedi Rina sırtarak ve komşu odayı kontrol etmek için dışarı çıktı.

Remi aynı anda Auden'i pencereden uzaklaştırdı, büyük bir eli sırtının alt kısmında sıcaktı. "Pencereler açık bir görüş alanı sunar. Birinin önünde hareketsiz kalmaktan kaçınmaya çalışın."

Auden teması kestikten sonra bile avucunun hissedebiliyordu. Yanıyordu, sessiz bir damga gibi. Çok daha fazlasını istiyordu, yanlış zaman, yanlış yer olduğunu bile bile arzuluyordu... çünkü panik beyninin arkasında atıyor, zamanın tükenmekte olduğu konusunda onu uyarıyordu. Bu savaşı kazanmak için ölümüne savaşmaya niyetliydi ama düşmanın *zihninin içinde* yaşadığını asla unutmadı. Zafer hiçbir şekilde garanti değildi.

"Remi," diye fısıldadı.

Gözleri insani olmayan, Psy'a ait olmayan bir şekilde parlıyordu. "Bu evde olmaz." Hırıltısı hiçbir tehdit içermiyordu, onu kollarıyla sararken göğsü ona doğru gürlüyordu.

Sıkıca tutundu, adamın kaslı sıcaklığı içini ürpertiyordu.

Kulağına gelen bir ısırik onu sıçrattı. "Sen de hazır değilsin." Ona sokuldu. "Yapmak istediğim şeyi yaparsam Finn kafamı koparır."

Ama Auden artık sesini bulmuştu ve bundan vazgeçmek niyetinde değildi. Özellikle de rüyalarında yürüyen ve kokusu pusulası olan bu adam söz konusu olduğunda. "Bana ne olduğunu sen öğrettin

dokunmak için can atmaktır. Ben bir bağımlıyım diye duramazsın," diye karşı çıktı içindeki panik dalgasıyla. "Bu odayı da temizledin."

Yer değıştirdi, bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Hazır olmama konusuna gelince... Revirde zamanım vardı. Biraz araştırma yaptım." Erotik araştırmaların alnına emindi, Finn ya da hemşireler odaya her girdiğinde ajandasını çarşafın altına saklıyordu.

Remi kabinden ajandasını ve kıyafetlerini almıştı ve Scott sistemine bağlı olmayan cihazda herhangi bir hata biliyordu. yüzden çekingenliğini bir kenara bırakmış ve onu kıvrandıran erotik bir eğitim veren aramaları yazmıştı.

"Gece geç saatlere kadar video izledim," diye itiraf etti, her ne kadar yanaklarını içten içe yaksa da. "Aşıkların birbirlerine yapabilecekleri her şeyi gördüm."

İnleyerek boğazına bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha. Bu kez içinden geçen ürperti elektriksel bir şeydi. Zaten hassas olan göğüsleri şişmiş, meme uçları sıkıca tomurcuklanmıştı. Kendini onun göğsünün sertliğine bastırdı, vücudu sıcak ve istekliydi.

"Yeter." Boğazına bir öpücük daha. "Zaman istiyorum, mahremiyet istiyorum ve senin de emin olmanı istiyorum." Geri çekildi, alfa sarısı-yeşil gözleriyle onun bakışlarını tuttu. "Zihinsel karışıklık yok, başka Auden yok. Sadece sen ve ben."

Onunla bunun asla olamayacağını tartışmak istiyordu ama bunun sadece kendisiyle ilgili olmadığını da biliyordu. Remi onurlu bir adamdı ve ondan faydalandığını düşünürse kendini asla affetmezdi.

Ancak kuru boğazını ıslatmak için yutkunduktan sonra, "Yine de böyle şeyler yapabilir miyiz? Kokum bana aitken? Tam bir cinsel eylem değil ama... böyle dokunmak?" Bunun çok erken olduğunu *biliyordu*, vücudu Finn'in nanosunu kullanması sayesinde fiziksel olarak iyileşmiş olsa bile zihni doğumdan sonra hâlâ sersemlemişti ama içindeki vahşi çaresizlik mantığı dinleliyordu.

Ya, diye fısıldadı o çaresiz yanı, *ya Remi'yle bu delici yakınlığı hiç yaşayamadan savaşı kaybetseydi?*

Kaşlarını çattı. "Bu kesinlikle benim inatçı Auden'im." Eli kızın çenesini kavıyor, dudakları kızın dudaklarını öyle tatlı ve şehvetli bir yakınlıkla kavıyordu ki kız nefes alamıyordu.

Adam öpücüğü kestiğinde nefesi kesildi, parmakları dudaklarına doğru yükseldi. "Ben asla..." Sert bir nefes daha. "Öpücükler. İnsanların bunu neden yapmak istediklerini hiç anlamamıştım. Şimdiye kadar." Nefesi ağzında, parmakları yüzünde öylesine sert ve sıcaktı ki, söz konusu Remi Denier olduğunda bu onun arzular listesine eklenen en yeni şeydi.

Kendi nefes alış veriş de pek düzenli olmayan Remi, elinin tersini kızın yanağında gezdirdi. "Sorun yok, Cupcake." Sesinde sonsuz bir şefkat vardı. "Zamanımız olacak. Kimse yolumuza çıkamayacak."

Onun paniğini bu kadar çabuk fark ettiği için utanması gerekirdi ama tek hissettiği hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak rahatlamaktı. Remi onu *görmüştü*, sevme yeteneği, hataları ve korkusuyla birlikte. "Öpüşmemizi bitirecek miyiz?"

"Ve daha fazlası," diye söz verdi. "Kendi zamanımızda, kendi hızımızda. Acele etmeden, kendi arzumuz dışında hiçbir itici güç olmadan." Alnına nazik bir öpücük kondurmadan önce başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Dudaklarını morartmadım ama makyajını kontrol edip geçeceğinden emin olmak ister misin?"

Auden başını sallayarak, hafifçe titreyen bacaklarının üzerinde banyoya doğru yürüdü.

Remi, Charisma'nın kartal gözünden kaçmayacak küçük ayrıntılara dokunurken açık kapı aralığında durdu.

"Ee," dedi geniş omuzlarından birini kapı pervazına yaslayarak. "Annen bu evi mi tercih ediyordu? Bu yüzden mi Bayan Wai hamileliğiniz boyunca burayı seçti?"

Auden başını salladı. "Shoshanna hayatının son yılında bir yerde çok uzun süre kalmadı."

"Öldüğünde nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Charisma bana Nevada'daki evi olduğunu söyledi ama kim bilir." Auden topuzundan kurtulan ince bir bukleyi geriye doğru kıvırdı. "Cesedi yakıldı, ben daha öldüğünü bile tam olarak anlayamadan külleri atıldı."

Dönerek Remi'nin gözleriyle buluştu. "Sanırım bu yüzden onun varlığını zaman zaman kötü niyetli bir gölge gibi hissediyorum - çünkü onu hiç ölü görmedim. Sanki bu ev hâlâ onunmuş gibi hissediyorum ve insanların hepsinin hâlâ onun olduğunu *biliyorum*, her biri benimle ve Liberty ile ilgili bir planı takip ediyor."

Remi doğruldu. "Burada işimiz bittiğinde, dış dünyadaki herhangi biri için önemli olan tek isim Auden Scott olacak." Yemininde bir alfa leoparın gücü vardı ve bakışlarında, karanlık bir gecenin geç saatlerinde onu kollarında tutarken Liberty'ye ninni söyleyen koruyucu adamın vaadi vardı.

Bir anı titreşimi.

Mavi örümcek ağlarının unutulmaz güzelliği.

Sonra Remi elini sırtında gezdirdi, vücudu arkasında sağlam bir kalkan, saf güç ve sıcaklık ve zayıf hatıra zihninden fısıldadı.

Bölüm 37

"Nasıl bir his Sophie? Seninle konuşuyor mu?"

"Eskiden öyleydi. Ama artık çok yorgun, Max. Çoğu zaman uyuyor ve en şaşırtıcı rüyaları görüyor. Arada sırada rüyalarından parçalar yakalıyorum ve bunlar onun bilgi ve varoluşunun karşısında kendimi önemsiz hissetmeme neden oluyor. Yine de... o da bir çocuk. Ölmekte olan bir çocuk."

-Sophia Russo ve Max Shannon arasındaki konuşma (tarih bilinmeyen)

KALEB psişik düzeyde tükenmişti. Çoğu insanın çift kardinal için mümkün olduğuna inanmayacağı bir ama bu noktada PsyNet'in büyük bir bölümünü kendi enerjisiyle besleyerek bir arada tutuyordu.

Bunu biliyordu.

Bu yüzden PsyNet'in sağlıklı ve sakin olan bu bölümüne gelmişti. Etrafındaki kaosun gürültüsü içinde gizlenmiş küçük bir huzur adası... Nikita Duncan'ın yardımcısı Sophia Russo'nun zihninin etrafında. Sophia'nın onu ziyaret ettiğinde varlığını fark ettiğini hiç sanmıyordu ama yine de kendini gizlemeyi ihmal etmiyordu.

Çünkü J-Psy'yi korkutmak ya da Nikita'yı varlığından haberdar etmek gibi bir niyeti ya da arzusu yoktu. İki basit nedenden ötürü gelmişti. Bir zamanlar PsyNet'in kütüphanecisi ve koruyucusu olan ikiz neosentience olan NetMind ve DarkMind'a *uyanık* mısınız diye sordu. Irkının büyük çoğunluğu bu varlıkların PsyNet'in parçalanmasıyla öldüğünü düşünüyordu ve Kaleb onları bu düşünceden asla vazgeçirememişti.

Gerçekte, ikizler neredeyse ölmüşlerdi. Ama PsyNet var olduğu sürece, onların bir parçası da olacaktı. Son saatlerde, her ikisinin de ışığının söndüğünü gördüğünde, onlara bir emir vermişti. NetZihin ve KaranlıkZihin gençti ve onun bir güç olduğunu anlamışlardı. Dahası, başka hiç kimsenin kopyalayamayacağı bir şekilde onlara değer verdiğini anladılar.

Sophia bile.

Karanlık ve aydınlık arasında mükemmel bir dengeye sahip olan ve böylece hem NetZihin hem de için mükemmel bir yuva sağlayan bir zihne sahip J-Psy. *Ona git, demişti. Saklan. Kendini koru.*

Sophia'nın psişik ziyaretçilerini kovmayacağını biliyordu. Bunu biliyordu çünkü *onlar da* bunu biliyordu. Böylece gittiler ve Sophia'nın zihninin en derin köşelerine kıvrıldılar, sevgili PsyNet'leri onları inciten ama durduramadıkları bir şekilde parçalanırken hareketsiz kaldılar ve enerjilerini korudular.

Sophia'nın kendilerinin daha büyük bir bütünün parçaları olduğuna inandığını Kaleb'le paylaşmışlar ve Kaleb de ona bu inancını sürdürmesine izin vermelerini söylemişti. Sophia zaten ikiz neosentience hakkında endişeleniyordu - bir zamanlar iki büyük ve büyüyen neosentient varlığın son değerli titreşimlerini koruduğunu bilseydi, kendi üzerinde ne kadar daha fazla baskı yaratırdı?

Bugün cevap yok.

Endişelenmemiştir. Uyku halinden uyanmaları genellikle birkaç dakika sürerdi.

Zihninde açan çiçekler, siyah nehirlerle beyazın çiçekleri ve beyaz nehirlerle siyahın çiçekleri.

Omuzları fiziksel düzlemdeki gerginliğini kaybetmiş, bedeni Sahara için inşa ettiği havuzun suyuna girmiş ve kolları kiremitli kenara dayanmıştı. Kadın da onunla birlikte kenara yaslanmış, adamın görevinden dönmesini beklerken saçları sudan kayganlaşarak sırtına siyah bir yağmur gibi iniyordu.

"Hâlâ orada," diye mırıldandı onun için yüksek sesle.

Ama konuşurken bile kendisine gelen varlığın tekil olduğunu fark etti. *Diğeri nerede?* Sorusunu ikiz akarsu imgeleriyle şekillendirdi: biri beyaz, diğeri siyah.

Cevap, yer yer ısıldayan çelik grisine dönüşmeye başlayan siyah ve beyazın iç içe geçtiği bir iplikti.

Bu görüntü, ruhunun derinliklerindeki yaralı, çarpık çocuğu uyandırdı; çocuğun neşesi, kırılsana kadar tekrar tekrar incinmenin ne olduğunu samimi bir şekilde anlıyordu. "Tekrar tek bir bilinçte birleşiyorlar."

NetZihin her zaman tekti, ta ki Sessizlik onu parçalayıp Psy'nin kabul etmeyi reddettiği tüm parçalarından KaranlıkZihin'i yaratana kadar. Öfkeliydi, şiddet yanlısıydı, istenmeyen çocuktu ve karşılığında sadece başkalarına zarar vermek istiyordu.

Kaleb, NetZihin'in neşe olarak anladığı bir sembol olan havai fişeklerle karşılık verdi.

Havai fişekler ona katlanarak geri döndü.

Sevincin ardından hüznün geldi; yıkılan yapıların, uçurum yüzlerinin, obruklara düşen toprakların görüntüleri birbirini izledi.

Evet, Kaleb söyledi. PsyNet ölüyor. Sana unuttuğum bir şey olup olmadığını sormaya , halihazırda yapılmayan yapılabilecek bir şey var mı? Çünkü neosentience genç olmasına rağmen, her türlü kavrayışın ötesinde genişti. PsyNet'in her köşesini biliyordu.

Cevap yok... ama sonra ona PsyNet'te dünyayı bulanıklaştıracak bir hızla ilerleyen, birbirine karışmış beyaz ve siyahtan oluşan gizemli bir kıvılcım gösterdi. İçinde çok çok daha küçük başka bir zihnin yuvalandığı bir zihinde durdu. Kıvılcım iki zihnin içinde fısıldadı, küçük olana yöneldi ama büyük olanın içinde bir iz bıraktı.

Kıvılcım yeniden ortaya çıktığında enerjiden yoksundu ve hiç ışığı yoktu. Sophia'nın zihnine o kadar yavaş ve acı dolu bir hızla geri döndü ki Kaleb onu ellerinin arasına alıp güvenli bir yere götürmek istedi. *Ne yaptın sen?*

NetMind ona bir dizi görüntü gösterdi:

Ağın içinde şişmiş bir örümcek.

Gümüş ateşiyle yanan ağdan düşen bir örümcek çığlık atıyor.

Karanlık bir odada kıvrılıp saklanan bir örümcek.

Yeni bir ağ ören bir örümcek, jilet gibi, kanlı bir keskinlik.

Kaleb'in bağırsakları şiddetli bir anlayış dalgasıyla sıkıştı. Ancak Sahara'ya herhangi bir şey söyleyemeden, görüntü dizisi uyarı vermeden değişti.

Paslı ve siyah alt kısımdan pürüzsüz ve kırılmamış yansıtıcı tarafa doğru dönen bir ayna.

Üzerinde ciddi bir çatlak olan cam bir vazo.

Vazoya tutkal sürülüyor... birbirine karışmış ve parıldayan siyah ve beyaz tutkal.

Vazodaki çiçekler. Ne kadar küçük çiçekler.

Parıldayan bir maviden... parlak çelikten bir kalbi var.

Umut bir zamanlar Kaleb için yabancı bir duyguydu ama şimdi onun derisini gerdiğini hissediyordu. Ama NetZihin'in işi henüz bitmemişti.

Pençeli eller vazonun ve çiçeklerin etrafında. tutuyor. Korumak.

Kan, çok fazla kan.

Pençeli eller örümceğin jiletli ipleri tarafından kesilip parçalandı.

Bölüm 38

Konsej Üyesi Scott'ın talimatları çok açıktı: Listelenen tarama bataryasını çalıştırmalı ve Konsej Üyesi'nin geride bıraktığı soruları yanıtlamasını sağlamalıyız.

Ancak bunu ilk önce Auden'ı ve konuta getirdiği iki vahşi muhafızı etkisiz hale getirmeden yapabileceğimizden emin değilim. İşlemin başarısını sorgulamama neden olan da bu ikincisi.

-Charisma Wai'den Dr. Verhoeven'e (şimdi)

AUDEN ikisine tüm giriş ve çıkış yolları da dahil olmak üzere evin tamamını gösterdi. Ayrıca dış alanı görmek için dışarı çıktılar.

Bulutlu gri ışık Remi'nin yüzünü yıkadı.

Omuzlarını silkti ve derisini tekrar yerine oturttu. O evin içinde kapana kısılmak dünyada en sevdiği şey değildi. Ormanda, bir sığınakta yaşamasının bir nedeni vardı. Ama bu ertelemenin geçici olduğunu biliyordu. "Buranın tavan arası ya da bodrumu var mı?"

"Küçük bir bodrum," dedi Auden. "Depo olarak kullanılıyor."

"Ne olursa olsun buna bakmalıyız." Eğer ailesi bir sır saklıyorsa, bunun bir kısmının fiziksel olması mümkündü.

Auden başını sallayarak onları daha önce gördüğü hiçbir mutfağa benzemeyen mutfağa açılan kapıya götürdü. "Burada kimse yemek pişirmiyor mu?" diye sordu, pırıl pırıl tezgâhları ve gerçekten yemek pişirecek bir alete benzeyen hiçbir şeyin olmamasını işaret ederek.

Auden ona, "Yakın zamana kadar, Sessizlik sırasında reçete edilen besin içecekleri rejimine bağlı kaldık," dedi. "Şimdi daha geniş bir alana yayılıyoruz ama sadece sınırlı şekillerde." Yüzündeki ya da sesindeki hiçbir şey, ona getirdiği hamur işlerini yerken aralarında zonklayan anıyı ele vermiyordu.

Bir dahaki sefere, kendi kendine söz verdi, lanet hamur işlerini ona yedirecekti. -Kucağında çıplak otururken.

Bu fikir o kadar cazipti ki aleti tepki vermekle tehdit ediyordu ama özel fanteziler bir yana, burası onun için tehlikeliydi ve Remi'nin her iki tarafı da bunun oyun zamanı olmadığını biliyordu. Auden bodrumun kapısını açmaya gittiğinde, başını salladı ve sonra devraldı. Kilit ya da kod yoktu ve kol elinde kolayca döndü.

Ötede, kapı açıldığında otomatik olarak yanan temiz beyaz bir ışıkla yıkanan bir dizi basit beton basamak vardı.

"Burada kal," dedi Rina'ya. "Arkamızı kolla."

Başını salladı ve sırtı kapıya dönük bir şekilde tarafsız bir duruş aldı.

Arkasındaki Auden'ın farkında olarak aşağı doğru yürüyen Remi, kendini depo olarak kullanılan bir alanda buldu. Her şey metal raflara düzgünce istiflenmiş, her bir kutu ya da saklama kutusu siyah bir kalemle etiketlenmişti. Besin paketlerinin kutuları, düz mobilya paketleri, ev bakımı için kullanılan eşyalar; mallarla ilgili olağandışı hiçbir şey yoktu.

Ve yine de...

Ensesindeki tüyler diken diken oldu, tepkisini anlamak için hayvanın tüm duyularını kullanırken leoparı zihninin yüzeyindeydi. Yavaşça odanın çevresini dolaşarak duvarları kontrol etti, ancak herhangi bir boşluk hissetmedi ve bodrum alanı evin ayak izi için doğru boyuttaydı.

Ayaklarının altındaki beton pürüzsüz ve lekesizdi.

Kaşlarını çatarak, sadece gergin olup olmadığını merak etti ve yoğun bir arama daha yaptı. Hâlâ bir şey yok. Sonunda, "Hadi yukarı çıkalım," dedi, çünkü aynı etkisiz şeyi tekrar tekrar yapmak

bağırsaklarındaki rahatsız edici hissi açıklayacak yeni bir bilgi vermedi.

Merdivenlerin yarısında kalmış olan Auden ona hiçbir soru sormadı. Bunun nedeni sorusu olmaması mıydı, yoksa casus yazılım ihtimaline karşı dilini mi tutuyordu, bilmiyordu.

Özgürce konuşamadığı bir yerde yaşamak ne büyük bir kabustu.

Pençeleri derisine batıyor ve ensesindeki tüyler henüz diken diken olmuşken merdivenlerin tepesine yakın bir yerde durdu ve etrafı son bir kez daha taradı. Bu pozisyondan bakıldığında gölgeler farklı düşüyordu ve görme yeteneği bir insan ya da Psy'inki gibi değildi.

Eli tırabzana sıkıca yapıştı.

"Her şey yolunda mı?" Auden'in sesi sinirlerini bozmuştu çünkü bu *onun* sesi değildi, tanıdığı Auden'in sesi de değildi.

Onun kokusu, dedi kendi kendine, onun kokusuna odaklan. Metal en ince ipliklerdendi, Auden onu dinliyor olabilecek herkese karşı maskesini güçlendirmek için kullanıyordu. Buranın dinleniyor olma ihtimali yüzde yüzdü, özellikle de az önce keşfettiği şey göz önüne alındığında.

"Evet," dedi, sesi sakın ve profesyoneldi. "Ayrıca dışarıda yürümek, olası giriş ve çıkış noktalarını kontrol etmek istiyorum."

Rina, "Bana ihtiyacınız yoksa, leopar formunda evin içinde bir tur atmak isterim," dedi.

Remi gülümsedi ve dişleri olduğunu biliyordu. "Mükemmel bir fikir." Bırakın bu Psy evi daha önce hiç görmedikleri bir yırtıcının varlığıyla korku hissetsin. "Daha sonra buluşuruz." Rina'ya dikkatli olmasını söylemesine gerek yoktu; nöbetçi Psy rakiplerine özgü tehditleri biliyordu ve Rina acemi bir asker değildi.

"Efendim," dedi Rina ve yer değiştirmeden önce kıyafetlerini çıkarmak için üst kata yöneldi.

Ne o ne de Auden dışarı çıkana ve evden duyulmayacak kadar uzaklaşana kadar tek kelime etmediler.

Auden nefes verdi. "Ne oldu? Ne gördün?"

Bir anda tüyleri diken diken oldu. Çünkü bu oydu. Onun Auden'ı. Metalin ipliği bile kaybolmuştu. "Çok iyi bir soğuk surat yapıyorsun," dedi.

"Daha önce hep sorun yaşadım." Çenesinde acı veren bir gerginlikle döndü ve sert sırtlı askerler gibi yol boyunca sıralanan ağaçlara baktı. "Kanamanın ruhumun kalıcı bir parçası olma riski var."

Remi'nin pençeleri parmak uçlarından çıkmakla tehdit ediyordu ama kendini gerçeklere sert bakışlı bir netlikle bakmaya zorladı. "Liberty'yi ne kadar seviyorsun?"

"Onun için dünyayı yakarım." Tereddüt yok, kaçınma yok.

İnsan ve leopar ikisi de yerleşti. "Kanama unsurları sizi yenilmesi daha zor, bu aile için daha tehlikeli hale getiriyorsa? Kullan onları."

"Bunun beni değiştireceğinden korkmuyor musun?"

"Hayır," dedi. "Yeni yönler kazanabilirsin, ama söyleyebileceğim kadarıyla, benim Auden'ım hala ayakta - sadece bu değil, kontrol de onda. Sen ikinci Auden'dan parçalar alıyorsun, tam değil."

Uzun bir dakika sessizlik. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. O daha soğuk, daha sert, daha tehlikeli - bunu kanama yoluyla hissedebiliyorum, asla göremeyeceğim bir insanın bulanık hatları gibi. Ayrıca kötülüğü de hissediyorum... boğazımın arkasında kötü niyetli bir tat, havada asılı duran bir karanlık."

Kollarını kavuşturdu. "Ama ben kötü değilim. Ve kontrol bende. Liberty'nin doğumundan bu yana hafızamda hiç boş nokta kalmadı."

Onun vahşi, güzel ağzını öpmek istedi.

Sanki bir karara varmış gibi başını salladı. "Bodrumda ne buldun?"

"Zemin," dedi Auden'la yapmayı planladığı fanteziler koleksiyonuna bir yenisini daha ekleyerek -bu seferki Auden'ın yemyeşil ağzını ve ona binerken öpüşmeyi içeriyordu. "Güzel inşa edilmiş, ama bir giriş kapağı olduğundan emin olduğum çizgiler boyunca çok hafif bir gölgeden tam olarak kurtulamamışlar."

Tekrar eve doğru baktı. "Eğer bodrumun altında bir boşluk varsa, tünellerden bahsetmediğimiz sürece dışarıdan belirgin bir girişi yoktur."

"Ya da ışınlanma kabiliyetine sahip Tks," diye belirtti Auden, şakağındaki bir damar nabız gibi atarken. "Aileye bağlı bir tane var - kelimenin tam anlamıyla yüksek bir gelirle ömür boyu sözleşmeli, herhangi bir sadakatsizliğin ölüm anlamına geleceği söylenmemiş bir uyarı ile."

"Ne kadar güçlü?" Remi sordu.

"Gradyan 5.7," dedi Auden. "Annemle babamın konumları gereği daha güçlü olanlara erişimleri vardı elbette ama onlar bile daha güçlü biriyle bağ kurmaktan kurtulamadılar. Işınlayıcılar bunu yapmazlar, değerlerini bilirler. Ve ne Jackson ne de Scott soyu Tks ile tanınıyor, yani iç tedarik yok."

"Yani erişimin çoğu muhtemelen kapaktan sağlanıyor ve ışınlanmalar yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda kullanılıyor. Aynı noktaya ulaşmanın başka bir yolu varken böyle basit bir işle bir Tk'yı yakmak istemezsiniz."

Auden başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle tüm gizli izlemelerin yapıldığı asıl güvenlik merkezidir. Size evin içinde gösterdiğim o kadar büyük değildi."

Remi etrafına bir göz attı ve çitlerin üzerinde onları dikkat çekmeden izlemeye çalışan iki muhafızla göz teması kurdu. İkisi de yollarına devam etmeden önce küçük birer baş selamı verdi.

Leoparı gülümsedi.

"Mantıklı," dedi Auden'in önerisine yanıt olarak. "Yeraltındaki bir alanın sıcaklığını kontrol altında tutmak kolay. Özellikle de aşağıda çalışan insanlar çok az girip çıkıyorsa."

"Bu gece öğreneceğiz." Auden'in sesi dengeliydi ama vücudunda ince bir titreme vardı. "Eğer önemli değilse, listeden çıkarır ve yolumuza devam ederiz."

Remi'nin acelesinin nedenini öğrenmek için sormasına gerek yoktu. Acısı havaya sinmiş bir kokuydu, kızına olan sevgisi her şeyi değiştiriyordu.

vücudunun kimyası. "Bu gece," diye söz verdi. "Bu işi gereğinden fazla uzatmayacağız."

"Sanki bir parçam kesilmiş ve açıkta kan kaybediyorum." Ailesinin evine baktı. "Nasıl görmezler? Nasıl bilmezler?"

"Çünkü senin gibi sevmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Onların kaybı." Ona dokunabilmeyi, onu okşayabilmeyi, seksle ilgisi olmayan ten ayrıcalıklarıyla onu rahatlatılabilmeyi diledi.

Sonra, bütün bunları zaten biliyor olmasına rağmen, ona tekrar anlattı - çünkü şu anda Auden'in bunları duymaya ihtiyacı vardı. "Finn biz ayrılır ayrılmaz bakıcıların rotasyonunu ayarlayacak. Yavruların da gelip onunla konuşmasına izin verilecek çünkü Finn yavruların diğer yavrlara mutlu bir şekilde tepki verdiğini söylüyor."

Jojo'nun Liberty'ye gününün hikâyelerini anlattığını hayal edebiliyor, Liberty henüz konuşamasa da bebeğin onu anlayabileceğine inanıyordu. "Daha büyük olanlar muhtemelen Liberty'ye nasıl erken 'doğduğunu' ve bu yüzden henüz dışarı çıkıp oynayamadığını anlatacaklardır."

İfadesinde yumuşama yoktu ama gözleri, artık ona Auden'dan başkasını hatırlatmayan o çarpıcı, etkileyici gözleri, aşkla bulanıklaştı. Ve kalbi, acımasız bir güçle tekmeledi.

Remi Denier için Auden Scott'tı.

Metal onun kokusunu hiç bırakmasa bile, o soğuk yönü doğasına katmış olsa bile.

Ya tersi olursa? Ruhunun en ilkel kısmından gelen ürpertici bir fısıltı, canavarların karanlıkta kol gezdiği ilkel zamanlardan kalma bir fısıltı. *Ya bu yanlış bir şafaksa ve diğer Auden son bir saldırı başlatmak için kanatlarda bekliyorsa... Auden'inizi sonsuza dek silecek kadar ölümcül bir saldırı?*

Bölüm 39

H: Judd, Sienna ve diğerleriyle birlikte salt psişik kaba kuvvet kullanarak birkaç kişiyi kurtarabileceklerini düşünüyor ama her zamanki gibi aynı sorunla karşılaşılıyorlar: Değişken ağları, duygusal bağımız olmayan Psy'ları barındırmak için tasarlanmamış.

Yine de devam ettim ve bölgeden olabildiğince çok çocukla kan bağı kurdum ve lanet olsun ki yavrular artık kalbimde değil.

L: Ben de aynısını yaptım ve duyduğuma göre hemen hemen tüm diğer paketler de aynı şeyi denemek için imza atmış. Ama lanet olsun Hawke, işe yarasa bile yeterli olmayacak. Sadece San Francisco'da on binlerce insan hayatını kaybedecek.

-SnowDancer kurtlarının alfası Hawke Snow ile DarkRiver leoparlarının alfası Lucas Hunter arasındaki mesajlar (bugün)

ÜÇÜ ÜST KATTA, bilgisayar casuslarından arınmış olduğundan emin olmak için Auden'ın yatak odasını tekrar kontrol ettiler. Rina da bir kez daha komşu odayı temizledi, ancak dinlenme sırası kendisine geldiğinde arazideki bir ağacın tepesinde leopar formunda uyumayı planlıyordu.

Auden banyoya girerken nöbetçi, "Beni göremezlerse kimse bana ," dedi. "Ve inan bana, beni görmeyecekler." "Gece boyunca Auden'ın odasında kalacağım." Remi ışıkları açmadan önce karartma perdelerini indirmek için kumandaya dokundu. "İstemiyorum Kapının hemen dışında olacağını bilsem onu yalnız bırakacağım."

"Normalde," diye mırıldandı Rina, elleri kalçalarında, "ona sokulmak istediğin için sana takılırdım ama bugün bu evde olduktan sonra..." Ürperdi. "Doğru *olmayan* bir şeyler var. Tam olarak belirleyebileceğim bir şey görmedim ama o doktorun ve Bayan Wai'nin Auden'a bakışları? Tüyler ürpertici."

Remi hiçbir ifadeye bu kadar katılmamıştı. "Gözetleme engelleyicisini yanında getirdin mi?"

Rina, karmaşık bir kodun yanı sıra sadece retina taramasıyla açılabilen çantayı yerleştirdiği odanın köşesinde başını sallayarak, "Kitin içinde," diye onayladı.

Remi kilidi açmak için yerini değiştirdi; içlerinden biri ulaşılabilir bir yerdeyken ve bir şeye ihtiyaç duyabilecekken asla kilitli tutmazlardı.

"Ama kısa bir yarıçapı olduğunu biliyorsun," diye hatırlattı Rina ona. "Ayrıca engelleme gerçek anlamda bir karartmaya neden oluyor, yani biri yayını izliyorsa, bu belli olacaktır."

"Hareket edeceğiz," dedi ona. "Menzil dışına çıktığımızda besleme bir süre sonra kendini toparlayacaktır. Sadece bir aksaklık."

Rina bir kaşını kaldırdı. "Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Ona bodrumdan ve olası bir tuzak kapısından bahsetti. "Zamanı geldiğinde, biz gizlice aşağı inerken sen burada kalıp bu odayı koru. Senden büyük bir altın ve siyah dikkat dağıtıcı olmanı istiyorum, izleyen herkesin Auden'ın odada olduğunu düşünmesini sağla."

Rina kaşlarını çattı. "Onu nasıl gizlice aşağı indireceksin? Ne kadar yeni doğum yaptığını bir kenara bıraksak bile, o bir kedi değil, öylece pencereden tırmanıp atlayamaz."

"Gözetlemenin çoğunu atlatacak bir rota üzerinde çalıştım ve kalan birkaç noktada engelleyiciyi kullanabiliriz. Ne olursa olsun yaklaşan herkesin kokusunu alacağım."

Engelleyiciyi geri alarak, ayarların istediği gibi olup olmadığını kontrol etmek için ayağa kalktı. "Asıl sorun o kapağı açtığımızda ortaya çıkacak - diğer tarafta ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok."

Banyodan bol bir pantolon ve sweatshirt giymiş olarak dönen Auden, "Telepatik tarama yapabilirim. Benim

Telepati güçlü değil ama var. Tuzak kapısının diğer tarafında insanlar olup olmadığını anlamama yetecek kadar."

Remi ona yaklaştıktan sonra "Aferin kızıma," diye mırıldandı ve bu kelimeleri kullandı çünkü bu kelimelerin ona bir şeyler yaptığını biliyordu.

Şimdi nefesi kesildi, gözbebekleri büyüdü.

Ama oynayacak zamanları yoktu, o yüzden bu konuyu kapattı ve Rina'ya el salladı. Sonra üçü birlikte planı adım adım gözden geçirdiler. Rina leopar formundayken bile telefonunu yanında bulunduracak, bir imdat çağrısına bir dakikadan kısa sürede yanıt verebilecekti. Ayrıca Remi ve Auden'in içeride telefonlarının çekmemesi durumunda durumla başa çıkabilmek için beklenmedik durumlar da hesaba katmaları gerekiyordu.

"Ok arkadaşların sana yardım edemeyecek." Auden'in sesi ağırdı. "Personelden biri az önce buradan çok uzak olmayan bir başka büyük PsyNet çöküşü hakkında ev çapında bir telepatik uyarı gönderdi. Çok fazla insan ölüyor." Titreyen elini ağzına götürdü. "Bebeğim de aynı ağın içinde."

Remi elini onun ensesine doladı, sıktı. "Her seferinde bir sorun, Cupcake," diye gürledi. "Libby de bana kan bağıyla bağlı ve Psy'nin PsyNet'le bağlantısı kesilse bile değişen sürülerde hayatta kalabildiğini biliyoruz."

Auden başını salladı.

Rina elini Auden'in eline sessizce dokundurduktan sonra, "Bu geceyi manga olmadan da halledebiliriz," dedi. "Beş dakikalık mesafede dört kıdemli askerimiz var ve ah, küçük kardeşim de. Çünkü o herkesin işine burnunu sokmayı seven bir kedi."

Auden kaşlarını çattı. "Ne?"

"Plana son dakika eklemesi." Remi bu konu konuşulurken Kit'in Liberty'ye sarıldığından bahsetmedi. Bebeğinin hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu, hele de ilacın etkisi erken geçip süt göğüslerini doldurmaya başladığında neredeyse gözyaşlarına boğulacakken.

Az önce kendine bir doz daha vermişti ve gözlerindeki kızarıklığa bakılırsa gözyaşlarına da teslim olmuştu. Adam ona bunu yapabileceğini, enjektörü cildine bastırabileceğini söylemişti ama o mahremiyet konusunda ısrar etmiş ve kendi başına halletmişti.

"Biraz dinlenme vaktin geldi Rina," dedi, hem gerçek olduğu için hem de Auden'a sarılmak istediği için. "Birkaç saat içinde ben uyurken vardiyaya dönmen gerekecek."

Rina başını salladı. "Bugün yan odada kalacağım. Uyuyacağın zaman beni uyandır."

Nöbetçi gittikten sonra Auden'ı kucağına almakta tereddüt etmedi.

Ama irkildi, vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. "Bana nasıl dokunmak istersin?" Çiğ bir ifade. "Kendimi kırılmış, lekelenmiş hissediyorum ve daha da kötüsü, çocuğumun yanında olmadığım için kendimi başarısız hissediyorum."

"Sen bunların hiçbirisi değilsin," dedi hırlayarak. "Sen çocuğunun geleceği için elindeki tüm araçları kullanarak savaşan bir savaşçısın. Pençelerin olmayabilir Auden ama parlak bir zekân ve kırılması imkânsız bir kararlılığın var. Yavrun söz konusu olduğunda hiç kimse ve hiçbir şey yoluna çıkamaz."

Kız dilsiz ve kaskatı kesilmişken başının arkasını kavrayarak kulağını ısırdı. Kadın sarsıldı... sonra da çöktü. "Banyoda, tüm bunların bir yanılsama olduğunu fark ettim." Parmakları adamın ceketini kavradı. "Benim yükseldiğim ve diğer Auden'ın yükselmediği bir evre. Ya bir hafta içinde tersine dönerse?"

Onun kollarını iterek odanın içinde volta atmaya başladı. "Hiçbir şeyin garantisi yok Remi. Liberty'yi neden bu kadar çok istediklerini bulsak bile!" Başının yan tarafına vurdu. "Yara izleri öylece yok olmaz. Bunun gibi yaralar değil." Göğsü kabardı, nefes alış verişini düzensizleştirdi. "Kim olduğumu bilmezken bebeğime nasıl geri dönebilirim?"

Remi hırladı. "Biliyorum. Tek yapman gereken bana güvenmek, eğer diğer Auden'a dönüşürsen seni hapse atarım. Onun kokusunu alabiliyorum, unuttun mu?" Çenesini kavradı. "Çünkü, küçük kedi? Gitmene izin vermeyeceğim."

"Bana bir söz vermiştin." Sert bir törpü, Auden onunla başa baş. İnanılmazdı.

"Liberty için bir tehdit haline gelersen seni ortadan kaldıracığıma söz verdim." Remi başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Kokun değiştiği anda seni ondan uzaklaştırırsam böyle bir şey yapamazsın."

"Her zaman orada olamazsın!"

Gülümsedi ve bunun vahşi, sınırları olmayan bir şey olduğunu biliyordu. "Bir sürünün içinde yaşayacaksın Auden. Kendini güvende hissetmen için gereken buysa, Liberty ile asla yalnız kalmamanı sağlayabilirim. Sürünün herhangi bir üyesi, dönmeye başlarsan onu kapıp kaçacaktır."

"Ya sonsuza dek o diğer Auden olursam?" Auden bu soruyu sormaması gerektiğini, iyi bir cevabı olmadığını biliyordu ama yine de yarasına bastırdı, onun kendisini bir kenara fırlatıp atmasını istiyordu.

Remi'nin sözleri geldiğinde sessizdi ve ona kurşun gibi çarptı. "Sen bizimle ilgili tüm anılarını kaybedebilirsin Cupcake, ama ben hâlâ onlara sahip olacağım. Ve minik yavru kedimizle ne kadar zaman geçirirsen geçir, o da onlara sahip olacak." Pençeleri yanağını okşuyor. "Ne olursa olsun, adın sonsuza dek kalplerimize kazınacak."

Tekrar onun göğsüne yaslandı, kucağının koruyucu sıcaklığına gömüldü, bu adam onun her şeyini görüyordu ve hâlâ onu istiyordu. Neden onunla kavga ediyordu? Kendisine kızgın olduğu için mi? Ailesine mi? Kadere mi?

O bilmiyordu. Bildiği şey, Remi'yle ilgili anılarını kaybetme fikrinin Liberty'yle ilgili anılarını kaybetmek kadar korkunç bir düşünce olduğuydu. Çünkü bu alfa leopar, çocuğu kadar onun bir parçası olmuştu; hırıltısı, kolları, sakal gölgeli çenesi ona güven veriyordu.

"Ona mektuplar yazacağım," diye fısıldadı göğsüne doğru. "Hâlâ ben olduğum sürece, eğer yaptığımız hiçbir şey işe yaramazsa ve diğer dönüşürsem, onun için saklamayı istediğim mektuplar yazacağım."

Remi'nin vücutu kaya gibi sertleşti, bir blok soğuk ve sivri ama sözünü kesmedi.

"Onu sevdiğimi bilmesini istiyorum. Hem de çok." Boğazı , gözleri yanmaya başladı. "Bebeğimin, onun gelen en iyi şey olduğunu bilerek büyümesini istiyorum."

Remi'nin göğsü gümbürdedi, eli başının arkasını kucaklarken sıcak ve koruyucuydu. "Bilecektir. Ne olursa olsun, bilecek."

Hıçkırıklar onu sarsarken, Auden ağladı. Ama kendine sadece o kadar zaman tanıdı, daha fazla değil. Çünkü yıkılamazdı. Sahip olduğu zamanı kendisi olarak kullanmak zorundaydı. "Evin yerleşmesini beklerken," dedi yüzünü kollarının arkasına silerek, "sistemde ne bulabileceğime bakacağım. Rina benim ajandamı senin kitinin yanına koyduğunu söyledi."

Remi itiraz etmedi, muhtemelen onun ne kadar uçurumun kenarında olduğunu, bebeği için bir şeyler yapmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu görmüştü. "Evet."

Onun için aldıktan sonra, "Ben banyoya girip bu kıyafeti değiştireceğim. Mliss eşyalarımızı kapıda Rina'ya teslim etti, bu yüzden evinizdeki hiç kimsenin onlara bir şey yerleştirme şansı olmadı."

Auden yatakta oturduğu yerden, "Üzerini değiştir," diye fısıldadı, çünkü tüm bu erkeksi güzelliği görme fikri tenini gerdi, acıyı derideki bıçaklar gibi zonklamayana kadar köreltti.

"Beni koklayabilirsin." Kendi sözlerini ona karşı kullandı çünkü hayatının -Auden olarak- Remi'nin ellerinde samimi bir dokunuşu hiç deneyimlemeden sona *erebileceği* onu yeniden vurmuştu. Ve bu sefer, savaşılabileceği bir farkındalık değildi, düşünebileceği bir panik değildi. Çok derin, çok acımasızdı. "Ben ben olduğum sürece lütfen benimle ol. Seni tanıdığım sürece."

"Auden. Bunu zaten konuşmuştuk. Yapacağımız her şeyi kendi zaman çizelgemizde yaparız."

"Biliyorum... ama fark ettim ki... o zamanın şimdi olmasına ihtiyacım var. Bu evin, ailemin ve *tüm hayatımın* çirkinliğini dengeleyecek iyi bir şeye ihtiyacım var." Gözyaşlarını yuttu, ellerini çarşafın içine soktu. "Sana ihtiyacım var, Remi."

"Daha yeni doğum yaptın." Hırıltılı bir ses çıktı.

"İyileştim, sürünüzün bana harcadığı çılgınca para sayesinde." Hafif olması gereken bu sözler karşısında gülümsemeye çalıştı. "Hormonlarım allak bullak olmuş durumda, duygularımda büyük bir fırtına var ama düşünme yeteneğimi etkilemiyorlar ve doğumun şokundan hâlâ titriyor olsam da, bu hayatımın en güzel şokuydu. Sarsılıyorsam, bu sevinçten. Kendimi kaybettiysem, bu sadece yeni bir anne olduğum içindir. Bunda kötü bir şey yok."

Gözyaşları artık gözbebeklerini yakıyordu. "Ve sen. Sen hayal edebileceğim en olağanüstü, en harika şoksun ve seni doğanın ayrılmaz bir parçası olan bu şekilde tanıma fırsatını kaçırmak istemiyorum. Gözlerimi her kapattığımda, kendim olarak uyanamayacağımdan korkuyorum. *Lütfen*, Remi. Kabuslarla savaşmam için bana senden bir parça ver."

Kravatını çözmek için uzanmadan önce bir hırıltı. "Tüm planlarımı bozduğun için seni daha sonra tokatlayacağım," diye tehdit etti... ama bu bir tehdit değildi.

Sesi kalındı, leopar gözleri duygu doluydu.

Adamın alfa kalbi, onu kucakladı ve ilkel sıcaklığına yakın tuttu.

"Bana tüm kuralları çiğnetiyorsun." Kravatını çıkarıp uzun bir süre baktıktan sonra dikkatlice yatak başlığının ucuna astı. Yatağın o tarafına doğru sonra ceketini koltuğun üzerine attı.

Sonra yeşil-altın gözleri kilitlenerek gömleğini çıkarmaya başladı. "Sadece senin için," diye mırıldandı o sert, derin sesiyle. "Bunu anlıyor musun, Auden? Benim olanın gitmesine izin vermem."

Gözyaşları, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan baygın bir sıcaklık dalgası altında geri çekildi. "Evet," diye fısıldadı. "Anlıyorum."

Nefesi artık hiçbir şekilde düzenli değildi, göğüsleri o kadar gergindi ki ilacın etkisinin tekrar geçtiğinden korktu ama gergin bir tümseğe dokunduğunda farklı hissetti. Sıcak, arzulu.

Remi'nin bakışları elini takip ederek düğme üstüne düğme açmaya devam etti ve siyah saçlarla hafifçe tozlanmış altın ten şeridini ortaya çıkardı. "Sweatshirt'ünü çıkar ve kendine bu şekilde dokun." Bu bir emirdi.

Auden'ın hayatı boyunca özgürlüğü için savaşmış olan kısmı isyan etmesi gerektiğini düşünüyor, neden isyan etmek istemediğini anlayamıyordu.

"Bu bir oyun, küçük kedi." Remi'nin derin mırıltısında delici bir şefkat. "Sadece ikimiz arasında oynanır. Çünkü seni ıslatıyor ve beni sertleştiriyor."

Ham bir şefkatle birleşen bu açık cinsel ifade, kadının ağzından bir inilti kaçırdı ve kontrolü elinde tutma düşünceleri elinden kayıp gitti. Adam gömleğini pantolonundan çıkarıp düğmelerini çözmeyi bitirdiğinde, kadın eşofmanının alt kısmına uzandı ve tek bir hareketle başının üzerine çekti.

Remi, ilaçların etkisi geçtiğinde sütyenini tekrar giyemeyecek kadar ağrıyan göğüsleri çıplak, açıkta kalan vücuduna bakarak bir nefes çekti. "Çok güzel." Dokunur gibi hissettiren okşayıcı bir hırıltı. "Yap hadi. Ellerini o muhteşem göğüslerine koy."

Kullandığı kelimeler o kadar kaba ve cilasızdı ki, onu daha da ıslattı. O kadar ıslanmıştı ki adamın burun deliklerinin açıldığını gördü.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı yine. "İşte seni böyle seviyorum, o kadar ıslaksın ki kokun boğazıma yapışıyor ve seni yalamak istiyorum." Daralmış bir bakış. "Ama bunu henüz yapamayız - ve kesinlikle sikime istediğini veremeyiz - çünkü bu ayakta dururken doğrudan yüze gitmek olur. O yüzden başka bir şey yapacağız."

Kızın kırıldamayan ellerine bir bakış fırlattı. "*Dediğimi yap Auden*" - sesi bir oktav *alçaldı*- "*yoksa cezalandırılacaksın.*"

Bir oyun, diye hatırladı. Onunla oynadığı bir oyundu bu. Çünkü kediler oynamayı severdi... ve sevgilisi de bir kedi idi.

Büyük, muhteşem, sinsi bir yırtıcı.

Ayrıca acımasızca koruyucuydu. Ona asla zarar vermezdi ya da kendine zarar vermesine izin vermezdi.

Ellerini göğüslerine doğru kaldırdı. İlk başta ne yapacağını bilemedi, sadece onları avuçladı... ve içinden bir his fırladığını hissetti. Özellikle de adam onaylarcasına homurdandığında ve ceketinin üstüne atmak için gömleğini yırttığında.

Elleri kemerine gitti ve gözleri de öyle... kemer ve altındaki sert çıkıntı. Elleri kendi isteğiyle göğüslerinde sıkılaştı ama meme uçları keskin bir acıyla itiraz edince gevşedi. "Çok hassaslar," derken buldu kendini fısıltıyla, sanki özür diler gibi.

"Gördün mü benim tatlı, lezzetli Auden'ım, bu oyunu nasıl oynayacağını biliyorsun." Kemerini ipeksi onay ifadesinin üzerine kaydırarak çıkardı, ikiye katladı, sonra deri şeridi bacağından yukarı, karnının üzerinden geçirdi ve ağır bir göğsüne dokunmak için yukarı doğru ilerledi. "Çünkü iyi bir kız böyle yapar. Sevgilisine neyin ateşli olduğunu, neyin olmadığını ve güzel kafasının içindeki en yaramaz fantezilerin her birini söyler."

Bir öpücük, kemeri bir kenara atıp yatağın üzerine diz çöktü ve eliyle boğazını çevreleyip dudaklarını kendi ve diliyle bastırarak açtı. Bu öpücükte geçici ya da keşfedici hiçbir şey yoktu; tıpkı boğazını saran ve o anda bir parça sıkılan el gibi, bu öpücük de sahiplenmenin damgasını taşıyordu.

Ürperdi ve elleriyle onu kavradı.

Öpüşmeyi keserek tekrar gülümsedi, o vahşi gözler o kadar insanlık dışıydı ki kadın bunu hissetti: yatakta bir yırtıcıyla birlikteydi. Pençeler ve dişler... ve ona binmek isteyen bir penis. Kendi düşünceleri yüzünden yanakları kızardı.

"Demek Auden'ım bunu seviyor." Başparmağının ucunu kızın boğazındaki nabız atışının üzerinde gezdirdi. "Belki sana üzerinde küçük bir kilit kolyesi olan kolye alırım. Kime sevgili dediğini hatırlatan bir hatırlatma - her zaman sevgili diyebileceğin *tek* adam." Tescilli ve çiğ bir öpücük, eli

Ağızıyla mümkün olduğunu bilmediği şekillerde sevişirken boğazını okşuyordu.

Sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve kulağına fısıldadı. "Kolye toplum içinde olduğun zamanlar için olacak. Özel hayatında sana sadece bir tasma takabilirim ve başka hiçbir şey takmamamı sağlayabilirim."

Auden'ın tüm varlığı sanki sıvı gibiydi. Ağrıyordu ama ne için olduğunu bilmiyordu.

"Şşş." Bir öpücük daha, eli göğsünü kavıyor ama meme ucuna dokunmamaya dikkat ediyor. "Bu acıtıyor mu?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Ama benim... meme ucum. Sanırım çok hassas." Bunu itiraf etmekte, göğüslerinin ağrımamasının ve meme ucunun dayanılmaz derecede hassas olmasının nedenine olarak atıfta bulunmakta hiçbir gariplik yoktu. Çünkü o Remi'ydi. Onun Remi'si.

"İşte yine benim uslu kızım oluyorsun." Bir sokulma, kalçasına öyle şefkatli bir vuruş ki gözleri yandı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Elinin sert sıcaklığını kadının göğsünden ve boğazından çekerek, "Göğsünü bana sun," dedi.

Onun geri gelmesini arzulayarak, daha önce yaptığı gibi göğüslerini avuçladı ve "Lütfen" dedi.

Gözbebekleri büyüdü ve sonra başını eğdi ve tüm o siyah saçlar, aşırı duyarlı göğsünün alt tarafına *nazikçe* - çok *nazikçe* - ıslak bir öpücük *emerken* hassaslaşmış cildinin üzerinde fırçalanıyordu. Sıcaklık, ıslaklık, her şey vardı ve bu çok fazlaydı.

Tam o sırada Remi elini pantolonunun içine soktu ve parmak eklemleriyle yukarı doğru itti.

Kalçaları adamın elinin etrafında kenetlendi, elleri adamın saçlarında sıkıştı, vücudu ve zihni ona bunu veren adam kadar ilkel bir zevk dalgasıyla birbirinden ayrıldı.

Duyularını kaybetmeden önce duyduğunu hatırladığı son şey Remi'nin kulağındaki hırıltısıydı. "Oh, sen bir cehennem olacaksın

bir oyun arkadaşı. Ağzımı amına dayamak için sabırsızlanıyorum...
ve senin güzel, tatlı ağzını sikime."

Auden'ın beyni patladı.

Bölüm 40

Henry bir gün ona iyilik yaptığımı anlayacak. Auden, Jackson ailesinin reisliğini devralmak için asla uygun değildi. Biyogreft başarılı olsaydı, aktif bir yeteneği olan bir çocuk sahibi olacaktı; greft onun sinir yollarını genişletmek ve pasif ana yeteneğinin büyük ölçekli bir psişik genişlemeyi tetiklemek için tasarlanmıştı.

Zaten var olan temel Tp'sinde önemli bir Gradyan artışı olmasını umuyordum. Bana Auden'ın zihnini "esneterek" onu daha güçlü hale getirmenin, tamamen yeni bir yeteneği tetiklemeye çalışmaktan daha yüksek bir başarı şansı gibi geldi. Bu çabanın başarısız olması Henry'ye hiçbir şey kaybettirmedi-Auden zaten genetik mirasının işe yaramaz bir parçasıydı. Yakında başka bir çocuk yaratabileceğine şüphe yok.

-Shoshanna Scott'ın özel notları (20 Şubat 2076)

AUDEN, birinin tembel bir kedi dokunuşuyla göğsünden kalçasına ve oradan tekrar göğsüne doğru okşadığının farkına vararak kendine geldi. Titreyerek gözlerini açtı ve insan olduğunu asla düşünemeyeceği kadar vahşi gözlere baktı.

"İşte " Remi dudaklarını fırçalamadan önce bir ses mırıltısı onunkinin üzerinde.

Zihnini koruyan Ok'un, duygularının hiçbirinin onlara ulaşmaması için ikinci bir kalkan katmanı oluşturmuş olmasına çok ama çok sevinmişti. Çünkü sonunda kontrolünü kaybetmiş, etten ve zevkten oluşan bir yaratıktan başka bir şey olmamıştı.

"Hepinizi göremedim," diye yakındı, sesi sert çıkıyordu.

Sonunda ılık atmış mıydı? Adam sesi yakalamak için onu öpmüş müydü? Her şey bulanıktı, beyni erotik ve hayal edebileceğinden çok daha olağüstü hislerle bulanıklaşmıştı. Çünkü kendisine cinsel yakınlığın inceliklerini öğretmek için izlediğ i videoların aksine, bu sadece bedenle ilgili değildi. Adam ona böylesine özenle dokunana, onunla böylesine ilgilenene kadar bunu anlamamıştı.

Remi Denier onu mahvetmişti. Ömrünün sonuna kadar onu arzulayacaktı.

"Seni görmek istedim," dedi, ona doğru dönerek, açgözlü ve muhtaç ve bundan utanmadan - çünkü o oydu.

Kadının elini tutarak kendi bedenine yaklaştırdı. "Oh, bu sadece ilk perdeydi."

Eli, adamın uyarılmışlığının sert ve sıcak ıkıntısıyla buluştuğ unda nefesi kesildi. ıplaktı.

Sıcaklık bereketli bir dalga halinde üzerine yayılırken, aşağıya baktı. Eli, adamın damarlı kalınlığına karşı küçük ve ince görünüyordu ve kendini adamın sonunda söylediğ i şeyi düşünürken buldu. Ağzı hakkında.

Midesi sıkıştı. Adamın tarif ettiğ i eylemi yapmak isteyebileceğini hiç düşünmemişti ama şimdi...

Başını ona baktı. " miyim? Ne dedin sen? Ağzımla."

Sırtını okşarken pençeleri tenine değiyordu. "Sıfırdan yüze," dedi, mırıltısı artık daha çok bir hırıltıya dönüşmüştü ama içinde sevecen ve samimi bir kahkaha vardı.

Onun kendisine yaptığ i gibi boğazını okşadı ve gülümsediğini hissetti.

"Sınırlarını biliyor musun, Cupcake?" Pençeli el boğazına dolanıyor. "Hmm?"

"Hayır," diye itiraf etti, bu evcil hayvan ismi onu sıcacık, aptal ve mutlu yapıyordu. "Bu yüzden çok ileri gidersem beni durduracağ ın konusunda sana güvenmek zorundayım."

Onu sert, derin ve öylesine sahiplenici bir şekilde öptü ki, i kasları yeniden sıkıştı. Biraz morarmış hissettiler ama

iyi bir yol. Lezzetli bir acı. Üstelik adam daha içine girmeden. Adam kalınlığını içine ittiğinde ona ne olacağını bilmiyordu.

Bu fikir uyluklarını birbirine bastırmasına neden oldu, baskı enfesti.

"Sen çok seksi bir kadınsın." Onun alt dudağını ısırıldı. "Ve bu tatlı ağzını üzerimde görmek istiyorum. Ama önce seni zevk için yalamak istiyorum. Ve fiziksel olarak güvenli olsa bile, sen hazır değilsin."

Auden onun kararlarına güveniyordu ve az önce yaptıklarından sonra ne kadar sert orgazm olduğu düşünüldüğünde, ağzının en mahrem etinin üzerindeki samimiyetine dayanabileceğinden emin değildi.

"Lütfen," diye yalvardı, elini onun üzerinde gezdirerek. "Gerçekten denemek ." Ağzı sulandı, göğüsleri sızladı. "*Remi*."

Elini omzuna koyup hafifçe aşağı itmeden önce bir inilti. Ama kadın , adam arkasına uzanıp saçlarını topuzundan kurtardı. "Tutacak bir şeye ihtiyacım var," dedi hırlayarak. "Böylece sana o güzel ağzını üzerimde nasıl hareket ettireceğini gösterebilirim."

Kalbi bir davul gibiydi, tüm vücudu elektriklenmişti.

Bu sefer onu durdurmadı... ama eli saçlarındaydı. Kız sadece ona bakıp bir eliyle okşarken onu itmedi. Uyluk kasları kaya gibi sertleşmişti, ancak nefes alış veriş kesik kesikti.

Onun kendisini etkilediği kadar kendisinin de onu etkileyebilmesi ona bir şeyler hissettirdi.

Elinde o kadar sıcak ve sertti ki, onu sonsuza dek okşayabileceğini hissetti, ama şimdi saçlarından bir çekiştirme aldı, bu vahşi sevgilisinin sonsuz sabrı olmadığını bir işaretiydi.

Bu onu daha da ıslattı, daha da ateşlendirdi.

Başını eğerek ağzını adamın ucuna kapattı. Adamın eli saçlarına dolandı, vücudu kaskatı kesildi. "*Siktir*." Alçak bir hırıltı.

Artık kanına güveniyordu, onu daha derine çekti ve biraz emdi. Tekniğinin sıfır olduğunu ve ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını biliyordu.

ama dediğini yaptı, onu yönlendirdi. Ve kız buna bayıldı.

Ellerini onun kalçalarına koyduğunda, kendini ağzıyla okşama hareketine ikna olmuş buldu. Hâlâ sığdı, zorlayıcı değildi, ona alışmasına izin veriyordu. Ve bundan hoşlanıyordu. Ona samimi bir zevk verebilmeyi, onun kokusunu ve hissini sevmiştir.

"Kahretsin," diye tekrar homurdandı, eli kızın saçlarında sıkıydı. "Boşalacağım. Ağzına ya da göğüslerine, bunlar senin seçimin."

Auden'ın beyni yine bulandı.

Ağzını kaldırarak, bir karar verdiğinin bilincinde olmasa da, "Göğüsler," dedi.

Tenindeki ıslak sıcaklık, mahremiyetin yakıcılığı.

Daha da samimi olan şey sonra gelen şeydi. Remi onu duşa taşıyor, soyuyor, sonra onunla birlikte kabine giriyor ve her yerini sabunluyordu. Ancak karşılığında bunu yapmasına izin vermedi. "Ameliyata hazırlanmam gerek," dedi Remi, kalçalarını okşarken arkadan boynunu öptü. "Ellerini üzerime koymaya devam edersen bunu yapamayacağım güzelim."

Auden onun kendisine böyle şeyler söylemesine bayılıyordu... bunları kastetmesine. Vücudu Dönüşenlerde gördüğü gibi gergin ve düzgün olmasa da. Daha yeni bir bebek doğurmuştu ama bu değişikliklerden önce bile her zaman kastan çok kıvrımlara sahipti.

Ancak Remi'nin "daha sevimli" halini sevdiği ortaya çıktı.

Bunu onu kuruladığında sırtışındaki hınzırlıkta gördü ve şakacılıkta ve poposuna attığı küçük tokatta hissetti. Adam onun vücudundan zevk alıyordu. Bu kadar basit bir şeyin ne kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyordu.

Rahat kıyafetlerini giydikten ve daha önce terk ettiği ajandasıyla yatağa oturduktan sonra bile mutluluğu içinde uğulduyordu. Sadece eşofman giymiş olan Remi, bir kolunun üzerinde onun yanına uzanmış, gözleri ekrandaydı. "Nereye bakacaksın?"

"Önce evin sistemine bağlanmam gerekiyor ama sahada olduğum için bu çok zor olmamalı." Bu sadece bir dakikasını aldı, zihni açıktı.

süreç hakkında. "Daha önce bazı güvenli dosyalara , o yüzden önce orayı deneyeceğim. Kasaya kaldırmayı unuttukları eski belgelerde bir ipucu olabilir."

Ancak gerekli erişim sayfasını açmak için ekrana dokunduktan sonra, kendini kesintisiz bir zincir halinde kod üstüne kod girerken buldu. Parıldayan ekran bir anlığına karardı ve ardından temizlenerek yıldızlarla aydınlatılmış bir arka plan üzerinde siyah bir çift S sembolü ortaya çıktı. Siyah üzerine siyah, sembol ötesindeki yıldızları siliyordu.

Auden nefesini tuttu ve daha yakından baktı.

"Ne oldu?" Remi'nin daha önceki durgun hali yırtıcı hayvan gibi hazırды.

"Annemin özel ana bilgisayarına uzaktan ." Auden'in kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. "Gerçekte nerede hakkında hiçbir fikrim yok ama var olduğunu biliyorum. Babam bir ara bana bahsetmişti."

"Auden?" Remi'nin iri bedeni şimdi onun yanında oturuyordu, kolunu arkasına dayamıştı.

Bir dinleme sesi çıkararak, önünde hızla açılan dosyaları çılgınca taradı. Ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde yok olmalarından korkuyordu.

"Fiziksel konumu bilmediğinize emin misiniz?"

Az önce ne yaptığını fark ettiğinde nasıl yapacağını sormaya başladı. Yüzü önce buz kesip sonra kızarak adamın koluna yaslandı. "Nereden bilebilirim ki? Herhangi bir *parçam* nasıl bilebilir?"

Bir kalp atışı sonra ileri atıldı. "Cevaplar burada olabilir. Burası onun tüm operasyonlarının kalbi."

"Siz engelliyken size erişim kodlarını söylemiş olabilir mi?"

"Hayır," dedi Auden hemen. "Bu *onun* özel arşiviydi. Başka birinin girmesine izin vermektense toz olmasına izin vermeyi tercih ederdi."

Parmakları ekranda hareket ediyor, verileri çekiyor, dosyaları inceliyordu. "Bu nedir? "Mimar. " Kaşlarını çatı. "Dosyaların büyük bir alt bölümü."

Remi ısılk çaldı, çıplak üst bedeni onun etrafında hafifçe kıvrılırken ısığın havası yanağını okşadı. "Mimar," dedi. "Arrows bana bundan bahsetti. Dünyayı istikrarsızlaştırmak ve Üçlü Anlaşma'yı parçalamak için tasarlanmış terörizmin arkasındaki kişi."

"Hmm." Auden dosyaları bir kenara koymadan önce taradı.

"Mimar olması sürpriz değil mi?"

"Annem gücü dünyadaki her şeyden daha çok severdi. Böyle bir manipölasyon tam ona göre." Şakağında keskin bir acı saplandı, gözlerindeki kan damarlarını patlatacak kadar içgüdüsel bir acı.

- - -

REMI, Auden'ın burnundan organizatörün ekranına düşen ilk damlayı görmeden önce kan kokusunu almıştı.

Yüzü donmuş, kalmıştı, kokusunda metal kokusu başlamıştı. derinleşmek için.

Geçiş sürecinde.

Planlarını ikinci kez gözden geçirmesine izin vermeyerek leopar hızıyla çantaya doğru ilerledi. İçerisi onun son kozuydu.

Bir ya da iki saniye içinde şapkayı Auden'in eline tutuşturdu.

Auden'ın parmakları kasıldı ve küçük örgü şapkayı sıkıca kavradı.

Bundan bir an sonra vücudu sarsıldı. "*Bebeğim.*" Bir fısıltı. "Onu hissedebiliyorum. Çok biçimsiz, düşünceleri her şeyden çok his. Finn'i de hissediyorum. Şefkat, ilgi. Başka bir kişi, bunu yapan kişi. Konsantrasyon. Sıkışmış eller. Mutluluk. Ve seni hissediyorum. Vahşi bir koruyuculuk. Yabani bir aşk."

Remi'nin kalbi sıkıştı. "Kanamam var. Banyodan mendil getireyim." Konuşurken bile öyle yaptı. "Al."

Boşta kalan eliyle burnunu silerken diğer eliyle örgü başlığını öyle sıkı tutuyordu ki elinin arkasındaki bir damar zonkladı. Sonunda kanaması durduktan sonra temizlenmek için banyoya gitti.

Banyodan çıkan kadın soğukkanlı, sakin ve toparlayıcıydı... ve örgü şapkeyi sanki dünyanın en değerli elmasıymış gibi tutuyordu. Başlığını ağzına götürüp bir öpücük kondurduktan sonra adama uzattı. "Ne olur ne olmaz."

Onu aldı ve bunu yaparak onun kalbini kırdığını biliyordu, istemiş olsa bile. "Onu güvende tutacağım."

"Biliyorum." Kadının güveni kalbine inen bir yumruk gibiydi ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Ne oldu, küçük kedi?"

"Sessizlikten oluşan öfke," diye mırıldandı. "Öfkenin altında ezici bir soğukluk hissi ve özel arşivin içinde olduğum için bana yöneltildiğine yemin edebilirim." Gözleri kısıldı. "Ama diğer ben bakmamı istemiyorsa umurumda değil."

Tekrar oturdu, yüzü asıktı. "Neyi görmemem gerektiğini öğrenelim."

Ancak orada saatler geçirmesine rağmen, bir şey bulmak için çok fazla malzeme vardı - kendi adını bir arama terimi olarak kullanmayı denediğinde bile. Doğrulayabildiği tek şey Henry'nin biyogreftten haberdar olmadığıydı. Bu, Henry'nin ondan vazgeçerek yaptıklarını değiştirmiyordu ve bir zamanlar sevdiği babasının hiç var olmadığını çoktan kabul etmişti.

Sonunda on birde pes etti, gözleri dolmuştu, bodruma erişmek için dört saat içinde kalkması gerektiğini biliyordu.

- - -

Sabahın üçünde, ortalık sessizliğe büründükten çok sonra harekete geçtiler. Rina çoktan leopar formunda koridorlarda dolaşmaya başlamıştı ve Auden devriyesi sırasında ona rastlayanların tepkisini tahmin edebiliyordu, o gece parlayan gözler arka beyin için bir uyarıydı.

Nöbetçi Remi'ye personelin binayı terk ettiğini, evde sadece Charisma Wai'nin kaldığını söylemişti. Rina'nın son gördüğü -on dakika önce- yardımcısı ofisinde yalnızdı. "Dr. Verhoeven da hâlâ ayakta, dışarıda hızlı bir sorti yaptım, onu laboratuvarında gördüm. Ama" diye eklemişti nöbetçi, "az önce arka kapının açılıp kapandığını duydum, yani ya Wai dışarı çıktı ya da başka biri içeri girdi. Açılış ve kapanış arasındaki süre birden fazla kişinin girip çıkması için çok kısaydı. Emin olmak için bir kez daha taramamı ister misin?"

"Hayır," demişti Remi. "Fazladan tek bir kişi bize sorun yaratmaz."

Rina ayrıca koridorlardaki aydınlatmanın sessiz gece ayarlarında olduğunu ve harekete göre ayarlanmış tüm ışıkların -mutfak gibi- gece ayarlarına da geçmiştir.

Şimdi Auden başına siyah bir örgü başlık geçirmiş, daha düzgün durması için saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Remi onun bu hareketine kaşlarını çatmıştı ve Auden, Remi'nin elini saç buklelerinin arasına nasıl soktuğunu ve daha sonra duş almak için saçlarını topladığında Remi'nin ona saçlarını ne kadar çok sevdiğini mırıldandığını düşünerek kızardı.

O da aynısını yapmayı öğrenecekti, o anda karar verdi, ona içten takdir ve sevgi sözcükleri söyleyecekti. Ona omuzlarının genişliğini sevdiğini, saçlarında yüzlerce renk olmasından etkilendiğini, kalça kaslarının ağzını sulandırdığını ve gülümsemesinin midesindeki kelebeklerin uçuşmasına neden olduğunu söyleyecekti.

Remi ile ilgili her şeye bayılıyordu.

Şapkasını taktıktan sonra elleriyle siyah kazağını düzeltti. Şapkası ve bacaklarındaki taytla aynı renkteydi. Günlük hayatta psikometrik hassasiyetini köreltmek için kullandığı eldivenleri bile giymişti.

"Kedi hırsızına benziyorsun." Büyük bir el omurgasının kıvrımına vurdu.

Teni giysilerinin altında parıldadı, daha önce hiç kimseye uyum sağlamadığı kadar onun dokunuşuna uyum sağladı. Bunun kendisi için mümkün olabileceğini bile düşünmemişti.

Sonra ona ateş etmeyi öğreten, lezzetli hamur işleri yediren ve onu güldüren bir leopar alfa geldi... ve bunu yaparken kalbine doğru sinsice ilerledi.

Adam yanındayken ona dokunmadan edemedi, elini adamın siyah tişörtünde gezdirdi, alt bedeninde de aynı renkte bir kargo pantolon vardı. Botları koyu renk ve ağırdı ve onların içinde zarif bir sessizlikle hareket etmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Basit bir spor ayakkabı tercih etmişti çünkü Remi ona çoraplı ayakların çok riskli olduğunu söylemişti, gizli bir güvenlik süiti olmadığı ortaya çıkarsa kapağın altında hangi yüzeylerle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı. "Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışacağım." Gizliliğinin onunkinin yanına bile yaklaşamayacağını biliyordu ama onun kendisiyle savaşmasına izin verecek değildi,

tüm riskleri almak.

Yola çıkmadan önce içini ısıtan hızlı bir öpücük.

Auden, diğer kadın daha önce raporunu vermek için yatak odasına girdiğinde Rina'yı leopar formunda görmüştü. Ancak önceki karşılaşmalarına rağmen, yatak odasının kapısının karşısındaki duvara yaslanmış, kuyruğu cilalı ahşabın üzerinde kıvrılmış leoparı görünce sessiz bir nefes aldı.

Asla, diye düşündü, bunun mucizesine alışamayacaktı.

Orman kedisi ayağa kalkarak Remi'nin yanına gitti ve parmaklarını başının üstünde gezdirmesine izin verdi. "En fazla iki saat," diye mırıldandı Remi. "Temas kurmadan daha uzun süre kalırsan askerleri gönderirsin."

Rina onaylarcasına göğsünden alçak sesle gürledi, bu ses duyulabilir bir gürültüden çok titreşimdi. Kuyruğu Auden'ın bacağına sürtünürken aynı anda dönüp yatak odalarının kapısına dayandı ve Remi Auden'a onu takip etmesini işaret etti.

Shoshanna'nın evinin sırlarını ortaya çıkarmanın zamanı gelmişti.

Bölüm 41

İşaretimle harekete geçmek için saldırı ekibinin hazır ve nazır olmasını istiyorum.

-Charisma Wai'den Scott ev güvenliği müdürüne (beş saat önce)

REMI bu evin havasından nefret ediyordu. Leoparının tüylerini yanlış şekilde kabartıyor ve onu yıkıp yeniden başlama isteği uyandırıyor. Evin dışı zarifti ama onlarca yıllık yalnızlık, buz ve sırlar yüzünden o kadar hasar görmüştü ki daha iyi bir hale getirilemezdi.

Soğuk duvarların içindeydi.

Auden'ın ona dokunmaya nasıl dayanabildiğini merak etmiş, daha önce de yaranın üzerine bastırmadan sormuştu. "Peki ya bu evdeki tüm temas noktaları?" demişti, uyumadan önce onu kemik eriten yumuşaklığına kadar okşadıktan sonra. "Hiçbir etki olmadan bir şeye dokunduğunu gördüm."

Cevap vermeden önce bir esneme. "Psikometriklerde ve uzun süreli ikamet edenlerde oluyor gibi görünüyor. Hayatta kalma içgüdüğü olabilir. Bilinçli bir çaba göstermediğimiz sürece mekânı ve ona bağlı olan şeyleri algılamayı bırakıyoruz. Ben sadece hamileliğim sırasında sorun ama o zamanlar şey/e sorun yaşıyordum, bu yüzden doğrudan temas konusunda aşırı bilinçliydim."

Bir esneme daha, gözleri kapanıyor. "Eve yerleştirilen her yeni nesneden izler alıyorum, bu yüzden genellikle en az bir yaşına gelene kadar yeni şeylerden kaçınıyorum - internette ait olduğum psikometrik grupta bir bilim adamı var ve teorisi

Beyinler bir süre sonra yeni bir nesneyi konutumuza bağlar ve bu noktada güvenli hale gelirler."

Sesi neredeyse mırıltıya dönüşmüştü. "Evrimin bir eseri, diyor. Sadece kendi ev ortamlarını etkisiz hale getirme yeteneğine sahip olan psikometrikler hayatta kalabiliyormuş..."

Kollarında uyuyakalmıştı, saçları sade gri ipek bir eşarba sarılmıştı ve yüzü dinlenmenin yumuşaklığındaydı, ama -paylaştıkları zevke rağmen- gözlerinin altındaki gölgeler daha az derin değildi. Rüyasında Liberty'yi göreceğini, kalbinde çocuğunun geleceği için duyduğu endişeyle uyanacağını biliyordu.

Kendisi uyurken Rina'nın onu herhangi bir tehdide karşı uyaracağından ve kendi içgüdülerinden emin olarak onu kucağına almıştı. Remi'nin leoparı davetsiz bir misafirin yaklaşmasına asla izin vermezdi.

Şimdi bir elini kaldırdı ve ileride, duvarda bir gözetleme cihazının bulunduğu noktayı işaret etti. Aşağı doğru bir hareket yaptığında Auden'in yere yığıldığını duydu. Bunu uyandıktan sonra konuşmuşlardı, Remi çoktan tüm rotalarının haritasını çıkarmıştı.

Kendi evinde gizlice dolaşmak zorunda kalması onu çileden çıkarıyordu ama Charisma Wai ve evcil doktorunun neden Auden'i hamile bırakacak kadar küçük, savunmasız bir bebek istediğini öğrenmek için bu oyunu oynamaya hazırdı. Bunu ona söylememişti ama söylemesine de gerek yoktu, diğer tüm bilgiler ışığında bunu anlamıştı.

Bu insanlar onun rızasını bile çalmışlardı.

Auden'a ayağa kalkması için işaret vermeden önce beş metre kadar sürünmüşlerdi ama bir ses duyduğunda ikisi de ayağa kalkmak için harekete geçmemişti. Elini tekrar kaldırarak Auden'a yerde kalmasını işaret etti.

Bu şekilde daha az gürültü, daha az dikkat çekme şansı.

Başını eğerek sesin kaynağını saptamaya çalıştı... ve solda üç kapı yukarıdaki odanın kısmen açık kapısından geldiğini fark etti. İçeriden ışık gelmiyordu ve

konuşulanları tam olarak duyamıyordu ama Charisma Wai'nin Rina'nın onu en son gördüğü yerde, ofisinde kaldığı anlaşılıyordu.

Hızlı bir karar verdi.

Yumuşak bir hareketle ayağı kalkarak döndü ve Auden'ı ayaklarının üzerine kaldırdı. Sonra bir parmağını dudaklarına götürdü ve Auden'ın kendisini koridorun diğeri tarafına ve kapıya yakın bir yere kadar takip etmesini sağladı. Konuşmanın bazı bölümlerini zaten duyabiliyordu ama Auden'ın işitme duyusunun kendisinden daha az keskin olduğunun farkında olarak onları kapının hemen yanına götürdü.

İçeriye dikkatlice baktığında neden hiç ışık göremediğini anladı: Charisma Wai masasında bir sandalyede oturuyordu ve masa lambası sadece etrafını aydınlatıyordu.

Yalnız değildi.

Remi arkadaşının sadece başının arkasını görebilse de, konuşmalardan onu tanımak zor değildi: Auden'a şiddet uygulayan doktor. Verhoeven, Rina'nın arka kapıyı açıp kapadığını duyduğu kişiydi.

"...nörolojik iyileşme dikkat çekici," diyordu, "ve başka koşullarda üzerine bir makale yazacağım bir şey."

"Önerdiğiniz ilaç beynini riske atar mı?" Charisma Wai sordu.

"Hayır. Buna asla izin vermem. Bu, tüm projenin amacını geçersiz kılar."

"Önemli olan bu beyin değil," dedi Charisma, ses tonunu bozmadan. "Bize bebek lazım."

"Avcılarınız yerini tespit edebildi mi? PsyNet'e baktım ama Auden'ın tüm zihni aşılmaz bir kalkanla çevrili ve çocuk da bunun içinde olacak."

"Hayır," diye homurdandı Charisma. "Önerdiğim gibi bebeğin bir izleyici yerleştirmeliydik."

Remi, Auden'ın bakışlarıyla karşılaştı, içindeki öfkeyi gördü ve başını salladı. Bu ikisi bedelini ödeyecekti ama henüz ellerini açma riskini göze alamazlardı.

Auden gözlerini sıkıca kapattı ama olduğu yerde kaldı.

Verhoeven, "Risk çok yüksekti," dedi. "Ama ne olursa olsun, geçici transferin tamamlanıp tamamlanmadığını teyit etmeliyiz. Korumaları olmadan Auden'ı gerekli testler için revire nasıl götürebileceğimizi çözdünüz mü?"

"Kurnazlığın anlamı yok. Bir saldırı timi bir saat içinde harekete geçmek üzere toplanıyor. Değişkenler hızlıdır ama mermiler ve lazerler daha hızlıdır."

Remi'nin pençeleri derisine battı ama Auden hırslayarak dişlerini gösterdiğinde yine başını salladı. Daha değil. Bırakın pislikler konuşsun.

"Bu akıllıca mı?" Verhoeven sordu. "Bir alfa şekil değiştirenin ölümü siyasi dalgalanmalara neden olacaktır."

"Koruma olarak görev yapıyor. Bir suikast girişimine engel oldu. Ve sürüsü de bu aileyle başa çıkacak kadar güçlü değil." Charisma'nın sesi endişesizdi. "Auden' gelince, bilmiyorum. Sahip olmaması gereken bilgilere sahip ama aynı zamanda *pek de* doğru olmayan şekillerde tepki veriyor."

"Kısmi bir entegrasyon mu?" dedi doktor. "Dürüst olmak gerekirse, diğer tarafla bağlantı kurmakta giderek zorlanıyorum, bu yüzden teyit edemiyorum. Psişik parçalanma hız kazanmış durumda. Auden'la bütünleşme başarısız olduysa, çocuğa mümkün olan en kısa sürede ihtiyacımız var."

Bir tıkırtı sesi, ahşap masaya vurulan çiviler. "Auden'ın aklına bir daha asla girmemeliydi. Her zaman bebek olması gerekiyordu. Zarar görmemiş. Bozulmamış bir tuval."

"Ne yazık ki seçimi yapan biz değiliz."

Bir sandalyenin sürtünmesi. "Dinlenmemiz ve saldırı ekibi işini tamamladıktan sonra harekete geçmeye hazır olmamız gerekiyor."

Remi öfkeyle titreyen Auden'ı koridorda ilerlemesi için dürttü. Gölgelerden oluşan bir gizlilik içinde onu takip etti, derisinin altındaki kedi gibi karanlığa karıştı. Onunla konuşmak, az önce duyduklarını tartışmak için çaresizliğini hissedebiliyordu, ama öfke ya da değil, o tuttu

ve bodrumdaki depo alanına kadar tam bir sessizlik sağladılar.

Oraya vardığında dudaklarını kızın kulağına dayadı. "Liberty güvende. Ne olursa olsun, bu piçler onu asla ele geçiremeyecek. Sürüm onlardan önce boğazlarını parçalayacak ve Zaira da onlara katılacak."

"Evet." Sonra döndü, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ve sana ya da Rina'ya bir boncuk bulmadan önce onları vurup öldüreceğim." Öfkeyle öptü onu, Remi'ye nadiren yöneltilen derin bir koruyuculuk.

O alfaydı. O koruyucuydu.

Görünüşe göre, eşi hariç. Çünkü elbette onun için de öyleydi. Bir parçası bunu en başından beri biliyordu; ilk gün ona dokunmasına bu yüzden izin vermişti ve leoparının onun ihtiyacı olan eş olamamasına bu kadar kötü tepki vermesinin nedeni de buydu.

"Artık yok." Auden'in fısıltısı sert ve alçak sesliydi ama güçlüydü. "Bu gece öğreneceğiz, bu Charisma ve doktoru tutup onlara kendi ilaçlarını enjekte etmemiz anlamına gelse bile!"

Rina'ya gelen saldırı ekibini haber veren bir mesaj göndermek için telefonunu çıkarmadan önce onaylarcasına homurdandı: Adamlarımızı hazırlayın ama mümkün olan son dakikaya kadar hareket etmeyin. Mümkün olduğunca uzun süre tam olarak düşündükleri yerde olduğumuza inanmalarını sağlamalıyız.

Kadının o anki halini göz önünde bulundurarak bir cevap beklemeden telefonu elinden bıraktı ve bir erişim noktası aramaya başlamak için yere çöktü.

Auden'in eli omzunda, bacağı onun yanına bastırıyor. "Anahtar sol taraftaki duvarda, uzun ömürlü protein barlarının bulunduğu rafın arkasında." Sesi buz gibiydi, omzundaki eli ise sıcaktı. "Kapağın hemen altında herhangi bir tehdit yok."

Ensesindeki tüyler diken diken oldu, aytaşı mavisini gözlerine baktı ve soğukkanlı bir kadının ona baktığını gördü... ama kontrolün ötesinde, sahiplendiği kişileri koruma ihtiyacının öfkesi yanıyordu.

Bleedover.

Kontrol Auden'dayken. Çünkü lanet olası eşi, *hiç kimsenin*, hatta ruhunun başka bir parçasının bile, halkını korumasının önüne geçmesine izin vermeyecekti. Kokusundaki o metal mi? Geri dönmüştü ama o kadar ince bir iplik halindeydi ki onu alt etme şansı yoktu.

Ayağa kalkarak kadının gösterdiği rafın yanına çömeldi, iki kutu protein barını çıkardı... ve işte oradaydı. Duvarda hafif bir çöküntü vardı, eğer bakmazsanız görünmezdi.

Kalbi küt küt atarken başparmağını bastırdı.

Hiçbir şey yoktu.

"DNA kodlu." Yanına gelen Auden başparmağını çukura koydu.

Kapak sessiz bir hassasiyetle geri kaydı.

Ona bakarken Auden'in gözleri kısıldı. "Gidip çocuğuma ve erkeğime zarar vermeye çalışan kimmiş öğrenelim."

Remi'nin leoparı göğsünde gururla gürlledi, kendi öfkesi parmak uçlarına pençelerini geçirdi.

Kadının ensesini sıktıktan sonra devam etti.

Kapak, iyi yapılmış bir dizi merdiveni ortaya çıkarmıştı. Hiçbir şey çürük değildi. Bunlar pırıl pırıl temiz betondtu. Auden girişi açabilmesine rağmen, Rina'yla birlikte odaları temizlemek için kullandıkları cihazı kullanarak merdivenleri taradı. Güvenlik fazladan bir adım atmak, her kapının arkasına iki kez bakmak demekti.

"Temiz," dedi.

"Çünkü sadece doğru DNA'ya sahip insanlar içeri girebilir," dedi Auden, buz artık sesinin tamamı yerine sadece bir unsuruydu. "Beyin hasarı olan bir kadın için neden DNA erişimi kodlasın?"

Remi'nin ona verecek bir cevabı yoktu ama "Bu gece öğreneceğiz."

Auden'in çenesi sertleşti. "Evet." Ambara gireceği sırada elini onun koluna koydu. "Önce ben gireceğim. Girişte ikinci bir DNA doğrulaması olabilir - bu sistemlerin çalışma şekline göre, önce ben gidersem bilinmeyen bir kişiyi yanıma alabilmeliyim."

Remi'nin içgüdülerinin her biri, olası tehlikeye ilk girmesine izin vermemek için mücadele etti, ancak ne tür bir üst düzey sistem olduğunu biliyordu

Bahsettiği kişi, eğer evde bir tane varsa, o da Scott ailesiydi. "Git," dedi, kasları ilk tehlike işaretinde onu dışarı çekmeye hazırđı.

Auden tereddüt etmedi ve üç adım attı. "şimdi." Remi de onun ardından adım attı.

Kısa uçuşun sonuna gelene kadar hiçbir şey olmadı. Bu noktada Auden soluna uzanıp başparmağını başka bir küçük çukura bastırdı ve kapak üstlerinden kayarak kapandı.

Işıklar aynı anda aydınlandı ve bir asansörün ağır elik kafesinin önündeki küçük bir odada durdukları ortaya ıktı. Kapılar onlara doğru parıldıyordu, aynadaki görüntüleri ise asık suratlıydı.

Remi ikinci bir tarama yaparken Auden bir adım öne çıkıp başka bir depresyona dokundu.

"Hâlâ temiz," dedi ve cihazı arka cebine soktu.

"Konuşabiliriz," diye onayladı Auden. "Kimse beni böyle bir şekilde izlemeye cesaret edemez." Sesi bir kez daha Auden'ın bildiğinden çok daha sert bir tona dönüşmüştü ama bakışlarındaki ateş onun Auden'ıydı, asansörün kapısına bakışı saf bir öfkeydi.

"Neler oluyor, Cupcake?" Kasıtlı olarak onun için özel küçük ismini kullandı, bunu duyduğunda yumuşayan ve mutlu olan parçasına dokunmak istiyordu.

"Bilmiyorum. Ama ben benim. Liberty için ölecek ve onun için öldürecek olan benim."

Sonuncusu gece yarısının soğuk karanlığı kadar acımasız ıktı. Bu onu rahatsız etmedi. Küçük Liberty için de öldürürdü, sürüsündeki yavrulardan herhangi biri için de öldürürdü.

Yanağını okşarken pençelerinin dışarı çıkmasına izin verdi. "Hadi gidip şu pileri bulalım."

Gülümsemesi ölümcüldü.

Asansörün kapıları o anda açıldı.

Remi bir tehditle karşılaşırlarsa saldırmak üzere pozisyon almıştı ama kafesteki kadın üzerinde Scott logosu olan beyaz bir önlük giyyordu

cebinde bir ajanda tutuyordu. Sarışındı, 1.80 boylarında, tıknaz bir yapısı vardı. Ve Remi geldiklerinden beri onu evde bir kez bile görmemiş ya da koklamamıştı.

Auden'a bakarken gözbebekleri büyüdü. Bakışları Auden'ın karnına kaydı, sonra tekrar yukarı baktı.

"Planlar değişti," dedi Auden, kelimeler kırılmış ve uzaktı ve kendisi olmayan ama çocuğuna olan sevgisiyle enfekte bir parçasından geliyordu. "Bebek hayatta kalamadı. Bu beyne kalıcı bir transferi tamamlamamız gerekiyor."

"Olamaz." Hemşire ya da doktor geri çekildi, böylece Auden ve Remi de onunla birlikte asansöre binebildiler. "Dr. Verhoeven buna izin verdi mi?" Asansörün kapıları kapanırken tereddütlü bir soru. "Telepatik kilidi uzun yıllar boyunca hazırlamış olmanıza rağmen bu beyinle ilgili önemli endişeleri olduğunu biliyorsunuz."

Zihninin derinliklerinde çirkin bir gerçek beliren Auden, sarışın bakışlarını kaçırana kadar konuşmadan diğer kadına baktı. Nabızı ensesinde atmaya başladı, üst dudağında belli belirsiz bir ter belirdi.

"Kararları artık *ben veriyorum*," dedi Auden, midesi bulanarak. "Bunu hatırlasanız iyi olur, Hemşire Lomax." Bu isim sanki hep biliyormuş gibi dudaklarından döküldü.

"Evet, elbette efendim." Kadın ajandasını karıştırdı. "Aslında ben de doktora danışmaya gidiyordum. Beyin düzeniniz daha da istikrarsızlaşıyor."

"Ne kadar kötü?" diye sordu, diğer parçası uyarı vermeden geri çekilirken, ama Auden'ın artık ona ihtiyacı yoktu.

Korkunç gerçek zihninde gittikçe daha karanlık bir şekil alıyordu.

"Birkaç saat içinde yüzde elli düşüş." Hemşire onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret etti. "Bu gece entegrasyonu tamamlamazsak modeli tamamen kaybedebiliriz."

"İyi ki buradayım o zaman," dedi Auden.

-bu beyin ne kadar çalışacak-

-entegrasyon-
-bozulmamış bir tuval-
-telepatik kilit-
-dengesizleştirici-

Bakışları Remi'ninkilerle buluştu ve onun vahşi yeşil-altın gözlerinde kendininkilerle aynı farkındalığı gördü.

Kapılar açıldı.

Auden dışarı çıktığında hemşire tereddüt etti. "Doktoru çağırayım mı? Entegrasyonun mekaniğini denetlemeyi öğrettiğiniz tek kişi o ve geçici bir önlem olarak bu beyne tam bir transfer yapmaya çalıştığınız ilk seferde olduğu gibi kalp yetmezliği durumunda hazırda beklemesi gerekiyor."

Kalp yetmezliği. Ve aynı şeyi onun minik, kırılgan, değerli bebeğine de mi yapmak istediler?

Auden her birini öldürürdü.

Annelik öfkesine teslim olmadan önce diğer parçası yüzeye çıktı - çünkü parçası öz doğasıyla birleşmişti, artık oydu. Ve bu parçası Liberty'yi seviyordu ama aynı zamanda öldürücü öfkesi içinde bile soğukkanlılığını koruyabiliyordu.

"Verhoeven hiçbir şey yapamaz," dedi, ses tonunda soğuk bir küçümseme vardı. "Onun görevi kalıbı ve fetüsü korumaktı - her iki görevde de başarısız oldu." Ses tonu, doktorun başarısızlığın bedelini takdir etmeyeceğini açıkça ortaya koyuyordu.

Hemşirenin beti benzi attı.

Sessiz ya da değil, herkes cildine değer verirdi.

"Evet, efendim." Hemşire dışarı çıktı. "Geleyim mi...?"

"Evet," dedi Auden, kadının diğer parçası bir dalga gibi içeri girip çıkarken. "Yürürken bana tam bir güncelleme de yapabilirsin. Son raporu okumaya fırsatım olmadı."

Remi'nin adım attığının farkındaydı.

Hemşire arkasına bakıp tereddüt ettiğinde Auden, "O benim" dedi, ve kelimeler doğru hissettirdi en saf anlamda , ile hayır

güç ya da kontrol bağlantısı. Adam onundu... kadın onun olduğu gibi. Ve Liberty de onlarındı. Aşkın ortak yaşamı. "Özgürce konuşabilirsin."

Hemşire uysal bir itaatle, "Evet efendim," dedi ve Auden'ın aklının ucundan bile geçmeyen karmaşık tıbbi terminolojiyi kullanarak anlatmaya başlamadan önce onu uzun ve titizlikle temizlenmiş bir tünele götürdü.

Ama bir şey açıktı: Hemşire bir insandan bahsediyordu. Beyin düzeni bozulmaya başlamış bir insandan.

Yeni bir *beyne* ihtiyacı olan bir insan.

Bu evdeki herkesin, açıkçası çılgınca bir çabaya yardımcı olmak için elinden geleni yaptığı bir kişi. Çünkü dünyadaki en güçlü Psy bile bilincini başka bir beyne taşıyamazdı.

Beyaz duvarları, iki hastane yatağı ve karmaşık tıbbi makinelerle dolu geniş bir odaya girdiklerinde, ölü annesinin bir deri bir kemik kalmış halini gördüğünde hiç şaşırmadı.

Bölüm 42

Auden hiçbir zaman aktarım için ilk tercihim olmayacak, ancak onun beyin hasarı telepatik ağ fikrimi test etmem için bana mükemmel erişim sağladı. Zihni söz konusu olduğunda şekillendirilebilir bir oyuncak bebektir ve psişik kontrol girişimleri enerji gereksinimleri nedeniyle her zaman olduğu gibi başarısız olsa da, zihninin üzerine ona bağlanmama izin veren bir ağ yerleştirebildim. Onun içine.

Scarab'larımdaki kadar yumuşak bir geçiş değil ama bu geçişler geçici ve böyle bir geçiş bana ağıma erişim . Ayrıca beni güçsüz, zenginliği olmayan, satranç tahtasındaki zayıf bir piyon gibi bir varlığın zihninde sıkışıp bırakacaktır.

Auden'ın benim ortaya çıkarabileceğim uyuyan bir ağ yeteneği olması mümkün. Ama buna güvenmiyorum. Hasarlı bir beyinde sıkışıp kalmak gibi bir niyetim de yok. Evrimimin bir sonraki aşaması için ihtiyacım olan beyni yaratacağım ve bu kez ağı, ev sahibimin doğduğu andan itibaren inşa etmeye başlayacağım.

-Shoshanna Scott'ın özel günlüğü (kişisel arşiv, adres bilinmeyen)

"VÜCUT hatırladığımdan da fazla bozulmuş," dedi Auden klinik bir soğukkanlılıkla ve bu kez öfkesi diğer tarafına değildi. Bu öfke o kadar derindi ki, duygularının üzerine bir cam tabakası gibi çökmüştü. Çünkü eğer bırakırsa, camı kırarsa, kontrolden çıkmış bir şey, *seven bir* anne, hastane yatağındaki *şeyin* beynini döven bir anne olacaktı.

Bir zamanlar Shoshanna Scott olan şey, kafası olan bir gövdenin çok küçük bir yumrusuydu. Kolları yoktu. Bacakları yoktu. Tam bir gövdesi bile yoktu. "Yaşıyordu" çünkü o kadar çok makineye bağlıydı ki, bir bilim kurgu yazarının ürkütücü yaratımına dönüşmüştü - bir ağır kalbindeki insan beyni.

"Evet, korkarım amputasyonlara rağmen Konsey Üyesi beynini canlı tutmak için gösterdiği cesur çabayla vücudundan ve organlarından çok fazla enerji aldı." Auden'a bir bakış atıp yatağa döndü. "Size ve ona ne diyeceğimi bilemiyorum efendim."

"Her zamanki gibi devam et," dedi Auden. "Bu ikimiz için de işleri kolaylaştıracak ve gelecekte hata yapmamanı sağlayacak."

Hemşire, "Evet, elbette," dedi ve Auden, Shoshanna'nın Auden'ın bedeninde geri dönmüş *olması* halinde kendisinin muhtemel akıbeti hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti.

Hemşire ölmek zorunda kalacaktı.

Doktor da öyle.

Aksi takdirde bir sızıntı ihtimali çok büyük olurdu. Sadece Charisma hayatta kalabilirdi - çünkü Charisma zaten Shoshanna için sayısız başka sır saklamıştı.

Hemşireye, "İzleme istasyonunda bekle," diye emretti.

"Evet, efendim." Lomax odanın en soluna doğru ilerledi, Remi'yi geçip kaçması ve eğer isterse bir alarm göndermesi mümkün değildi. Auden'ın anlattığı hikâyeye inanıyor gibi görünse de telepatik bir alarm vermiş olması mümkündü... ama artık bunun bir önemi yoktu.

Auden ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Auden." Remi'nin gürleyen sesi, hemşirenin asla duyamayacağı kadar sessizdi.

Başını kaldırdı, içindeki öfke, tıbbi deneyler kılığına bürünmüş yılların istismarından doğan bir şiddet fırtınasıydı. "Bunu bitirmenin zamanı geldi."

Kadın, canlı bir varlığın ne olması gerektiğinin iğrenç bir örneği olan bedene yaklaşırken onunla birlikte geldi - kadından geriye ne kaldıysa

Annesinin bedeni mumyalaşmış, parçalanmış gövdesi büzüşmüştü. Bir zamanlar parlak olan siyah saçları kırılğan bir saman çöpüne dönmüştü, yüzü kemik üzerine parşömen gibiydi ama gözleri göz kapaklarının altında hızla hareket ediyordu.

"O yaşıyor." Eğer buna hayat denebilirse. "Sözde ölümünden beri onu PsyNet'te hissetmedim ama bu bir sürpriz değil. Aramızda pek bir bağ yoktu." Shoshanna göz önünde saklanıyor olabilirdi ve Auden onu asla fark edemezdi.

Büyük olasılıkla, başka biri -sadıklardan biri- onun zihnini dünyadan koruyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" Remi sordu, sesinde leopar vardı.

Auden onun neden tereddüt etmediğini merak ediyordu. "Onun ölmesini istiyorum, bu sefer gerçekten. Yeterince zarar verdi, bana verdiği gibi Liberty'ye de zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Aptal kız, diye kafasının içinden duygusuz ve kibirli bir ses geldi, gerçekten kontrolün sende olduğuna inanıyor musun? İlk günden beri seni kontrolüm altında tutuyorum.

Auden'ın nefesi kesildi, gözleri Remi'ye kaydı. "Bana telepati yapıyor."

Shoshanna'nın başını gövdesinden ayırmak istercesine hareket etmeye başladı ama Auden koluna elini koyarak onu durdurdu.

Çünkü annesi hâlâ konuşuyordu. *Ben on adım sonrasını düşünürüm. Bu yüzden şu anki durumuma neden olan talihsiz olaydan çok önce hamileydin.*

Haklıydı; Shoshanna hâlâ yaşarken Auden hamile kalmıştı. Auden, Liberty'nin, Shoshanna *ne zaman* ölürse ölsün onun zihnini tutmak için yaratıldığını fark etti. Annesi doğum anından itibaren bebeğinin tatlı, gelişmekte olan bilinciyle oynamaya niyetlenmişti.

Bedenimi benden alan olaydan çok önce kısa süreliğine zihnimi sizinkinin üzerine bindirmek çok kolaydı. Döllenme ve gebe kalma anlaşmasını ben yaptım. İşime geldiğinde dünyanın seni bir bütün olarak görmesini sağladım.

Telepatik zihin kontrolü, diye düşündü Auden. Irkları arasında zor ama bilinmeyen bir şey değildi. Özellikle de söz konusu olan Shoshanna gibi güçlü bir telepatsa ve kızının hasarlı beynine yıllarca engelsiz bir şekilde erişebilmişse.

Bu düşünce Auden'in midesini bulandırdı.

Ancak olaydan sonra kalıcı olarak sorumluluk almaya çalıştığımda transfer bozuldu ve bir parçamı sende bıraktım. Eğer ölürsem, psişik şok seni de öldürecek.

Auden'in nefesi hızlandı, Shoshanna'nın söylediklerini hızla aktarırken eli Remi'nin kolunu sıktı, sonra annesine döndü. "Neden en başta benim içime transfer olmaya çalıştın?" diye sordu yüksek sesle ve aynı zamanda telepatik düzeyde. "Aktarımınız için bir çocuk yarattınız -yüksek Dereceli bir telepat olmasını sağlamak için tasarlanmış özel genetiğe sahip mükemmel, bozulmamış bir beyin."

Bir tereddüt, bir beyaz gürültü hissi. *Fetüs. Fetüse mümkün olduğunca çabuk girmek istedimO henüz oluşurken içine girmek ve gelişimini etkilemek daha iyiydi.*

Auden kaşlarını çattı, çünkü bu hiç mantıklı değildi. "Beynim yaralı. İçime girdiğinde bozulmayacağına dair hiçbir garantinin yoktu."

Bekleme tesisi. Bundan daha iyi. Beyin...başarısız..

Tereddüt şimdi daha belirgindi, Shoshanna'nın sesi gidip geliyordu, tonunda bir parça kafa karışıklığı vardı. "Hepsi orada değil," dedi Auden Remi'ye, annesinin onu duyup duymadığından ya da aklından geçenleri bilip bilmediğinden emin değildi ama bunların hiçbiri önemli değildi. Çünkü seçim açıktı. "O yaşadığı sürece yavrumuz risk altında."

Remi'nin çenesi çalıştı, ses tonunda bir hırıltı vardı. "Peki ya sana yönelik tehdit?"

Auden'in gözleri erimiş buzul havuzları gibiydi, bozulmamış ve berraktı, kararlılıklarında en ufak bir dalgalanma yoktu. "Cevabı biliyorsun Remi'm. Sen de aynı seçimi yapardın." Parmaklarını onunkilere dokundurdu. "Ben

tek üzüntüm" -sıkı kelimeler, şimdi öfke içinde acı- "bizimle ne olabileceğini asla bilemediğim için."

Öfke Remi'nin boğazında bir leopar hırıltısıydı ama onu başka türlü ikna edemeyeceğini biliyordu. Çünkü o da aynı seçimi yapardı. Bir yavru için hayatını feda etmek mi? Bu bir soru bile değildi.

Ama Auden'ı öylece şeytana teslim edecek değildi.

Elini kavradı, pençeleri tenindeydi. "Bana açıl, Auden. Sana uzanırsam, *açarsın*."

Ama o başını salladı. "Hayır. O hâlâ bir Gradient 9.5 telepatı ve beyni bir şekilde kendinden bir parçayı bana aktarabilecek kadar işlevsel. Nasıl olduğunu bilmiyorum, sanırım kaba kuvvet kullanarak çünkü bu fikir katıksız bir delilik. Eğer bir şekilde benim aracılığım ile senin aklına girmeyi başarır, seni bir silah olarak kullanacak, tüm sürünü kullanacak."

Remi ona değişen kalkanların çok güçlü olduğunu söylemek istiyordu ama bu burada geçerli değildi. Çünkü çiftleşme bağına izin verirse, kalkanların veya duvarların ötesine geçecek kadar derin bir seviyede bağlanacaklardı. "Siktir!" Bir kükreme sesi çıktı.

Parmaklarını onunkilere doladı. "Ne olursa olsun, hiçbir şeyden pişman olmadığımı bil." Bakışları ona doğru parlıyordu. "Liberty'nin ona olan aşkımın beni *yarattığını* bildiğinden emin ol. O benim kalp atışım, ruhum ve aşkı anlamamın nedeni." Parmakları çenesine dokundu. "Seni seviyorum, Remi Denier. Sonsuzluğa baktığımda her karede seni görene dek."

Remi konuşamıyordu, göğsü kalınlaşmıştı. "O hâlâ kafanın içinde mi?"

Auden annesine baktı. "Parçalanmış düşünceler. Bana birbirimize bağlı olduğumuzu, ayrılmak için artık çok geç olduğunu söylüyor." Bir duraklama. "Sanırım haklı. O diğer Auden. Ben parçalanmadım. Parçalanmadım. O benim bir parçamın üzerine kendini damgaladı."

"Ama sonunda sen kazandın." Sesi titreyerek onu kabaca bedenine sardı. "Liberty'ye olan aşkın kazandı."

Auden geri çekilmeden önce uzun bir süre ona sarılmasına izin verdi. "Remi, Remi'm." Yatağa doğru dönmeden önce yüzünde tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Remi hırladı, kedisi o buruşuk bedeni yüz parçaya ayırmak istiyordu, öfkesi acısına karşı etkisiz bir kalkandı.

"Güle güle anne." Auden annesinin kalbine güç veren makinenin fişini çekti, ardından solunum tüpünü çıkardı... tam da kıyamet koptuğu sırada.

Tünelde ayak sesleri, bağırışlar, Shoshanna'nın etrafındaki makinelerin tüm alarmları çalıyordu. Ama Remi'nin umurunda bile değildi.

Çünkü Auden kasılıyordu ve ona baktığında gözlerinin sklerası kırmızıya boyanmıştı. Yere yığılmadan önce onu yakalayan adam, Shoshanna'nın kalbi dururken makinelerin attığı çığlıkların sadece periferik olarak farkındaydı.

Charisma Wai bir kalp atışı sonra elinde bir silahla odaya girdi, doktor da peşindeydi. Remi, hemşirenin "yaşam hatlarının" bağlantısını kestiklerini bağırmadan önce bile onları çağırdığını düşündü. Doktorun yanağındaki pençe izleri kanıyordu, Wai'nin bol uyku pantolonu ise dizinden yırtılmıştı.

Rina ve diğerleri. Wai'nin erken harekete geçirdiği saldırı ekibine karşı savaşmak. Şimdi, adamları aynı ekibi meşgul ediyordu çünkü Rina, Remi'nin ince bir Psy kadını ve koşmaktan nefes nefese kalmış formsuz bir doktorla kolayca başa çıkabileceğini biliyordu.

Wai, kafasını bedeninden ayırmadan önce ona ateş edemez ya da psişik bir saldırıyla vuramazdı.

Ama bu Auden'ı kurtarmayacaktı. "Konsey Üyesi Scott transferi tamamladı," dedi hırıltılı bir sesle.

Charisma'nın gözleri büyüdü. "Ne?"

"Vücudu iflas etmek üzereydi. Yönetim kararını o verdi ama fizyolojik bir sorun çıktı," dedi Auden'ın bedeni kollarında kaskatı kesilirken. "Bununla başa çık!"

Silah Charisma'nın elinde titredi. "Nasıl-?"

"Auden'in beni bulmasının tesadüf olduğunu mu sandın?" diye bağırdı. "Konsey Üyesi ve benim bir anlaşmamız var. O geri dönecek ve biz de sürümü geleceğe götürecek kadar büyük bir ödeme alacağız. Şimdi *kıınıl*da!"

Wai başını salladı. "Hayır, bunu neden yapsın ki?" Ama eli titredi. "Halkınız bize saldırdı."

Hırladı. "Bazıları kararına katılmıyor. Onları halledeceğim -Bu benim işim. Ya şimdi işini yaparsın ya da Konsey Üyesi'nin ölmesine izin verirsin!"

Silahını bırakan Wai, doktoru ileri doğru itti. "Gidin!"

"O ceset öldü," diye tersledi Remi, doktor yataktaki bir deri bir kemik kalmış bedene yöneldiğinde. "Eğer işe yaradıysa, o bu bedenin içinde." Ve eğer öyleyse, Auden'a verdiği sözü tutacak ve onun işini bitirecekti.

Bu eylem hayatı boyunca peşini bırakmayacaktı ama başka bir yol izlemek, onun cesaretine ve kızına olan sevgisine tükürmek olurdu.

Ayağa kalktı, Auden'ın artık gevşemiş olan bedeni kollarındaydı ve ikinci yatağa yöneldi.

İki yatak. Biri Shoshanna için. Biri de o küçücük ve savunmasız zihne tecavüz edebilmesi için akla hayale gelmeyecek yöntemlerle kendisine bağlanması gereken bebek için.

"Doğru, doğru." Dr. Verhoeven onu takip etti.

Auden gevşemiş olsa da gözleri göz kapaklarının altında hızla hareket ediyordu. Shoshanna'nın ölmekte olan bedeninin yankısı damarlarında buza yol açmıştı ama kokusu... hâlâ Auden'dı.

Ta ki öyle
olmayana
kadar.

Geri .

Kayı

p.

Arkay

a.

Savaşırken, kendi zihnine, kendi benlik duygusuna tutunmak için bir savaş verdiğini fark etti. "Başarabilirsin," dedi, doktorun duyup duymamasını umursamadan - diğer adam şüphesiz ona inanacaktı

Shoshanna Scott ile konuşuyordu. "Geleceği düşün." *Özgürlüğü düşün.*

dikkati dağılmışken cebinden çıkardığı küçük örgü şapkayı kızın esneyen açık eline yerleştirdi.

İçgüdüsel olarak onun etrafında kenetlendi.

- - -

AUDEN bir savaş telepatı değildi. Güçlü bir telepat hiç değildi. Annesinin can çekişirken vurduğu ve bir şekilde zihnine *bağladığı* psişik dallarla savaşacak silahlara sahip değildi. Ne onu kesecek bir bıçağı, ne de onları yakacak bir asidi vardı. Bebeğinin doğmakta olan güçlerine ulaşabilirse ne âlâ.

Kimse onun küçük kızını kullanamazdı.

Sahip olduğu şeylere -yırtıcı bir sevgi ve şiddetli bir öfke- ve bunların onu zayıf düşmüş annesinden daha güçlü kıldığının bilincine yaslandı. Shoshanna'nın darbelerine karşı koymak yerine, Shoshanna'yı öfkesiyle örttü, neredeyse viskoz bir niteliğe sahip olan öfke, Shoshanna'nın saldırılarını boğan kalın bir ağdı.

Auden zihninin bunu yapabildiğini bilmiyordu ama o bir psikometrikti. Ne zaman bir iz hissetse duygulara *dokunurdu*. Aynı duyguların ondan bu garip ve neredeyse dokunsal şekilde çıkması mantıklıydı.

Forumdaki arkadaşları mutlu olacaktı. Onlara katil psikometri diye bir şey *olduğunu* söyleyebilirdi. Auden da onlardan biri olmaya niyetliydi.

Kesin şunu! Kaybettiğini !

Shoshanna'nın emrini görmezden gelen Auden öfke pompalamaya devam etti. Sevgiyi de kullanabilirdi ama bu değerli duyguyu, biyolojik terimler dışında ona hiçbir zaman annelik yapmamış bu kadın için harcayacak değildi.

Aynı zamanda, kendi gücünün Shoshanna'ninkini çevreleyeceği ve boğucu bir tuzak oluşturacağı anlamına gelen stratejik bir değişiklik yaptı. Bir ürperti

kalbinde. Bu tür bir strateji onun yetki alanına girmiyordu. Bu annesinin yeteneklerinin bir parçasıydı.

Bleedover.

Auden kalbini çelikleştirdi. Panik yapamazdı, zaten olmuş olana karşı çıkamazdı. Ve daha önceki transfer girişimleri sırasında annesinin içinde bıraktığı neyse, o parça artık Shoshanna değildi. Çünkü eğer öyle olsaydı, Auden'ı raydan çıkarmaya çalışırdı.

Bunun yerine, Auden'ın her parçası -Shoshanna tarafından içine sokulan soğuk ve stratejik unsur bile- Liberty'yi korumak için savaşıyordu... ve Remi'ye, ona güvenmenin ne olduğunu öğreten bu adama geri dönmek için.

Verdiği her sözü tutmuş, onu asla hayal kırıklığına uğratmamış, şimdi bile onun için savaşıyordu.

Vahşi bir güç, zihninin çevresinde sinsice içeri girebilmek için kapıyı açmasını bekliyordu.

Remi.

O kapıyı açamazdı. Annesinin bir yolunu bulup içeri sızması, Auden'ı güvende tutan ve şimdi bebeğinin hayatı için tüm sürülerini dağıtmaya hazır olan harika insan grubuna köpüren deliliğini bulaştırması için en ufak bir ihtimal bile varken olmazdı.

Sen zayıfsın! Hiç şansın yok! Bu aptalca oyunu bırak. Sinir bozucu. Auden'ın kalkanlarına karşı keskin telepatik darbeler... ama darbeler zihninin içindeki duyguların dokunsal kalınlığına takılıyor ve en iyi ihtimalle sıkıcı vuruşlar oluyordu.

Umutsuz görünüyorsun anne, dedi. Sevgili hemşire beyninin kritik durumda olduğunu söyledi. Daha ne kadar ? Shoshanna'nın artık onun bir parçası olan parçasını, soğukkanlılıkla düşünebilen ve şimdi fark ettiği üzere saldırmak kadar savunmak için de kullanılabilen parçasını kasıtlı olarak yönlendirdi.

Shoshanna iradesini ve net düşünme yeteneğini insanları incitmek için kullanmıştı. Auden aynı şekilde tam tersini yapabiliirdi.

alet. Çünkü hepsi buydu, bir araçtı ve gelecek yıllarda kendisinden olan herkesi korurken işine yarayacaktı. Özgürlük. Remi. Ve bebeğini kollarının arasına almış olan sürüyü.

Auden yaşadığı sürece kimse RainFire'a ulaşamayacaktı.

Değişkenler! Shoshanna'dan şok edici bir çığlık. *Dönüşenlerle arkadaşlık ediyorsun!*

Bu bir soruyu daha cevapladı. *Bilincini benimkine aktardıysan bunu daha önce bilmemen garip. Görünüşe göre anılarımı ve deneyimlerimi senden uzak tutacak kadar güçlüyüm.* Bu doğrulama karşısında hissettiği rahatlama, damarlarında ona daha da fazla güç veren bir kükreme oldu. *Sen öldün, anne. Yere yığıldığın o gün öldün. Şu anda olduğun şey bir iğrençlik, yarı deli olan parçalanmış bir gölge.*

Zihinsel kulağını acıtan ve vardığı sonuçla ilgili tüm şüpheleri ortadan kaldıran bir çığlık sesi. Tanıdığı Shoshanna asla kontrolünü bu şekilde kaybetmezdi. Auden annesinin hiçbir zaman, *bir kez bile* duygularını gösterdiğini görmemişti.

Ama yarı deli bile olsa, beyin fonksiyonları optimal düzeye yakın olmasa da, jilet gibi keskin saldırı yeteneklerine sahip bir 9.5 telepatı.

Hayır. Auden kaşlarını çattı. Shoshanna'nın artık Auden'la aynı beyin mekanizmasına erişimi vardı; bu da sahip olduğu tek şeyin psikometri ve en temel telepati olduğu anlamına geliyordu. Bu, Shoshanna'nın strateji ve telepatik savaş bilgisini, Auden'in kendi gücünden çalan sonsuz bir yayılım ateşinde kafa karıştırmak ve dikkat dağıtmak için kullanmasıydı.

Auden sahip olduğu tüm şiddetli dokunsal hafızayla kendini geri itti ve bunun yeterli olmadığını biliyordu. İçinde Shoshanna'nın bir parçası olsa bile, bir zamanlar Konsey Üyesi olan bir kadını alt etmek için yeterli saldırı bilgisine sahip değildi. Cephaneliğinde sadece bir psikometrinin beyni olsa bile, Shoshanna kazanıyordu.

Auden fiziksel düzlemde kanadığını hissetti. Kan damarları patlıyor gözlerinde basınçtan ve küçük kanamalar

Zihni şiddeti yeniden yönlendirmeye çalışırken vücudunun derisinde belirliyordu. *Asla pes etmeyeceğim! Yaşamana izin vermektense ölmeyi tercih ederim!*

Bu Auden'ın kumdaki çizgisiydi: Shoshanna burada sona erdi, kötülüğü devam edemedi durduruldu.

Çünkü Auden, bu şeytani "transfer" ve "entegrasyon" gerçekten işe yararsa ve Shoshanna az da olsa düşünmeye devam ederse son kurban olmayacağını biliyordu. Başka bir kurban bulacaktı, hatta Liberty'nin izini bile sürebilirdi.

Beni durduramazsın. Tüylar ürpertici bir güven, Shoshanna'nın kontrolü, pençeli bir telepatik el Auden'ın zihnini kavrarken geri dönüyor, kendi telepatik gücünün her onsu, yapılabileceğini hiç bilmediği bir şekilde yoğunlaşıyordu. Ama Auden'ın elinde, bu eve adımını atmadan çok önce hazırladığı son bir koz vardı.

Bir anneden çocuğuna son bir sevgi gösterisi.

Bölüm 43

Henry zihinsel bozulma belirtileri gösteriyor. Aniden kullanmaya karar verdiğimiz implantların kalıcı bir etkisi mi? Önceki kararlılığı göz önüne alındığında en mantıklı cevap bu gibi görünüyor. Benim benzer şekilde etkilenmemiş olmam tamamen şans.

-Shoshanna Scott'ın özel günlüğü (kişisel arşiv, adres bilinmeyen)

AUDEN hâlâ PsyNet'e olan doğrudan bağlantısını görebiliyor ve hissedebiliyordu. Ok kalkanı bunu etkilememişti. Hiçbir şey bunu etkileyemezdi. Bir Psy zihninin o kadar derinlerindeydi ki, bu ilkel bir şeydi.

Başka bir ağa kilitlenmeye çalışmadan bu bağlantıyı kesmek bir ölüm cezası olurdu. Psişik beyinler psişik bir ağ tarafından sağlanan biyolojik geri besleme olmadan hayatta kalamazdı. Bu havaya benzer bir gereklilikti.

Fiziksel düzlemde bilincine sızan delici bir bip sesi.

Hoşça kal bebeğim, diye fısıldadı Liberty'ye, *seni seviyorum*. Çünkü bebeği hayatta kalacaktı. Onu izleyen Ok şok dalgasını fark edecek, çocuğu korumak için harekete geçecekti. O bilinmeyen Ok'a güveniyordu çünkü Remi'ye güveniyordu.

Seni seviyorum Remi, dedi *Remi* onu duyamasa da.

Hayatına sinsice giren ve ona mutluluğu, zevki, kahkahayı gösteren alfa söz konusu olduğunda içinde öyle büyük bir duygu vardı ki. Liberty'ye olan sevgisinden çok farklıydı.

çok daha fazla pürüzlü kenar ve sert talepler vardı ve bir o kadar da güzeldi.

Keşke sana veda edebilseydim. Keşke sana benim için ne ifade ettiğini söyleyebilseydim. Keşke sonsuza dek yaşayabilseydik.

Ama zamanı dolmuştu; iç kanama geçirdiğini anlayana kadar çizgiyi korumuştı ama Auden aynı psişik bir ölüm sağlamadıkça bedeninin ölümü Shoshanna'nın sonunu getirmeyecekti.

Shoshanna'yı alaşağı etmenin tek yolu Auden'in alaşağı olmasıydı.

Auden bağlantıyı keserken Shoshanna'nın dikkatini dağıtmak için son bir öfke dalgası gönderdi... ama bu öfke, içini yakacak kadar vahşi bir öfkeyle yanıyordu. Pençeleri ve dişleri vardı, muazzam büyüklükte kas ve güçten oluşan bir şeydi. Sanki Shoshanna olan canavara karşı savaşıyor onlarca... yüzlerce... daha fazla... insanın öfkesiydi.

Auden da onlarla birlikte kükredi, aynı yabanilikte ve vahşilikte, psişik pençeleri yatağı kazıyor ve gözleri şekil değiştiriyordu.

İşte o zaman .

Remi onunla birlikte savaşa gelmişti. Sürüsünün her bir üyesinin vahşi öfkesini de beraberinde getirmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bunun tek yönlü bir yol olduğunu biliyordu. Shoshanna ona ulaşamıyordu çünkü Auden'in bile onun nasıl orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Böylece RainFire için korkmadan ilkel fırtınaya teslim oldu ve bu fırtına Shoshanna'nın şimdiye kadar karşılaştığından çok daha şiddetli bir düşmandı. Annesi yeniden toparlanmak için geri çekildi ve bunu yaparken kancalarını Auden'in içinden geri çekti.

Ancak peşindeki avcılar onu kovalamaya devam etti, sürünün öfkesi siyah bir kütleye dönüşerek Shoshanna'yı Auden'in zihninin küçük bir köşesinde inleyip çığlık atana kadar boğdu.

Güle güle anne, dedi Auden.

Remi'nin fırtınası yüzünden mi? Onun seçim yapmasını bekliyordu, kana susamış bir leopar gibi çömelmiş titriyordu.

Tek bir seçenek sadece Özgürlüğü değil, gelecekteki tüm Özgürlükleri koruyabilirdi.

Auden, Shoshanna'nın psişik çekirdeğine çarparak patlamasına neden olan ince bir öfke bıçağıyla annesinin işini bitirdi. Auden, Remi ve RainFire'ın öfkesi Shoshanna'nın parçalarının kaçmasına izin vermedi. Bunun yerine, bir zamanlar Konsey Üyesi olan Shoshanna Scott'tan geriye hiçbir iz kalmayacak şekilde parçalanıp yok olana kadar kediler gibi izlediler.

Auden'ın annesi ölmüştü. Bu sefer, sonsuza dek.

- - -

Doktor Auden'ın kafatasına bir tür ağ yerleştirmeye çalıştığında REMI hırladı. "Kolunun kopmasını istemiyorsan çek şunu!"

Doktor durdu, başladı. "Vücut için elimden geleni yaptım, ama transferi dengelemek için buna ihtiyacı var. Bu konuda çok netti!"

Remi aynı anda Charisma Wai'nin sırtının alt kısmına doğru uzandığını gördü. Yardımcısı yatağın diğer tarafındaydı ve oldukça uzaktaydı ama Remi bir alfa leopardı. Yatağın üzerinden atladı ve Charisma daha silaha dokunmadan, hatta ateş etmeye kalkışmadan onu duvara çarptı.

Kafası duvara o kadar sert çarptı ki, yere yığılırken arkasında bir kan izi bıraktı. Silah işe yaramaz bir şekilde hastane sınıfı betona çarptı.

Pençelerini çıkarmış halde doktora döndü. "Talimatlar değişti."

"Evet, elbette." Doktor geveledi, tam o sırada tesisin her yerinde alarmlar çalmaya başlamıştı. "Fark etmemiştim. Konsey Üyesi ne isterse onu yapacağım elbette."

Remi bu adamın Auden'ın yakınında olmasını hiç istememişti, sadece onun üzerinde çalışmasına izin vermişti çünkü aksi takdirde ölecekti.

"Artık onun doktoru değilsiniz. Sonunuzun Bayan Wai gibi olmasını istemiyorsanız ona dokunmayın."

"Çok kötü kanaması var, onu sadece geçici olarak stabilize edebildim." Dr. Verhoeven Auden'in üzerinde gezindi. "Yapabilirim-"

Ama Remi onu çoktan kucağına almış ve hiçbir Psy'nin ulaşamayacağı bir hızla dışarı fırlamıştı. Rina'nın leopar formunda ona doğru koştuğunu görünce şaşırmadı. Garip ve tuhaf bir şekilde *genç* bir bağ aracılığıyla Auden'a ulaşabileceğini hissettiği anda sürüye bu kadar ağır bir şekilde yaslandığında nöbetçi bunu hissetmiş olmalıydı.

O zaman ekibinin iyi olduğunu biliyordu. Hiçbiri sırayla ona yaslanmamış, sadece vermiş ve vermişti.

"Işınlan!" diye bağırdı ve Okların onlara yardım edebilecek kapasitede olmasını umdu. Çünkü eğer yoksa, Auden'ı ona zarar üstüne zarar veren aynı doktora emanet etmek zorunda kalacaktı. "Dr. Bashir!"

Yönünü değiştiren Rina, yukarı doğru koştu.

Oraya ulaştığında kapak açtı; Wai ya da doktor aceleyle kapağı açık bırakmış olmalı, böylece Rina kolayca içeri girebilmişti. Asansör DNA kodlu olmamalıydı. Güvenlik sistemini her kim kurduysa, giriş bu kadar zorken muhtemelen aşırıya kaçtığını düşünmüştü.

Son merdivenleri üçer üçer çıktı.

Onu bodrumda bekleyen bir Arrow değildi - ışınlayıcının yardım çağrısını yaptıktan sonra leopar formuna geri dönen Rina'nın yanında.

Remi bu özel numaraya sahip olduğunu bile bilmiyordu.

Kaleb Krycek konuşmadı ve Remi'nin ona ulaşmasını beklemedi. Remi, yüksek teknolojlili bir tedavi tesisinin ortasına çıktığında koşunun ortasındaydı, Krycek ve Rina ondan bodrumda oldukları mesafedeydi.

Sikeyim.

İnsanların Krycek'e güç derken ne demek istediklerini anlamıştı.

Bu gerçeği bir kenara iterek Auden'ı sedyeye koydu.

Dr. Beşir'in kendisi odaya girmeye çalışıyordu. Cerrah belki de

Kadın doğum hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Oklar'la olan bağlantıları sayesinde travma yaralanmaları konusunda bolca eğitim almıştı ve hemen Auden üzerinde çalışmaya başladı.

Remi odadan çıkmayı reddetti ama sağlık personeli çalışırken duvara yaslanıp titredi.

Krychek'in yıldızlarla aydınlanmış obsidyen gözleri, Remi'nin hırlamasına neden olan bir yoğunlukla Auden'a baktı.

Kardinal ona döndü. "Bu o değil," dedi neredeyse kendi kendine. "O zaman neden?"

"Bu Auden," dedi Remi, Krychek'in Shoshanna'yı kurtarmak için yanıt verip vermediğini merak ederek.

Pençeleri derisini deldi.

Ama Krychek "Biliyorum." dedi. Sonra da gitti.

"ne kadar... gergin unutmşum," dedi Rina, insan formuna geçtiği için göğsü kabarmıştı. "Onu aramadım. Ben daha telefona ulaşmadan geldi."

Remi'nin neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Tek bildiği Auden'in hayatta olduğuydu. "Diğerleri?" diye sordu, alfa kalbi öğrenene kadar rahat edemiyordu.

"Güvenli. Scott ekibinin eğitimli Dönüşenlere karşı nasıl savaşacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Aptal hayvanlarla savaşacaklarını düşündüler ve sonunda onlardan daha iyi organize olmuş ve daha yetenekli bir taktik ekiple karşılaştılar. Lark diğerleriyle birlikte evi tutuyor ve bodrumda ne varsa ."

Remi başını salladı, gözleri sağlık ekibindeydi ve -insanlarının güvende olduğunu bildiği için kalbi artık ikiye bölünmemişti- sırtını duvara dayayarak yere kaydı.

Rina tekrar kedi formuna geçip vücudunu onun göğsüne yaslariken, çevresel görüşünde yıldızlar belirdi. Sanki onun bu formda daha iyi sağlayabileceği bir şekilde sürü rahatlığına ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibiydi.

"Ona ulaştım," diye mırıldandı, sürü arkadaşının kürkü elinin altında kalın bir altın ve siyahtı ve vücudunun sıcaklığı bir aile okşamasıydı. "Tıpkı

Enerjiye ihtiyaç duyduğunuzda size, Angel'a ya da diğerlerine ulaşabilirim."

Zaira bunun Psy'nin anlamadığı bir tür psişik yetenek olduğunu düşündü. Remi bunun ne olduğunu düşünmedi, sadece işe yaradığını düşündü. Bir alfanın kalbi yaralı ve acı çeken insanlarına uzanıyordu... ama tersi de işe yarayabilirdi.

"Biz çiftleşmedik," dedi. "Buna izin vermedi. Annesinin bu bağı kullanarak bana, sonra da RainFire'a ulaşabileceğini söyledi." İçinde Auden'in olması gereken yerdeki boşluk sızladı. "Ama yine de ona ulaştım. Bunu hissettin."

Leopar başını salladı, o vahşi bakışlarında bir soru vardı.

"Çok genç hissettirdi, bağ, bir şekilde tamamlanmamış ve bulanık." Gülümsedi, sızlayan kalbi gururla kükrüyordu. "*Libby*. Annesi kadar sert, tatlı ve vahşi bir yavru. Bana kan bağıyla bağlı." Başkaları bir çocuğun nasıl olup da bir Dönüşen Alfa'ya kan bağıyla bağlanabildiğini ve hâlâ PsyNet'e bağlı olduğunu anlamaya çalışabilirdi ama bugünden sonra bu bağ hakkında hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Liberty, Remi'ye ulaşmak için bilinçli bir seçim yapacak kadar büyük değildi. Hayır, sürüdeki her yavru gibi o da korktuğunda alfasına koşmuştu ve alfası canavarlarla savaşırken onu pençeli kucağında güvende tutmuştu.

Sadece... yeterince hızlı, yeterince güçlü olup olmadığını .

Çünkü Beşir hâlâ komutlar yağıdırıyor, daha fazla kan, daha fazla ilaç istiyordu ve Auden hastane yatağında, çarşafı kırmızı çizgilerle lekelenmiş halde hareketsiz duruyordu. Remi artık ona ulaşamıyor, onu harekete geçiren sevgi ve öfke fırtınasını hissedemiyordu.

Liberty sadece bir bebektir. Fırtına çıktığında uyuyakalmıştı.

Auden'in şu anda kendisinden ne isteyeceğini bildiği için ayağa kalktı ve Rina'ya kalmasını, Remi'nin eşi olan ölmekte olan kanlar içindeki kadına göz kulak olmasını işaret etti.

Hastane odasının karmaşasından çıktıktan sonra bir telefon görüşmesi yaptı. "Finn, Libby nasıl?"

"Zaira ve odada daha önce hiç görmediğim bir Arrow'u görmeden hemen önce hayati belirtiler arttı. Sanırım bahsettiği ışınlayıcı o-Alejandro. Bir dakika sonra yavru uyukluyordu, tüm istatistikleri stabildi. Kokusunda korku yok. Bekle, Zaira'yla konuşabilmen için seni hoparlöre alacağım."

Zaira ona "Bugün Auden'ın kalkanlarını tutan bendim," dedi. "Her ne olursa zihninin üzerindeki ikincil kalkanı yok etti ve Liberty'yi etkileyebilecek psişik bir patlamaya karşı beni uyardı. Onu korumaya hazırdım ama sonunda gerek kalmadı." Sesinde bir soru vardı.

Remi cevap vermeden önce Finn tekrar hatta geldi. "Remi, Liberty'nin başı yine dertte." Sesi değişti. "Hey, şimdi, ufaklık. Seni yakaladım. Şşş." İnce, ince bir çığlık hattan Remi'ye ulaştı. "Bir sorun var."

Remi yavrunun duyabileceği kadar yüksek sesle hırladı, sonra ağlamalar hıçkırıklara dönüşene kadar göğsünde mırıldandı. Finn onun uyuduğunu fısıldayana kadar bunu sürdürdü.

"ulaşamadığı için korkuyor," dedi Remi, sesi sertti. "Auden çok kötü yaralanmış. Bebeği engellemek için bir şey yapmış olmalı. Libby'nin bunu yapmasını asla istemez-" Remi'nin tüm göğsü kendi üzerine çökmekle tehdit ediyordu. Bunu söyleyemezdi, Auden'ın ölümünün olası tepkisinden bahsedemezdi.

"Anlaşıldı." Zaira'nın ses tonu sert kelimenin ima ettiğinden daha yumuşaktı. "Çocuğu psişik şoka karşı kozalayabilmek için yakından izlemeye devam edeceğim."

"Auden'ın kalbini koruyorsun, Zaira. Bunu asla unutmayacağım."

"Bir zamanlar benimkini korumuştun Remi," diye hatırlattı Zaira'ya benzer bir sesle. "Aramızda hesap defteri yok. Asla."

"Seni hoparlörden çıkardım." Finn'in sesi. "Ne oldu? Biri Auden'a saldırdı mı?"

Remi şifacıya Shoshanna'nın bilinmeyen bir süreçle bilincini aktarmaya yönelik psikotik girişimini anlattı. "O ve Auden zihinlerinin içinde dövüştüler. Ayrıntıları bilmiyorum, sadece Auden kazandı."

Çünkü Auden kaybetseydi, Liberty annesinden uzak kalmayacaktı ve Finn sadece Liberty'nin kokusundaki korkuyla ilgilenmeyecekti; Shoshanna onu sonsuza dek yaşamak için korkunç arayışında kullanmaya çalışırken bebeğin kokusu kusursuz soğuk metalle sıırılsıklam olacaktı.

"Sürü enerjisini Liberty aracılığıyla ona aktarabildim, ancak bundan önce verilen hasar..." Elini duvara dayayarak itti. "Sahip olduğu *her şeyi* verdi."

"Yapabilir misin-"

"Hayır," diye araya girdi Remi, arkadaşının ne ima ettiğinin farkındaydı. "O da beni engelledi." Remi'nin kalbine girmeyi başaran tek kadından son bir onur ve cesaret hareketi. "Ulaşmaya çalıştım."

Eğer kız önünde kan kaybından ölüyor olmasaydı, çiftleşme bağı için asla zorlamazdı. Bunun bir seçim olması gerekiyordu. *Onun* seçimi. Ama çiftleşme bağıyla birlikte onunla ve sürüsüyle doğrudan bir bağlantı kurulacaktı ve bir Dönüşen sürüsünün enerjisi ilkel ve güçlü bir şeydi.

Ama Auden denemesine bile izin vermedi.

Onu eşini kaybetmenin bitmeyen kederinden koruyordu. Sanki çok geç değilmiş gibi, Remi'nin kalbi sonsuza dek Auden Scott adıyla dövmelendi.

Bölüm 44

PsyNet'in benim bölümüm büyük ihtimalle sağlam kalacak. Nedenini bilmiyorum ama tüm eyaletteki en istikrarlı parça burası ve merkezime yakınlığı sayesinde içinde orantısız sayıda yüksek Dereceli Psy var.

PsyNet adalarının oluşturulmasında yapılan deneylere göre, Gradyan yükü, sahip olduğumuz her şeyi alsa bile onu tutabilmemiz için yeterince çarpıktır.

Mültecilere yer var ve ben empatilere öncelik vermemizi öneriyorum. Her şey Psy'nin duyguları hayatlarımızdan silmeye karar vermesiyle ve E'yi de bununla birlikte öldürmesiyle başladı. Görünüşe göre hayatta kalma savaşına tam tersi bir seçim yaparak başlamalıyız.

-Nikita Duncan'dan İktidar Koalisyonuna (18 Kasım 2083)

KALEB, NetMind ile temasa geçmeye ÇALIŞMADI.

Neosentience çaresiz isteğini gönderdiğinde soluk ve zayıftı. Bir leoparın görüntüsü. Yardıma ihtiyaç duyulduğuna dair iniltili bir izlenim.

Bu görüntüye tereddüt etmeden kilitlenmişti, ancak NetMind'in bunu ona neden gönderdiğini anlamamıştı.

O leopar da ona şok içinde bakmıştı.

Sadece birkaç kalp atışı sonra Auden Scott'ı pençeli elleri, kahverenginin sayısız tonunda dağınık saçları, yeşil ve altın rengi gözleri bir adamın kollarında görmüştü. O zaman mantıklı gelmişti. Elbette bir PsyNet adası yaratma gibi nadir bir yeteneğe sahip olan Shoshanna Scott'ın kızı olacaktı. Küçük bir hediye, Ağrı kurtarmaya yetmez ama

Yüzlercesini ya da yeterince güçlüyse belki de binlercesini kurtarmak için.

Sonra NetZihin ona bir kez daha fısıldadı, ağır bir olumsuzluk duygusuyla.

O değil. Ama yine de NetMind'in değerli enerjisini kurtarmak için harcayacağı kadar önemli. Bir çocuğu olabilir miydi? Elbette bu imkânsızdı. Auden sadece yirmi dört yaşındaydı ve Kaleb hamilelik söylentileri duymamıştı.

Kaleb!

Vasic'in çağrısına hemen yanıt verdi. PsyNet'in büyük bir bölümü daha çöküyordu.

Auden Scott'la ilgili tüm düşünceler aklından çıkmış, dikkatini sadece kurtarabildiği kadar çok hayatı kurtarmaya vermişti, her ne kadar durdurulamaz bir barajı tek bir parmağıyla tıkadığını hissetse de.

Günler. Sadece günler.

Ölümcül arızadan önce PsyNet'in sahip olduğu tek şey buydu.

Bölüm 45

Maddi ve manevi tüm dünyevi mal ve varlıklarımı tek biyolojik çocuğum Auden Scott'a (daha Önce Auden Jackson) miras bırakıyorum. Miras bırakılan eşyaların tam listesi için Ek A'ya bakınız.

-Shoshanna Scott'ın Son Vasiyeti

Bodrumdaki olaylardan KIRK SEKİZ SAAT SONRA Auden tertemiz yatıyordu ve üzerinde masmavi bir hastane önlüğü vardı, saçları başının etrafında yumuşak bir hale oluşturunuyordu çünkü Remi saçlarını Shoshanna'nın sığınağına girmeden önce yaptığı o cezalandırıcı topuzdan kurtarmıştı. Vücudu kablolar ve ince tüplerle onu izleyen ya da besin ve ilaç sağlayan çok sayıda makineye bağlıydı.

Yüzü yumuşaktı, Auden eser yoktu ve Dr. Bashir'in son taramalarına göre beyin aktivitesi yavaşlamıştı. "Sürünüzün doktoruyla konuştum," demişti yorgun doktor Remi'ye bir saat önce, birkaç saat uyumak için ayrılmadan önce.

"Bana Bayan Scott'ın beynindeki daha eski yaralanmalar hakkında bilgi verdi. Son taramalarda net değildi, çünkü maalesef daha fazla hasar var. Uyanana *kadar* -eğer uyanırsa- bu hasarın sonuçları hakkında hiçbir fikrimiz olmayacak."

Remi elini Auden'in elinin etrafında sıktı, bu olağanüstü kadını defalarca incittiği için kadere öfkelenildi. Ve yine de... "Mecbur kalsan hepsini tekrar yapacağını biliyorum."

Kapı çalındı.

En iyi arkadaşının kokusunu çoktan almış olan Remi ayağa kalktı ve diğer adamın onu sımsıkı kucaklamasına izin verdi. Angel insanlara yakınlaşmayı sevmeyebilirdi ama bunu yaptığında kendini tamamen kaptırırdı.

"Her şeyi getirdin mi?" Remi boğazındaki yumruyu atlatıp konuşabildiğinde sordu.

"Evet." Angel ona küçük bir sırt çantası uzattı. "Yavrunun eşyaları içindeki çantada." Kaplan Auden'a baktı. "Bozukluk var mı?"

Remi başını salladı. "Hemşire Evans -gri bukledi, kısa boylu, kahverengi gözlü- onu hemşire odasından alabilir misin? Başka kimsenin içeri girmesine izin vermeyin."

Angel bir kedi sessizliğiyle ortadan kayboldu ve Remi'nin önceden konuştuğu kıdemli hemşire kısa süre sonra odadaydı. Angel dışarıda nöbet tutarken Evans tıbbi hatların bağlantısını kesti ve Remi hızla Auden'ı hastane önlüğünden çıkarıp Remi'nin büyük tişörtlerinden birini giydirdi. Evans daha sonra hatları tekrar bağladı. "Umarım işe yarar Remi," dedi Sessizlik'in mantıklı yüzüne ve bir şifacının nazik kalbine sahip kadın.

Remi'nin başını sallayışı kesik kesikti, dikkati Auden'ın üzerindeydi. Zaten ten ayrıcalıklarına izin vermemiş olsaydı bunu yapmazdı. Yıllardır giydiği için kokusu liflerine işlemiş olan tişört yumuşacıktı ve kesinlikle onun izleriyle doluydu.

Hemşire çıkarken kapı tıkırdadı.

Auden'ı tekrar battaniyenin altına yerleştirdikten sonra, Sass'ın ona verdiği eşarblı saçlarının altına nazikçe yerleştirmek için başını kaldırdı. Auden'a birlikte geçirdikleri o güzel gecede uyumak için neden bukledlerini sardığını sormuş, Auden da ona bazı liflerin saç tellerini dolaştırmaktan ve kırılmaktan koruduğunu söylemişti.

Remi eşini korumak için her şeyi yapardı.

Saçlarını ipeğe siper ederek Liberty'nin örgü şapkalarından birini Auden'ın avucuna koydu.

Tıbbi personele, erişim için gerekirse tişörtünü ortadan kesmelerini söyleyecekti, ancak izinin ve

Liberty'nin sesi Auden'ı zihninde gittiği yerden geri çağırırdı.

Birkaç dakika sonra bir kapı daha çaldı. "İçeri girmek güvenli mi?" Angel sordu.

"Evet."

Kaplan bir yerlerden bulup getirdiği tek kullanımlık kahve fincanını havaya kaldırdı. "İç. Yiyecek de getirdim, çünkü bu yerde sadece besin çubukları olmayacağından emin değildim." Başka bir sırt çantası almak için dışarı eğildi.

Remi yemekten başka bir şey istemiyordu ama Angel ona tıka basa doldurulmuş bir sandviç uzattığında itiraz etmedi. Bir alfa kedere kapılıp dünyaya küsemezdi. Bunun yerine, "Aynı zamanda bana sürü hakkında bilgi verebilirsin," dedi.

Angel konuşurken, Remi sandviçten acımasızca ısırıklar aldı, hiçbir şey tatmadı.

Auden, diye düşündü, yemeği beğenmediği için onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

Angel, Remi'yi daha kişisel paket konularında bilgilendirdikten sonra, "Indi-mech anlaşması Scott tarafından iptal edildi," dedi. "Beklemeye alınmadı. Sadece iptal ücreti ödenmeden iptal edildi. Fesih bildiriminde, 'Auden Scott'ın ailevi bir darbe girişiminde bulunmak üzere kiraladığı şiddet yanlısı paralı askerler' ile ilişkilendirilmek istemedikleri belirtilmiştir. "

Remi'nin öfkesi kara bir dalgaydı. Para umurunda değildi ama Auden yaşarken, nefes alırken ve Scott şirketlerinde hâlâ *çoğunluk hissesine* sahipken Auden'ı silmeye çalışmaları çok umurundaydı.

Bunu ona mahrem ten ayrıcalıklarını paylaştıkları gece söylemişti.

"Pek çok aile, mülkiyetin bir grup olarak aileye geçmesi ve önemli kararları alan bir yönetim kurulu olmasıyla çalışıyor," demişti, "ama bu annemin zevkine göre fazla eşitlikçiydi, her ne kadar pratikte kimse onun kararlarına karşı çıkmasa da. O

Scott Group şirketlerinin ailenin genel faaliyetlerinin küçük bir parçası olduğu ölçüde kendi özel imparatorluğunu kurdu."

O zaman omuz silkti. "Nedenini bilmiyorum ama vasiyetinde hepsini bana ."

Çünkü Shoshanna, Auden'in çocuğu aracılığıyla kendi mal varlığının kontrolünü ele geçirmeyi planlamıştı.

Shoshanna'nın planlarının çılgınlığı bir yana, açık gerçek şuydu ki, kimse bu mirası öylece silemezdi - hele ki eski Konsey Üyesi Shoshanna Scott'ın emrinde çalışan bir hukuk köpekbalığı ekibi tarafından bir araya getirilmişse. Ve her ne kadar manipülasyonda usta bir vuruş olması amaçlanmış olsa da, başarısız olmuştu. Çünkü Auden mücadele etmiş ve kazanmıştı.

Lanet İskoçlar onun mirasını çocuğu için *çalamazdı*.

Remi elindeki boş kahve fincanını buruşturdu. "Auden hakkında bilgi sahibi olana kadar kimse o aramaları yapamaz."

"İptal mektubu Hayward Scott tarafından imzalanmış ve tıbbi olarak rahatsız olduğu için Auden'in vekaletinin kendisinde olduğu belirtilmiş. Onu araştırdım, Shoshanna'nın küçük kardeşi. Auden'in amcası."

Remi homurdandı. "Auden'in sokaktaki rastgele birine vekâlet vermiş olması daha muhtemel." Leoparı teninde sinsi sinsi dolaşıyordu. "Bence Scotts'ın artık yalnız olmadığını öğrenmesinin zamanı geldi. Ve arkadaşları, Charisma öldüğünde ailenin sistemin kodlarına sahip olmadığını biliyor. Şerefsizler paniklemiş olmalı."

Remi, Bayan Wai'yi duvara fırlattığında boynunu kırdığı ortaya çıktı. Bu konuda kendini iyi hissediyordu. Lomax ve Verhoeven, Remi'nin silahlı bir Wai'ye karşı meşru müdafaa yaptığını doğrulayan adli olarak zorunlu telepatik taramalardan geçtikten sonra da herhangi bir sonuç olmayacaktı.

Scotts ayrıca sağlık personelinin ve onların "izinsiz" tıbbi deneyleri üzerinde herhangi bir bilgisi olduğunu reddetmiştir.

Eski CEO ve şu anda Psy için tasarlanmış bir hapishane nezairethanesine kapatılmışlardı.

Olay sırasında yerleşkede bulunan diğer herkes de aynı şekilde davranmıştı. İskoçlar tüm operasyondan habersiz olduklarını iddia ederek pisliklerini temizlemişlerdi; tüm suçu Charisma Wai'nin üzerine attıklarını duymuştu, yaşananların tamamı hakkında herhangi bir fikirleri yoktu.

Hayatları tehlikedeyken bu pisliklerin oynamaya devam ettikleri oyunlar onu hayrete düşürüyordu. Bitkin bir Aden onu burada ziyaret etmiş, koridordaki sert plas sandalyelerde yan yana otururlarken PsyNet'in sakat durumunu anlatmıştı. "Her an çökebilir," demişti. "Liberty hayatta kalacak - senin onunla olan bağın sayesinde RainFire değişen ağına çekilecek."

"Ekip mi?" diye sormuştu alfa olan adama; sürüsünü koruyamamak onu kahrediyordu, umut için ona bakan tüm bu yaralı Okları.

"İstatistiksel olarak dengesiz sayıda yüksek Gradyanlıya sahibiz. Diğerleri gibi biz de küçük bir özel ağda hayatta kalacağız. Hiçbirimiz bir çözüm bulmaktan vazgeçmedik ama artık saat gece yarısına yaklaştı.

"En kötüsü gerçekleşirse, Ivan Mercant'ın elinde tuttuğu istikrarlı ada da dahil olmak üzere, hayatta kalması öngörülen en yüksek sayı bile mevcut nüfusumuzun yalnızca tek haneli bir yüzdesine eşit olacaktır."

"RainFire ne ? Bize söyleyin, biz ."

Aden, "Zaten bu kadar küçük bir nüfus için elinizden geleni yapıyorsunuz, daha fazla yük kaldıramazsınız," diye açıkladı. "Benim halkım sizinkilerle bağ kurdu. Duygusal bağlar yerel ağıımızı daha da güçlendirecek. Sonunda size yaklaşmak zorunda kalabilir ve bütünlüğe yardımcı olmak için sizden kan bağları başlatmanızı isteyebiliriz. Rahatsız edici olabilir ama sürünüze zarar vermeyecektir."

Remi hiç tereddüt etmeden, "bilin," dedi.

Ekibin lideri yere bakıyordu, omuzları çökmüş ve elleri dizlerinin arasına sarkmıştı. "Ve sizin kendi bölgeniz, milyonlarca Psy'nin birkaç gün içinde öleceği yerden çok uzakta. Çocuklarımız bir mezarlıkta büyümemeyi hak ediyor."

Cesur, sevgi dolu, küçük kedisinin ailesinin, muhtemelen dünyanın gördüğü en büyük can kaybından kurtulacak hamamböcekleriyle dolu olması çok kötüydü. Bunun dehşeti Remi'nin beyninin kavramakta bir şeydi.

Bu yüzden bugün, bu dakika için, düzeltebileceği bir yanışa, dünyanın düzeltebileceği bir parçasına odaklandı.

"Nerede bu Hayward Scott?" diye sordu Angel'a.

"Birkaç saat önce, yetkililer burayı boşaltır boşaltmaz adamlarıyla birlikte yerleşkeye taşındı."

Bu yetkililer İcra'dan değil, İktidar Koalisyonu'nun güçlülerin suçlarıyla ilgilenmek üzere kurulmuş bir kolundan geliyordu. Ekibin her bir üyesi hem psişik düzlemde güçlüydü hem de -en önemlisi- bozulmamış kalmalarını ve kendilerini adalet görevlerine adamalarını sağlamak için empatilerle düzenli seanslar yapıyordu.

Ancak ekip kendi etik kurallarına uymak zorundaydı.

İskoçlar, Remi'nin ahlakının, şiddetten anladığı kadar onurdan da anlayan bir yırtıcı hayvanın ahlakı olduğunu öğrenmek üzereydi.

- - -

Yapacak somut bir şeye sahip olmak ona odaklanma ve enerji veriyordu. Angel'la operasyona gittiğinde Rina'yı Auden'la bıraktı.

Sadece ikisi, çünkü bu gizlilikle ilgiliydi.

Yasal işlem başlatabilirdi ama bu çok uzun sürerdi ve İskoçların *korkmasını* istiyordu. PsyNet'in çöküşü yaklaşırken sergiledikleri davranışlara bakılırsa, bir çıkış stratejileri olduğunu düşündükleri açıktı. Korkuya gerek yoktu.

Bu değişmek üzereydi.

İskoçlar bu duyguyu yakından ve özel olarak anlamak üzereydiler. Özellikle Auden'dan korkmalarını istiyordu, böylece ona kullanıp atabilecekleri bir meta gibi davranmayı bırakacaklardı.

En önemlisi, onu bu kadar uzun süre korkuttukları için onları cezalandırmak istiyordu.

Uyandığında ne yapmak istediğine dair son kararı Auden verebilirdi ama daha önce pek çoğunu çaldıkları gibi bu seçimi de ondan çalmalarına izin vermeyecekti. Gecenin karanlığında Angel'a "Hazır mısın?" diye sordu.

Arkadaşını ancak gece görüşü sayesinde görebiliyordu; yerleşkenin etrafındaki güvenlik ışıklarından epey uzakta duruyorlardı. Remi siyahlar giymiş ve gözleri hariç tüm yüzünü kapatan bir maske takmışken, Angel bir kaplanın çizgilerini takıyordu.

Şimdi onaylarcasına bir hırıltı çıkardı ve hareket ettiler.

O ve Angel, kendi başlarına kaldıklarında pek çok operasyon gerçekleştirmişlerdi, bir kavganın sıcağında diğerinin ne istediğini anlamak için iletişim kurmaya bile gerek duymuyorlardı. Ama bunu en ince ayrıntısına kadar tartışmışlardı, çünkü Angel başka türlü yerleşkenin düzenini bilemezdi.

Remi izlerken, en iyi arkadaşı ışıklara doğru hızla ilerledi ve kasıtlı olarak dış yayınları muhafızlar tarafından görülmesine izin verdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, birden fazla kaplanın yerleşkede sinsice dolaştığı anlaşılıyordu.

Auden'ın Dönüşenleri saldırıya geçti.

Muhafızlar evden dışarı fırladı, bağırarak emirler yağdırdı ve silahlarına uzandı.

Saydı. Aptallar. Hepsi dışarıdaydı. Bunu biliyordu çünkü Angel, Auden yaralandığından beri buraya göz kulak olmaları için bir gözetleme ekibi kurmuştu. Hepsi de İskoçların yılan olduğunu ve yılanların izlenmesi gerektiğini anlamıştı.

Tüm psikopat hatalarına rağmen Charisma Wai böyle embesilleri işe almazdı.

Beceriksizliklerinin bir sonucu olarak, Remi doğrudan eve doğru koşabilirken, her bir muhafız, tek bir atış yapamadan önce ortaya çıkan ve kaybolan kaplanları avlarken dikkati dağıldı. Remi koşarken Angel birkaç kez hırladı ve bir kez daha tüm dikkatlerini üzerine çekti.

Bir kalp atışı sonra Remi evin dışına tırmanıyordu. Psy evi inşa ederken Dönüşenleri düşünmemişti. Bu evde çok fazla el ve dayanak noktası vardı ve bir kedinin yararlanabileceği çok fazla gölge vardı.

Tüm güvenlik ışıkları dışarıya dönüktü ve evin duvarlarını karanlıkta bırakıyordu.

Kendini ailenin odalarının bulunduğu kata nişanladıktan sonra, şimdi açık bir pencereden içeri girdi. Gerekirse bir tanesini kırmaya hazırdı, Angel onları hırpalarken muhafızlardan gelecek bir sonraki gürültü patlamasını bekleyecekti. Ama bir kez daha Psy'nin kibir duygusu onu kurtarmaya geldi. Bu kadar yüksek bir noktadan girmeyi beklemiyorlardı.

Gölgelerle kaplı bir koridordan aşağı inmeden önce bir kedi sinsiliğiyle halıya indi. Elinde ilerleyişini kameralardan gizleyen bir engelleyici vardı çünkü Psy'lar yaklaşmakta olan kıyametten kurtulursa, Remi bazı Psy ailelerinin türler arası bir savaş başlatma arzusuna alet olmayacaktı.

Bu gece burada olduğuna dair kimsenin elinde bir kanıt olmayacaktı. İçeri girdikten otuz saniye sonra kapıyı çaldı. Hayward Scott'ın kapısına sert bir şekilde vurdu. "Efendim."

İçerideki adam kapının kilidini açmak için hareket ettiğinde hışırtılar duyuldu. "Ne oluyor-"

Remi'yle ve Remi'nin elindeki otomatik enjektörün içindeki hızlı etki eden yatıştırıcıyla yüz yüze geldiğinde sözleri bir solukta sona erdi. Psy'nin ilaçlarla arası pek iyi değildi ama sakinleştiriciler konusunda Dr. Bashir'e danışmıştı. Doktor, Remi'nin Auden'ın gelecekte bunlara ihtiyaç duyabileceğini düşündüğüne inanarak ona Psy'yi hemen bayıltabilecek hızlı etkili ajanların kısa bir listesini vermişti.

Dr. Bashir, "Sorun diğerk uğta olacak," demişti. "Hasta uyandığında. Psişik duyuları birbirine karışmış olacak, çözümleri zaman alacak. Ancak listelediklerimde kalıcı bir hasar oluşma ihtimali yok."

Dr. Bashir bu şeyin ne kadar hızlı çalıştığını fazla anlatmamıştı.

Hayward Scott öne doğru yığıldı, neredeyse Remi enjektörü boynundan çekmeden önce bayıldı. Remi, her şeyin telepatik düzlemde yardım için çığlık atamayacak kadar hızlı geręekleřtięinden emindi. Yaşlı adamı bir itfaiyeci hamlesiyle omzuna atarak merdivenlerden indi, gözetim gölgesindeki alanlara yapıştı çünkü kibirli olmanın ve sadece engelleyiciye güvenmenin bir anlamı yoktu.

Ev şimdi daha hareketliydi -hareketleri duyabiliyor, birkaç köşede ışıklar görebiliyordu. Ama burası büyük bir evdi ve evdeki tüm grup Angel'ın sirke çevirdiği alana odaklanmıştı. Remi o anda bir çığlık duydu, arkadaşının kendisini sürekli ve ölümcül bir tehdit olarak görmelerini sağlamak için onlardan birini indirdiğini biliyordu.

Soğuk bir gülümsemeyle Remi muhafızların burnunun dibinden evden çıktı. Dış ışıklarda onu fark etseler bile hiçbir hızına yetişemezdi. Kameralarında tek görecekleri, kendilerinden biriyle yarışan bir insan formuydu.

Angel'a gelince... ülkede hiç kaplan sürüsü yoktu. Sadece arkadaşları ve sürü arkadaşları Angel'ın bir leopar değil kaplan olduğunu biliyordu. Remi "kaplanlardan" oluşan bir saldırı gücü gönderdiğini inkar edebilirdi.

Sadece çok zeki *tek* bir kaplan göndermişti.

On dakika sonra ona katıldı ve Remi dışarı çıkmadan önce paketlerinin yanındaki arka koltuğa atladı. Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Remi'nin tahmin etmesi gerekirse, muhafızlar hâlâ hayalet kaplanları avlıyorlardı.

Arkada bir ışık parıltısı.

"Eğlenceliydi," dedi Angel, Remi'nin dikiz aynasında nadiren gördüğü bir sırtışıla. "Dört tanesini hakladım. Onları canlı bıraktım ama güzelce parçaladım."

Remi'nin kendi sırtışı da acımasızdı. "İskoçlar yola gelmeye karar verene kadar bu pisliği uyuşturmak zorundayız."

"Daha fazla teşvik için aileye serçe parmağını astarlı bir kutu içinde gönderebiliriz."

"Bazen çok korkutucu oluyorsun, melek dostum." Çünkü Angel'ın - koruyucu ve son derece sadık Angel'ın- bunu kastettiğini biliyordu.

Angel'ın çekiştirdiği hışırtısında bir omuz silkme sesi duydu. "Bazen piçlerle kendi seviyelerinde oynamanız gerekir."

Böyle zamanlarda Remi, Angel'ın Remi' bile konuşmayı reddettiği çocukluğunun kayıp yıllarını merak ederdi. "İskoçlar kan bağıyla ilgilidir ve Hayward ortadan kaybolursa yaşı uygun başka kimseleri yok."

Remi baygın adama hiç acımadı; adam Remi'nin yaralı arkadaşından faydalanmaya karar vermişti. Şimdi bedelini ödüyordu.

"Aile biz ne dersek onu yapacak." Ya da daha fazlası karanlık bir gecede bir leoparın pençeleriyle karşılaşacaktı.

Söz konusu eşi ve çocuğu olduğunda Remi oyun oynamazdı.

Bölüm 46

PsyNet durumu: Kritik. Otuz altı saat içinde tamamen çökeceği tahmin ediliyor. Kitlel kayıplar beklenmektedir.

İnsan İttifakı ve tüm büyük Dönüşen gruplarının işbirliği hayatta kalma projeksiyonuna dahil edilmiştir, ancak Dönüşen ağlarıyla birleşme ve/veya acil durum önlemi olarak insanları küçük Psy ağlarına dahil etme girişimlerinin olası başarısı veya başarısızlığı Net başarısızlığa kadar bilinmeyecektir.

ShadowNet de mültecileri kabul etmeye hazır ve bekliyor, ancak bugüne kadar yapılan deneyler, doğrudan bağlantıların mümkün olmadığını ve zaten ShadowNet'te bulunan bir kişiyle duygusal bir bağ yoluyla yapılması gerektiğini gösteriyor.

Mevcut tahmin: %92 Psy yaşam kaybı.

-PsyNet Araştırma Grubu'ndan İktidar Koalisyonu ve EmNet'e Rapor
Alfa (21 Kasım 2083)

Acil Müdahale Ağı Direktörü ve StoneWater ayılarının alfasının eşi olan SILVER MERCANT, ajandasında az önce beliren rapora baktı. O biliyordu. Hepsi biliyordu. Ama bunu siyah ve beyaz olarak görmek...

Omuzları kaskatı kesilmiş bir halde masasından uzaklaşarak Küçük bir kutup ayısı yavrusunun tahta bloklarla oynadığı yere, altına baktı. "Dima?" dedi, annesi ayak işlerini yaparken bakıcılık yaptığı çocuğa kollarını uzatarak.

Uyku vakti yakın olduğu için uykulu ve tembel olan çocuk, mutlu bir şekilde ona sarılmak için geldi ve kadın da onu gözleri gibi sımsıkı tuttu.

yandı ve kalbi eşine doğru uzandı. Valentin çöküşten sağ çıkmasının ve ailesinin hayatta kalmasının sebebiydi.

O ve erkek kardeşi ayı klanıyla çiftleşmişti ve aralarında, ailenin geri kalanını klana dahil edebileceklerinden neredeyse emindiler.

Çünkü Ena, kopmaz sevgi ve sadakat bağlarıyla birbirine bağlı bir aile kurmuştu.

Ama neredeyse kesin olan tam bir kesinlik değildi. Ve tehlikede olan sadece Mercant ailesinin hayatı değildi. Yarı uykulu Dima'yı kendine doğru çekerek, her gün birlikte çalıştığı tüm insanları, hiçbir çıkış yolu olmayan tüm iyi ve onurlu insanları düşündü.

Ve çocuklar.

Gümüş, Dima'yı uykusunda küçük ayı homurtuları çıkarmasına neden olacak kadar sıkı. Kucaklamasını hemen yumuşatarak başını öptü. Elinden gelse PsyNet'in tüm çocuklarını kucağına alır, onların hayatı için kendi hayatından vazgeçerdi. Kocaman yürekli ayı dostu da aynısını yapardı. Ama işler böyle yürümüyordu, masada hayatların değiş tokuşu yoktu.

PsyNet'in çöküşü yavaş bir erozyondan aniden yaklaşan bir dönüştüğünde, geçtiğimiz haftalarda tüm dünya elini taşın altına koymuştu. , insanlar, Unutulmuşlar, mümkün olan her şekilde yardım etmeyi teklif etmişlerdi ama PsyNet'in en başta var olmasının nedeni var olması *gerektiği*ydi.

Beklenmedik durumların her biri -en düşük ihtimalle bile olsa- amaçlandığı gibi gerçekleşse bile, milyonlarca dolarlık bir açıkla baş başa kalacaklardı.

Milyonlarca hayat. Milyonlarca kalp. Milyonlarca ölüm.

Yüzünü Dima'nın yumuşak kürküne saklayan, birçokları için buz kraliçesi ve Valentin için sevgili eş olan Gümüş Merkant, sessiz ve sıcak gözyaşları döktü.

Bölüm 47

Jaya, tatlım, senin için bir hastam var. Bedensel travma ve beyin hasarı sonucu komada. Şu anda işlerin zor olduğunu biliyorum ama birkaç dakikan bile olsa ona yardım edebileceğini düşünüyorum.

-Sascha Duncan'dan Jaya Laila Storm'a mesaj (21 Kasım 2083)

"Yavrumuzu ısınması için biraz taşıyıcısına koyacağım." Tanıdık ve sevilen bir sesin derin gürültüsü. "Libby'nin artık kuluçka makinesine ihtiyacı yok ama Finn seninle ziyaretleri sırasında bu taşıyıcıyı kısa aralıklarla kullanmamı istiyor."

Auden ten tene temasın kaybını bir uzvunun gibi hissetti, Göğsündeki küçük sıcaklık aniden yok olmuştu... ama kaybı çok derindi çünkü sevinci daha da derindi. Remi bebeğini ona getirmişti. Körelmiş ve pamuklara sarılmış hislerine karşı bir mırıltının gümbürtüsünü duymadan önce bile onun olduğunu biliyordu.

Yavrumuz.

Libby'yi sahiplenmişti, onu hayatıyla koruyacaktı. Libby asla yalnızlığı bilmeyecek, asla tek kullanımlık muamelesi görmeyecek, neden yeterince iyi olmadığını merak etmeyecekti. Bütün bir sürü tarafından ama en çok da Auden'ın kalbine sahip olan adam tarafından sevilerek büyüyecekti.

Zaman zaman pençelerinin kalkanlarına değdiğini, leoparının içeri girmek istediğini hissedebiliyordu. Onu geri tutmuyordu, gücü yoktu. Zihni sadece kırılmıştı, onu dışarıda tutan kalkanlar hayatta kalmaya kararlı bir psikometrinin son umutsuz eylemiydi. Kalın, neredeyse

Bilincini kaybetmeye başladığı anda dokunsal kalkanlar devreye girmişti.

Düşünce neredeyse oluşmadan önce fısıldamaya başladı, başka bir yorgunluk dalgası onu yuvarladı. Yaşamsal bir aciliyet duygusuyla, başlangıçta dalgalara karşı mücadele etmişti, ancak bunun onu yorduğunu ve karanlığın daha da derinlerine, hiçbir şey hissedemediği bir yere batmasına neden olduğunu fark etti.

Şimdi dalgaların onu sürüklemesine izin verdi ve uyudu.

Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama yüzeye çıktığında Remi'nin orada olduğunu biliyordu. Sesi kemiklerinde titreşiyor ve onun vücuduna doğru kıvrılmak istemesine neden oluyordu, böylece onun hissi her yerini kaplayabilirdi. Ve sonra... *Ah, bebeğim.* İçinden sevgi aktı, Remi'nin göğsüne yerleştirdiği çocuğu kuşatmak için karanlığın içinden yükseldi.

Liberty'nin minik elleri kalkana doğru esnedi ama kalkan onun için bile açılmadı.

Auden için için ağlıyor, bebeğine sarılmak istiyor ama zihninin Liberty için güvenli bir yer olmadığını biliyordu. Çok fazla parçalanmış ve keskin kenar, çok fazla karışık iplik. *Seni çok seviyorum bebeğim.*

Yanağına sert bir el değdi, koruyucu bir sıcaklıkla yüzünü kavradı.

Göğsü, onun olan leopar kadar vahşi bir aşkla kabardı.

Onun kendisiyle konuştuğunu biliyordu ama zihninin içindeki pamuk kalınlığından kelimeleri seçemiyordu. Ve bu zihin, ona çarpan aciliyet gittikçe daha yüksek sesle yükselirken bile tekrar soluyordu.

Ses olmayan zayıf bir ses -kendi sesi değil, annesinin hayaleti değil- uyanması için ona yalvarıyordu. Kelimeleri yoktu, konuşmuyordu ama ölmekte olduğunu ve uyanması için ona ihtiyacı olduğunu anladı. Auden denedi ama zedelenmiş ve hırpalanmış zihni dayanamadı, onunla konuşan varlık ondan istediği bilinmeyen şey karşılığında ona kendi hayatını teklif etmeye çalıştığında bile.

Bir sonraki "uyanışında" yakınında bir yabancının olduğunu fark etti. Tuhaf bir yabancı. Auden'in kilitli zihnine bir iplik soktuğunda Auden'in hiçbir savunmasını tetiklemeyen biri. İstilacı değil, sıcak ve düşünceli hissettiren ve onun için sadece en iyisini isteyen bir dokunuş - ne kadar sıra dışı -.

Yapısal düzeyde, sonda ona kendi yeteneğini hatırlattı. Bir psikometrik mi? Hayır, olamazdı. Psikometri canlı varlıklarla çalışmazdı.

Empatlar yapar, diye mırıldandı zihninin hasar görmemiş bir köşesi. *Psikometri, empatilerin fiziksel aynasıdır.*

Sonda geri çekilmeye başladığında, Auden etrafına bir duygu dalgası sararak onu durdurdu. Bir merhaba. Aynı hızla, empati serbest bırakmak için dalını serbest bıraktı. Zihninin kabuğunun içinde ne kadar yalnız olursa olsun, asla başka bir yaratığı kafeslemeyecekti.

Empat durdu... ve sonra yıldızların aydınlattığı bir otoyolda duygu kıvılcımları saçmaya başladı. Auden bu güzel yapıya baktı ve kanını gümbürdeten bir aciliyetle bir adım öne çıkıp bir yıldız aldı.

İlkel öfke, kızgınlık ve acı. Oh, *ne acı.*

Auden'in koruyucu içgüdüleri kabardı. Remi'ye kim zarar veriyordu? Onları öldürecekti. Ve koştuğunu, kollarında yıldız üstüne yıldız topladığını fark etti. Bebeğinin şaşkınlığını ve Remi'nin acısının yanı sıra annesini özlemekten duyduğu kederi hissediyordu ve Finn de oradaydı. O da çok üzgündü. Oh, ve Rina, Rina onun için ağlamıştı.

Yıldızlar kollarından taşıtı, ama onları toplamaya devam etti, sonunda artık kalmayana kadar ve geriye dönüp baktığında, zihninin onu korumak için oluşturduğu hayatta kalma kalkanının içinden geçtiğini gördü. Zihnindeki kalkan gözlerinin önünden düşmüş, parıldayan mavi bir örümcek ağıyla delik deşik olmuş zihnini ortaya çıkaran bir perde aralanmıştı.

Oh.

Bir hırıltı.

Döndü, ileriye baktı, güldü ve kendisini bu hale getirdiği için öfkeyle hırlayan çömelmış leopara doğru koştu

çok uzun süre beklemek. Durdurulamaz bir güçle ona çarptı ve adam onun zihninde ilkel bir sıcaklık, bitmeyen bir bağlılık ve sınırsız bir sadakat oldu.

Remi, Remi'm.

Eşinin güneşten daha büyük bir kalbi vardı, ona ve *çocuğuna* - çocuklarına- olan sevgisi muazzamdı ve sürüsüne olan sevgisi bir alfa ya da alfanın eşinden başka kimsenin anlayamayacağı bir enginlikteydi.

Onun daha da derinlerine daldı, tutkuyu ve ihtiyacı gördü, kolları bacakları birbirine dolanmış, eli boğazında, vücudu onunkinin üzerinde, ağzı kalçalarının arasında fanteziler kurdu. İçine girerken kalçalarını tutan güçlü eller, zirveden sonra onu okşarken daha yumuşak eller, omurgası boyunca ve boğazında öpücükler.

Şimdi yüzünü ona dönmüştü, göğüsleri göğsüne gömülmüştü, eli onun etini tescilli bir tutkuyla sıkıyordu.

Onun düşünceleri. Arzuları. Onun için.

Auden'ın nefesi kesildi ve onun da nefesini gördüğünü anladı. Ne utanç ne de çekingenlik hissetti. Çünkü o kendisine aitti ve ruhunun her köşesine girmesine izin verecekti.

- - -

REMI'NİN kafası yumuşak ve tehlikeli, şiddetli ve koruyucu şeylerle dönüyordu. Auden'ın parçaları. Onu kollarında tutarken yanına gelmişti. Onun içindeyken, şiddetli güzelliği ve sonsuz ruhuyla onu dizlerinin üzerine çökerten bir fırtına rüzgârı gibi, uyandığını zar zor hissetmişti.

O aşktı, öyle bir *aşk* ki. O bir savaşçıydı, uğruna savaşmaya hazırды. Eşi ve çocuğu. Ona bakan ve ham erkeksi güzelliği gören bir aşıktı. Teninden başka bir şey giymeden hareket halindeyken, eli sikini okşarken, dudakları göğsünde bir yol öperken.

Sonra fantezileri birbirine karıştı, bir oldu ve sadece eşlerin bilebileceği bir bağla öpüşüyorlardı, kalpleri ve zihinleri sonsuza dek birbirine bağlıydı.

Remi'nin yüzünden sevinç gözyaşları akarken bile Auden göğsüne doğru soludu. Umurunda bile değildi. Çünkü Remi kendini ona vermişti, şimdi ve sonsuza dek. "Hadi, küçük kedi," dedi. "Aç o güzel gözlerini."

Liberty, Auden'ın yatağının yanındaki beşikte mutlu bir ses çıkardı.

"Evet, annen döndü," diye gürledi yavruya. "Uykusundan uyanmak için biraz acele ediyor."

günün erken saatlerinde Auden'la birlikte çalışan empat Jaya çoktan ama bunu teninin koyu kahverengi tonuna rağmen parlayan bir gülümsemeyle yapmıştı. "Senin Auden çok güçlü biri. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama kişiliğini herhangi bir hasarı aşacak şekilde yeniden yönlendirdi ve bu imkansız olması gereken bir hızda."

Çünkü bunu daha önce de yapmıştı, diye düşündü Remi, gururu vahşi bir şeydi. "Yakında uyanacak mı?"

Jaya, yıllarca olmasa da aylarca komada kalacağını tahmin eden Dr. Bashir'in şokuna rağmen, "Gün içinde diyebilirim," diye tahmin etmişti.

"Onunki gibi bir zihni daha önce hiç görmemiştim," diye eklemişti Jaya. "Orada..." Derin bir kaş çatma. "Çocuğuyla arasındaki bağ çok derin. Normal bir annelik bağının ötesinde."

Kendini . "Ama kötü bir şey değil. Erken travmanın bir sonucu olabilir. Göz kulak olmaya devam edebilirim eğer..." Gülümsemesi soluyor, empatik gözleri acıyla yumuşuyor. "Umut, değil mi? Umudumuz olmalı. PsyNet'in cephaneliğinde son bir numarası olduğunu umacağım."

Ama Remi kâbusun pençesinden kurtulmuş bu sevinç anında yaklaşmakta olan felaketi düşünemiyordu. Titreyerek, tüm dünya uyuyormuş gibi hissettiği bir anda dudaklarını Auden'ın buklelerine bastırdı. "Seni özledim, Cupcake. Lütfen uyan."

Bir nefes sesi.

Başını aşağı doğru salladı ve Auden'in ona baktığını gördü. Gözleri bulanık ve odaklanmamıştı... ama yavaş bir dalgayla açıldılar. Dudakları aralandı, konuşmaya çalıştı ama konuşamadı.

Yan masadan bir bardak su aldı, yudumlamasına yardım etti, sonra bir kenara koydu ve nefes almak için mücadele ederken ona sıkıca sarıldı.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Ne kadar ?"

"Üç gün," dedi. "Sadece üç gün." Bir ömür gibi gelse bile. "Sen lanet olası bir mucizesin." Onun için dünyadaki en güzel şey o kuru dudakları öptü. "Beni bu kadar korkuttuğun için seni çok fena pataklayacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Ben de seni seviyorum."

"Liberty?" demeden önce gözlerinde, gülümsemesinde aralarındaki bağın bilgisini gördü.

"Bekle." Yataktan kalkarak bebeği beşiğinden aldı ve Auden'in kollarına bıraktıktan sonra tekrar yatağa, Auden'in yanına geçti, kolunu sırtına doladı. "Kötü bir iç kanaman vardı, her yerinde kanamalar vardı ama Beşir, sonsuza dek minnettar kalacağım o küstah herif, onları iyileştirdi."

"Vücut ağrılarını ve yorgunluğunu açıklıyor." Ama konuşurken gülümsüyor ve Liberty'ye sokuluyordu. "İşte , işte buradayım. Evet, annemin gittiğini biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim. Seni çok seviyorum. Bir daha asla gitmeyeceğim." Sesi, yavrularıyla birlikte olan ebeveynlerinki yumuşak ve şarkı söyler gibiydi.

Bu onun kalbini eritti. "Bu kadar sevimli olmaya devam edersen seni her yıl hamile bırakacağım."

Boğucu bir gülümseme. "Fantezilerini gördüm."

"Ben de seninkini gördüm." Onun çenesini kavradı, kalbi henüz gök gürültüsü gibiydi. "Her birini ham, çıplak bir gerçeklik haline getirmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin." Zevk, oyun, ne isterse ona verecekti. Ama şeyden önce, en ilkel çekirdeği onun uyandığına, kendisine ve Libby'ye geri döndüğüne ikna olana kadar onu tutacaktı.

Auden'in gözleri karardı ama aniden yere baktı ve fısıldadı: "Anlayamaz, değil mi?"

Her iki kızını da sımsıkı kucaklarken omuzları titriyordu. "Onun küçük kulakları bizim edepsiz konuşmalarımızdan güvende, inan bana." Kızın buklelerine sokularak, sırf yapabildiği için, kız uyanık ve hayatta olduğu için ona birkaç tatlı ve kirli düşünce daha fısıldamak üzereydi ki kız sarsıldı.

Pençelerini çıkararak odada bir tehdit olup olmadığını araştırdı. "Auden?"

"PsyNet. PsyNet'te bir sorun var." Sesi hızlıydı, tonu yüksekti. "Düşüyor. Parçalanıyor. Aman Tanrım, Liberty!"

- - -

AUDEN zihninin üzerindeki Ok kalkanını görebiliyordu ama bu kalkan kendi zihninden yükselen parıltılı mavi örümcek ağına engel olamadı. Sanki hiç var olmamış gibi kalkanın içinden geçti... ve Auden da öyle yaptı.

Dönüp baktığında zihni bulanıktı...

Ama örümcek ağı PsyNet'in yıldızlarla aydınlanmış ve parçalanmış karanlığında inanılmaz bir hızla yayılıyordu ve merkezinde örümcek kendisi vardı. Çünkü bu bir ağdı, mükemmel bir çerçevesi vardı, her ince çizgiyi bir diğeri ve bir diğeri takip ediyordu.

Radyal çizgiler her yöne doğru uzanıyor, göz alabildiğine uzanıyor ve sonra kaybolup gidiyordu. "Bu ben değilim," diye fısıldadı fiziksel düzlemde, kahverengi gözleri şimdi ışıltılı bir maviyle parlayan tatlı bebeğine bakarak.

Remi homurdandı. "Ne oluyor lan?"

Liberty psişik bir stres ya da incinme belirtisi göstermeden yumruklarını sallarken bile Auden, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu Libby. Benim aracılığım la bir şeyler yapıyor. Sanırım... Sanırım çalışması için yetişkin bir zihne ihtiyacı var ama bu *onun* gücü. Ben sadece bir kanalı m." Parmaklarını bebeğinin yumuşak yanağında gezdirdi. "Bu muhteşem güzellikte bir ağ, Remi. Sanki ezilmiş değerli taşlarla kaplanmış gibi."

"Bu iyi bir şey mi?"

Şaşkınlığına rağmen Auden kaşlarını çattı ve her açıdan düşündü. "Evet," dedi sonunda. "Zarar vermiyor. Sanırım... Sanırım anlamadığım bir şekilde yardımcı oluyor olabilir."

Tekrar kızlarına baktı. "Ne yapıyorsun bebeğim?"

Ama Liberty onun göğsünü köklemeden önce esnedi... ve Auden'ın sütü o kadar hızlı aktı ki tişörtünü lekeledi. Gülerek, ağlayarak, bol yakayı aşağı çekti ve çocuğunu beslerken, eşi -ve Liberty'nin babası- onlara sarıldı ve göğsünün derinliklerinde mırıldandı.

Zihninin arkasında bir dürtme, o çaresiz varlık rahatlayarak iç çekti. Bu his zayıftı, zihnine yağdırdığı çiçekler ise parlak çelikten bir çağlayandı.

Bölüm 48

Benim empatim yok, Sahara. Ölecek olanlar için bir şey hissedemem. Bu, kanatları çoktan bir şahinden uçmasını istemeye benzer.

-Kaleb Krychek'ten Sahara Kyriakus'a (yaklaşık 2081 sonu)

KALEB örümcek ağı çizgisini ona ulaşmadan önce gördü. O mavi...

Shoshanna Scott'ın gözleriyle aynı mavi.

Canavar. Katil. Örümcek.

Auden Scott'ın gözleriyle aynı mavi.

NetMind'in kendisi tarafından korunuyordu, öyle ki neosentience iyileşebilmesi için kendi enerjisini onunla paylaşarak neredeyse kendini yakıyordu.

Kaleb'in ona yardım etmesi için çığlık attığında neredeyse ikinci kez aynı şeyi yapıyordu.

NetMind, Auden Scott için ölmeye hazırды.

Örümcek ipliğinin zihnine dokunmasına, zihnine demirlemesine izin verdi... ve bunu hemen hissetti, gücünde ince bir çekilme. Ancak bu, PsyNet'in parçalanmasını engellemek için kaba kuvvetle harcadığı çabadan *çok* daha azdı.

Çünkü o kadar da kötü kalpli bir piç olmadığı ortaya çıktı. Konu çocuklar olduğunda değil. Kendisini Sahara'nın yerel empatlarla birlikte bölgelerindeki tüm çocukları topladığı alanın üzerine yerleştirmişti, amacı PsyNet parçalanırken onların masum zihinlerini korumaktı.

Sahara onun yanında duruyordu, onunla el ele, onun gücünü kullanıyordu.

"Örümcek ipeğini görüyor musun?" diye sordu.

"Bir rüyaya benziyor. Girmesine izin vermeli miyim?"

"Evet," dedi, NetMind'ın ona gösterdiklerini hatırlayarak. "Bu... Shoshanna'nın yaptığıнын bir aynası. O aldı, aldı ve bununla şişti. Sanırım bu ağ da Ivan'ın ağının yaptığıнын yapıyor." PsyNet'teki güçlü ve zayıf, yaşlı ve genç, kırık ve bütün her zihni kullanarak kapalı bir enerji sistemi yaratıyor.

"Oh," diye fısıldadı Sahara. "Çok... mutlu mu?" Başını onun koluna yaslayarak gülümsedi. "Şimdi gitti, ama zihnime en tatlı fırçayı hissettiğime yemin edebilirim. Bu ağ çok *genç*."

Kaleb bunların hiçbirini hissetmemişti ama duyguları çarpıtılmış ve kireçlenmişti. İş iyiyi kötüden, karanlığı aydınlıktan ayırmaya geldiğinde Sahara'ya güveniyordu. Bu yüzden Sahara'nın elini ağzına götürerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu ve ardından PsyNet üzerinden telepatik bir patlama gönderdi.

Ağı kabul edin. NetZihin onu PsyNet'i bir arada tutmak için tasarladı. Zorla almayacaktır. Ancak ağda ne kadar çok zihin olursa, bizi tekrar bir araya getirmek için o kadar çok enerjiye sahip olur.

Ağ birkaç saniye içinde olağanüstü bir hızla yayıldı ve merkez olduğunu bildiği zihne gittiğinde, orada değildi. Yerinde, akıl almaz boyutlarda bir biyogeribildirim döngüsüne bağlanmış milyonlarca zihnin enerjisiyle kaynayan, ışıltılı mavi bir küre duruyordu.

Kaleb anlamıştı. Zihin görülemezdi, bilinemezdi. Çok kırılıyordu. "Bu bir çocuk," dedi güvenle. "Ağın merkezindeki varlık. Auden Scott'ın çocuğu."

Sahara onun bakışlarını karşıladı, siyah saçları teraslarındaki esintiyle havalanmıştı. "Diğerlerine söyleyecek misin?"

"Sanırım Oklar biliyor olmalı. Onu son gördüğümde Auden Scott'ın zihninin etrafında bir Ok kalkanı vardı."

"Sır saklama yetenekleri dillere destandır."

"Başkalarına gelince, hayır, söylemeyeceğim." NetZihin bu kararı verebilir, kimin bilmesi gerektiğine karar verebilirdi. "Çocuk tanıştığım alfanın yanında güvende olacak." Kanasa bile korumaktan vazgeçmeyecek pençeli eller.

Sahara'nın gözleri mavi bir ışıkla parlıyordu. "Kaleb, gözlerin..."

"Ağ bir anda nabız gibi attı," dedi. "Ağda çok büyük bir enerji dalgalanması oldu." Kaşlarını çatarak PsyNet'e tekrar baktı ama bunu açıklayacak bir şey bulamadı.

- - -

PAX, Bok böceklerinin birbiri ardına avuçlarından kayıp gittiğini hissetti. Onlar için dehşete düşerek Ağ'a çıktı... ve parçalanmış insanların birbirine dolayan mavi örümcek ağını gördü. Öldüklerinden korkmuştu ama hayır, yaşıyorlardı.

Onların kaotik enerjisi kontrol altındaydı... ve yine de sistemin bir parçasıydı.

Aklındaki çiçekler. Solmuş ve çürümüş, ama mükemmel olan taze çiçeklerle birlikte parlak çelik grisi ellerinde tutuyordu.

Pax kaşlarını çattı, ellerini başının iki yanına götürdü. Neler oluyordu? Deliriyor muydu?

Yine aynı görüntü. Hayır. Bu sefer farklıydı. Parlayan mavi bir çiçek, hem taze hem de çürümekte olan buketin derinliklerinde yuvalanmıştı. Işığı, bükülmüş ve çürümüş olanlardan ikisinin kenarlarına dokundu... ve o çiçekler büyüdü... daha iyi değil, ama daha az gevşek, daha sağlam.

Pax göz alabildiğine uzanan parlayan mavi ağa baktı. Kendisine gelen dal, uzayda süzülerek öylece bekliyordu. Ve Kaleb Krychek'in Ağ'da patlattığı, binlerce zihin tarafından yaratılan yankılarla taşınan sözlerini düşündü.

Zorlama yok. Gerçek seçim.

Pax ikizinden başka kimseye güvenmezdi.

Başını salladı ve daldan geri çekildi.

ZAIRA ortaya çıktığında örümcek ağına dolanmıştı, Auden'in üzerindeki kalkanı tutan onun zihniydi. Birkaç dakika içinde, kalkanının artık gerekli olmadığını, Auden'in zihninin şiddetli mavi enerji tarafından yutulduğunu biliyordu.

Onu dolaştıran örümcek ağı, geri adım attığı anda düştü.

Aynı Aden'in zihni de onun yanında belirdi. "Nedir bu?" diye sordu.

"Ivan'ın Ada'yı elinde tutmasını sağlayan aynı yeteneğin çok daha güçlü bir versiyonu." Aden örümcek ipliğine dokundu. "Genç. İnanılmaz derecede genç. Bebek."

"Ben şansa inanmam." Zaira fiziksel düzlemde kollarını kavuşturdu.

Şişmiş siyah bir örümcek, parlayan mavi bir yumurtanın üzerinde geziniyordu. Bacaklarıyla yumurtayı tırmalayarak bir çatlak, bir açıklık yarattı... örümcek yüzünü içeri sokamadan parlak çelikle kapandı.

"Bu da neydi böyle?" Zaira ürkütücü görüntülerin akışını aşkı ve ruhu olan adama gönderdi.

"Sanırım NetMind bize bunun şansla bir ilgisi olmadığını söylüyor." Aden'in sesinde gergin bir memnuniyet vardı. "Shoshanna Özgürlük'ü tasarlamak için her ne yaptıysa, NetMind'a tohum ekmesi için mükemmel bir toprak verdi."

"Bebeği mi kullanıyor?" Zaira o lanet neosentience'ı öldürecek.

"Hayır, bence bu *tam olarak* çocuğun yapmak için tasarlandığı şey. Shoshanna'nın diğerlerinden enerji toplama yeteneklerini güçlendirmek. Kimsenin kanıtı olmasa da, adanın sakinlerini emdiği o ilk adada onun olması gerektiğini hepimiz biliyoruz."

Zaira, Ivan Mercant'ın karşılaştığı örümceği tarif ettiğini duymuş ve genetik bağlantı hakkındaki raporları okumuşt.

Ivan ve Shoshanna arasında. Bu özel yetenek sadece tek bir aile soyunda varmış gibi görünüyordu. "Anlaştık."

Sevgilisinin zihni, onu büyüleyen o sakin tarzıyla olayları düşünürken titreşiyordu. "NetMind'in Shoshanna'ya karşı savaşı kazanmalarına yardım etmek dışında ne anneye ne de çocuğa bir şey yaptığını sanmıyorum.

"Shoshanna'nın Liberty'nin kontrolünü ele geçirmesine izin verecek olan kırılganlığı düzeltti ve Auden'in bebeğini koruyabilmesi için daha önceki beyin yaralanmalarının iyileşmesine yardımcı olma ihtimali yüksek. İyileşmesini başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde açıklıyor."

"Hmm." İkna olmayan Zaira örümcek ipeğine dokundu.

Revirde okşadığı küçük bir çocuk gibi psişik parmağının etrafında dolanıyordu, en saf masumiyetiyle. "Ugh. İyi." Bağı kabul ettiğinde, bir yavrunun ona sokulması gibi yerine yerleşti.

Zaira gülümsemeyi reddetti. "Bu telepatik ya da psişik bir bağ değil. Zihinler arasında bir bağlantı yok, dışarıya bilgi aktarma ya da içeri bilgi itme şansı yok. Bu... basit bir enerji transferi."

"Çocuk büyüdükçe olgunlaşabilir, ama hiç bile PsyNet'e bakın."

İşte o zaman Zaira fark etti: Bu olay başladığından beri hiçbir şey kırılmamış, parçalanmamış ya da kopmamıştı. PsyNet'in tamamı sakindi... hatta ağdaki fazla enerji hırpalanmış dokuyu onarmak için psişik küreye gönderildiğinden yer yer birbirine yamanıyordu.

Ama Zaira mutluluğu kısa bir süre tatmıştı ve kusuru gördü. "Bir çocuk," dedi. "Kırılgan, kırılabilir bir bebek. Tüm PsyNet o küçücük omuzların üzerinde duramaz. Bu ne ona ne de hayatta kalmak için bu ağa ihtiyaç duyan milyonlara haksızlık olur."

Zihninde bir saat canlandı, akrep gece yarısından dokuza doğru ilerliyordu.

Zaira neosentience'ın kendisini duyabildiğini varsayarak, "Anladım," dedi. "Teşekkürler."

Başına siyah çiçekler yağdı.

Kaşlarını çattı. "Daha önce bu kadar konuşkan olduğunu hatırlamıyorum." Aden cevap vermeden önce bu soruyu silkeleyerek, "Saati gördün mü?" dedi.

"Evet. Bu kalıcı değil. Dinlenmemize, iyileşmemize ve ileriye dönük bir yol bulmamıza olanak tanıyan bir zaman hediyesi." Aden tekrar durakladı. "Tahmin etmem gerekirse, ağın çok ince yayıldığını söyleyebilirim. Sadece acil bir önlem. Kopmaya başlamadan önce tüm PsyNet boyunca ancak bu kadar uzun süre dayanabilir."

Zaira onun psişik elini tuttu. "Çocuğa göz kulak oluyoruz." "Çocuğa göz kulak oluyoruz."

- - -

Saatler sonra, ilk heyecan dindiğinde, Kaleb NetZihin'den bir ziyaret aldı. Şimdiden çok daha güçlüydü, gençleşmiş bir ağın enerjisiyle besleniyordu. "Ne kadar sürecek?" diye sordu ve ona bir bebek, sonra beş yaşında bir çocuk, sonra on yaşında bir çocuk ve benzeri görüntülerle birlikte bir ağ görüntüsü gösterdi.

Aden'in daha önce İktidar Koalisyonu ile paylaştığı saat dokuz görüntüsünün aynısını aldı, ancak NetMind her bir saatin bir ay mı, bir yıl mı, on yıl mı yoksa daha fazlası mı anlamına geldiğini netleştiremedi.

Hasarın boyutu göz önüne alındığında, Kaleb daha kısa olacağından neredeyse emindi.

"Ivan ve bebekle aynı yeteneğe sahip başkaları da doğacak mı?" diye sordu, NetMind'ın Psy ile derin ve bilinmez şekillerde uğraşma gücüne sahip olduğunun farkındaydı.

Bir keder duygusu, çelik grisinin kırık bir çizgisinin görüntüsü.

Böyle bir mühendislik için çok zayıf, çok hasarlı kalmıştır.

Kaleb onu çok sevdiği çiçeklere boğdu. "Yeterince şey yaptınız, bozduklarımızı düzeltmek için bize zaman kazandırdınız." Yüz yıllık Sessizlik tek bir güzel gecede silinemezdi ama

NetMind, kırılmış insanlarını onlara son bir şans vermeye çalışacak kadar seviyordu. "Teşekkür ederim."

Havai fişekler zihnini aydınlattı.

Bölüm 49

Bir sürünün doğuşunun parçası olmak mı? Zor bir iş, yalan söylemeyeceğim. Ama ödülleri -"Astronomik" doğru kelime. Nesiller boyunca kullanılacak bir aerie inşa edilmesine yardımcı oldum ve bundan kaynaklanan tek bir kabarcık veya nasırdan bile vazgeçmem.

Ama benim için en iyi şey, mutlak en iyi şey, bir grup olarak ne kadar yakın olduğumuz. Boyutumuz, hepimizin günlük olarak bağlantı kurması anlamına geliyor ve dürüst olmak gerekirse, bu huysuz yaşlı kedi sonuç olarak oldukça hızlı bir şekilde delireceğini düşündü.

Bunun yerine, aksiyonun merkezinde olmayı sevdiğim ortaya çıktı ve bunu seviyorum Her şeyin bir parçası olabilirim. Sadece sormam yeterli; fazladan bir çift ele ve sizi bu iş için eğitmeye hazır birine her zaman yer vardır.

Örneğin, bu makaleyi teslim etmeden bir gün önce alfamla birlikte iki saatimi önemli bir proje üzerinde çalışarak geçirdim. Söz konusu proje çocuklarımız için bir eğitim planıydı.

Artık bir okul kurmak istediğimiz ve macera ve keşfin günlük bir gerçek olduğu, kahkaha, eğlence ve her gün bu gezegendeki en güzel yerlerden birine uyanmanın yanı sıra cesur bir genç sürüyle hayata dalmak isteyen öğretmenlerin peşinde olduğumuz noktadayız.

Not: Sürüdeki kadınlar tarafından Remi'nin gerçekten korkutucu ama seksi olduğunu, özellikle de o hınzır gülümsemesini bıraktığında, onaylamakla görevlendirildim. Ama o da artık çok kapılmış, vahşi bir kadın, bu yüzden sürüdeki diğer seksi eşleşmemiş bekarları hedeflemeniz gerekecek. Onları teker teker köşeme taşıyacağım, hiç merak etmeyin. Bir Vahşi Kadın köşe yazarı olarak sorumluluklarımı biliyorum!

- "The RainFire Diaries: Bölüm 1", Vesta Narin tarafından Wild Woman dergisinin Aralık 2083 sayısında: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

"LIBBY HÂLÂ UYUYOR MU?" Tiksinmiş bir Jojo minik ellerini havaya kaldırdı. "Bebekler!"

Gülmemek için yanağının içini ısırarak Auden, Jojo'nun Liberty'nin uyuyan yüzüne bakabilmesi için havalandırmanın dışındaki çimlerin üzerine çömeldi. "Bebek yavrular çok uyur," diye onayladı. "Ama baksana ne kadar sevimli. Bazen horluyor bile." Liberty'nin sevimli horlamalarını taklit etti.

Jojo kıkırdadı ve söz konusu bebekler olduğunda RainFire'daki her yavruya öğretilen özenle parmağını Liberty'ninkine dokundurdu. "Merhaba Libby," diye fısıldadı. "Ben arkadaşın Jojo." Liberty'nin çıplak başına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Mevsim normallerinin dışında sıcak bir gündü, bebeğin parlak kahverengi saçları güneş ışığında parlıyordu. Henüz kar yağmamıştı ama hepsi ufukta kar yağacağını biliyordu.

Paket arkadaşının dokunuşuyla gözlerini açtı, gözleri mutluluk dolu yumuşak bir kahverengiydi. Liberty Finn, Dr. Bashir ve RainFire ya da Arrow Squad tarafından bilinen tüm empatlar tarafından kontrol edilmişti.

Ortak görüş, kendini sadece bebek gibi hissettiği yönündeydi. Gerginlik yok, gerginlik yok, özel bir yorgunluk yok. Auden ve Remi'nin yavrusu, psişik enerji için merkezi işlem tesisi olarak hareket edebilecek bir beyne sahipti.

Artık Auden Liberty'nin güvende olduğunu bildiğine göre, Shoshanna'nın yutmaya ve kontrol etmeye çalıştığı ırk için istemeden de olsa bir umut hediyesi tasarlamış olmasından acımasız bir zevk duyuyordu. Auden PsyNet'e her adım attığında bu umudu görüyordu - Liberty ile hâlâ bağlıydılar, çünkü Liberty PsyNet'in hayatta kalması için gerekliydi.

Ancak ikisi de Remi'ye bağlıydı ve bu koparılamazdı.

Biri PsyNet tarafından kurulan bir ihtiyaç bağıydı, diğeri ise bir aile arasındaki sevgi bağıydı.

Shoshanna'nın planlarına gelince, Auden hâlâ annesinin dosyalarını inceliyordu ama Shoshanna'nın sonunda tamamen çıldırmış olduğu açıktı. Tüm "aktarım" ve "sinirsel entegrasyon" planı başından beri rahatsız bir zihnin ürünüydü, ama neyse ki Liberty'nin DNA'sını tasarlamak için yetenekli M-Psy'yi işe alacak kadar akıllıydı.

Auden bu özel dosyaları ve Liberty'nin DNA örneğini Ashaya Aleine'e göndermişti. Bir DarkRiver sentineliyle çiftleşmiş olan bilim adamı, Auden'ın bu konuda bulmayı umabileceği en üst düzey ve güvenilir uzmandı. Diğer kadın verileri ince eleyip sık dokuyarak incelemişti.

Ashaya, "Bu iş üzerinde çalışan M-Psy tehlikeli riskler almadı," diye rapor vermişti. "Shoshanna'nın Liberty'nin gücünün derinliği konusunda şanslı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim-Psy, temel genetik eşleşmelerin ötesinde psişik gücü asla tahmin edemedi. Bu vakada ağır işlerin çoğu Gradyan seviyeleri tarafından yapıldı."

Kendisi de bir anne olan diğer kadın gülümsedi. "Yavrunun tadını çıkar, Auden. O sağlıklı ve güçlü; tanıştığımızda gördüğüm kadarıyla tüm sürü tarafından el üstünde tutuluyor ve büyüyünce neşeli ve uyumlu bir yetişkin olacak."

Auden bu tavsiyeye uymaya niyetliydi.

Liberty esneyip tekrar gözlerini kapattığında Auden Jojo'ya, "Liberty'nin Finn'le takılma vakti geldi," dedi. "Ve hey"- Jojo'nun burnuna hafifçe vurdu-"bu akşam özel bir yemek yok mu?"

Yavru gözleri parladı. "Krep!" Böylece yemekhanede söz verilen akşam yemeği için kahvaltı gecesini hatırladı ve hızla koşmaya başladı.

Auden'ın kalbi bugünlerde sık sık olduğu gibi dolup taşıtı. Liberty'nin doğumundan yedi hafta ve sürünün revirinden taburcu edilmesinden üç hafta sonra -ki Bashir onun kritik tehlike bölgesinden çıktığına karar verdikten sonra oraya nakledilmişti- RainFire'da kendini Scott'ların evinde olduğundan çok daha fazla evinde hissediyordu.

Revirde geçirdiği süre hayal edebileceği gibi değildi; her gün bir ya da üç sürü arkadaşı ona uğruyordu. Her biri onunla birlikte izlemek için hikâyeler, yiyecekler ya da komik bir program getirmişti. Ve onun

Remi her şey boyunca onun yanındaydı; hatta gizlice kek getirmiş ve onu ısırik üstüne ısırikla beslemişti.

Gülümseyerek döndü... ve neredeyse Kit'e çarpıyordu.

"Onu tutabilir miyim?" Ona kocaman, sevimli gözlerle baktı.

Rina'nın kardeşi gülünç derecede çekiciydi; gelecek hafta eve döndüğünde hepsi onu özleyecekti. "Onu Finn'e götüreceğim." Şifacı bu gece izinliydi çünkü geçen hafta kimse kendine zarar vermeyi ya da başka bir şekilde yaralanmayı başaramamıştı ama sürüye onu rahat bırakmalarını söylemek yerine, ortak yemekten yerken bebek bakıcılığı yapmaya gönüllü olmuştu.

"Şifacılar böyledir," diyerek Lark, Auden Finn'in boş zamanının olmamasından endişelendiğinde onu rahatlatmıştı. "Bu onun dinlenme zamanı fikri; sürüyle takılmak, yavruların ona asılması. Ayrıca, güven bana, sürü Libby'yi kucaklarken o daha az bebek bakıcılığı yapacak ve daha çok ona göz kulak olacak."

Auden, Liberty'nin gürültünün ve sohbetin ortasında gelişeceğini zaten biliyordu. Onun ve Remi'nin çocuğu yarı melek olarak doğmuş olabilirdi, sürünün ortak yaşam tarzına büyük bir keyifle uyum sağlamıştı.

Kit ellerini uzattı. "Onu ben alacağım. Onu kaçırp kaçmayacağıma söz veriyorum. Remi'nin gazabından çok korkuyorum."

Dudakları seğiren Auden, bebeği o dikkatli kollara teslim etmeden önce bir kez daha kucakladı. Burada, bu insanlara güvenmek çok kolaydı. Sadece Remi'nin eşi olduğu için değil, buradaki her bir insan o yokken Liberty'ye göz kulak olduğu için. Hiçbiri ona asla zarar vermezdi.

Kit'in gülümsemesi kalp kıran bir gülümsemeydi, onu kucağına alırken kumral saçları alına dökülüyordu ve bebeğe sokulmak için eğiliyordu. "Hey, kedicik."

İyi ki Phoebe menzilde değildi yoksa zavallı genç kesinlikle bayılırdı. Kit'e olan aşkı tatlı ve gençti ve Auden'ı gülümsetti - çünkü ona göre bu, Phoebe'nin yetiştirildiği sevgiyi gösteriyordu, tehlikeli birine aşık olmakta kendini güvende hissediyordu

baskın. Auden bebeği için de aynı kaygısız olasılık duygusunu istiyordu.

"Şişıeye ihtiyacı var mı?" Kit başını kaldırdı, akşam güneşı tenine yumuşak bir altın rengi vuruyordu. "Onu besleyebilirim."

"Hayır, onu sadece besledim." Bunu dışarıda, güneşin altında, bir ağacın geniş gölgesi altında otururken yapmıştı.

Kimse aldırmadı, ona gülümsedi. Çünkü o bir değişim sürüsünde yaşıyordu ve bir yavruyu emzirmek yorum yapılacak kadar önemli bir şey değildi. Auden hâlâ bir şal kullanacak kadar utangatı ama bebeği Jojo kadar vahşı ve özgür büyüyecekti; Jojo daha geçen gün savaşıı çığlıkları atarak en yakın ağaçların arasında çırılçıplak koşmuştu.

Aynı derecede çıplak olan diğer üç yavru da onu takip etmiş, hepsi de onun çığlığını yankılamıştı.

Auden, çocuğunun yavruların elebaşısının peşinden koşması düşüncesine bayılıyordu.

"Ama," diye ekledi Kit'in yüzü düştüğünde, "revirdeki buzdolabında daha sonrası için süt sağdım. Finn'e bir sonraki beslemesini senin yapıp yapamayacağını sorabilirsin." Çünkü bu gece Auden eşıyle bir randevuya çıkacaktı.

Sadece bu da değil, bugün itibariyle tam bir sağlık raporuna sahipti. İmzalı ve mühürlü.

Sonunda.

Remington Denier, her gece öpücükleri, okşamaları ve okşamaları ve kulağına mırıldandığı o çok seksi sözlerle ateşı yükseltmeyi başardığı, cinsel açıdan çok sinirli bir kadın tarafından saldırıya uğramak üzereydi.

Bu gece, Auden onu unutturmaya niyetliydi.

- - -

REMI, Auden'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde neredeyse küçük dilini yutacaktı. Onunla kulübede buluşmak istemişti. Bu ona

Sonunda ilişkilerini ilk tanıştıkları yerde tamamlayacaklardı.

Saçları omuzlarına kadar uzanan parlak ve gür buklelerden oluşan bir haleydi, dudakları dolgun ve parlaklıkla ıslanmıştı. Ve vücudu. "Siktir." Mırıltıyla çıktı.

Kalçalarının üzerinde biten, parıldayan bronzdan küçük bir elbise giymişti; elbise her kıvrımı sarıyor ve aşağı doğru inerek dolgun ve ağır göğüslerin üst kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Elbiseyi orman zemininde yürümesine izin veren bilekli botlarla eşleştirmişti ve boynunda ona hediye ettiği altın zincir sallanıyordu.

Kolye ucu olarak küçük bir kilidi olan altın bir zincir. Eşler arasında şehvetli ve özel bir oyun.

"Merhaba yakışıklı," dedi, bir elini göğsüne koyarak ayağa kalktı. "Muhteşem temizleniyorsun ama bu gece çıplak istiyorum." Yanaklarında bir sıcaklık belirdi. "Bir sürü ve bir sürü çıplak."

Onun şakacılığına gülümseyerek elini aşağıya, kıcının kıvrımlarına doğru uzattı ve kokusunun sarhoşluğunu derin derin içine çekti. "Seni yemek istiyorum," diye homurdandı.

"Bunu dün gece sen yaptın." Parmaklarını adamın siyah pantolonla eşleştirdiği siyah düğmeli gömleğinde gezdirdi. "Bugün senin sikini alacağım."

Bu da başka bir şeydi. Eşi yatakta hızlı öğrenen biriydi ve onun müstehcen konuşmalarının kendisini delirttiğini anlamıştı. Özellikle de kızardığı ve sonrasında telaşlandığı için.

Şimdi olduğu gibi, aşağıya bakarken kirpiklerini indiriyor ve ayakları gergin bir hareket yapıyordu.

Sevgi şehvetle birleşti, ona olan hayranlığı mutlaklaştı. "Ne istersen alabilirsin," dedi, "ama önce senin için hazırladığım lezzetli yemeği yedirmeme ne dersin?" Ona sokuldu, elini kalçasından yukarı ve elbisesinin kenarına doğru gezdirdi. "Bu elbise o kadar kısa ki benden başka kimsenin önünde eğilemiyorsun."

"Arabayla gelirken ceketinin üzerine ," diye fısıldadı gömleğinin düğmelerini çözerken. "Külot giymiyorum."

bu kadardı. Remi'nin sadece çok fazla dayanıklılığı vardı.

"Yemek bekleyebilir," dedi ve elini kızın saçlarında dolaştırarak elbisesinin eteğini yukarı itip kalçalarının arasını kavradı.

Bukleleri avucuna bastırdı, teni sıvı ipek gibi hazırды. Ağzının içine doğru hırlayarak bir parmağını içine soktu ve onun sıkıldığını hissetti. Bu hoşuna gitmişti. Bunu biliyordu çünkü iki gece üst üste yapmıştı.

Bir parmak. Sonra iki.

Onu bu geceye, vücuduna çok daha büyük, daha kalın bir giriçe hazırlıyordu. Yavaş gitmek, ağırdan almak niyetindeydi, ama kız gömleğini omuzlarından itiyor, parmaklarının üzerinde hareket ediyor ve onu göğsünün her yerinden öpüyordu ve Remi'nin ona sahip çıkmaya nefes almaya ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.

Parmaklarını kızıdan çekerek onu omzunun üzerinden attı ve kabine taşırken açıkta kalan poposuna hafifçe şaplak attı. "Bir kez daha tüm planlarımı altüst ediyorsunuz Bayan Auden Denier."

Çünkü o da artık bir İnkârcıydı, tıpkı Liberty gibi, Scott da Auden'ın gözünde lekelenmiş ve ikisi için de sahiplenmek istemediği bir isimdi.

"Elimde değil," dedi. "Seni içimde istiyorum. İhtiyacım var, ağrıyor."

Onu sahiplenme ihtiyacı içini kemirirken, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve onu nazik kollarıyla yatağa fırlattı. Elbisesi belinden yukarı doğru itilmişti, alt bedeni açıkta ve parlıyordu, göğüsleri yakasının üzerinde dolgunlaşmıştı. "Omuzlarını aşağı çek," diye emretti gömleğini yırtarken. "Elbisenin üst kısmını da beline kadar indir."

Kadın bitirdiğinde adam çıplaktı. Elindeki siki

bir, iki kez pompaladı.

Dizlerini kaldırdı, kalçalarını açtı... ve kollarını.

O kaybolmuştu, *onun da*. Seksi oyunlarını daha sonra oynayacaklardı. Şu anda eşinin içinde olmak istiyordu, onunla işaretleşmek istiyordu.

ve onu kokusuyla, tırnaklarıyla, ısırığıyla işaretlemesini istiyordu. Onun üzerine geldiğinde, vahşi kalbinin içindeki tüm sevgiyle onu öpmek istiyordu. O da ona tapıyordu, bacakları adamın beline dolanıyor, adam sikiyle girişini dürtüyordu. Her ne kadar çok kurnazdı, bu ilk dans için acele etmedi.

Daha sert ve zorlu oyunlar bekleyebilirdi.

Eşinin ilk seferinde, kendisini öldürse bile ona sabırdan başka bir şey göstermeyecekti.

Oldu. Neredeyse. Öldür onu.

Ama dişlerini gıcırdatan iradesinin ödülü, Auden'ın ona tam da hayal ettiği gibi bindiğinde, elleri göğsünde ve gözleri onunkilerle kilitlenmişken, sonunda kontrolünü kırarak etrafını saran bir orgazmla puslanmadan önce verdiği zevk dolu nefes oldu.

Onun içine boşaldı. İşaretlemek ve .

- - -

Daha sonra, çok daha sonra, o kucağında çıplak otururken ona hamur işleri yedirdi ve etraflarında peri ışıkları parıldarken getirdiği hoparlörlerden müzik çaldı. Her şeyi ayarlamak, eşine hak ettiği romantizmi ve kur yapmayı vermek için erkenden gelmişti ve bunu sürdürmeye niyetliydi. Ona her şeyi vermeyi, dünyasını neşeyle doldurmayı planlıyordu.

Şimdi ona sokulup sarılıyor, tarçınlı çörek ve tuzlu karamelli kek ısırıklarıyla gelecekteki cinsel iyilikleri için pazarlık ediyor ve onun kıkırdamaları, öpücükleri ve mutluluğu kalbini dolup taşıyordu.

O Remi Denier'dı, Alfa, Baba ve Eş.

Ve bir zamanlar öfkesi onu acısından kaçmak için yarışmaya iten yalnız ve kederli çocuğun hayal edebileceğinden çok daha olağanüstü ve neşeli bir hayat yaşıyordu. Artık hiçbir yere kaçmasına gerek yoktu.

Evindeydi.

Sürüsünün

içinde.

Kollarında.

Bölüm 50

Salı günü saat 11'de yönetim kurulunu toplantıya çağırıyorum. Katılım zorunludur.

-Auden Denier'den Scott Yönetim Kurulu'na mesaj (17 Ocak 2084)

AUDEN, Sunset Falls'taki yeni Scott Genel Merkezi'ndeki ofisinden çıkıp koridordan geçerek kurulun beklediği konferans salonuna gitmeden önce elini son bir kez şık ama rahat koyu pembe elbisesinin çizgilerinde gezdirdi; buna kaçırıldıktan sonra hem Dönüşenlere hem de AUDEN'a karşı sağlıklı bir korku duyan ve hiçbir şey hatırlamayan amcası da dahildi.

Auden onun için üzülebilirdi, eğer bunu öğrenmemiş olsaydı. Liberty yaşam mücadelesi verirken, Hayward bir grup avukatı Liberty'yi doğuştan gelen haklarından nasıl mahrum edeceğini bulmaya görevlendirmişti. Shoshanna'nın daha doğmadan Liberty'ye yaptığı onca şeyden sonra Hayward, Shoshanna'nın Auden'ın bebeği için yapmış olabileceği tek yararlı şeyi talep edememişti.

Remi'nin dediği gibi, *siktir et şu gürültüyü*.

İçeri girerken tüm kurula soğuk bir bakış attı.

Sonra annesinin zihnini istila etmeye karar vermesinden önce hiç sahip olmadığı bir rahatlık ve bilgi derinliğiyle kontrolü ele aldı.

Bleedover.

Bu kanamaların bir kısmının	itibaren	Shoshanna'nın	
girişimleri	at	aktarım	oldu

Kalıcı ve nöronlarına işlemiştii: Ya içinde yavaş yavaş zehre dönüşecek bir acıyla buna karşı öfke duyacaktır... ya da bunu kabullenecekti.

Auden ikinci seçeneği tercih etmişti. Çünkü Shoshanna Auden'in kafasında bilgi ve beceriler bırakmış olsa bile, kişiliğinden ya da benlik duygusundan hiçbir iz bırakmamıştı. Auden bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu çünkü annesi Auden'in damarlarında dolaşan sevgi kapasitesine hiçbir zaman sahip olmamıştı.

Remi, kokusunda artık soğuk metal izleri olmadığını doğrulamıştı ama arkadaşı da onun bir empatiye danışma arzusunu desteklemişti.

Vasic'in eşi Ivy Jane Zen, "İçindeki tek kişi sensin," demişti. "Daha önce parçalanmış kişiliklerle çalıştım ve sen onlardan biri değilsin." Auden'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Zihnin uyumlu ve sadık, sevgi dolu kalbin bir E'ye göre çok hoş; sen *iyi* bir insansın Auden ve kendine has bir kişiliğın var."

Ivy'nin küçük beyaz köpeği tam o sırada Auden'in ayaklarının dibinde durmuş, kuyruğunu sallayarak seilmeyi bekliyordu. "Gördün mü," demişti Ivy gülerek, "Tavşan da benimle aynı fikirde ve etrafındaki en iyi karakter yargıcıdır."

Shoshanna yüksek riskli bir oyun oynamış ve kaybetmişti.

Artık Auden bu bilgiye *sahipti* ve bunu ailesinin kontrolünü ele geçirmek için kullanmaya karar vermişti.

Dünyaya açılacak kadar iyileştikten sonra Remi'ye "İki seçeneğim var," demişti. "Aileyi mevcut yoluna teslim etmek ya da CEO pozisyonunu üstlenmek ve onları daha iyi bir hale getirmeye çalışmak. Ben ikinci seçeneği tercih edeceğim." Scott, Auden'in kendisi ya da çocuğu için bir daha asla sahipleneceği bir isim olmayabilirdi ama kötülüğün kazanmasına da izin vermeyecekti.

"Kuzenim Devlin gibi genç olanlar için de üzölüyorum," diye ekledi. "Shoshanna'nın, sonra da Charisma'nın onu şekillendirdiğı şeyden başka bir şey olma şansı hiç olmadı. Sanırım bir şeyler yapabilirim.

fark yaratın, gelecek nesle bebeğimizin sahip olacağı gibi bir yaşam şansı verin."

"Arkanı kolladığımı biliyorsun," demişti Remi. "Ayrıca kışlarını tekmeleyeceğini de biliyorum."

Auden'ın bilinci yerindeyken onunla ilk karşılaştığı andan itibaren bir arkadaş gibi hissettiği empati Jaya yüzünü buruşturmuştu ama bunun tek nedeni Auden'ı neyin beklediğini biliyor olmasıydı. "Seni manipüle etmeye, zihnini zehirlemeye çalışacaklar. Dikkatli ol."

"Olacağım," demişti Auden, kibir tarafından yenilmek gibi bir planı yoktu. "Ama benim bir avantajım var: annemin tüm stratejik becerileri ve anıları." Shoshanna büyük bir ustaydı.

Jaya onun bakışlarını tutmuştu. "Güç de bir tür zehir olabilir. Bunu asla unutmayın."

Bu, Auden'ın dikkate aldığı ve almaya devam edeceği bir uyarıydı. Merkezini ve kendisini korumasına yardımcı olan şey, Scott CEO'su olarak görevlerini tamamladıktan sonra her gece RainFire'a, eşinin ve çocuğunun yanına gitmesiydi. Ayrıca aileyle bağlantısı olmayan personeli işe almaya başlamış, aynı zamanda asla güvenemeyeceği kişileri de işten çıkarmıştı.

İlk işe aldığı kişi, ona hangi insanların zararlı olduğunu söyleyebilen bir empattı.

İkincisi, Arrow olmak üzere yetiştirilmiş, ancak Sessizlik'in düşüşünden sonra serbest kalan, ışınlanma yeteneğine sahip bir telekinetikti.

Zaira ona kefil olmuştu. Ayrıca, on dokuz yaşındaki çocuk ailesinin önünde asık suratlı bir askerken, leoparların yanında koca bir çocuğa dönüşüyordu. Kendi yaşlarında bir RainFire genciyle çıktığı ortaya çıktı.

Liberty konusunda bile ona güveniyordu.

RainFire bölgesini asla terk etmeyen ve Auden bu aile üzerinde mutlak kontrole sahip olana kadar bir muhafız olmadan terk etmeyecek olan.

"Hayır," dedi bugün bir teklife yanıt olarak, sesi buzdan bir bıçak gibiydi. "Bu yüzde onluk bir kayba yol açacaktır. Suma projeksiyonu üç saat önce çıktı ve konunun kapsamını değiştirdi."

Diğerleri projeksiyonu kontrol ederken masanın etrafında bir hışırtı duyuldu. Buna izin verdi, eğer onların saygısını kazanırsa, kendisinden korkmalarını öğretmekten çok daha uzun süre bu saygıyı koruyacağını biliyordu. Shoshanna'nın dizinin dibinde öğrendiği iyi şeylerden biri de buydu; annesi berbat bir anneydi ve ailesini korkunç yönlere sürüklemişti ama bir zamanlar, uzun zaman önce, iyi bir CEO olmuştu.

Halkı onu takip etmişti çünkü ona güveniyorlardı.

Şimdi diğerleri de Auden'in kararına katılıyordu ve alternatif seçenekleri tartışmaya başladıklarında Auden mümkün olan en iyi seçeneği sunmaya hazırdı. Araştırmasını yapmış, elindeki tüm veri tabanlarını kullanmıştı. Bu kolay bir iş değildi, asla kolay bir iş olmayacaktı, ama fethetmeye ve elinde tutmaya niyetli olduğu bir işti.

Kötülük ancak seçim hakkına sahip her kişi onun kazanmasına izin verirse kazanabilir.

Toplantı, yönetim kurulunun yeni bir hamlenin sonucundan dolayı onu tebrik etmesi ve daha kıdemli üyelere birinin "Umarım bunu söylediğim için beni bağışlarsın Auden, ama annenin kızı olduğunu kanıtlıyorsun" demesiyle iyi bir notla sona erdi.

"Daha iyiyim." Auden ayağa kalktı. "Annem hayatının sonlarına doğru başka şeylerle ilgilenmeye başladı, hem işlerin hem de ailenin durgunlaşmasına izin verdi."

Masanın etrafında bir baş sallama dalgası.

"Bu aileyi yepyeni yönlere götürmek niyetindeyim," dedi, şimdi onların dikkatini çekmişti. "Planımda işleri her zaman yapıldığı gibi yapmak isteyen dinozorlara yer yok."

Remi, konuşmasının bu kısmını onun üzerinde denediğinde gülmüştü. "İşte benim çivi gibi sert küçük kedim."

"Cupcake," diye düzeltti. "Çivi gibi sert bir demir kek."

, yer minderlerine uzanıp onu dinlediği yerden parmağını ona doğru uzattı. "Buraya gel, benim muhteşem demir kekim. Kremasını yalamak istiyorum."

Söylemeye gerek yok, Auden mükemmel bir gece geçirmişti.

Bugün yönetim kurulu üyeleri birbirlerine bakarken o kollarını kavuşturdu. "Tek başına mantık bile, uyanık olan ve birçok iş ortağımızla birlikte çalışan empatlarla dolu bir dünyada etik olmayan kararlar alamayacağımızı söylüyor. Yaptığım tüm simülasyonlar, Es'in denetimine açık etik işletmelerin diğerlerinden önemli bir farkla daha iyi performans göstereceği bir gelecek öngörüyor."

Artık onların dikkatini çekmişti. Ve bir ömür sürse bile Scott adının kirini silecekti. Bu bebeğinin geçmişinin bir parçasıydı ve ona gurur duyacağı bir geçmiş verecekti.

- - -

Toplantıdan çıkıp aşağıya indiğinde gördükleri, damarlarında küçük mutluluk baloncuklarının patlamasına neden oldu.

Remi girişin sürgülü cam kapılarının arkasında duruyordu, büyük Vücudu onu dağlara ve RainFire'a götürecek olan sağlam bir araca yaslanmıştı. Camo yeşili tişörtü, solmuş kot pantolonu, eski botları ve güneş gözlüğüyle ona saldırıp büyük bir ısırik isteği uyandırdı.

Çıktıktan sonra "En azından aracı yıkayabilirdin," diye alay etti. "Muhtemelen kapıcıya anevrizma geçirtmişsinizdir."

"Kendimi yıkadım," dedi ona yolcu kapısını açan kedi. "Bu sayılır mı?"

Auden o anda bile açık bir sevgiyle onun boynuna sokulduğu için - çünkü bir daha asla yalan söylemeyecekti, hiç kimse için- "Sen tam bir kedisin," demekten başka bir şey diyemedi.

"Miyav."

Gülümseyerek yolcu koltuğuna oturdu ve arabayla uzaklaşıp bebeklerine ve sürülerine doğru evlerine giderlerken gülümsüyordu.

Mutlu olacaksın.

Evet, Remi sözlerini tuttu ve her zaman .

Yeryüzündeki hiçbir kötülük onun vahşi yüreğinin gücü karşısında galip gelemezdi.

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **Nalini Singh** yazma konusunda tutkulu. Çin'in çölleri, Japonya'nın tapınakları ve Antarktika'nın donmuş manzaraları kadar uzaklara seyahat etmiş olsa da, onu en çok büyüleyen şey hayal gücünün yolculuğu. Bir yazar olarak hayallerinin peşinden gidebildiği için çok mutlu.

Primal Mirror, *Resonance Surge* ve *Storm Echo* gibi Psy-Changeling romanlarının yazarıdır. Ayrıca *Archangel's Lineage*, *Archangel's Resurrection* ve *Archangel's Light*'i içeren Guild Hunter serisinin ve *A Madness of Sunshine*, *Quiet in Her Bones* ve *There Should Have Been Eight* adlı üç bağımsız gerilim romanının yazarıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki
keşfedin harika
okumamızı !

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.